உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீசாம்பாயபரப்பிரஹ்மணேநம:.

சித்தாந்தரத்நாகரம்.

ஆசார்யப்பிரபாவம்.

இஃது

சித்தாந்தத்தலைவர்க்குத்

தொண்டுபூண்டொழுகும்

சூளை

சோமசுந்தரநாயகரவர்களால்

இயற்றப்பட்டது.

MADRAS:

Printed at the V. N. Jubilee Press.

1st September 1889.

Registered Copy-right.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அருணந்திசிவன்றுணை.

சித்தாந்தரத்நாகரம்.

ஆசார்யப்பிரபாவம்.

புகலியர்கோ னடிவணங்கிப் பூசறருமமணர்குழு
விகல்கடிந்த வொருவனடியேத்தி யெமையாளுடைய
மகிபனிசை ஞானிமகிழ் மைந்தனடிமலர்பரவி
அகமருவு மருள்வாதவூரடிக ளடிதொழுவாம்.

சித்தாந்த மார்க்காசரண சிலராயுள்ள அதிகாரிகள்யாவரும் அன்பு பாராட்டி வழிபடற்குரிய ஆசாரியமூர்த்திகள் யாவரொன விசாரிக்கின், திருஞானசம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகள், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள், மாணிக்கவாசகசுவாமிகள், ஆகியநால்வருமேயாம். இந்நால்வரும் சைவசமயாசாரிய ரொன் னப்படுவர். சமயகுரவரொனினுமாம். (சொற்கோவுந் தோணிபுரத் தோன்றலுமென்சுந்தரனுஞ், சிற்கோலவாதவூர்த்தேசிகனும், முற்கோலி, வந்திலரேனீறெங்கே மாமறைநூலுனெங்கே, யெந்தைபிரானைந்தெழுத்தெங்கே) என்னும் பிரமாணத்தால் இவ்வாசாரியமூர்த்திகள் பூமியின்கண் அவதரியாவிட்டால் சைவம் என்னும் சொல்லொன்று தானுஞ் சீவித்தல் கஷ்டமென்று பெறப்படலால், அன்ன அரியபேறு உலகம் பெற்றுய்யத் திருவருள்சுரந்த தேசிகரத்னங்களாகிய அவ்வாசாரியர்வழிபாடு நமக்கு அவசியமாயிற்றென்க.

இவர்களில், திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் குமாரசுவாமி அவதாரமும், அப்பர்சுவாமிகள் சிவகணத்தலைவராகிய வாகீசர்

அவதாரமும், மணிவாசகப்பிரபு திருநந்திதேவர் அவதாரமும், சுந்தரமூர்த்திகள் ஆலாலசுந்தரர் அவதாரமுமாவர். இவ்வுண்மை சிவரஹஸ்யம், சீகாழிமாகாத்மியம், பெரியபுராணம், உபமன்யு பக்தவிலாசம், அகஸ்தியபக்தவிலாசம், மணிவாசகதீபிகை என்னு நூல்களில் பெறப்பட்டமைகாண்க. இவ்வாசாரியர் மகிமைகளை யுணர்த்தப்போந்த நூல்கள் இன்னும் பலவுள. இவர்கள் சிவாஜ்ஞா பரிபாலகர்களாய்ப் பூமியின்கண்வந்து புறச்சமயங்களைக் களைந்து சைவத்தை நாட்டினவுண்மையால், இவர்களே சித்தாந்தத் தலைவராவர். சைவத்தைநாட்டினவரெனவே, பிரகாசப்படுத்தினவரென்பது அமையும். என்பது, முன்னுள்ளதொன்றையே உள்ளதன்மை யிதுவென விளக்கினமை காண்க.

உள்ளது உள்ளதேயாக, அதைநாட்டுவது யாண்டிசையுமெனின், இல்லது இல்லதேயாக அதைநாட்டுவது கூடாமையால், உள்ளதே நாட்டவுரிமையுடைத்தென்க. உள்ளதொன்றையே அதுபுலப்படாதவழி இருளாவரிக்கப் புகுங்கால், அவ்விருளைத்துரத்தி முன்னுள்ளதைக் காட்டுவது அவசியமாதல் பெற்றும். இல்லதையுளதென நாட்டுவதும், உள்ளதையிலதென நாட்டுவதுஞ் செல்லாமைகாண்க. ஆகவே, நம்மாசாரியர் புறச்சமயவிருண் மூடாதவழிச் சைவத்தைப் பாதுகாத்தவரென்பது பெறப்பட்டது. அன்னோர் சமணம்புத்தமேயன்றி வேறுசமயங்களைக்கடிந்த தின்றேயெனின், அவர்கள்காலத்தில் அவைகளேயன்றி வேறுசமயங்க ளில்லாமை கொண்டென்க. பாஞ்சராத்திரம், மாயாவாதமுதலியன அக்காலத்திலிருந்த தில்லையோவெனின், இருப்பினும், அவை சமணத்தால் விழுங்கப்பட்டுச் சொரூபநாசமாகிக்கிடந்த வுண்மையால், தலைகாட்டிச் சீவிக்க விடம்பெறாதொழிந்தன. நம்மாசாரியர் அவற்றை அன்று கடிந்ததுண்டெனின், அவை யின்றுங் காணப்படுவ தென்னையெனின், அன்று நம்மனோர் கடிந்தாரென்பது அவற்றை யில்லாமற்செய்துவிட்டாரென்பது கருத்தன்றும். அவற்றின் பிரகாசத்தைத் தாழ்த்தினரென்பதேயாம். அவற்றை அறவேயொழித்திருந்தால் இப்போது அவற்றினுபத்திரவ முண்டாகாதிருக்குமேயெனின், அங்ஙனஞ்செய்வது வேதத்தின் ஸம்மதமன்றும். (விரிவிலாவறிவினர்கள் வேறொருசமயஞ்செய்தே, யெரிவினாற் சொன்னாரேனு மெம்பிராற் கேற்றதாகும், பரிவினா

ற்பெரியோரோத்தும் பெருவேளூர் பற்றினானை, மருவிநான் வாழ்த்தியுய்யும் வகையது நினைக்கின்றேனே) என்னும் பிரமாணத்தாற் காண்க.

சீவர்க்கள்பலரும், கடவுளொருவருமுளராகு முண்மையால், அக்கடவுள் சிவனென்பது பெறப்பட்டு, அவர் வழிபாட்டின் சம்பந்தமுடையார் பலருஞ் சைவரென்னப்படுவர். அவரைவழி படற்குரிய பரிபாகிக ளல்லாதார் புண்ணியம் வழிவிடாத போது என்செய்வார்? சிவனைவழிபடும் பெரும் புண்ணியமிலரா யினும், அவரவர்க்குற்ற புண்ணியத்துக்சேற்பப் பல்வகைவழிபாடு கள் அவரவருமுளராதலுண்மை. அவ்வழிபாட்டிற்குச் சிவனை யன்றி வேறுகடவுள் காணுமையால், சிவனைவழிபடும் மார்க்கத் திற்பெறப்பட்ட தத்துவபேதங்களி லொவ்வொன்றையே அம் முழுமுத லெனக்கொண்டு வழிபடாநிற்பர். பிருதிவிமுதல் நாத மீறாகச் சொல்லப்பட்ட கருவிகள் முப்பத்தாறனு ளடங்கு மொவ்வொரு தத்துவத்தையே யொவ்வொருவரும் பொருளெ னக்கருதி வழிபடுங்கால், அவ்வவ்வழிபாட்டிற் பரிபாகமுதிர்ந்து ஒவ்வொன்றாகக் கடப்பரென்பது முண்மை யாதலால், யாவும் உபகாரத்தமைந்த சாதகசாத்திய வழிபாடுகளேயாம். ஆங்காங்கு அவரவர்போன்றிருந்து அருள்வது நம்மையுடையவன் கடனுகுமுண் மையால். (யாதொரு தெய்வங்கண்டீ ரத் தெய்வமாகியெங்கள், மாதொரு பாகனுர் தாம்வருவர்) என்பதனுனுங்காண்க. நமதுசைவத்திற் பெறப் படுந் தத்துவங்களையே தெய்வமெனக்கொண்டு விவகரிக்குங்கால் அவைமறுக்கத் தொடங்குநம்மவர் அவை தத்துவங்களேயன்றிக் கடவுளல்லவென்று மாத்திரம் நிரசித்த லமையுமன்றி, அவர் கட வுளர்களாகக்கொண்ட தத்துவங்களை யில்பொருள்களாக நாட்டு தல் யாண்டிசையும்? அவையில்பொருள்களாயின், அவற்றை அங்கமாகவுடைய நமது சைவமு மில்பொருளாய் முடியுமுண்மை யால். ஆகவே, எல்லாமதங்களுஞ் சீவிக்கவேண்டு மென்பது அமையும். ஆயின், நம்மஆசாரிய மூர்த்திகள் அவைகளைக்கடிந்தா ரென்பதென்னையெனின், அவ்வவற்றிற்குரிய தாழ்வுகளைக்காட் டினு ரென்பதேயாம். சடத்தன்மை யுடையனவும், சிற்றறிவு டையனவுமாகிய தத்துவசமூகங்களி லொவ்வொன்றையே முதற் பொருளாக மயங்கிக்கிடந்த சமயிகள் மருளைத்துரத்தி, அவை தத்துவங்களேயன்றிக் கேவலம் சித்தாயுள்ள தத்துவாதீதப்பொரு ளல்லவென்று காட்டுங்கால், அவற்றைக் கடிந்தாரென்பதும்,

அங்ஙனங்கடிந்தது கொண்டு அவையொழிந்திடக் கருதினரில்லையென்பதும் வெளிப்படலால், அன்னோர் புறச்சமயங்களைக்கடிந்து சைவத்தைநாட்டினரென்னு முண்மைக்கருத்து இதுவென வெளிப்பட்டது.

யானையொன்றை அறியத்தொடங்கினர் அதன்செவியே யானையெனவும், வாலேயானையெனவும், காலேயானையெனவும் பலவாறு மருண்டுரையாடல்போல் தத்துவங்களிலோவ்வொன்றையே மெய்ப்பொருளெனக்கருதுவாரைக் கடியுங்கால், செவிமுதலியன யானையன்றெனக் கடிவதுபோல் தத்துவசமூகங்கள் பொருளாகாவென்று கடிவதுமாத்திரமேயமையும். செவிமுதலியவற்றை யில்பொருள்களாகக்கடிந்தால் அச்செவிமுதலிய வுறுப்புக்களையன்றி யானையென்றொரு முதல்காணப்படாததுபோல், தத்துவங்களைப்பொருளெனக் கொண்டியங்குஞ் சமயங்களை யில்பொருள்களெனக்கழிப்பின், அவற்றைவிட்டுச் சைவமென்றொருமார்க்கம் தனித்துநில்லாதெனவறிக. இதனால், கடவுள் ஒருவரேயெனவும், அவர் சிவபெருமானேயெனவும், அச்சிவ சம்பந்தமார்க்கம் சைவமொன்றேயெனவும், வேறுமார்க்கங் கிடையவே கிடையாதெனவும், உண்டென்பது சைவத்திற்போந்த தத்துவப்பகுதிமாத்திரமெனவும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. அன்றியும், ஒருவன் தான்வசிப்பதற்குக் கட்டியவீட்டில், அவனுடைய பிரயோசனார்த்தமாக மலசலவிசர்ஜனஞ்செய்யுமிடம், ஸ்நானஞ்செய்யுமிடம், பூசைசெய்யுமிடம், போசனஞ்செய்யுமிடம், சயனவிடம், கச்சேரியிடமுதலிய பலவிடங்கள் அமையுமிடத்து, அந்தந்த விடத்தையே தனித்தனி முழுவீடு என்று ஆங்காங்குமயங்கிக்கூறும் மூடரைக்கடியுங்கால், அவற்றை இல்பொருள்களாகக் கூறுவதெங்ஙனமிசையும்? அவ்வவற்றின் உயர்வு தாழ்வுகளைமாத்திரமே காட்டுதலமையும். அத்தனையுங்கொண்டதொரு வீடு அவற்றிற்கு வேறாய், அவற்றைத் தன்னிடங்கொண்டிருப்பதொன்றாய் வெளிப்படுமுண்மையே நம்மாசாரியர் கடிந்த சமயங்கட்கும், நாட்டிய சைவத்துக்கும் போந்த நிதரிசனமாம். இந்தவிசாரத்தால் உலகிலுள்ள சமயங்கள் யாவுஞ் சைவமேயெனவும், இந்தவுண்மையுணர்ந்தார் எந்தச்சமயத்தினுந் துவேஷம்வகியாரெனவும், அவற்றை மறுப்பதாகவிவகரிப்பது மேலிட்ட பிரயோசனத்தையடைச்செய்வது பொருட்டெனவும், உண்மை

வெளிப்படலால், பரமதநிராகரணங்களும், ஸ்வமதஸித்தாந்தமும் நம்மவர்செய்துவரும் அபிப்பிராயம் ஈதெனவெளிப்பட்டது. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

இவ்வுண்மையால், நம்மாசாரிய மூர்த்திகளால் கண்டிக்கப்பட்டொழியினும், சமணமுதலிய சமயங்களிப்போது மிருக்கலாமென்பது நிர்விவாதகிரஸ்தமென்க. அவ்வாசாரிய மூர்த்திகள் அவைகளைக் கடிந்தவுண்மை யெந்தவாதரவாலறிதற்பாலதெனின், அன்னோர் திருவாக்குகளாகிய தேவாரம், திருவாசக முதலிய தமிழ் வேதங்களைக்கொண்டென்க. அவர் திருவாக்குகளில் சமணம், புத்தமுதலிய சமயங்களின் சிறுமைகளையும், சைவ சமயத்தின் பெருமையினையும் நன்கு விளக்கியிருத்தல் காண்க. சமணமுதலிய சமயங்களைமாத்திரமேயன்றி யெல்லா மார்க்கங்களையும் அவற்றின் சிறுமைதோன்ற மறுத்து விவகரித் திருத்தலுங் காண்க. அவர்கள் காலத்தில் அவைகளில்லாவிடினும் பின்னர் முளைக்குமென்பது அறிந்தவராதலால். ஆன்மாக்களுடைய கன்மம் பல்வேறு வகைப்பட்டவுண்மையால், அவரவர் கன்மத்துக்கேற்பப் பல்வேறு வழிபாடுகளும் அவசியாமாதல்பெறும். ஆகவே, எல்லாமதங்களும் எந்தக் காலத்திலுஞ் சீவிக்குமென்பது பெறப்பட்டது. அப்படிச் சீவிக்குங்கால் ஆன்மாக்களுடைய கன்மத்தின பலிஷ்டம் எவைகளிற்சேர வழிவிடுமோ அவ்வச் சமயங்களே யொவ்வொரு காலங்களிலுந் தலையெடுத்து விளங்கும். யாவுந்தலையெடுத்து நிற்பது கொண்டு எல்லாம் சமமரியாதையுடைய மார்க்கமெனவாவது, உண்மையைப்பயக்கும் மோட்சமார்க்கமெனவாவது கருதுவது செல்லாமை காண்க. சமமுடைய இரண்டுபொருள்கள் கிடையவே கிடையா வாகையால். ஒரே சாதியான ரத்னக்குவையில், ஒவ்வொன்றுகப் பரிட்சிக்குங்கால் தேர்ந்தமணி ஒன்றே அஸமானமாய்க்காணப்படுமன்றி அதற்குச் சமானமாக மற்றொரு மணியுமுண்டாகக்காண்பது எங்ஙனங்கூடும்? இரத்ன பரிட்சை அறியாதார் குருட்டுக் கல்லொன்றையும், விலையுயர்ந்தமணியாக ஏன்மயங்கிக்கூறமாட்டார்கள்? அப்படிக்கூறுவது கொண்டே அக்குருட்டுக்கல் உயர்வொப்பில்லாத மணியோடு எப்படிச் சாமியம் பெறும்? முன்குருட்டுமணியை யுயர்வாகமதித்த அன்ன பரிட்சக

னே அப்பரிட்சையிற் றேர்ந்தபோது அது குருடென்று ஏன்கழிக் காமற்போவான்? உயர்ந்தமணியினருமையறியாது அதுசாமானிய மெனக்கழித்த வொருவனே அதனுண்மை அவனுக்குப் புலப் பட்டவழி, அதுவே யுயர்மணியென்று ஏன் கொள்ளாமற்போ வான்? இப்படியே பரிபாக வுயர்வு தாழ்வுகளால் உயர்ந்தசமயத்தை யுயர்ந்ததெனவும், தாழ்ந்தசமயத்தைத் தாழ்ந்ததெனவும், உயர்ந்த சமயத்தைத் தாழ்ந்ததெனவும், தாழ்ந்தசமயத்தை யுயர்ந்ததென வும் பலவாறு உலகங் கொண்டியங்குந் தன்மையால். இவ்வுண் மையையறியாது எல்லாச்சமயங்களும் ஒரேமரியாதை யுடையன வெனவாவது எல்லாச்சமங்களு மில்லாமற் போய்விடவேண்டு மெனவாவது கூறுவது கேவலம் அஸப்பியமெனவறிக.

மேல்விசாரம் கைவரப்பெற்றவர்கள் எத்தனை சமயங்கள் உலகில் தலையெடுத்துச் சிவிக்கினும் அவற்றா லொருமயக்கமு மெய்தாரென்க. ஆகவே, எவ்வளவு சுவடிகளைப் பொதி பொதி யாகப் படித்துக் காலங்கழித்துத் திரிந்தாலும் பதிவாக்குகளிற் பயிலும் புண்ணியங்கிட்டப்பெறாத அபண்டித சிரோமணிகளே மயங்கிக் கூறுகிற்பர். புத்தனை வாதில்வென்றருளிய ஸ்ரீமந்மணி வாசகப் பிரபுவின் மாந்மியத்தை நோக்குழி அவரால் பௌத் தாடங்களும் ஊமைகளாயினரென்று பெறப்படுமாற்றால், அவர் கள் சத்தியைக்குன்றச் செய்தாரென்பதே வெளிப்பட்டமை காண்க. இதனை யறியாது, அவர்கள் சமயம் இக்காலத்திலு மிருக்குமாற்றால் அதனை நம்மாசாரியர்கள் வென்றா ரென்பது எப்படியென மயங்குவது தவறென்க. இவ்வுண்மையை யறியா தார் தத்தமக்கிசைந்தவாறே கூறி மயங்காநிற்பர். அவ்வாபாசங் களை யீண்டு விதந்துரைப்பாம்.

(ஒன்றுக்கொன்று மாறுபடுதலையுடைய சமயங்களெல்லாம் ஒன்றி னொன்று கெடுதலை யில்லையாயின் அவற்றுள் யாதுசத் திய நெறியென்றும், மற்றியாது அசத்திய நெறியென்றும் நம் மாலே கூறப்படும்) என்பர்.

மேல் யாம் காட்டிய யானை, வீடுமுதலிய வுபமானங்களால் சமயங்கள் ஒன்றினொன்று கெடாமைக்கு நியாயம் வெளிப்பட் டமையால் யாவும் கெடுதலையடையாத சத்தியநெறிகளே யென வும், அவை யொன்றுக்கொன்று மாறுபடுதலும் பிழையன்றென

வும், அதனால் யாதொன்றையும் அசத்தியநெறியென லடா தெனவும், யாவும் சத்தியமென்பது சத்திய நெறியாகிய சைவ த்தி னங்கமாதல் பற்றியெனவும், அதுகொண்டு சைவமு மொன்றாக ஏனைய சமயங்களோ டுவமிக்கப்படா தெனவும், சகல சமயாதீதாத்துவித நிலையினது அச்சைவமொன்றேயெனவும் பெற ப்படலால், இவ்வுண்மையறியாது ஒன்றினால் மற்றொன்று அழிய வேண்டுமெனவாவது, அழியாமையால் யாவும் சமநிலையினவென வாவது, அவற்றுள், சைவம் உசிதமாகாதெனவாவது கூறப் போந்தது குருட்டுஞானமாக முடிந்தது.

இனி, (இக்காலத்தில் இதனால் அது தோல்வி யடைந்த தென்றும், அக்காலத்தில் அதனால் இது தோல்வியடைந்த தென்றும் சமயங்களாறும் கால பேதங்களின் ஒன்றுக்கொன்று வெற்றி தோல்வி அடைதல் உண்டாதலின் அவற்றை நிறுவிய வொருபரனது இச்சையால் தெய்வத்தன்மை கொண்டு எக்கா லத்தில் எதை உயர்த்தி எதைத்தாழ்த்தல் வேண்டுமோ அதை அங்ஙனஞ்செய்குவது ஒழிந்து மற்றோர்காலத்தினுள்ளே ஓர் மதத்தை ஒருவராலும் வாக்குவாதத்தினாலே செயிக்குதல் கூடா து எனவும்,"இறைவிதன் முலைப்பாலயின்ற சீகாழிக்கிறைவனுமிறைவனைப் பரிமே, னறைமலர்ப்பொழில்சூழ் மதுரையம்பதியி னடத்திய வொருபெருந் தவனும், புறநிலைச் சமணமாதியைச் செயித்தார் பொருந்து தெய்விகத்தெனினி லெவரோ, மறைசொல்சட்சமயத் தொன்றுகொண் டொன்றை வாக்குவாதத்தில் வெல்பவரே" என்னும் வாக்கியமே இதற்குப் பிரமாணம்) எனவுங் கூறுகிற்பர்.

இதனை விசாரித்துழிக் கேவலம் அஸங்கத முண்டாகுந் தன் மையேயன்றி யுண்மை யொன்றும் பயவாமையை யீண்டுப் பிரவ சனிப்பாம். சமயங்களாறும் ஒன்றை யொன்று அழித்தல் யாண்டமையும்? யாவும் பரிபாகத்தளவாய்ச் சீவர்க்களுக்குப் பெரு மான்விதித்த வாணையாகையால். பௌதிகான்மவாதி யொருவ னுக்கு அச்சித்தாந்தத்தில் அபிருசியுண்டாகி அவன் அதையவலம் பிக்கையில் அதிலவனுக்குள்ள பற்றுக்கோடு அவனுடைய பரி பாகத்தளவாய் முடிதல் திண்ணமாகையில், அவன் அதற்கு மேலிட்ட உத்தம சித்தாந்தத்தை யெவ்வளவு பிரத்தியட்ச மாக மேலோர் விளக்கிய காலத்தும் அவன் ஏன் அங்கீகரிப்

பான் ? அவன் உத்தமபரிபாகியல்லாமையால். அவனுடைய தாழ்
ந்தபரிபாகம் அத்தகியில் அவனுடைய கோளுக்குமுன்னே யெத்
திறத்துசிதமுடிபுகளும் அநுசிதமெனக்காட்டித் தன்வசத்தினி
லுத்தும் வல்லபம் பூண்டியங்கு முண்மையால். அப்படியே
பரசிவசித்தாந்தி யொருவனுக்கு அச்சித்தாந்தத்தில் அபிருசி
யுண்டாகி அவன் அதை யவலம்பிக்கையில் அதில் அவனுக்கு
ள்ள பற்றுக்கோடு அவனுடைய பரிபாகத்தளவாய் முடிதல் திண்
ணமாகையில் அவன் அதற்குக்கீழிட்ட அதமசித்தாந்தங்களை
ஆபாசமெனக்கண்டு கழித்த வுண்மையால் அவற்றை அவன் ஏன்
அங்கீகரிப்பான் ? அவன் உத்தமபரிபாகியாகையால். அவனுடைய
உத்தமபரிபாகம் அத்தகியில் அவனுடைய கோளுக்குமுன்னே
யெல்லாமத வாபாசங்களையு மினிது விளக்கிக்காட்டுந்தன்மை யுண்
மையால். இதனால் அதமாதமமான அதிகாரியொருவனும், உத்
தமோத்தமமான அதிகாரி யொருவனுமாக இருவர் ஏற்பட்ட
னர். இருவர்க்குங் கன்மவேறுபாடுகள் வெளியானவுண்மையால்.
இவர்க்கிடையே அநந்தவிதமான அதமராசிகளும், உத்தமராசிகளு
மாகிய பரிபாகிகள் பலருளராக வெளிப்படுகின்றனர். இன்னபரி
பாகங்களொருவனுக்கே யென்பதுமுண்மை. நேற்றுத் தேகான்ம
வாதியாயிருந்தவன் இன்று ஏகான்மவாதியாகக் காணு மநுபவ
வுண்மையால். கேவலம் அதமாதமனாகவும், அதமராசிகளில் சேரு
பவனாகவும், கேவலம் உத்தமோத்தவனாகவும், உத்தமராசிகளில்
சேருபவனாகவும், பல்வேறு தானவேறுபாடுகளை அடைகின்றவன்
தேவதத்த னொருவனேயன்றி எண்ணில் கோடி யுயிர்களுள
வென்று முண்மையால், அன்னோர்பரிபாகத்தளவாய் அவர்களுக்
குபகாரமாகவே யெல்லா வதமங்களும், எல்லா வுத்தமங்களும்
எக்காலத்திலு நிலைபெற்றிருத்தல் அத்தியாவசியகமாதல் பெறப்
படுகின்றது. இந்தவிசாரத்தால் ஓர்காலத்திலும் ஓர்மதத்தால்
மற்றொருமதம் அழிந்ததென்பது சர்வாபத்தமெனவறிக. எல்
லாமதங்களும் நசித்துச் சைவமொன்றே யோர்காலத்தில் நிலை
பெற்றிருந்தது எனின், அக்காலத்தில் உலகமடங்கலும் சிவனை
வழிபடும் புண்ணியமேலிட்டவர்களாகவே கொள்ளவரும். ஆக
வே, கீழிட்டபரிபாகத்தையுடையவுயிர்களுக்கு அபாவஞ்சொல்ல
வரும். கீழிட்டஅதிகாரிக ளுண்டாகப் பெருமையுண்மையேல்,
இப்போது நானாவிதமான கீழிட்டபரிபாகிகளுளராதலிழுக்காம்.

இப்படியே பாஞ்சராத்திரமுதலியன மற்றமதங்களை யழித்துத் தனித்தனி யொவ்வோர்காலங்களில் நிலைபெற்றிருந்தனவெனின், அழிந்து முதலற்றுப்போன வம்மதங்கள்மீண்டும் எப்படிமுளைத்துத் தழைக்கக்கூடும்? இதனால் எந்தமதமும் ஒன்றுலொன்றழிந்ததென்பது சர்வாபத்தமாம். ஒருமதத்தான் மற்றொருமதம் கெடாமல்யாவும் நிலைப்பதனால் எல்லாம் சமமரியாதையுடையனவுமன்றும். இந்தவிசாரத்தால் சமயங்களொன்றையொன்று வென்றனவென்றும், ஒன்றுக்கொன்று தோற்றனவென்றுங்கூறுதல் கூடாமைகாண்க. விவகாரமெல்லாம் பரிபாகத்தளவில்நிற்பது வெளிப்பட்டமையால். பரிபாகம்எறியதும், குறைந்ததுமே சமயங்களுயர்ந்ததும், தாழ்ந்ததுமாகக்காணப்பட்டனவன்றியோர்காலத்தும்சமயங்களுயரவுமாட்டா. அல்லதுதாழவுமாட்டாவெனவறிக. எனவே, உயர்ந்தசமயம் உயர்ந்ததேயெனவும், தாழ்ந்தசமயம் தாழ்ந்ததேயெனவும், உயர்ந்த சமயம் தாழமாட்டாதெனவும், தாழ்ந்தசமயம் உயரமாட்டாதெனவும், உயர்ந்ததுபோலும், தாழ்ந்ததுபோலுங் காண்பதெல்லாம் கேவலம் பிரமைமாத்திரமெனவும் அறியவேண்டியது. ஒருவனுக்குக் கண்ணிலுண்டாகியதோஷத்தால் நல்லதுகெட்டதாகவும், கெட்டதுநல்லதாகவும் புலப்படுமாற்றால், அவற்றை அப்படியே தனித்தனிக் கெட்டதெனவாவது, நல்லதெனவாவது கண்ணுடையார் பலரும் சொல்லயாண்டிசையும்? கண்கெடாதார்க்கு நல்லதுநல்லதாகவும், கெட்டது கெட்டதாகவும் புலப்படுதல் கூடுமேயெனின், கண்கெட்டார்பலரும் தமக்குள்ளகேட்டைப் பிறர்மேலேற்றித் தமக்குள்ளவநுபவமேயுசிதமெனவும், பிறரநுபவம் அநுசிதமெனவுங் கூறத்துணிவதால் அவரவரநுபவம் அந்தந்தமட்டிலேதானே விவகரிக்கப்பாலனவென்றறிக. இந்த நுட்பங்களையறியாது ஒன்றையொன்றுவென்றது என்று கூறுவது தவறாய் முடிந்தது.

இனிச் சமயங்கள்யாவும் சமமேயென்றும், அவற்றுள் பரனது இச்சையால் காலத்துக்கேற்ப எதையுயர்த்தி எதைத்தாழ்த்தக்கூடுமோ அது அவரால் செய்யக்கூடுமென்றுஞ் சொல்லுமாபாசத்தை விசாரிப்பாம். சமமாயுள்ளசமயங்க ளோர்காலத்தில் எப்படியொன்றுக்கொன்று தாழக்கூடும்? சுரர், நரர், விலங்குமுதலியபிரிவில், சுரர் எப்போதும் சுரரே! நரர் எப்போதும் நரரே! விலங்கு

எப்போதும் விலங்கே! இவைகட்குண்டாகிய வுயர்வுதாழ்வுகள் ஒன்றுக்குரியதொன்றை யெய்தாவாம். சுரர் நரரில் தாழவாவது, விலங்கு நரரில் உயரவாவதுஅமைதல் யாண்டிசையும்? பரனது இச்சையெனின், காரணமின்றியமையாது. காலத்தாலெனின், கன்மத்தையன்றியமையாது. ஆகவே, கன்மங்காரணமாய் உயர்தலும், தாழ்தலுமாந்தன்மை வெளிப்பட்டது. அஃதுந்தோற்றன்மாத்திரமாய் முடிதலுண்மையாம். கன்மத்தைவிட்டுக் கடவுள் ஒன்றுஞ்செய்யாராகையால அவரிச்சையைக் காரணமாக்குதல்பிழையாம். அங்ஙனமாயின், அது பித்தர்செய்கையாய் முடிதலின். அது அப்படியேதானென வற்புறுத்திக்கூறின், பரனது இச்சையால் பரனே நாளைக்கு அபரனாதலுங்கூடும். அபரனானபிறகு மீண்டும் பரனாதல் தனதபரத்வத்தால் செல்லாமையின், தான்முதல்வனாந்தன்மையும், அமலனாந்தன்மையுங்கெடும். அன்றியும், பரனது இச்சையால் சைவம் ஓர்காலத்தில் தாழ்ந்ததெனின், அதிற்பெறப்பட்டபரனாகிய சிவன் அபகர்ஷனாதல் அங்கீகாரமாய் முடியும். இப்படியுமமையுமா? இது என்ன குழகுழப்புஞானம்? இந்த விசாரத்தால் பரனதிச்சையால் சைவத்தைத் தாழ்த்துவாரென்பதும், வைணவத்தையுயர்த்துவாரென்பதும், அல்லது வைணவத்தைத் தாழ்த்துவாரென்பதும், மற்றமதங்களையுயர்த்துவாரொன்பதும் கேவலம் அஸங்கதமாய் முடிதல்காண்க.

இனிச் சமயாசாரியர்கள் புறச்சமயங்களாகிய சமணாதிகளையே தெய்விகத்தாலழித்தாரெனின், மற்றைச்சமயங்களை வாக்குவாதத்தால் யாவர்வெல்லுதல் கூடுமென்றெழுந்த கேள்வியுந் தவறுடைத்தாம். எல்லாச் சமயங்களும் ஒப்பமுடிந்த நிலையுடையனவாகக்கொள்ளுங்கால் சமணாதிகளைப் புறச்சமயமென்றது பொருந்தாது. சைவம் சமயாதீதமெனக்கொண்டவர்மாத்திரமே அகச்சமயம், புறச்சமயம் என்று விவகரிக்கவிடமுண்டாமன்றி எல்லாம் சமஞானமாகக் கொள்பவர்க்கு எது புறச்சமயம்? எது அகச்சமயம்?

இன்னும் ஞாநசம்பந்தாதிகள் தெய்விகத்தால் வென்றாரென்று அத்தெய்விகத்தை அவருக்கு வேறாயிருப்பதொரு சித்தியாகக்கூறியதுந்தவறாம். அவரே தெய்வங்களாதலுண்மையாகையால். எனவே, சிவவிபூதியென்பது வெளிப்படை. ஆகவே, ஸ்வசக்தியால் அவர் முடித்தாரென்பது ஒப்பமுடிந்தது. இவ்வவதாரமூர்த்திகள்

புறச்சமயங்களை யழித்தாரென்னுநுட்பத்தை யாம் மேலே விளக்கியிருக்கின்றோமாகையால் மதங்களின் றோல்விவெற்றிகளுடைய தன்மை யித்திறத்தனவென்றறிகிப்பாராக.

இன்னும் மறைசொல்சட்சமயம் என்றதும் பிழையாம். வேதம் ஒன்றையொன்று விரோதிக்குஞ்சமயங்களைச் சமமரியாதையுடையனவாகக்கொண்டு உணர்ந்துவநின்றுகையால். ஒவ்வொருமதத்தையும் உடன்பாடுபோலக்கூறினும், பின்னர் மேலிட்ட சித்தாந்தங்களை நிரூபிக்குமவசரத்தில் முன்னவை பூர்வபட்சமாகும்பொருட்டு நிஷேதித்துக்கூறுந்தன்மையுண்மையால்.

ஆயின், உமாதேவியார் வளர்க்கும் முப்பத்திரண்டு அறத்தில் அறுசமயத்தோர்க்குண்டி என்பதுமொன்றுத விழுக்குமெனின், அது சைவம், பாசுபதம், மஹாவிரதம், காளாமுகம், வாமம், பைரவம் என்னுந் சித்தாந்தாசரண சௌபானமார்க்கமென்கையா லமைவுடைத்தாதலறிக. இஃதறியாதார், சைவம், வைணவம், சாக்தேயம், காணபத்யம், சௌரவம், காபாலிகம் என்று ஷண்மதநிரூபணஞ் செய்யாநிற்பர். இவையொன்றிலொன்று பிராம்ஹணனுக்கும், பஞ்சமனுக்குமுள்ள தாரதம்யகிரஸ்தமாய்ப் புலப்படலால், இப்படிப்பட்ட வவலசித்தாந்தங்களை வேதம் ஒப்பமுடிந்தனவாய்க் கொண்டுணர்த்தாதெனவறிக. மேற்போந்த சைவம், பாசுபதமுதலியன சிவைகநிஷ்டமாகுந்தன்மையுண்மையால், அறம் வளர்ந்த அம்மையாரபிமதத்துக்கேற்ப, வேதபாஷ்யமாய்விளங்குஞ் சிவாகமத்திற்பிரதிபாதிக்கும் பெருநலங்கண்டு அறுவகைச்சமயம் என்று வேதாவிருத்தமாய்,உடன்பாடாக நம்மவர்கூறிவரு மரபுரிமையுங்கண்டுதெளிக. இப்படி விசாரித்தறியாது ஷண்மதம், ஷண்மதம் என்று கத்திக்கொண்டு, அச்சண்மதங்களையுஞ் சங்கராசாரியர்தாபித்தாரென்று புலம்பாநின்று குழறிவழியுங்குமதிகள் போதமுங் குணப்பாடின்மையாயொழிந்தது. சமயங்கள் அகச்சமயம் (சு) புறச்சமயம் (சு) அகப்புறச்சமயம் (சு) புறப்புறச்சமயம் (சு) என இருபத்துநான்குபேதத்தையடைந்திருத்தலாலும், இவ்விருபத்துநாலுக்கும், அதீதப்பட்ட சித்தாந்தமொன்று அதிக்கிரமித்துப்பிரகாசித்தலாலும் யாவும் ஒரேமரியாதையுடையனவாகக்கொண்டுரைப்பது குழறுபாடாகவேமுடிந்தமைகாண்க. சங்கராசாரியர் புறச்சமயம் ஆறனுளொன்று

கிய ஏகான்மவாதத்துக்குமாத்திரமே ஆசிரியராவர். மற்றைப்புறச் சமயங்களுக்கும் அவருக்கும் யாதொருசம்பந்தமுங்கிடையாதென வறிக. புறச்சமயங்கடாமே அவருடையதாபனத்தை யங்கீகரியாதன வாக, அவற்றின்மேலாய அகப்புறச்சமயம், அகச்சமயம், அதீதசமயம் என்பவற்றிற்கு அவர்தாபனகர்த்தாவாதல் யாண்டிசையும்? இது, கோஹத்திசெய்பவன் பிராம்ஹ்மணகுருக்களாதல்போல்வதொன்றும். இதனல், மறைசொல்சட்சமயம் என்று ஹேயமார்க்கங்களைமதித்து ரைத்தது தவருய்முடிந்தது. அவை வேதநிஷ்டமாகிய உட்சமயம்ஆறெ னக்கொள்ளின், ஒன்றையொன்றுமறுப்பதவசியமன்றும். வேதவிரு த்தமாகிய புறச்சமயம்ஆறெனக்கொள்ளின், ஒன்றிலொன்று முரணு ந்தன்மையுண்மையால் அநாதரணியமாதல்சித்தம். ஆகவே, (எவரே யொன்றுகொண்டொன்றை வாக்குவாதத்தில் வெல்பவர்) என்றதும் பி ழைபட்டழிந்தமைகாண்க. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

இனி, 'முன்னைநாள்அச்சமயி இச்சமயியைவாதில்வென்றுமனே ரதம் அடைந்தானுயின், பின்னைநாள் இச்சமயத்திலேபின்னும் ஒரு வன் அவனை மனேதுக்கம் அடையும்படிவாதித்து வெல்லுதலின். அவனவன் கற்றகல்விவலியினுலும், யுத்திபுத்திவலியினுலும் வெற் றி தோல்வியடைந்தாராகலின், வாததுர்ப்பலமொழிந்து மததுர்ப்ப லம் இல்லையென்றுகூறுவர் எல்லாக்கலைகளுமுணர்ந்த பெரியோர்' என்றுங்கூறுவர். இது கேவலம் அசங்கதமென்பதை நிரூபிப்பாம். வாதிகளுடைய துர்ப்பலத்தாலன்றி மதத்தினுடைய துர்ப்பலத்தால் ஓர்மதமும் ஓர்காலத்திலுந்தாழாதாயின் எல்லாமதங்களும் தாரதம் யமில்லாத வுயர்நலமுடையனவாம். அப்படிக்கொள்வதில் யாதுகு ற்றமெனின், உலகாயதம், வாமம் இத்தியாதி மதங்களில் அவலம்பி கப்படுமாசாரங்களும், அன்னவற்றுள் பிரதிபாதிக்கப்படும் வஸ்து நிச்சயங்களுமே யுண்மையென்று அவ்வம்மதப்பிரவர்த்தகருள் யுத்திபுத்திகளிற் சிறந்தவர்வெளிப்படுங்கால் சைவமுதலியபுண்ணிய நெறிகளைக்கடிந்து ஏனதாபிக்கவெழமாட்டார்கள்? அப்படியெழுங்கா ல், சைவர்முதலாயினுருள் அற்பபரிஞானமுடையவர் அப்பிடை மதங்களைத் தொலைக்கவலியற்றபோது கொலைகளவுகாமாதிகளையே யாசாரமெனக்காட்டித் தலைநீட்டு மவ்வாபாசநெறிகளும், வாய்மை, தவம், இரக்கமுதலிய வாசாரங்களையுடைய சைவமுதலியனவும்,

சமமாய்விடுமன்றே? இப்படியும் அநியாயமுண்டா? யாம் கூறியது வேதத்திற்போந்தமார்க்கங்களேயன்றிப் புறச்சமயங்களன்றெனின், வைதிகமார்க்கத்தார்க்கே யுத்திபுத்திகளுண்டென்றும், லௌகிகர்க்கு யுத்திபுத்திகளுண்டாவதில்லையென்றும் ஏற்பட்டாலல்லது வைதிகம், அவைதிகம் என்று பிரித்துரைப்பது கூடாது. கேவலம் யுத்திபுத்திகளையேதழுவிப் பிரமாணங்களைக்கைவிட்டு இச்சைபோனவழியெல்லாம் விவகரிப்பவர் லௌகிகரேயாதலால், அன்னலௌகிகதுல்யரே புறச்சமயிகளாவர். ஆகையால் யாம்கூறியது வேதவழிநிற்பாரையேயென்று மலைந்துரைப்பதுந்தவறும். வேதவழி நிற்பார் ஒருவரையொருவர் விரோதியாராகையாலும் அது செல்லாமை காண்க.

பொய்யனொருவனும், மெய்யனொருவனுஞ் சண்டையிட்டுக்கொண்டு அதிகாரியிடஞ்சென்று தத்தமக்குள்ளவிவகாரங்களைச்சொல்லிக்கொள்ளுகையில் பொய்யன் அதிகமாய்ப்பேசும்வல்லமையால் மெய்யனைவென்றானாயினும், அல்லது இருவருஞ்சமமாய்ப் பேசுந்திறமையுடைமையால் ஒருவரையொருவர் வெல்லக்கூடாமல் சமநிலையினிற்பாராயினும், அன்னஹேதுக்களையேமதித்து மெய்யன்பொய்யனில்தாழ்ந்தவனென்றாவது, அல்லதுசமானமானவனென்றாவது கூறுதல்யாண்டிசையும்? (மெய்யுடையொருவன் சொலமாட்டாமையால், பொய்போலும்மேபொய்போலும்மே) எனவும், (பொய்யுடையொருவன் சொல்வன்மையினால் மெய்போலும்மே மெய்போலும்மே) எனவும் வருமவாக்கியங்களைச்சிந்தித்துழி மேலாபாசம் பரிகாரத்தைப் பெறுமென்க. மேல் யாம் விளக்கிய விவகாரத்தைவற்புறுத்திக்காட்டு மிவ்வாக்கியம் பொய்யுமெய்யுஞ் சமமரியாதையுடையனவென்று நாட்டுமோயின், மதங்கள் துர்ப்பலமெய்தாவென்னும் மதுரவாசகம் மணக்கும்! மணக்கும்!!

இனி (எச்சமயத்தின்கணின்றுள்ளயாவரும், வேதாகமமாகிய நூல்களும், மற்றைச்சமயநூல்களும் கசடறக் கற்றுணர்ந்தோரேயாயினும் இதுவேஞானசமயமென்று ஒருசமயத்தையே அடையாது தந்தஞ்சமயமே ஞானசமயமென்று தாபித்தற்கு ஏது திட்டாந்தங்கள் மிகவும் மனத்தின்கண் வலிதலின், வலியின்மைச்சமயம்யாது) என்று கூறுவர். இதைப்பரியாலோசிக்கில் ஒவ்வொரு மதமும், ஞானமார்க்கமென்றுநாட்டுதற்குப் போதுமான ஏது திட்டாந்தங்

கள் புலப்படுமென்னுங்கால் எல்லாமார்க்கங்களும் ஞானமார்க்கங்களாம். அதனால், உலகாயதத்தைப்பற்றிப் பெண்ணின்பமே முத்தியென்று கூறுவார்ஞானமும், சைவமார்க்கத்தைப்பற்றிச் சிவன்றிருவடியின்பமே முத்தியென்று கூறுவார்ஞானமு மொன்றாய் முடிந்தது. இரண்டுசமயிகளுந் தத்தம்ஞானமே புண்மைஞானமென்று நாட்டுதற்குப்போதுமான ஏதுதிட்டாந்தங்கொண்டு வெளிப்படுகையால். இங்ஙனமாக, (சகலசமயத்தினுண்மையும் உள்ளபடி அறிந்து அவற்றின் முடிவுகண்ட ஞானிகள் எச்சமயாபிமானமும் பற்றிநிற்பதேயில்லை. நீங்கிவிடுவார். அங்ஙனநீங்கியதுகொண்டு அவரடையும் தாழ்வுயாது) என்று கூறுவது என்னமதி? எல்லாச்சமய ஞானமும் சமஞானமும், அவாதிதமுமாகையில் அவற்றின்முடிவு கண்டஞானிகள் அவற்றிலபிமானம்விடுப்பது யாதுக்கு? அவற்றிலபிமானமொழிப்பாரென்கையில் ஞானிகளா லொழிக்கத்தக்க தோஷாரோபணமுடைய மார்க்கங்களவையெனவன்றோ கொள்ளவரும்? அவற்றையெல்லாம்விட்டு வேறெதையோ ஞானிகள் பற்றிநிற்பது? முன்னே யெல்லாச்சமயத்திலு ஞானமுண்டென்றுகூறிப் பின்னர், அவற்றைஞானிகள் பற்றமாட்டாரென்பது என்ன விந்தை? இது வேதாகமத்தில்லா விநோதவிசித்திரமென மெய்ஞ்ஞானிகள் கண்டுபரிகசிப்பரென்க. ஆகவே, எல்லாச்சமயஞானமும் போலிஞானங்களெனவும், சித்தாந்த ஞானமொன்றே மெய்ஞ்ஞானமெனவும், அதுவே பாசபசுஞானங்களைக்கடந்த பதிஞானமெனவுஞ் சத்துக்கணிரூபித்தனர். அதுவே மோக்ஷத்தைப்பயக்கு ஞானமெனவும் அறியத்தக்கது. இதனையே திருவடிஞானமென்றும், திருவருண்ஞானமென்றும் உண்மை நூலனைத்துங்கூறும்.

இனி, (தன்சமயத்தின்கண்ணிழிவும், பிறிதொருசமயத்தின் கண்ணுயர்வும் கன்மபாகத்தளவின் ஒருவனுக்குத்தோன்றுகையால், தான்முன்புநின்றநெறியை நீங்கி யுயர்வுதோன்றிய நெறியையடையாநிற்பன். அதனால், அவனுக்குப் பின்பு அடைந்துளமதத்திலுண்டாகிய நன்மையடைகுவதொழிந்து முன்புநின்றுளமதத்தில் கூறிய பதிதத்தன்மைஅடையான்) என்றுகூறுவர். இதைச்சற்றே விசாரிப்பாம். தன்சமயம் இழிவாகவும், பிறிதொருசமயம் உயர்வாகவும் ஒருவனுக்குத்தோன்றுகையில், அதுகன்மபாகத்தளவென்றும்

ஏற்பட்டபடியால், அப்படித் தோன்றுவது உபகாரமுமாகலாம். அல்லது, அபகாரமுமாகலாம். எங்ஙனமெனின், தான்பற்றியிருந்த சமயம் உள்ளபடியே தாழ்ந்ததாயிருப்பின், அதைவிட்டுப்பின்னர்ப் பற்றிய உயர்ந்தசமயத்தின் பிரயோசனத்தை அவனடைதல் கூடும். அது தன்பரிபாகம் உயர்ந்திருக்குந் தன்மையால். அப்படிக்கன்றித் தான்முன்னே பற்றியிருந்தசமயம் உயர்ந்ததாகவும், பின்பற்றியசமயந் தாழ்ந்ததாகவு மிருந்தால், அப்போது அவன் முன்பற்றியிருந்த உயர்ந்தசமயத்தின் பிரயோசனத்தையிழந்து தன்பரிபாகத்தாழ்வால் பின்பற்றியசமயத்தி னற்பபிரயோசனத்தையே யடையக்கூடுமன்றி வேறில்லை. அன்றியும், உயர்ந்தசமயத்தை யிழந்தகொடுமையும் அவனைப்பற்றி வருத்துகையால், அவனுய்வது கஷ்டம்! கஷ்டம்!! எல்லாஞ்சமமாகையால் எதிற்பிரவேசித்தாலும் தோஷமின்றென்பதே யெமதபிப்பிராயமெனின், அப்போது கன்மபாகத்தளவாயென்றுகூறியது பொருந்தாது. அன்றியும், முன்புநின்றுளமதத்திற்கூறிய பதிதத்தன்மை யடையானென்றதும் முரணிக்கெடும். இன்னும், சமமாயுள்ளமதங்களில் அதைக்காட்டிலும் இது உத்தமமென்றும், இதைக்காட்டிலும் அதுஉத்தமமென்றும் பிரமிப்பதாகிய தோஷமுடைமையும் பிராப்தமாம். இந்தவிசாரத்தால், ஒருமதத்தைவிட்டொருமதத்திலொருவன் பிரவேசிக்கையில், தான்சென்றடைந்தமதம் முன்னிருந்தமதத்துக்கு ஏற்றமுடையதாயிருந்தான் மாத்திரமே அவனுக்குக் குணமுண்டாமன்றி, முன்னிருந்ததைக்காட்டிலுந் தாழ்ந்த சமயமாயிருப்பின், அவலத்தையேயடைந்து அவதிப்படுவானென்பதில் யாதொருதடையுமின்றாம். ஆகையால், எதிற்போனாலும்போகலாமென்றஞானம் இளிச்சவாய்ஞானமாய்முடிந்தது.

இதுநிற்க, (யாவனொருவன் யாதொருமதத்தின்கண் நின்றானாயினும் அதனைநீங்கி எம்முடையமதத்தின்கண் வந்தானாயின் அவனேபரமமுத்தனென்றும், எம்முடையமதத்தின்கண்நின்றவன் மற்றொருசமயியுடன் நட்புற்றுக்கூடியிருந்தானேயாயினும் அவனேபதிதன், அவனே அதிபாதகனென்றும், பகவானதுவாக்கியமாகிய வேதங்களும், வியாசராற் கூறப்பட்டுள்ளபுராணங்களும், எம்முடையமதத்தின்கண் புராதனஈதுவாக்கியமுமுண்டென்பாருமுளர். அஃதெத்தாலெனில், மேலுத்தரம். மற்றொருசமயத்திற்கும் ஒருவன்வந்

துகூடினும், நீங்கினும், அங்ஙனம்முத்தத்துவமும், பதிதத்துவமும் உண்டென்று வேதபுராண வாக்கியங்களும், அச்சமயபுராதனவாக்கியமும் இருத்தலின் அதுகூடாது. ஆயின் அச்சமயங்கட்குக் கூறிய வாக்கியங்கள்அயதார்த்தமோவெனின், அயதார்த்தமுமன்று. எதார்த்தமேயென்றால், அவ்வாக்கியங்களுக்குத் தாற்பரியம் ஏதெனில், ஒருசமயத்தின்கணின்றேன் அச்சமயமே உயர்ச்சியென்றும், மற்றையவை தாழ்வென்றும் மனசினிச்சயார்த்தம்பிறந்திருக்கவும், புகழ்பொருளாகியமுன்னிலையினுன் மற்றொருசமயத்தையடைந்தானேயாயின் அச்சமயத்திற்கூறிய முத்தியையடையாது முன்புநின்றசமயத்திற்கூறிய பதிதத்தன்மையடைந்து நரகில்தாழ்குவன். இஃதன்றி முன்புநின்றுள சமயந்தாழ்வென்றும், பின்புசெல்லவேண்டியசமயம் உயர்வென்றும் நிச்சயார்த்தம்பிறந்து சென்றானேயாயின், அச்சமயத்திற்கூறிய நன்குஅடைகுவதன்றி முன்புநின்றுளசமயத்திற்கூறிய பதிதத்தன்மைஅடையான்) என்றுஞ்சமாதானங்கூறிமகிழ்வர்.

ஒவ்வொருமதத்திலும் அந்தந்தமததமே சிறந்ததென்றும், மற்றையவை தாழ்ந்தனவென்றும், அவற்றையசார்பு பாவஹேதுவென்றும், அதனால், நரகவிளைவென்றுங்கூறுவது புகழை முன்னிலையாக்கொண்டு அநுசரிப்பாரையேயென்று கண்டசமாதானம் சாலவழகுடைத்து. புகழைமுன்னிலையாக்கொண்டு சென்றால் வருந்தாழ்வென்னை? பிரத்யட்சத்தில் ஒருவனுக்குப் புகழ்வருமானால் அதையேன் அவன் இழக்கவேண்டும்? இப்போதுவரும் புகழையிழந்து பின்னரிவனடையப்போவதாகியவூதியம்யாதோஅவ்வளவுபெரிசாயுள்ளது? என்று போராடிவாதிக்கும் நாஸ்திகசிரோமணிகளுக்கு அவர்சொல்லும்சமாதானம்யாது? ஒவ்வொன்றும் வாதமுகத்தில் வெல்லக்கூடாத சமானமார்க்கமெனக்கொண்ட வன்னேர், புகழைவிரும்பிப்போதலே நன்று என்று தாபிக்கவெழுவார் சித்தாந்தமும் அவாதிதமாய்க் காண்கையில், அவரைமறுத்து அப்படிப்போவதால் நரகமுண்டென்றுகூறுதல் யாண்டிசையும்? ஆகவே, அதுதக்கசமாதானமன்று. உலகிலுள்ள மதங்களில் எந்தமதம் உயர்ந்ததோஅந்தமதத்தைவிட்டு மற்றைத்தாழ்ந்தவைகளில் செல்லுங்கால் அவன்விட்டுவந்த உயர்ந்த மதத்திலடையத்தக்கபெரும்பயனையிழந்து பின்னரடையும் அற்பசமயங்களாலடையத்தக்க அற்பபயனையேயெய்துவானாயினும், உயர்ந்த

மதத்தைப்பழித்தபாவவினையால் நிரையத்துன்பத்துக்காளாவனென்பதும் நிச்சயம். அதனால், அவ்வுயர்மதமெதுவோ, அதில் அவ்வாறு சொல்லியிருக்கக்கூடும். மற்றைமதங்களில், அந்தநியாயஞ்சொல்லிக்கொள்ளவிடமில்லையாயினும், அவ்வவற்றிற்கு நேர்ந்தவவமானங்களைப்பரிகரித்துக்கொள்ளவே அவைகளுமவ்வாறு கற்பித்துக்கொண்டனவாய்க்கொள்ளவரும். ஆகவே, உண்மையிலொருமதத்துக்கே அது பொருந்துமென்றும், பிறவற்றிற்குக் கௌரவகற்பனைமாத்திரமென்றுஞ் சிலர்கூறுவர். அல்லதூஉம், சமயங்களில்முதல், இரண்டாவது என்றுதாரதம்யங்கொண்டு விளங்குகையால் முதல்சமயந் தம்மிற்கிழிட்டவைகளையும், இரண்டாவதுசமயந் தம்மிற்கிழிட்டவைகளையும், மூன்றாவதுசமயந் தம்மிற் கிழிட்டவைகளையும், முறையேசொல்லிமறுத்தலும்பொருந்துமென்பாருமுளர். மேற்போந்தவிஷயத்தில் தத்தமக்கிசைந்தவாறே அபிப்பிராயபேதங்கூறுவார் இன்னும்பலருளர். ஆகவே, புகழ்விடயமாய்ப்போந்தநியாயமீண்டு அவ்வளவுபெருநலமுடையதன்றாம். அபிப்பிராயங்க ளநந்தபிராகாரமென்றுகாட்டியது கொண்டு, அவற்றுள் எமதுஅபிப்பிராயம்யாதெனின், மேற்கூறியவற்றுளொன்றுமன்றாம். மற்றென்னெனின், எல்லாச்சமயங்களிலும் அவ்வாறுகூறுவது உபகாரமென்பதேயாம்.

எங்ஙனமெனின், சமயம்என்பது காலம்என்றுவிளங்கும். காலம் என்பது பருவம்என்று அமையும். இதனால் சமயங்கள் என்பது பருவங்கள் என்றுவெளிப்படும். பூஜாசமயம், போஜனசமயம் எனவும், பூஜாகாலம், போஜனகாலம் எனவும் வரும்வழக்குகளாலறிக. அப்படியே நிஷ்டாசமயம், அநுஷ்டானசமயம், நிஷ்டாகாலம், அநுஷ்டானகாலம் என்பனவுமமையும். இவை யொரேஅர்த்தத்தையன்றி வேறுபயவா. இவற்றுள், பூஜாசமயம்என்பது பூஜைசெய்யநேரிட்டதடஸ்தம்என்றுபொருள்பட்டு அவனுடையபருவத்தையே காட்டிற்று. மூன்றாம்வயசுஎன்கையில் அது பருவத்தையேகாட்டிக் காலத்தில்வேறாகாதகாட்சிப்பட்டுவிளங்கலால், பருவம், சமயம், காலம் என்பன வொருபொருளைக்குறித்த பலசொற்களாய்முடிந்தன. இதனால், சமயம் என்பது காலத்தில்வேறுபடாமல் பருவத்தையேகாட்டுவதொன்றாம். சைவசமயி என்கையில் சிவனைவழிபடுஞ்சமயத்தையுடையவன் என்று காலநிகழ்ச்சியைக்காட்டி அவனுடையபருவத்தையேவிளக்கிய

தாயிற்று. இப்படியேவிஷ்ணுவைவணங்குஞ்சமயம், பிரமனைவணங்குஞ்சமயம் என்று காலங்களைக்காட்டிப் பருவத்தையே வெளிப்படுத்தியவாயின. இதனால், சமயம் என்பதுபருவமென்றே தீர்மானிக்கப்பட்டது. உலகாயதம், புத்தம், சமணம், சாங்கியம், பாட்டம், பிரபாகரம், மாயாவாதம், பாஞ்சராத்திரம், சைவம் என்று பரிபாகவேற்றத்தைப்பயப்பனவாகிய மார்க்கங்கள் சமயங்கள் என்னும்பெயர்களால் பிரகாசித்தலால், உலகாயதன் என்கையில் பூதமிச்சிரமத்தாலாகிய உலகமே பொருளென்றுமதிக்கும் பருவத்தையுடையவனென்றும், பின்னர், பௌத்தன்என்கையில், மேற்பருவங்கடந்து புத்தியேபொருளென்று மதிக்கும் பருவத்தையுடையவன் என்றும், இப்படியே பருவங்களைக் கடந்துகொண்டு முறையே மேற்கூறிய வொவ்வொன்றிலு நின்று அவ்வவற்றைப்பொருளென மதிக்குங்கால் அவ்வவப்பருவங்களையுடையவனென்றும் அமையப்பெறுதல்சத்தியம். இப்படிப்பருவபேதப்பட்டுவருந்தன்மையாற்றானே சமயங்கள்அதிகரித்தனவாயின. சமயங்களநந்தமாகி, அவ்வச்சமயங்களிற்போந்த போகநுகர்ச்சியைப்பெற்றுவாழ்வான் சேதனனொருவனேயாகையால், அவன் ஒவ்வொருசமயங்களிலும் பிரவேசித்தே தீரவேண்டுமென்பது மொப்பமுடிந்த நியாயமாக ஏற்பட்டது. இந்தக்கொள்கை வேதத்தைக் கைகொள்ளுஞ்சமயிகள்பலர்க்கு மொப்பமுடிந்ததொன்றும். இந்தவுண்மையால், ஒவ்வொருசேதனனும் எல்லாச்சமயநுகர்ச்சியும் பெறவேண்டியஸந்தர்ப்பங்களில், அவ்வச்சமயங்களில்அவன்பிரவேசித்திருக்கிறபோது அவனுக்கு அதிலுள்ளபோகத்தை யூட்டித்தொலைப்பிக்கு நிமித்தம் அதுவேயுயர்ந்ததென்றும், மற்றையவை அதிற்றாழ்ந்தனவென்றும் வற்புறுத்திக்கூறுமுண்மை யுபகாரமாதல்வெளிப்பட்டது. ஒருவன்ஒருஅற்பமதத்தில் அவனற்பபரிபாகத்துக்கேற்பச் சேர்ந்திருக்கையில், அவனம்மதத்திற்போந்த போகத்தைக்காட்டிலு முசிதபோகத்துக்கனதிகாரியாகு முண்மையால், அவனைநோக்கி அவனுடையமதம் தானேயுயர்ந்தமதமென்றும், தன்னைக்காட்டிலுமுயர்ந்தனவல்ல மற்றைமதங்களென்றும், தன்னினீங்கிப்போனால் நரகமுண்டென்றுங் கூறும். அவன் பரிபாகத்துக்கேற்பத் தான் பிரகாசிப்ப தொன்றாகையால். அவனைநோக்கித் தனக்குமேலிட்டசமயங்களுண்டென்றுவது, தனக்குச்சமானமார்க்கங்களுண்டென்றுவது போதிக்குமேல்

அவனுக்கு அத்ததியிற்பற்றுக்கோடாயுள்ள அதனிடத்திலபிருசியுண்டாகி, அதையவனப்போதுவெறுத்து மேலிட்டதைநாடமுயலுவானுகையாலும், அப்படிநாடுவதற்கு அவனுக்குப்புண்ணியம்போதாமையாலும், அவன் தன்னிடத்திருந்தே தன்னுலாயவற்பபிரயோசனத்தையே நுகருந்தன்மை யுடையனுகையாலும், தன்னைவிட்டுப்போகாதவழிக்கேகடிந்து வேண்டியயுத்தியநுபவங்களைக்காட்டி அவனைத்தன்வசப்படுத்தி அவனுடையகாட்சியில் தானே யாவற்றினு மேலாயிருப்பதொருமார்க்கமாகப் புலப்படாநிற்கும்.

அப்படியே; ஒருவன் உயர்ந்தமதத்தில் அவனுடையவுத்தமபரிபாகத்துக்கேற்பச்சேர்ந்திருக்கையில் அவனம்மதத்திற்போந்தவுசிதபோகமேயன்றி அற்பபோகங்களைநுகரும்வினையின்மையால், அவனைநோக்கி அவனுடையமதம், தானேயுயர்ந்ததென்றும், தன்னைக்காட்டிலும் உயர்ந்தனவல்ல மற்றைமதங்களென்றும், தன்னை நீங்கிப்போனுல் நரகமுண்டென்றுங்கூறும். அவனுடைய பரிபாகத்துக்கேற்பத் தான்பிரகாசிப்பதொன்ருகையால். அவனைநோக்கித் தனக்கு மேலிட்டசமயங்களுண்டென்று என்சொல்லும்? உண்மையில், அதுவே சர்வோத்தம மார்க்கமாகையால். சாமானியமார்க்கங்களே தாந்தாமுஞ் சமானமற்றவுசிதமார்க்கங்களென்று போதிக்குமானுல் உத்கர்ஷமார்க்கம் தன்னுண்மையையுரைப்பிப்பது அதிசயமன்ரும். இந்தநியாயங்களால், மேலிட்ட மார்க்கங்களும், கீழிட்டமார்க்கங்களும் தனித்தனித் தாமே யாவற்றுள்ளுஞ் சிறந்தனவென்று போதிக்கும்புதுநலமீதென வெளிப்பட்டமையால், அப்படி அம்மதங்களொவ்வொன்றுங்கூறுவதுகொண்டே யாவும் சமமரியாதையினவென்றும், அதனுல் ஒன்றைவிட்டொன்றிற்போனுல் குற்றமில்லையென்றுங்கூறுவது பெருங்குற்றமாய்முடிந்தது. ஒருமதத்தைவிட்டு ஒருமதத்திற்போகுங்கால் அவனுடைய கெட்டவினையே காரணமாக வுயர்ந்தமதத்தைவிட்டுத் தாழ்ந்தமதத்திலும், நல்வினையே காரணமாகத் தாழ்ந்தமதத்தைவிட்டு உயர்ந்தமதத்திலும் பிரவேசித்ததாகவே பதிஞானநூல்களில் வல்லவர்களாகிய சத்துக்கள் துணிந்துரையாநிற்பர்.

இனி, (ஒருசமயத்தைவிட்டு ஒருசமயந்தையடைந்தோனுக்குந்துணிவுடைமையான் இங்ஙனமாதலின், எல்லாச்சமயத்தினுண்

மைகளும் அறிந்து அவற்றினுக்கெல்லாம் மேலாகிய ஒரு சன்மார்க்கத்தையடைந்துள்ளவராதலின் ஞானிகளாயினோர்க்கு உலகாசாரகுலாசாரசமயாசாரங்களுமில்லை, அன்னோர் சர்வசங்கற்பமுமொருங்கே இறந்துடையாராதலின்) என்றுகூறி, அதனை வலியுறுத்துமாறு (உலகுயரிய வென்றோதிருமூன்று, ஊர்தையுநீங்கியிந்தநன்னெறியூ, டற்றோர் பவமற் றோரிஃதொரீஇப், பிறிதொருநெறிசார் பேதையெஞ்ஞான்று, மூய்குவதிலையெனச்சைவமாதி, யறுவிதசமயத் தவருந்தனித்தனி, சுருதிபுராணந் தொல்லோர்நல்லுரை, காட்டிப்புவிப்பா ஞட்டியவதனல், நின்றவோர்நிலை விட் டொன்றையீண்டடைந்தோன், றன்னெஞ்சிடையே தான்முதனின்ற, வந்நிலைபெரிதென் றறிந்து மஞ்சாது, குறுகின் மண்ணுதி குறித்தொரு நெறியை, யடைகுவனிரையத் தலைதன்றிச், சென்னெறி பெரிதெனத் தேர்ந்துகொடேகி, னந்நெறிக்குளபேறவனுமெய்துதலான், மூவிருசமயமுடிவையு முணர்ந்திட், டேறியஞானிசிலுகிவையெனக்கண், டச்சமயச்சார்பனைத்தையு, மிச்சகத்திடைநீத் திடிலெவன்பழியே) என்னுமொருபாட்டையும் பிரமாணமாகவுதகரியாநிற்பர். இதைப்பரியாலோசிப்பாம். மேலிடங்களில் எல்லாச்சமயங்களும் சமதுலையினிற்கும் பெருநலமுடைய ஞானமார்க்கங்களென்று கூறியதற்குமாறுய், அவற்றினுண்மைகளையறிந்து அவற்றினுக்கெல்லாம் மேலாகிய ஒருசன்மார்க்கத்தை யடைந்துள்ள ஞானிகள்என்று ஈண்டுகூறியதுதவரும். அவற்றைக்கடந்த சன்மார்க்கமுடையவரே ஞானிகளென்னுங்கால் அவைகளுக்குவேருக ஞானமார்க்கமென்றொன்று நிலைப்பதாய் வெளிப்பட்டு முன்னவற்றை அஞ்ஞானமார்க்கங்களென்பதாகிய குற்றமும், நவீனஞான மார்க்கமெனவொன்றைக்கற்பித்ததாகிய குற்றமும் பெறப்பட்டு அஞ்ஞானக்குழப்பமேலிட்டபோதமாகக்கொள்ளவரும். இல்லையேல், எல்லாச்சமயங்களும் ஞானமார்க்கங்களே யெனவும், அவ்வச்சமயங்களிற் போந்த ஞானத்தையடைவது பூரணவிவேகிகட்கே சாத்தியமாகையால், அப்படியடைந்தபேர்களாயுள்ளவர்கள், அடைந்தபிறகு அவரவருமவ்வச்சமயங்களில் சாதகதிசையில்அநுட்டித்துவந்த வவ்வவற்றின்சார்வாலாயவெல்லாவாசாரங்களையும் நழுகவிடுவாரெனவும், அங்ஙனமாவதுகொண்டு, மேலாகியசன்மார்க்கமென்பது அப்படி யாவருஞ்சேரும்அந்தநிலையேயெனவுங் கூறவேண்டிவரும். அப்படியாயின் அச்சமயங்கள் ஒன்றையொன்று விரோதித்திருப்பது பிழையாம். வேதம், சிவாகமம் என்னுமிரண்டுமே துல்யப்பிரமாண மென்றதும்

பிழையாம். பௌத்தசார்வாகாதிக ளிழிந்தனவாகக் கூறுவதும்பிழையாம். முடிவில் ஞானத்தைப்பயப்பனவாய், ஒன்றிலொன்று வேறுபட்டனவாய், அளவில் சமயங்களிருப்பனபோல், முடிவில் மோட்சத்தையளிப்பவராய், ஒருவரிலொருவர் வேறுபட்டவராய், அளவிறந்த கடவுளருண்டாதலும் அவசியமாம். ஒருகடவுளிருப்பதைக்காட்டிலும், பலரிருப்பரேல் அதிக வுமகாரமாகுமாகையால். அப்படியுண்டாமிடத்துத் தோஷமொன்றுங்காணக்கூடாமையால். இன்னவாபாசத்தைவிரிக்கத்தானே மேலபசித்தாந்தம் தலைநீட்டியது அதிசயம்! அதிசயம்!! இன்னும், எல்லாச்சமயங்களையுங்கடந்தபேர் ஞானிகளென்பதை யாவரங்கீகரிப்பவர்? பாஞ்சராத்திரிஅங்கீகரிப்பனோ? சமணன் அங்கீகரிப்பனோ? அவனவனுந்தந்தம்மதமே ஞானமென்பதுபோல் அவற்றைவிடுப்பதே ஞானமென்பதுமொன்றாகி அவற்றோடொருசேரக் கழியுமாகையால், அங்ஙனம் கூறியதுகொண்டோருசிதமுமின்றாம். உலகாசாரகுலாசார சமயாசாரங்களைவிடுப்பது அந்தந்தமதத்திலுங்கூறும் பரமதருமங்களேயாம். அவற்றைவிட்டதனாலேயே அவர்கள் அவற்றையொழித்தவரொன்றுகூறுதல் யாண்டமையும்? ஒவ்வொருமதத்திலும் பொய்முதலியன வொழிக்கற்பாலனவென்று கூறுவது நிச்சயமாதல்கொண்டு அவ்வொழிவானேயாவுஞ் சமமாய்விடுமோ? அப்படியே அவ்வம்மதத்திற்போந்த ஞானமுதிர்ச்சியில் முன்னிழுக்காசாரங்க ளொழியுமேயன்றி அங்ஙனமொவ்வொன்றினுமுடிந்தபொருளாய்ப் பற்றுக்கோடாய ஞானமுமொன்றாதல் யாண்டிசையும்? காலத்திரயத்தும் பொருந்தாதெனவறிக.

இன்ன துல்யவிசாரத்தால் சகலசமயங்களினுடைய தன்மையும், அவற்றை யதிக்ரமித்து விளங்குஞ் சித்தாந்தவுண்மையும் வெளிப்பட்டமையால், நம்மாசாரியமூர்த்திகளாகிய ஞானசம்பந்தாதிபிரபுருதிகள் சித்தாந்தமென்னும் ரூடிநாமத்தையுடைய சைவத்தை நாட்டினரென்னு நலம் நன்கு கொள்ளப்பட்டது.

இனி, இவ்வாசாரியர்கள் ஷை சித்தாந்தத்தை நாட்டினமையை நோக்கின், காட்சியொன்றினானே மற்றையிரண்டுக்கு மொப்பமுடித்துக்காட்டினரென்பது அமையும். இவ்வுண்மை, அன்னோர்திவ்ய சரித்திரவைபவங்களால் வெளிப்படுமாகையால், அவற்றைமுறையே விதந்துரைப்பாம்.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் பிரபாவம்.

பிரமபுரம், வேணுபுரம், புகலி, வெங்குரு என்பனவாதி பன்னிரண்டுதிருநாமங்களையுடைய சீகாழிப்பதியின்கண், பிராமணகுலதீபமாயெழுந்தருளியிருந்த சிவபாதவிருதயர் என்னும்முனிபுங்கவர் தோணியப்பாராகிய சிவபெருமானைநோக்கித் தவங்கிடந்து சமணவிருளைத் துரத்து ஞானமணியாகிய "வோர்புதல்வரைத்தமக்குத்தரும்படி-வருந்தினர். அப்படியே, சிவபெருமான்மகிழ்ந்து தமது திருக்குமாரராகிய குமாரக்கடவுளை அவருக்குப் புத்திரராகத் தந்தருளினர். அங்ஙனம் அவதரித்தருளிய பிள்ளையார் தமதுமூன்றும்வயதில் பிதாவாகிய சிவபாதவிருதயர் ஸ்நானார்த்தமாகத் தீர்த்தக்கரைக்குச்செல்லுகையில் அவருடன்சென்று அங்கிருந்தனர். குழந்தையைப் படிக்கரையிலிருத்திச் சிவபாதவிருதயர் தீர்த்தத்துக்குண்மூழ்கி அகமர்ஷணமந்திரம் செபித்துக்கொண்டிருக்கையில் எம்மையாளவெழுந்த புத்திரரத்நமாயுள்ளவர் தம்பிதாவைக்காணமல் வருந்துவதொத்துச் சிவபெருமானை நினைந்து பிரிவாற்றாமையால் தோணியப்பாருடைய சிகரத்தைப்பார்த்து அம்மே! அப்பா! என்று கண்களில் நீர்ததும்ப அழத்தொடங்கினர். அவ்வழுகையைக்கேட்டு உள்ளம்பொறாதவர்களாகிய பெருமானும், பிராட்டியும் விரைந்து நந்திபிரான்மேற்கொண்டு அங்கெழுந்தருளினர். அப்போது உமாதேவியாரைப்பார்த்து நின்மகனை யழுகைதவிரும்படியெடுத்து நின்றுணைமுலைகளில் சுரந்தொழுகும்பாலைப் பொன்வள்ளத்திற்கறந்தூட்டுகவென்று சுவாமிசொல்லுவதன்முன்னர் அம்மைவிரைந்துசென்று, நீண்டநாள்பிரிந்த வாராமைமேலிடத் தமது அருமைத்திருக்கரங்களால் நம்பெருவாழ்வையெடுத்து மார்போடிறுகத்தழுவித் திருமேனியிற் படிந்திருந்த புழுதியைமாற்றிக் கண்களில்பெருகியநீரைத் தமதுமுன்றானையாற்றுடைத்து மடிமீதிருத்தி, உச்சிமோந்து முத்தமிட்டு மகிழ்ந்து தமதுதிருமுலைப்பாலைப் பொற்கிண்ணத்திற்கறந்து, அத்துடன் ஞானமாகிய அமுதமுங்கலந்து உண்ணென்றுஊட்டுதலும், நம்பெருஞ்செல்வமாயுள்ளவர் உண்டருளி அழுகைதவிர்ந்து சிவஞானஸம்பந்தராகி யெழுந்தருளினர். பின்னர், பிராட்டியாருடைய மடிமீதிருந்தவர் தாவிப் பெருமானுடைய மடித்தலத்திலேறி அவருள்ளமகிழ விளையாடுகையில், அவ்விருவருங்கண்டுகளித்து அளவில்லாதவாநந்தமெய்தினர்.

சூசனை.

சிவபாதவிருதயர்தமக்கு ஒருபுத்திரனைத்தரும்படி வேண்டினரேயன்றிக் குமாரக்கடவுளைத் தரும்படி விரும்பினாரில்லை. அங்ஙனமாக சிவபெருமான் தமது இளையபிள்ளையாரை அவர்க்குத்தந்ததென்னை? எனின், சிவபாதவிருதயர் கருத்தெல்லாம் சமணந்தொலைய வேண்டியதேயாக, அது தம்புதல்வரைக்கொண்டே செய்யவிரும்பியதென்னை? தமக்காவது, அல்லது வேறு எந்தச்சிவஞானிக்காவது அவ்வாற்றல்தரும்படி யேன்சிவபெருமானையிரந்து பெற்றுக்கொண்டிலர்? தம்மாலாவது, பிறராலாவது அதுசெய்துமுடித்தல், தம்புதல்வரால் அது முடியுங்காலுண்டாகு மவ்வளவு இன்பத்தைப்பயவாமைகண்டெனவறிக. (மக்கண்மெய்தீண்டலுடற்கின்பமற்றவர், சொற்கேட்டலின்பஞ்செவிக்கு) எனவும், (குழலினிதியாழினிதென்பர்தம்மக்கள், மழலைச்சொற்கேளாதவர்) எனவும் வரும்வாக்கியங்களாற்கண்டறிக. அப்படியே, சிவபெருமானுந் தமதுபுத்திரரால் அவ்வின்பத்தை நுகர்தற்பொருட்டே சிவபாதவிருதயர் வேண்டுகோளுக்கும் விரோதமின்றித் தமதுபுத்திரரைத் தந்தருளிய தெனவறிக. இளையபிள்ளையார் ஆநந்தவடிவராதலும், ஸ்ரீசிவபெருமான் அவ்வாநந்த முடையராதலும் உண்மைநூல்களிற்காண்க. இங்கேபெற்றநயம், பரிபாகமுடைய மெய்யன்பருக்கேயன்றி யேனையோர்க்கு எட்டாது! எட்டாது!!

இனி, குமாரக்கடவுள் சிவபாதவிருதயர் புத்திரராகப் பகவதியார்மணிவயிற்றிற்பிறந்தமையென்னை? அவர் மலமில்லாதவராகவெனின், அவரங்ஙனம்பிறந்ததுகொண்டே மலமுடைமைசாராது. எங்ஙனமெனின், " இந்திரசாலவிச்சைகாட்டுவோனென்னத்தன்பாற், செந்தழனாட்டமீன்றசெல்வனைக்கருப்பமெய்தா, தந்தமிலுயிருஞால மனைத்தையுமீன்றதாயாஞ், சுந்தரவல்லிதன்பாற்றோன்றுமாறுள்ளஞ்செய்தான்" என்னுந் திருவிளையாடற்புராணத்தைநோக்குழி மேலுண்மைவிளங்குமென்க. இது சோமசுந்தரபாண்டியன் சேயாகிய உக்கிரபாண்டியன் அவதாரத்தைக்காட்டுவதொன்றும். உக்கிரபாண்டியராகவந்தவர் இளையபிள்ளையாராகிய சிவசுப்பிரமணியக் கடவுளென்பது மேற்றிருவிருத்தத்திற்போந்த (செந்தழனாட்டமீன்றசெல்வனைக்கருப்பமெய்தாது) என்பதனானே விளங்கும். இந்த வவதாரவர்ணனையில் நம்பெருவாழ்

வாகிய இளையபிள்ளையார் மாதா வுதரத்திற்றங்கியும், யோனிவாய்ப் பட்டுப்பிறந்தும் வெளிப்பட்டாரென்பது பெறப்படாமல், எல்லாந் தோற்றன்மாத்திரமாகவே நிர்ணயிக்கப்பட்டமையால், அவருடைய அவதாரம் அயோநிஜமாகவே நிர்மலத்வம்பெற்றமைகாண்க. அவர் மாதாவுதரத்திற்றங்கிப் பிறவாதபோது, அம்மையார்க்குக் கர்ப்பக் குறிமுதலாயினவரக் காரணமென்னையெனின், அவளை வேண்டியிர ந்தாருள்ளங்களிகூர்தற்பொருட்டே அவரங்ஙனந்தோற்றங் காட்டிய தென்க. " அன்னவன்வரவுக்கேற்ப வாயமும்பிறருந்தாழ்ந்து, மங்கைநின் வடிவுக்கேற்பக்கருவுருவனப்புஞ்சீருந், திங்கடோறுற்றுமன்றற்செவ்வியுங்கா ணவாசை, பொங்கியதெங்கட்கென்றார் புனிதையப்படிபோலானாள்." என் னும்பிரமாணத்தால் மேலுண்மைவிளங்குமென்க. இவ்வுண்மையறிந் தபேர் இளையபிள்ளையார் ஞானசம்பந்தராகப் பகவதியார்மணிவயிற் றிற் பிறந்தாரென்பதில் மயங்கார்!மயங்கார்!!எனவே,பகவதியார்க்குந் தடாதகைப்பிராட்டியாருக்குண்டாயிருந்தபடியே தோற்றன்மாத்திர மாகக் கர்ப்பக்குறியாவு முண்டாயிருந்தனவெனவும், அவருதரத்திற் றங்கியிருந்து நங்குருநாதராகியஞானசம்பந்தர்பிறந்திலரெனவும், அவ ரதவதாரம் அயோநிஜமாகவே நிர்மலத்வம்பெயற்றதுண்மையெனவும், பகவதியார்க்குண்டாகிய கர்ப்பக்குறிமுதலாயினயாவும் அவ்வம்மை யார்க்கும், சிவபாதவிருதயர்க்கு முண்டாயிருந்த புத்திராபேக்ஷை நிவிர்த்தியர்த்தமெனவுங் கிரகிப்பதொன்பது வெளிப்படை. " பெருத் தெழுமன்பாற்புகலி நாச்சியா ருடன்புகலித், திருத்தோணி வீற்றிருந்தார் சேவடிக்கீழ்வழிபட்டுக், கருத்துமுடிந்திடப்பரவுங் காதலியார் மணிவயிற்றில், உருத்தெரியவரும்பெரும்பேறுலகுய்யவுளதாக,, என்னும் பெரியபுராணச் செய்யுளால் பகவதியார்க்குக் கர்ப்பக்குறியுண்டாயினமை பெறப்பட் டது. இதில் (கருத்துமுடிந்திட)என்றமையால் அங்ஙனஞ்சூலுண்டாயி னமை அவரிச்சைவழியென்றுபெறப்பட்டது. அங்ஙனம்பெறப்பட் டபோது, அவர்மணிவயிற்றினின்றே நம் ஞானசம்பந்தர் பிறந்தன ரோவெனின், " மணிவயிற்றி, லுருத்தெரியவரும்பெரும்பே றுலகுய்யவுள தாக" என்றுகூறிமுடித்து, அதன்றொடர்பாய் (ரு) பாடல்களால் அவ ரதவதாரத்தாலுண்டாகும் விசேடங்களைவர்ணித்து "அவம்பெருக்கும் புல்லறிவினமண்முதலாம்பரசமயப், பவம்பெருக்கும்புரைநெறிகள் பாழ்பட ப்பல்லூழிதொறுந், தவம்பெருக்குஞ்சண்பையிலே தாவில்சராசரங்களெல்லாஞ்

சிவம்பெருக்கும்பிள்ளையார் திருவவதாரஞ்செய்தார்" என்னுஞ் செய்யுளால் மேற்கருத்தரித்திருக்கும் அம்மையார் சம்பந்தங்காட்டாமலே "சண்பையிலேசிவம்பெருக்கும்பிள்ளையார் திருவவதாரஞ்செய்தார்" என்று உண்மையைவிளக்கினமையால், அவரிடம்பிறவாமல் சண்பையின்கண் அயோநிஜராக நமது பிரபுவாகிய ஞானசம்பந்தர் குமாரஸ்வாமி அவதாரமாகவே வெளிப்பட்டனரெனவறிக.—இதனால், அவர் மாதாவுதரத்திற்றங்கியிருந்தாரென்றுவது, யோனிவாய்ப்பட்டுப் பிறந்தாரென்றுவது, அதனால் மலமுடைமை பெறப்பட்டதென்றுவது, அல்லது ஞானசம்பந்தர் குமாரக்கடவுளல்லவென்றுவது கற்றறிந்தமேலோர் கருதவுஞ்செய்யாரென்க.

ஆயின், திருவிளையாடற்புராணத்தில் "செந்தழனுட்டமீன்றசெல்வனை" என்றுவந்ததுபோல் பெரியபுராணத்தில் வராததென்னை? எனின், ஞானசம்பந்தசுவாமிகள் புராணமடங்கலும் இடம்பெற்றுழியெல்லாம் விதந்திருத்தல்காண்க. அங்ஙனம்விதந்தமை அவதாரஸந்தர்ப்பத்தில் காணாததென்னையெனின், உக்கிரபாண்டியர் குமாரஸ்வாமியின் பூர்ணாவதாரமும், ஞானசம்பந்தர் குமாரஸ்வாமியின் அம்சாவதாரமுமாதல்கொண்டறிக. "మద్భక్తస్తేన్యసంబంధో గుహాంశో భక్తిమాన్ సుధీః" என்னும் சநற்குமாரசம்ஹிதாவசனத்தால் ஞானசம்பந்தர் அம்சாவதாரமாதல் வெளிப்படை. அம்சாவதாரமாகையால் ஞானசம்பந்தர் பகவதியார்மணிவயிற்றிலேதானே பிறந்தாராகக் கொள்வாமெனின், அமிசத்தினாலும் யோனிவாய்ப்படுதல் பெருங்குற்றமென்க. "ఏకంత వాప్యసుకరంతదుదాహరామో జాతేనభావ్యమమరాంతరవత్త్వయాపి । అభ్యర్థితో పిహిమహేశమహర్షిదారై రంతర్హితోస్త్వమసిగర్హితగర్భవాసః" என்றுபெறப்பட்ட ஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள் திருவாக்கால், சர்வேசுவராகிய தேவரீருக்கு மொருமாரியம் துஷ்கரமாம். அது இதரதேவதைகளைப்போல்ஜனித்தால் கர்ப்பத்திலிருந்து வெளிப்படும்படியாக வருமென்று அத்திரிபத்தினியாகிய அநசூயையால் பிரார்த்திக்கப்பட்டவராயிருந்தபோதினும், கர்ப்பவாசம் நிந்திதமென்றுஅந்தர்ஹிதரானீர் என்பதாம் என்று வெளிப்பட்டது. இந்தவாக்கியத்தாற்பெறப்பட்ட அவதாரம் துர்வாசமூர்த்தியினதாகையால், அதனை நன்குவிளக்கும் சநற்குமாரஸம்ஹிதாவசனம்வருமாறு. "పుత్రాత్రేరపియత్పత్న్యా వరా

దేవాభవత్సుతః । స్వల్పాంశేనాపిగర్భస్యదుర్వాసత్వముదాహరన్ । అసౌదేవః క్రమాత్పుత్రకారణాత్స్నాతయాతయా । సపుష్పాంజలినాభూత్వో విససర్జాంశకంస్వకం । అంతరంజలిపుష్పేషుప్రవిశ్యాంతఃపినాకినా। గర్భవాసోహిదుర్వాసస్సర్వావాసేష్వతీవయత్ । దుర్వాసానామపుత్రోభూత్తస్యాఃపుష్పాంజలేశ్శిశుః । తస్మాత్పశుపతేరన్యద్వ్యతిక్రాంచిజ్జగదీరితం । సర్వేతేపశవఃప్రోక్తావశీపశుపతిస్స్మృతః । మాయాపాశేనబధ్నాతిపశూనేతాంత్స్వలీలయా । తమేవమోచకంప్రాహుఃపశూనాంబ్రహ్మవాదినః । మాయాపాశేనిబద్ధానాంమోచకోన్యోనవిద్యతే । తమృతేపరమాత్మానంభూతాధపతిమీశ్వరం" என்று பெறப்பட்டவாக்கியங்களால் அத்திரிபகவான் சிவபெருமானைத் தனக்குப்புத்திரராக அவதரிக்கும்படிவேண்டியும், அவருடைய பத்தினியாகிய அநுசூயையிடத்து ஸ்வல்பாம்சமுங் கர்ப்பப்பிரவேசமாதல் நிந்திதமென்று சொல்லிக்கொண்டு புத்திரார்த்தமாகஸ்நானஞ்செய்த அநுசூயையினுடைய புஷ்பாஞ்சலியில் பரமேசுவரன் தன்னுடைய அமிசத்தைப் பிரவேசிக்கச்செய்தார். கர்ப்பத்தில்வசித்தல் சர்வவாசங்களினுந் துர்வாசமென்று சொல்லிக்கொண்டு புஷ்பங்களோடுகூடிய குவித்தகைகளினின்றுஞ் சிசுவாக ஆவிர்ப்பவித்தகாரணத்தாலேயே துர்வாசரென்னு நாமத்தோடு விளங்கினார். ஆகையால், பசுபதியைக்காட்டிலும் இதரமான சகலபிராணிகளும் பசுக்களென்று சொல்லப்படுவர். அந்தப்பசுக்களைத் தனது லீலையால் மாயாபாசத்தாற்கட்டவும், விடவும் ஸ்வதந்திரராகையால் பிரம்ஹவாதிகள் அவரைப் பசுபதியென்று பிரசித்திபாராட்டாநின்றனர். பூதாதிபதியும் பரமாத்மாவுமாகிய சிவபெருமானைக்காட்டிலும் மாயாபாசத்தாற்கட்டுண்டு கிடக்கும் பசுக்களை விடுவித்தற்குச் சக்தாளங்யத்ராகிடையவேகிடையாது என்று வெளிப்பட்டமையால், சிவபெருமான் அம்சமாத்திரத்தானுங் கர்ப்பப்பிரவேசஞ் செய்யாரென்பது நாட்டப்பட்டது. இந்தவுண்மைவிசாரத்தால் சுப்பிரமணியக்கடவுள் அமிசத்தினாற் கர்ப்பப்பிரவேசராதல்கூடுமென்னு மாசங்கைபரிஷ்கரிக்கப்பட்டமையால், குமாரஸ்வாமி அவதாரமாகிய ஞானசம்பந்தமூர்த்திகள் அம்சாவதாரமாதல்கொண்டு கர்ப்பவாசமாகலாமென்றையுறுவார்கோளிரிந்தகன்றமைகாண்க. இந்தவிசாரத்தால் குமாரஸ்வாமியினுடைய அபராவதாரமாகிய ஞானசம்பந்தப்பிரபுவினுடைய மாஹாத்மியம் பிரவசனஞ்செய்யப்பட்டது.

இனி, ஞாநசம்பந்தரவதாரம் குமாரஸ்வாமி லீலையென்பதைப் பெரியபுராணத்தானும் நிரூபிப்பாம். திருஞாநசம்பந்தசுவாமிகள்புராணம் (ருச) வது பாடலில் "சேவாண்டகொடியவர்தஞ்சிரபுரத்துச்சிறுவர்க்கு, மூவாண்டினுலகுய்யநிகழ்ந்ததனைமொழிகின்றேன்" என்று பெறப்பட்டமையால், ஞாநசம்பந்தப்பிரபுவைச் சிவகுமாரனெனக்கண்டோக்தியாய்க் கூறினமை வெளிப்பட்டது. (ருரு) வது பாடலில், "பண்டுதிருவடிமறவாப்பான்மையோர்தமைப்பரமர், மண்டுதவமறைக்குலத்தோர்வழிபாட்டினளித்தருள" என்று பெறப்பட்டமையால், அச்சிவகுமாரராகிய இளையபிள்ளையார் பூர்வசொரூபவுணர்ச்சி மாறாதவராகவேயிருந்தனரெனவும், அவரைச் சிவபாதவிருதயர் தவத்தின்பயனாகக் கொடுத்ததெனவும் வெளிப்பட்டது. ஷை பாடலில் "தொடர்ந்தபிரிவுணர்வொருகாற்கொண்டெழலும்" என்றும், "அழுவர்குறிப்பயலாய்" என்றும் (கூகூ) வதுபாடலில் "தம்மேலைச்சார்புணர்ந்தோசாரும்பிள்ளைமைதானோ" என்றும் "திருத்தோணிச்சிகரம்பார்த்-தம்மேயப்பாவென்றென்றழைத்தருளியழுதருள" என்றும் வந்தபிரயோகங்களால் தாம் இளையபிள்ளையாரென்னு முணர்வினராகியெழுந்தருளியிருக்கையினும், தமதுதந்தையாரைப் பிரிந்தவாராமையால், அப்பிரிவாற்றாமைகொண்டு அது குறிப்புத்தோன்றஅழுவரெனவும், அப்படி அழத்தொடங்கியது மேலைச்சார்பாகிய தமதுண்மையைக் கண்டெனவும், அங்ஙனங் கண்டருளியது தாம்சிவனார்க்குப் பிள்ளையென்னுமுண்மையையெனவும், அவ்வுண்மைநிலையத்தால், தமது பிதாவாகிய சிவபெருமானெழுந்தருளியிருக்குந் திருத்தோணிச்சிகரத்தைப்பார்த்து அம்மே! அப்பா! என்றழுதருளினரெனவும் இனிதுவெளிப்பட்டது. அவரழுததற்கேற்ப அம்மையும், அப்பனுமாயுள்ள பிராட்டியும், பெருமானும் பொய்கையின்கண்வந்து அவரழுகை தவிரும்படித் திருமுலைப்பாலை யூட்டினரென்னுமுண்மைதோன்ற (க00) வது பாடலில் "கழுமலத்துவீற்றிருந்த தங்க, டாதையாரையும்வெளியே தாங்கரியமெய்ஞ்ஞானந்தம்பால்வந்து, போதமுலை சுரந்தளித்த புண்ணியத்தாயாரைமுன் வணங்கிப்போற்றி" என்று கூறப்பட்டது. இன்னும், (கருச) வது பாடலில், "பொங்குகொங்கையிற் கறந்த மெய்ஞ்ஞாநமாம் போனகம்பொற்குன்ற, மங்கைசெங்கையாலூட்டவுண்டருளியமதலை" என்றுவந்ததில் உமாதேவியின்றுணைமுலைகளில் சுரக்கும்பாலமுதம் பயன்பெறவுண்டருளும் அத்தேவியின் சுதனென்பது

வெளிப்பட்டது. இவ்வுண்மை யினிதுதோன்ற, (கஅஎ) வது பாடலில் "தாதையாரும் பரிவுறச்சம்பந்தர், பாததாமஜாநொந்தனபைப்பய" எனவும், (ககூ0) வது பாடலில், "செஞ்சடைத், தந்தையார்கழ ருழ்ந்தெழுந்தேகினுர்" எனவும், (ருகச) வது பாடலில், "வானநாயகர்மகனுர்வருமுன்பு" எனவும், (ருசு0) வது பாடலில் "இறைவர்திருமைந்தர்தமையெதிர்கொள்வரவேற்ருர்" எனவும், (கூகஎ) வது பாடலில், "புரமெரித்தார் திருமகனு ரப்பரிந்தபுனனுட்டிலெழுந்தருளியிருப்பீரொன்று, கரகமலங்குவித்திறைஞ்சித்தவிர்ப்பவாக்கின்காவலருந்தொழுதரிதாங்கருத்தினேர்வார்" எனவும் (க0எடு) வது பாடலில் "ஆறுசூடினுர்திருமகனுரணைந்தாரென்று" எனவும் வருந்திருவாக்குகளை மேலோர் சிந்திப்பரென்க.

இப்படியே, கருஉ, கருச, கருஅ, கசக, கசரு, கடுஉ, உருச, உசச, ருகடு, ருஉஅ, ருருரு, ருருச, ருகூஅ, சசகூ, முதலியவநேகம் பாடல்களில் பிள்ளையார், பிள்ளையார் என்னும் பிரயோகம் வந்தமையாலும் மேலுண்மை வெளிப்படுமென்க. பிள்ளையாரென்னு முரிமைபெயர் சிவகுமாரருக்கன்றி யேனையோர்பால் சாராதெனவறிக. பிள்ளையார்கோயில், பிள்ளையார்சன்னிதி என்றற்ருெடக்கத்துப் பிரயோகங்கள் சிவகுமாரராகிய விநாயகக்கடவுளை வெளிப்படுத்துகின்றது. அவர் மூத்தபிள்ளையாராக, இளையபிள்ளையார் குமாரக்கடவுளென்பது சொல்லாமேயமையும். இவ்விரண்டு பிள்ளைகளேயன்றித் தந்தைதாளைத்தடிந்து தமது தாளைச்சேர்ந்த தண்டியடிகளுக்கும் பிள்ளையென்னு முரிமையைச் சிவபிரான்றந்தமையால் அவரைச் சேய்ஞலூர்ப் பிள்ளையென்று உண்மைநூல்கள் விதந்துரைக்கும். சிவாலயங்களில் பஞ்சமூர்த்தங்களென்றது மிவர்சேர்ந்தெனவறிக. மூன்றுபிள்ளைகளும், அன்னோர்க்குத் தாயுந்தந்தையுமாகியவர்களுமாக வைவர்மூர்த்திகளாதல்காண்க. தண்டியடிகளைக்கூறுங்கால் பிள்ளையாரென்று தனித்துக்கூறுதலடாதாகிச் சேய்ஞலூர் என்னும் அடைமொழி புணர்த்துதலவசியமாம். ஏனையவிருவரும் ஸ்வபுத்திரராகுந்தன்மையால் அடைமொழி அவசியமன்ரும். பிள்ளையாரென்பதேயிருவர்க்கும்போதும். மூத்தபிள்ளையார், இளையபிள்ளையாரென்பது முன்பின்வந்தமுறைமை காட்டவெனவறிக. ஆகலேவ மேற்படி புராணத்தில் பிள்ளையாரென்று அடையின்றிவரும் பிரயோகங்கள்

செவ்வனே இளையபிள்ளையாரென்றினிது விளக்கிற்றென்பது வெளிப்படை. அன்றியும், ஆளுடையபிள்ளையார், மறைப்பிள்ளையார், ஞானப்பிள்ளையார் என்றுவருதலுமுண்டு. சிவனூர்க்கு ஞானமுணர்த்தினமையாலும், அகத்தியமுனிவர்க் கோத்துரைத்தமையாலும், சைவகுரவராக வுலகத்தை யாண்டமையாலுமே அதுசாலும். இவ்வுண்மையைத் திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் புராணத்தாலும் பரியாலோசிப்பாம். பிள்ளையார், உடையபிள்ளையார், மறைப்பிள்ளையார் என்னும்பிரயோகங்கள் களசு, கஅக, கஅரு, கஅச, கஅகூ, கஅஎ,கஅஅ, உகூக, உகூஎ, உசஉ, உருக, உருகூ முதலியபாடல்களில் வந்திருத்தல்காண்க. ஒருபாடலிற்றானே ஆளுடையபிள்ளையாரென்று ஞானசம்பந்தமூர்த்திகளையும், ஆண்டவரசு என்று திருநாவுக்கரசுசுவாமிகளையுங் கூறுமுகத்தானே யிருவர்தன்மையும்வெளிப்பட்டது. இவருள் ஒருவர் சிவனூர்க்குப்பிள்ளையும், மற்றையவர் அடியவருமாதலுண்மையாகையால். இதனை, "ஈசர்மிழலையிறையவர்பாலியமயப்பாவைதிருமுலைப்பா, றேசமுய்யவுண்டவர்தாந்திருமாமகனூராதலினூற், காசுவாசியுடன்பெற்றார் கைத்தொண்டாகுமடிமையினூல், வாசியில்லாக்காசுபடி பெற்றுவந்தார்வாகீசர்" என்னும் (உகூ0) வது பாடலாற்கண்டுணர்க. இதனைவற்புறுத்திக்காட்டும் வேறொருபாடலையுங் கவனிப்பாம். (ச0க) வது பாடலில் "உரனுடையதிருநாவுக்கரசருரைசெய்தருளப், புரமெரித்தார்திருமகனூர் பூந்துருத்தி தொழுதகன்றார்" என்றுவந்தமையேசாலும். ஒருவரை "உரனுடையதிருநாவுக்கரசு" எனவும்,மற்றொருவரைப் "புரமெரித்தார்திருமகனூர்" எனவுங் கூறிப்போந்தவருமையே யீண்டமைவுடைத்தாலறிக. இவ்வுண்மையையுணர்ந்த சிவாநுபூதிமான்களுந் தங்கள் பிரபந்தங்களிலாண்டாண்டுரைத்துள்ளாராகலி னவற்றையுமீண்டெடுத்துக்காட்டுவாம். சித்தாந்தப்பெருஞ்செல்வராய்விளங்கும் அருணகிரிநாதர் வில்லிபுத்தூரானைவென்றகாலத்தில் அருளிச்செய்த (கந்தரந்தாதி) என்னும் பிரபந்தத்திற் போந்தபடி.

(உகூ-வது பாடல்.)

தேடிக்கொடும்படைகைக்கூற்றடாதுளஞ்சேவின்மைமீன்
தேடிக்கொடும்படைகோமான் சிறைப்படவேறளபுத்
தேடிக்கொடும்படையாவெகுநாட்டன்சிறைகளையுந்
தேடிக்கொடும்படைமின்கேள்வனற்றுணைசிக்கெனவே.

இ - ள். தேடிக்கொள்-இப்பொழுதே சம்பாதித்துக்கொள்வாயாக, தும்பு-பாசத்தை, அடை-பொருந்திய, கை - கையையுடைய கூற்று-இயமன், அடாது-அழிக்காதபடி, உளம்-நெஞ்சமே, செ-இட

பம், வில்-தனுசு, மை-மேஷம், மீன்-மீனம், தேள்-விருச்சிகமென்னு மிராசிகளையும், திக்கொடும்-திக்குகளையும், படை - சிருட்டித்த, கோமான்-பிரமதேவனை, சிறைபட-சிறைப்படுத்தி, வேறுளபுத்தேள்-மற்றைத்தேவரது, தி-புத்தியில், கொடும்பு-திருகுதல், அடையா-சேராதிருக்க, வெகுநாட்டன்-ஆயிரங்கண்ணையுடைய விந்திரனது, சிறை-சிறையை, களை-ஒழித்து, உந்து-(நீரிலும், நெருப்பிலும்) சமணர்செலுத்திய, ஏடு-ஏடுகளையும், இக்கொடும்-அவர்கள்செய்த கொடுமைகளையும், படு-தாழ்த்திவிட்ட, ஐ-சுவாமியாகிய, மின்கேள்வன், தெய்வயானைநாயகனது, நற்றுணை-நல்லவநுக்கிரகத்தை, சிக்கெனவே-உறுதியாக எ-று. நீ-தோன்றுவெழுவாய், தேடிக்கொள்-பயனிலை, ஏ-அசை.

(கருத்து.)

நெஞ்சமே! பாசதரனாகிய வியமனுன்னை நலிவுசெய்யாதபடிப் பிரம்ஹதேவனைச் சிறைப்படுத்தி,இந்திரனைச்சிறைதவிர்த்துச் சமணரிட்டவேட்டையும், வாதையுஞ்செயித்தகுமாரக்கடவுளது துணையை உறுதியாகச் சம்பாதித்துக்கொள் என்பதாம்.

(உகூ-வது பாடல்.)

திகழுமலங்கற்கழல்பணிவார் சொற்படிசெய்யவோ
திகழுமலங்கற்பகவூர்செருத்தணிசெப்பிவெண்பூ
திகழுமலங்கற்பருளுமென்னுவமண்சேனையுபா
திகழுமலங்கற்குரைத்தோனலதில்லைதெய்வங்களே.

இ-ள். திகழும்-விளங்காநின்ற, அலங்கல் - மாலையையணிந்த, கழல்-தனதுதிருவடியை, பணிவார்-வணங்குவோர், சொற்படிசெய்ய-திருவாக்கின்படிநடக்க, ஓதி - தமிழ்வேதமென்னுந் தேவாரத்தை மொழிந்தருளினவரும், கழுமலம்-தானவதாரஞ்செய்தசீகாழியையும், கற்பகவூர்-தான்காத்தருளிய கற்பகத்தருவையுடைய அமராவதியையும், செருத்தணி-தானுறையுந்திருத்தணியையும், செப்பி-துதிசெய்து, வெண்பூதி-திருவெண்ணீறுனது, கழும்-போக்கடிக்கும், மலம்-மலத்தையென்பதையும், கற்பு - பரமிதுவேயென்றுநம்புங் கற்புடைமையையும், அருளும்-கொடுத்தருளும்,என்னு-என்றுநினையாத, அமண்-சமணர், சேனை-கூட்டங்களை, உபாதி-வருத்தமான, கழு-கழுவிலேற்றி, மலங்கற்கு-கலக்கமுற்றழியும்படிக்கு, உரைத்தோனலது - வாது

மொழிந்த சம்பந்தப்பிள்ளையாகிய குமாரக்கடவுளையன்றி, இல்லை தெய்வங்களே-வேறுதெய்வங்கள்கிடையா எ-று. தெய்வங்கள், எழுவாய், இல்லை, பயனிலை, ஏ, அசை.

(கருத்து.)

தம்முடையதொண்டர்களுக்கு நன்னெறியாகத் தேவாரமென்னுந்தமிழ்வேதத்தை மொழிந்தருளினவரும், திவ்யதலங்களைத் துதியாமலும், திருநீற்றுமகத்துவத்தைக் கைக்கொள்ளாமலுமிருந்த சமணர்கள் கழுவேறும்படி வாதிலுல் வென்றவருமாகிய ஞானசம்பந்தமூர்த்திகளென்னுங் குமாரக்கடவுளையன்றி வேறுதெய்வங் கிடையாது என்பதாம்.

(௫௬-வது பாடல்.)

தென்னவனங்கனஞ் சூழ்காத்திரிநகசூலகரத்
தென்னவனங்கநந்தப்பதநீட்டினன்செல்வமுன்பின்
தென்னவனங்கனன்னீற்றுற்றிருத்தியதென்னவின்னந்
தென்னவனங்கநங்கைச்சிலைக்கூனையுந்தீர்த்தருளே.

இ - ள். தென்னவனம்-தென்னஞ்சோலைகளையும், கனம்-மேகங்கள், சூழ்-கவிந்திராநின்ற, கா-பூஞ்சோலைகளையுமுடைய, திரிநக-(திருத்தணிகை - பரங்குன்று - செங்கோடு) என்னுமலைகளையுடையோனே ! சூலகர-கையிற்சூலாயுதத்தையுடைய, தென்னவன் - தென்றிசைத்தலைவனுகியவியமனது, அங்கநந்த-உருவழியும்படி, பதநீட்டினன்-திருப்பாதத்தைநீட்டியுதைத்தபரமசிவனது, செல்வ-மைந்தனே ! முன்-முற்காலத்தில், பின்-பின்னேகூனையுடைய, தென்னவன்-பாண்டியனது, அங்க-உடலை, நன்னீற்றால்-நன்மையைத்தரும் விபூதியினுல், திருத்தியதென்ன - நிமிர்த்தினதுபோல, இன்னம்-இப்போதும், தென்னம் - வனப்புவாய்ந்த, அனங்கன்-மன்மதனது, அம்-அழகிய, கை-கையிற்பிடித்த, சிலை-கருப்புவில்லினது, கூனையும்-வளைவையும், தீர்த்து - நீக்கி, அருள்-மன்மதன் என்மேற்பாணப்பிரயோகஞ்செய்யாதபடி உன்மாலையைத்தந்தருளவேண்டும் எ-று. நீ-தோன்றா எழுவாய். தீர்த்தருள்-பயனிலை. ஏ-அசை.

(கருத்து.)

திருத்தணிகை, திருப்பரங்குன்று, திருச்செங்கோடு என்னும் மூன்றுமலைகளிலு முறைபவனே ! கூற்றையுதைத்தபரமசிவனது

மைந்தனே ! முன்பாண்டியனது கூனைநிமிர்த்தினதுபோல வென்னை வருததும்படி மன்மதன் கருப்புவில்லைவளைத்தலையுந் நீர்த்தருளல் வேண்டும் என்பதாம்.

(௬௫-வது பாடல்.)

திகைப்படங்கப்புயந்தந்தருளானென்படிங்கணிய
திகைப்படங்கத்தமையார்செந்திலாரென்படென்னனுய
திகைப்படங்கப்புகல்சேயென்பள்கன்னிகண்ணீர்தரவி
திகைப்படங்கத்தமையாதெமையாட்கொளுஞ்சீகரமே.

இ-ள். திகைப்பள்-மயங்குகிறாள், தங்க - தழுவியுயிர்பெற்றிருக்கும்படி, புயம்-தனதுபுயத்தை, தந்தருளான் - தந்துகிருபைசெய்கின்றானில்லை, என்பள்-என்கிறாள், திங்கள்-சந்திரனை, நியதிகைப்பள்-நித்தியமுமுபாலம்பனஞ்செய்கிறாள், தம்-தனது, கத்து-இப்படிவருந்திமுறையிடுதலை, அமையார்-க்ஷமித்திரக்ஷிககின்றாரில்லை, செந்திலார்-செந்திற்குமரர், என்பள்-என்கிறாள், தென்னன்-கூன்பாண்டினது, உயதி - (சுர) வருத்தத்தின், கைப்பு-வெப்பம், அடங்க - தணியும்படி, புகல்- (தமிழ்வேதமாகியதேவாரத்தை) மொழிந்தருளிய, சேயென்பள்-சம்பந்தப்பிள்ளையேயென்றுஞ்சொல்லுகிறாள், கன்னி-எனதுயிராகிய பெண்ணானவள், கண்ணீர்தர - கண்ணீர்சோரும்படியாக, (ஆதலால்) விதி-பிரமனது, கைப்படு-கையிற்சிருட்டிக்கப்படுகின்ற, அங்கத்து-உடற்பைக்குள், அமையாது-இவ்வான்மாவமைக்கப்பட்டுச் சநநமுறாதபடி, எம்-எம்முடைய, ஐ-குலதெல்வமே, ஆட்கொளும்-அடிமைகொண்டருளவேண்டும், சீகரமே-அழகியகுமாரக்கடவுளே. எ-று. நீர்-தோன்றாவெழுவாய், ஆட்கொளும்-பயனிலை, ஏ-அசை!

(கருத்து.)

எங்கள்குலதெய்வமானவழகனே!என்னுயிராகியபெண்ணானவள் செந்திற்பதியான் யான்முறையிடுங்குறையைத்தணிக்கின்றானில்லை, அவன்புயத்தைத்தழுவத்தரவுமில்லையென்றும், கூன்பாண்டியன் சுரந்தணித்தவனே! என்றும் சொல்லுகிறாள். சந்திரனையுந்தினந்தோறும்வெறுத்துமயங்குகிறாள்.இனியிப்படிப்பட்ட சநநமுற்றுவருந்தாதவண்ணம் ஆண்டுகொள்ளவேண்டும் என்பதாம்.

(௫௫-வது பாடல்.)

செய்தவத்தாலஞ்சுசீரெழுத்தோதிலந்தீதலருஞ்
செய்தவத்தாலஞ்சுகம்பெறச் சேயுரைக்கேற்றருப்போய்ச்
செய்தவத்தாலஞ்சுவைக்கனியீன்றதென்னேம்வினையே
செய்தவத்தாலஞ்சுகின்றன மும்மலச்செம்மல்கொண்டே.

இ-ள். செய்தவத்தால்-அழகியதவத்தினுலாவது, அஞ்சுசீரெழுத்து-சிறந்தபஞ்சாக்ஷரத்தை, ஓதிலம்-துதிக்கின்றோமில்லை, தீது-தீமை, அலரும்-விளையும், செய்-நரகபூமி, தவ-அழிந்துபோகவும், தாலம்-உலகமெல்லாம், சுகம்-நன்மையை, பெற-அடையவும், சேயுரைக்கு-சம்பந்தப்பிள்ளையாகவவதரித்துத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தேவாரத்தினுல், ஏற்றருப்போய்-ஆணுருமாறி, செய்த-சிவந்த, அத்தாலம்-அப்பெண்ணுருவாகியபனை, சுவைக்கனி-இனியபழத்தை, ஈன்றது-தந்தது, என்னேம்-என்று துதிக்கின்றோமில்லை, வினையேசெய்து-தீவினையே புரிந்து, அவத்தால்-வந்ததுன்பத்தினுல், அஞ்சுகின்றனம்-அச்சமுற்றிருக்கின்றனம், மும்மலச்செம்மல்கொண்டு-மும்மலமாகிய போர்வையைத் தரித்துக்கொண்டு எ-று. யாம், தோன்றுவெழுவாய். அஞ்சுகின்றனம், பயனிலை.

(கருத்து.)

நெஞ்சமே! உலகத்தார்நரகமெய்தாமலின்பத்தையடையவும், ஆண்பனை பெண்பனையாகிப் பழத்தைக்கொடுக்கவும், சம்பந்தராயவதரித்துத் தேவாரத்தையருளிச்செய்த குமாரக்கடவுளைத் துதியாமலும், அவரது ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தையநுட்டியாமலும், தவத்தில் முயலாமலும், தீவினைத்தொடர்பால் மும்மலப்பிணிப்புண்டு யாமவத்தின் முயன்று அஞ்சுகின்றனம் என்பதாம்.

(௫௬-வது பாடல்.)

சேலையிலாருந்தவன் சூலமேறச்சினத்தவன்கண்
சேலையிலாருந்திவனேற்பவையரசிக்திரியச்
சேலையிலாரும்பராபரிபுக்குறச் சிக்கெனுமிச்
சேலையிலாருந்திறையிட்டனர் தங்கள்சித்தங்களே.

இ-ள். அசேலை-அசோகமரத்தை, இலார்-இல்லிடமாகவுடைய வமணர்கள், உந்து-உயர்ந்து, அ-அந்த, வன்-வலிய, சூலம்-கழுவில்,

ஏற-ஏறியழியும்படிக்கு, சினத்தவன் - சம்பந்தப்பிள்ளையாய்த் தேவாரம்பாடிச்செயித்தவன், கண்-விழியானது, சேல்-சேற்கெண்டைக்கும், ஐயில்-வேலுக்கும், ஆர்-ஒப்பாகிய, உந்தி-கான்யாற்றையுடைய, வனேற்பவை-வனத்திலுற்பவித்தவள்ளிநாயகிக்கு, அரசு-தலைவனானகுமாரக்கடவுள், இந்திரியச்சேலை-பஞ்சேந்திரியச்செயல்களை, இலார்-நீக்கியதபோதனர்கட்கும், உம்பர்-தேவர்கட்கும், ஆப-துன்பத்தைவிளைத்த, புரி-சத்துருவாகியசூரனை, சூற-குற்றும்படி, சிக்கெனும்-இறுக்கிக்கட்டிய, இச்சேலையில்-பீதாம்பரக்கச்சையில், ஆரும்-மாதர்களெல்லாம், திறையிட்டனர்-கப்பமாகச்சமர்ப்பித்தார்கள், தங்கள்-தங்கடங்கள், சித்தங்கள்-இருதயங்களை எ-று. ஆரும்-எழுவாய், திறையிட்டனர்-பயனிலை.

(கருத்து.)

சம்பந்தப்பிள்ளையா யவதரித்துச் சமணரைக்கழுவேறும்படிச் செய்தவனும், வள்ளிநாயகிக்குத் தலைவனுமாகிய குமாரக்கடவுள் தேவர்முதலியோரை வருத்திய சூரனைவெல்லும்படி அழகியவரையிற் கட்டிய பீதாம்பரகச்சையினிடத்தில் மாதர்களெல்லாருந் தங்கடங்களிருதயங்களைக் கப்பமாகச் சமர்ப்பித்தார்கள் என்பதாம்.

(௯௯-வது பாடல்.)

திருக்கையம்போதிகளோகஞ்சமோநஞ்சமோதிருமால்
திருக்கையம்போசெய்யவேலோவிலோசனந்தென்னனங்கத்
திருக்கையம்போருகக்கைந்நீற்றின்மாற்றித்தென்னூல்சிவமத்
திருக்கையம்போகவுரைத்தோன்சிலம்பிற்சிறுமிதற்கே.

இ-ள். திருக்கை-திருக்கையென்னும்மீனையுடைய, அம்போதிகளோ-சமுத்திரங்களோ, கஞ்சமோ-தாமரையோ, நஞ்சமோ-விஷமோ, திருமால்-விஷ்ணுவினது, திருக்கை-திருக்கரத்திலிருக்கின்ற, அம்போ-பாணமோ, செய்ய-சிவந்த, வேலோ-வேலாயுதமோ, விலோசனம்-கண். தென்னன்-கூன்பாண்டியனது, அங்கத்திருக்கை, முதுகின்கூனை, அம்போருகம்-தாமரைமலர்போன்ற, கைந்நீற்றின்-கரத்திற்றரித்ததிருநீற்றினால், மாற்றி-நீக்கி, தென்னூல்-தமிழ்நூலாகிய, சிவபக்தி-சிவபக்தியை விளைவிக்கும், ருக்கு-ருக்குவேதமாகிய தேவாரத்தை, ஐயம்போக-பரசமயநூல்களினாலுண்டாகுஞ் சந்தேகநிவர்த்தி

யாக, உரைத்தோன்-சம்பந்தப்பிள்ளையாயவதரித்துத் திருவாய்மலர்ந் தருளிய குமாரக்கடவுளது, சிலம்பில் - மலையின்கண்ணிருக்கின்ற, சிறுமிதற்கு - சிறியளாகிய கன்னிக்கு எ - று. விலோசனம், எழுவாய், சமுத்திரமுதலியன, பயனிலை.

(கருத்து.)

முன் சம்பந்தமூர்த்தியாயவதரித்துத் திருநீற்றாற்சமணமதம்பூண்டிருந்த பாண்டியனது கூனைமாற்றி, எச்சமயம்பெரிதோவென்னுமையமற்றுச் சைவமேபெரிதென்று நம்பும்படி ருக்வேதமாகிய தேவாரத்தை மொழிந்தருளிய குமாரக்கடவுளது மலையின்கண்வாழுங் கன்னியினதுகண் சமுத்திரமோ, தாமரையோ, விடமோ, அம்போ, வேலோ, என்பதாம்.

(௱-வது பாடல்.)

செல்வந்திகழுமலநெஞ்சமேயவன்றெய்வமின்னூர்
செல்வந்திகழுநமதின்மைதீர்க்கும்வெங்கூற்றுவற்குச்
செல்வந்திகழுந்திருக்கையில் வேறினைகாத்தசெல்வி
செல்வந்திகழுமணவாளநல்குந்திருவடியே.

இ-ள். செல்-அங்குசென்று, வந்தி-வணக்கஞ்செய், கழுமலம்-குமாரக்கடவுளானவர் முன்சம்பந்தப்பிள்ளையா யவதரித்தருளிய சீகாழிப்பதியின்கண், நெஞ்சமே-இருதயமே, அவன்-அவரது, தெய்வ-தெய்வீகமாகிய, மின் - தெய்வயானை, ஊர்-ஏறிவருகின்ற, செல்-மேகவாகனமானது, வந்து-வந்து, இகழும் - (பிறரால்) இகழப்படும், நமது-நம்முடைய, இன்மை-இல்லாமையாவும், தீர்க்கும்-நீக்கிவிடும். வெம்-கொடிய, கூற்றுவற்கு-யமனுக்கு, செல்-நம்மேல்நடப்பதாகிய, வந்தி-கொடுமையை, கழும்-துடைத்துவிடும், திருக்கையில் -(முருகக்கடவுளது) திருக்கரத்தின், வேல் - வேலாயுதமானது. தினைகாத்த-தினைப்புனங்காவல்பூண்ட, செல்வி-வள்ளிநாயகியினது, செல்வம்-பெருஞ்சிறப்பாக, திகழும் - (நிறைந்து) பிரகாசிக்கின்ற, மணவாளன்-நாயகனாகிய கந்தசுவாமியானவர், நல்குந்திருவடி-தனது திருவடித்தாமரையை நமக்குத் தந்தருள்வார் எ - று. நீ, தோன்றுவெழுவாய். வந்தி, பயனிலை. ஏ, அசை.

(கருத்து.)

நெஞ்சமே! தெய்வயானையினது வாகனமாகியமேகம் நமது வறுமையைத்தவிர்க்கும். குமாரக்கடவுளது வேலாயுதம் நமக்கு வரும் யமதண்டனையை நீக்கிவிடும். வள்ளிநாயகிக்கு மணவாளரா கிய கந்தசுவாமி தமது திருவடித்தாமரையை நமக்குத் தந்தருள்வரா தலால், நீ அக்கடவுள் முன்சம்பந்தப்பிள்ளையாயவதரித்த சீகாழியிற் சென்று அவரை வணங்கு என்பதாம்.

என்னுமித்திருவாக்குகளால் இளையபிள்ளையாரே ஞானசம்பந்த ராயினரென்னுமுண்மை யினிதுவெளிப்பட்டது. படைவீடுகளாறனு ளிருப்பவனெனவும், மஞ்ஞையூர்தியெனவும், தேவர்சேனுபதியெனவும், வள்ளிநாயகன் எனவும், தெய்வயானைதோழனெனவும், கவுணியர்கா ளையெனவும், சமணிருள்கிழிக்குஞ் சண்பையர்தலைவனெனவும், சைவ சிந்தாமணியெனவும், பாண்டியன் வெப்பொழித்த பாலனெனவும் அபேதந்தோன்ற மூலவவதரத்தும், அவதாரவவதரத்தும் நம்பெரு மான்மாட்டு நிகழ்ந்தமாங்மியங்களைவிளக்கி யிருக்கின்றமைகொண்டே இளையபிள்ளையார்க்கும், ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்க்கு முண்டாகிய சம்பந்தமினைத்தென்பது வெளியாமென்க.

இம்மட்டேயன்றி, “ஓமெனுந்தாரகவொண்பொருள்சிவனுக், காமெ னமொழிந்தேயருட்குருவானேன், பொற்புறுபொதியவெற்புறுமுனிக்கு, நற் பொருள்விளக்கு ஞானதேசிகன், பொய்வழிச்சமணப்புலையிருணீக்கிச், சைவம் வளர்க்குஞ்சம்பந்தமூர்த்தி, முருகன்குமரன்மூவிருமுகன்மான், மருகன்சிவனரு ண்மைந்தன்கந்தன்” என்று திருச்செந்தூர் அகவலின்கண் சிற்றம்பல நாடிகள் அருளிச்செய்தமைகொண்டும் மேல் மூலமூர்த்தி-அவதாரமூர் த்திகளின் சம்பந்தம் வெளிப்பட்டமைகாண்க.

இவ்வுண்மையை “காழியிலேவந்துகணக்கிலாச்சீவரைநீ, ஏழியின்பத் துய்த்தவொருவனே, ஆழியெனுந்,துன்பத்திருந்தேனைத்தூக்கித்தென்போரூரா, வின்பத்தில்வைப்பாயினி” எனவும், “மாலோன்விருந்தையையுண்டாக்கிக் கொண்டிலன்மாமலரோன், மேலானதன்சிரமொன்றையுண்டாக்கிலன்மீதுயர் ந்த, நாலாமறைபுகழ்போரூரன்சம்பந்தநாமங்கொண்டே, நூலாமிடைமயிலாக் கினனென்பைநொடிதனிலே” எனவும் போந்தபிறவான்றோர் திருவாக்கு களானுங்கண்டறிக.

இன்னும், “பொற்றாளம்பொற்சின்னம் பொற்பார்சிவிகையொடு, நற் றாளப்பந்தரையுமம்பர்கையில்பெற்றானே” எனவும், ஆச்சாபுரத்திலநந்தமு யிரையெல்லாம், பேச்சோடுளங்கடந்த பேரின்பம்வைத்தானே” எனவும்

"அரனேடுவெந்தம்மையளித்தவள்ளலேப்பாலேப், புறாதீரவுண்டவனைப்போதமுறக்கண்டானே" எனவும், "மதுரைச்சமணமதகரிகளெல்லாஞ், சிதறத்துரத்துஞ்சிவசமயகோளரியோ" எனவும், "மயிலைநகர்தன்னில்வன்னியடுமென்பைக் - குயிலைநிகருமொழிக்கோதையாச்சேய்தானே" எனவும்போந்த பாடல்களையுங்கண்டுணர்க. அன்றியும், "உலகமெலாமீன்றவொருத்திதனப்பாலுண், டிலகுகவிதைமழையீச, னிலவு, புயமலைப்பாற்பெய்தசுகப்போரியில் வாழ்வானம், புயமலர்த்தாளென்முடிக்குப்போது." எனவும், "தெய்வப்பிடிவந்துசேருந்துகிர்க்கிரிசெந்தளிர்போன், மெய்வைத்தவள்ளிக் கொடிபடர்தாருவியனுலகிற், சைவப்பயிரைவளர்க்குந்தண்மேகந் தகைமைசெறி, நெய்வைத்தவேல்கொண்டுபோரூரிலென்றுநிகழ்தெய்வமே." எனவும், "மற்றவர்நிற்கமெய்ஞ்ஞானிகள்வம்மின் வகுத்துரைக்கே, னுற்றதுகேண்மினெம் போரூர்முருகனுயர்கதியை, நற்றமிழ்க்காழிவந் தெண்ணிலிபேர்க்குநயந்தளித்தான், கொற்றமவனதலாலெவர்க்குண்டினிக்கூறுமினே." எனவும், "திருநீலகண்டம்வெந்திவினைதீண்டப்பெறுவெனவே, கருநீலகண்டனைப்பாடியடியரைக்காத்தவனெம், முருமேவிருந்தபிணியையுமாற்றுவனுண்மைநெஞ்சே, யிருநீலவாவிநம்போரூரனைப்பணிந்தேத்துவையே." எனவும் "சகலமதங்களையெல்லாமுணர்ந்த தவமுனிவோர், புகலுமிலக்கமெண்ணாயிரம்பேரைப்பொருகழுவி, விகலுறவைத்தும் வருமேதமொன்றின்றியேயிருந்தான்,நிகழுறும்போரியன்சம்பந்தநாமஞ் சிறந்துகொண்டே." எனவும், "எண்ணற்கரியசமணக்களைகளைந் தேதமிலாத்,தண்ணுற்றபேருணீர்பாய்ச்சிச்சைவப் பயிர்வளர்த்து, நண்ணச்சிவாநந்தபோகம் விளைத்திடுநல்லுழவன், விண்ணுற்றதேவருஞ்சூழ்போரிவாழ்கின்ற வேலவனே." எனவும் வரும்பிரமாணங்கள் பலவற்றுனுங்கண்டுதெளிக. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

இனிச்சீர்காழிமான்மியத்திற்போந்தபடிவிசாரிப்பாம்.

"கான்மலிகடப்பந்தாரினுற்குவந்துகாழிகாவலன்றிருவருள்செய்
மான்மியமுணர்ந்தேஞானசம்பந்தவள்ளலாய்முருகன்வந்துதித்த
பான்மையுண்டொன்றுமனையதுவிரித்துப்பகர்கெனமுனிவரர்கேட்ப
மேன்மைசால்சூதன்வினவரும்பொருளீதென்றுபின்விரிவுறவிளம்பும்.

ஆன்றதொல்கேள்வியறிஞரிற்போதாயனமுனிசூத்திரத்தொழுகி
யேன்றமாதவத்தாலுயர்சிவபாதவிரதயன்காழிமாநகர்வா
ழூன்றுமாமறையோனமருநல்விருப்பாலுள்களித்தவண்டடத்தொருசார்
தோன்றலாமயில்வேன்முருகனைப்பெறுவான்றோய்தவம்புரிந்தனனெடுநாள்.

இத்தகைநெறிசால்கவுணியர்தலைவனிருந்தவம்புரியுநாளநாதி
முத்தனாருணர்ந்துமூவிருகமலமுகத்தனைநோக்கிமண்ணிடைநம்
பத்தரைமறையைப்பனுவலையிகழும்படிறரைவல்லமண்குண்டப்
புத்தரைத்தடிந்துசைவவைதிகம்வெண்பூதிசாதனமுறைநாட்டி.

தலந்தொழப்பதினாறாயிரப்பதிகந்தண்டமிழ்மாலிகைசாற்றும்
பெலங்கொள்காரணமுண்டாதலினுலகிற்பிறந்தவண்வருகெனமகிழ்கூர்ந்
திலங்குநீர்வேணியண்ணலங்கருளியெண்ணிரண்டாயிரங்கணத்தை
நலங்கிளரடியராகவென்றேவநாமவேன்முருகனுநயந்தே.

இன்னனமழைத்திங்கெய்துவனென்னுமிறைதிருவுளமகிழ்பூப்பக்
கன்னலங்கிளவிக்கௌரியுண்மகிழ்ந்துகளியுறவுச்சிமோந்திறைவன்
சொன்னவாறுதித்ததலத்தியான்போந்துதுணைமுலையமுதருந்துவனென்
றுன்னருங்களியால்விடுப்பவேலரசுமுயர்கணத்தலைவரைநோக்கா.

ஆதியங்கடவுளருள்வழிப்பதினாறாயிரவீருநீர்சூழ்ந்த
மேதினித்தலங்கடொறுமவதரித்துமேவுமென்றேவியாதிரையிற்
பூதலம்போற்றக்காழிமாநகரிற்புண்டரீகன்றடத்தொருசார்
மாதவம்புரிவோன்முன்னிளங்கதிர்போன்மதலையாய்வந்தனன்கந்தன்.

நீங்கருந்தவத்தோன்மகவுகண்டுவந்துநிரப்பினன்கடவுண்மாமணிபெற்
றோங்கினனென்னவியப்புமீதூரவுயர்வடமீனனகற்பின்
மாங்குயிற்கிளவிப்பகவதியெனும்பேர்மனைவிபாலெடுத்தினிதளிப்பப்
பூங்குழல்களிகூர்ந்துச்சிமோந்தன்பிற்புதல்வனைக்கொடுமனைபுகுந்தாள்.

பாணிமூவுலகும்புதையமேன்மிதந்துபல்லுயிர்ப்புரக்குமோர்குடிலைத்
தோணியாளுடையான்மேனியஞ்சுடராய்த்துலங்கவந்துதித்தமாமகற்குப்
பேணியதிருநாளையிரண்டினுஞ்செய்பெருங்கடனாற்றிநீறணிந்து
மாணியல்பருவந்தொறுமழகதிர்போல்வளர்ந்துமூவாண்டெனவருநாள்.

குலப்பெருந்தாதைமலர்ப்பெருங்கிழவன்குளிர்த்தடம்படிகுவான்செலுங்காற்
றலத்துறமழலைக்கிண்கிணிமிழற்றுந்தாள்கொடுநடந்துறுமகவை
மலர்க்கணால்வெருண்டுமுடன்வரக்கொடுபோய் மணித்தடங்கரையினினிறு [விப்
புலப்பகையெறிந்தோன்புனல்படிந்தாடப்புகுதலுங்குமுதவாய்ப்புதல்வன்.

இளம்பசிகூர்ந்தானெனவுளமுருகியிரங்கலும்வரம்பிலாமறைநூ
லளந்தறியாதானணங்கொடும்விடைமேலாங்கெழுந்தருளிநின்மகற்கு
விளங்கிழாய்முலைப்பாலருளெனக்கனகவில்லுடைவள்ளன்மெய்ஞ்ஞான
வளங்கொள்பாலருத்திமலர்க்கணீர்துடைத்தாள்மலர்தலையுலகெலாமீன்ருள்.'

என்னும்வாக்கியங்களால் ஸ்கந்தரே ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையாராக வவதரித்தாரெனவும், அவ்வவதாரம் மாத்ருகர்ப்பவிஹீனமெனவும் பெறப்படுமுண்மையானும் சேக்கிழார்சுவாமிகள் கூறியவுண்மையினிது வெளிப்பட்டது.

இன்னுமிவ்வுண்மையை உபமன்யுபக்தவிலாசத்தானும் விசாரிப்பாம். (జగత్యత్యన్తదుర్భిక్షే జిహ్వేశశివనందనౌ । కరుణాంకర్తు కామస్సశంభుస్స్వప్నేజగాదతౌ) என்னும்வசனத்தால் உலகமெல்லாம் அதிகமான க்ஷாமத்தையடைந்தபோது சிவபெருமான் கருணைசெய்யவிரும்பினவராகி ஜிஹ்வேசரென்னும்அப்பர்சுவாமிகளையும்,சிவநந்தனர் என்னும் ஞானசம்பந்தமூர்த்திகளையுஞ் சொப்பனத்திலடைந்து இவ்வாறு அருளிசெய்தார என்று பெறப்பட்டது. இதில் சிவகுமாரரென்று ஞானசம்பந்தபிரபுவைவ் அப்பர்சுவாமிகளில் பிரித்துக் கூறினமையாலும், (నిపీతదేవీస్తన్యాయ శంకరస్తత్సుతాయచ । దదౌసంబంధనాధాయ టంకంన్యూనాఘుణమన్యతః । జిహ్వేశాయస్వభృత్యాయ మహాఘుణంప్రత్యహందదౌ । స్నేహాతు ల్యోప్యయందృష్టః విశేషఃపుత్రభృత్యయోః) என்னும்வசனத்தால் மேல் (௨௯) வதுபக்கத்திறகாட்டிய பெரியபுராணவாக்கியப்படியே பொருள்பெறப்பட்டதன்றியும், ஞானசம்பந்தருக்கும் வாகீசருக்குந் தம்மிடத்திலுள்ள ஸ்நேஹம் சமானமாயிருப்பினும், அவ்விருவரும் புத்திரரும், புருத்யருமென்னும் வேறுபாட்டாலுண்டாகிய விசேஷமே ஆண்டுரைக்கப்பட்டதெனவறிக. இன்ன பலவாக்கியங்களுளவற்றை விரிவஞ்சிவிடுத்தாம். இப்படிச் சமஸ்தபிரமாணங்களும் ஐககண்டமாயொத்து விளங்குமுண்மையால் ஞானசம்பந்தப் பிரபுவினுடைய வவதாரம் அயோநிஜத்வம்பெற்றமை பசுமரத்தாணியறைந்தாலென்ன நாட்டப்பட்டது.

மேல் விசாரத்தால் அநாதிமலமுத்தராகிய சிவபெருமான் தமது விபூதியாலும், அவற்றினமிசத்தாலும் மாதாவுதர சையோகாதி

தோஷங்களெய்துதலசப்யமென்று வெளிப்படுமாயின், சங்கராசாரியென்பவர் சிவனுடைய வவதாரமெனவும், அவர்கேரளத்தில் ஓர்விதந்துவின் கர்ப்பசையோகத்தால் பிறந்தாரெனவுஞ் சிலர்கூறுவதென்னையெனின், அது அப்பிரமாணமென்பதனை நிரூபிப்பாம். (శివేమదంశసంభూతశ్శంకరశ్శాంకరోత్తమః । చతుర్భిస్సహ శిష్యైశ్చ కలావవతరిష్యతి । తస్మై చోపనిషద్విద్యా మయా దత్తా మహేశ్వరి । భూమౌ పాషండషండానాం ఖండనం సకరిష్యతి.) என்னும் சிவரஹஸ்யவசனத்தால் உமாதேவியாரைப் பார்த்தருளி எமது அமிசத்தையடைந்து சங்கரன் என்பவனொருவன் சிவனடியார்களுக்குள் சிரேஷ்டனாய் நான்குமாணாக்கரோடு கலியில் பிறக்கப்போகிறானெனவும், அவனுக்கு உபநிஷத்துக்களாகியவேதாந்தவித்தை எம்மாலுபதேசிக்கப்படுமெனவும், அவன் பூமியிலாவரித்துள்ள பாஷண்டமதங்களை யெல்லாம் நிரசித்து எமதுண்மையை நாட்டுவனெனவும் சிவபெருமான் கூறினதாக வெளிப்பட்டது. இந்தவாக்கியத்தைத்தவிரச் சங்கராசாரியர் சிவாவதாரமாகப் பிறந்தாரென்று தாங்கள் குழறிவழிதலுக்கு வேறு பிரமாணம் சிவரகசியத்திலாவது வேறு எந்தப்புராணத்திலாவது பெறப்பட்டதில்லை. சிவாம்சஸம்பூதராகச் சங்கரரவதாரத்தைச் கூறுமிந்தவாக்கியமே போதுமெனின், ஈண்டு அமிசமென்பது விபூதியென்றதிழுக்காகிச் சங்கராசாரியர் சிவாவதாரமென்பது நிரஸ்தமாம். எங்ஙனமெனின், சங்கராசாரியராகச் சிவபெருமானே அமிசத்தாலவதரித்ததுண்மையாயினச்சங்கராசாரியனைச் சிவபக்தாக்ரேசராகச் (சாங்கரோத்தம:) என்னும் பிரயோகத்தால் மேல்வாக்கியத்தில் விதந்துகாட்டினமைபழுதாம். அன்றியும், அவன் பிறக்கப்போகிறானெனவும், அவனுக்கு உபநிஷத்வித்தைகளெம்மால் கொடுக்கப்படுமெனவும், அவன் உலகிலுள்ளபாஷண்டமதங்களையெல்லாங் கண்டிப்பானெனவும் சிவபெருமான் கூறியதும் பழுதாம். மற்றெப்படிக் கூறவேண்டுமெனின், நான் அமிசாவதாரங்கொண்டு சங்கராசாரியாய்ப் பூமியிற்றோன்றி வேதாந்தவித்தைகளையெல்லாம் யதாவத்தாகவுணர்ந்து பாஷண்டமதங்களையெல்லாங் கண்டித்து உண்மையை நாட்டப்போகிறேனென்று தன்மையிற்கூறுவதே அமைவுடைத்தாம். படர்க்கையிற் கூறுவதுஞ் சாத்திரவழக்காமேயெனின், அது மயக்கவுணர்ச்சியைத்தருமேலமைவுடைத்தாதல் செல்லா

மையினவ்வமைதி யாண்டும் பயன்படாதெனவறிக. ஆகவே, யேக தேசமுகத்தா னிடம்பெற்றுழி யமைவுடைத்தாதல் சாலும். நான் அமிசத்தால் பிறக்கப்போகிறேன், பாஷண்டமதங்களைக் கண்டிக்கப்போகிறேன் என்று கூறுமையாலும், சாம்பவச்சிரேஷ்டனுகச் சங்கரன் பிறக்கப்போகிறுன் - அவனுக்குவேதாந்தவித்தைகளெம்மால் தரப்படும், அவனுலகிலுள்ள பாஷண்டமதங்களையெல்லாங் கண்டிக்கப்போகிறுன் என்றுகூறினமையாலும் சங்கரர் என்னும்பேரால் பிறக்கப்போகிறவர் ஒரு அடியவரொன்றே யேற்பட்டுச் சேதனகோடிகளிலொருவராகவே துணியப்பட்டமையால், மேல்வாக்கியத்தில் எமது அமிசத்தால் பிறக்கப்போகிறுனென்று ஸுவாமிகூறியதை எமது அநுக்கிரகத்தால் பிறக்கப்போகிறுனென்றே சத்துக்கள் துணிந்துரைப்பரென்க. எனவே,என்னுடைய பிரஸாதத்தையடைந்து,அத்துணைச்சார்புபற்றியொருவன் பிறக்கப்போகின்றுனென்பதே வெளிப்படை. இங்ஙனமன்றி, அமிசமென்பதை விபூதியென்றேகூறுவாரெனின், மேலாட்சேபங்களுக்குச் சமாதானங்கூறுவது அவசியமாவதோடு பின்வரும் ஸ்மிருதிவாக்யத்தையும் பரிகரித்துக்கொள்ளவேண்டிவரும். என்னெனின், “నాఋషిః కురుతే కావ్యం నావిష్ణుః పృథివీపతిః । నాదేవాంశో దదాత్యన్నం నారుద్రః క్రమపాఠకః” என்னும் வசனத்தால் ரிஷியமிசமில்லாதவனுக்குக் காவியஞ்செய்யுந்தன்மையும், விஷ்ணுவமிசமில்லாதவனுக்கு உலகாளுந்தன்மையும், தேவாமிசமில்லாதவனுக்கு அன்னதானஞ்செய்யுந் தன்மையும், ருத்ராமிசமில்லாதவனுக்குச் சாங்கமாய் வேதாத்யயனஞ் செய்யுந்தன்மையும் உண்டாவதில்லையென்று பெறப்படுகின்றது. இந்தச்சுலோகத்தில் அமிசம் என்பதை விபூதிசம்பந்தமாகவே நாம் கிரகிப்போமாயின், பூமியில் காவியஞ்செய்பவர்களெல்லாம் ரிஷிகளுடைய அவதாரங்களென்றும், உலகத்தையாளுமரசர்களெல்லாம்விஷ்ணுவினவதாரங்களென்றும், அன்னதானஞ்செய்பவர்களெல்லாம் தேவர்களது அவதாரமென்றும், வேதாத்யயனஞ்செய்பவர்களெல்லாம் ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியினது அவதாரங்களென்றுஞ் சொல்லவரும். அங்ஙனமேல், யாவரும் அமிசபூதராகவே யவதரித்தவரென்று எண்ணப்படுகையால், சங்கராசாரியர்தான் அமிசத்தாற்பிறந்து லோகோத்தாரணஞ் செய்யப்போகிறுரென்றுசொல்லவந்ததுஅநுசிதமாம். இப்பெருநூலை வெளியிடத்தொடங்கிய யாமும் அமிசமேயாதல் திண்ணமாதலால்,

எம்மோடொருவராயெண்ணப்படுஞ் சங்கரனைப்பற்றிச் சிவபெருமானுமாதேவியாருக்குக் கூறியதும் அஸங்கதம். இந்தவிசாரத்தால் அமிசம்=அவதாரசம்பந்தம் என்று பொருள்கொண்டது அயோக்யமெனவறிக. ரிஷியமிசமுடையவன், விஷ்ணுவமிசமுடையவன், தேவாமிசமுடையவன், ஸ்ரீருத்ராமிசமுடையவன் என்பனவற்றை ரிஷியையொத்தவன், விஷ்ணுவையொத்தவன், தேவர்களை யொத்தவன், ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியையொத்தவன் என்றே மேலோர்கிரகிப்பர். எனவே, ரிஷிகளுக்குரியவாற்றல், விஷ்ணுவுக்குரியவாற்றல், தேவர்களுக்குரியவாற்றல், உருத்திரருக்குரியவாற்ற லுரியாரொன்பது வெளிப்படை. கல்வி, செல்வம், அறிவுமுதலியவற்றையுடைய வொருவனைப் பார்த்து இவன் அமிசவான் என்று உலகத்தவர் வழங்கிவரும் வழக்காலுமே அதுவிளங்கும்.

இன்னுமிதைவிரிக்கில் ரிஷிகள் காவியங்களைச்செய்யுமாற்றலைத் தம்புண்ணியவிசேடத்தால் பெற்றுடையாராகலின், அவர்போலவே காவியஞ்செய்யத்தக்கபுண்ணியமுடையாரிவரெனவும், விஷ்ணு தேவர்களில் க்ஷத்திரியத்வம்பூண்டு உலகத்தைப்பரிபாலிக்கும்பொருட்டுச் சிக்ஷாரக்ஷைகள்செய்பவராகலின், அவர்போலவே லோகபரிபாலனஞ்செய்யத்தக்க புண்ணியமுடையாரிவரெனவும், தேவர்கள்யஜ்ஞங்களிலவிர்ப்பாகங்களைப்பெற்று மழையைப்பெருக்கிச் சஸ்யாதிகளையுலகத்துக்குக் கொடுப்பவராகலின், அவர்போலவே அன்னவிரயஞ் செய்யத்தக்க புண்ணியமுடையாரிவரெனவும், ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தி தேவர்களில் பிராம்ஹணத்வம்வகித்து, ஞானநிஷ்டானமூர்த்தியாகி வேதாந்தோபதேசங்களை உலகர்க்குச்செய்பவராகலின், அவர்போலவே வேதாந்தவித்தையி லதிகாரம்வரத்தக்க மகிமையுடையாரிவரெனவும் அவ்வவ்வதிகாரிகளைக் கூறிப்போந்ததாம். இந்த விசாரத்தால் புண்ணியாம்சம், மஹிமாம்சமுதலாகச் சொல்லப்படுமாற்றலே ஆண்டமைதிபெற்றதன்றி வேறு எந்தஹேயாவலம்பனமும் நிலையாகமை வெளிப்பட்டது. இவ்வுண்மைவிசாரத்தாற் றெளிந்தவர்கள் சங்கராசாரியனைச் சிவபெருமானுடைய அவதாரமென்று சொல்லுவதற்கு எங்ஙனமிசைவர்? அச்சங்கராசாரியருடைய கதைகளோவெனின், நானாவிதமாகக் கேட்கப்படுகின்றன. எங்ஙனமெனின், இரண்டு

பிராஹ்மணஸ்திரிகள் ஜலந்திரட்டும்பொருட்டுத் தீர்த்தக்கரைக்குச் சென்றனர். அவ்விருவரில் ஒருத்தி சுமங்கலியாயிருந்தனள். அவள் மார்க்கத்திலிருந்த பிள்ளையார்கோயிலையடைந்து எனக்குப்புத்திரசந்தானமுண்டானால் என்னுடையசக்திக்கிசைய இரண்டுதேங்காயுடைத்து உன்னை ஆராதிக்கிறேனென்றனள். மற்றொருத்தி விதந்து. அவள் முன்னவளைப்பரிகசிப்பதுபோல் எனக்குமொருபுத்திரனுண்டானால் அவளிலிரட்டிப்பாய் உன்னையாராதிக்கிறேனென்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டனள். இரண்டுபேருக்கும் விநாயகருடையபிரசாதத்தால் பிள்ளைகளுண்டாயின. அந்தப் பிள்ளைகளில் விதந்துவுக்குப் பிறந்த பிள்ளையே சங்காசாரியர் என்று கூறத்தக்கதாயிற்று இனிச் சிவகுரு என்னுந் தந்தைக்கும், ஆரியாம்பாள் என்னுந் தாய்க்கும் கேரளதேசத்தில் சங்கராசாரியர் சிவாமிசத்தால் பிள்ளையாகப்பிறந்தாரென்று கூறுகின்றனர் வேறுசிலர். எந்தரூபத்தில் பார்த்தாலும் மாதாவினது கர்ப்பசையோகாதி தோஷங்களுக்கு நிவர்த்தியுண்டானதில்லை. இன்ன சாமானிய ஜந்துவைச் சிவாவதாரமென்பது எங்ஙனம் அடுக்கும்? "எல்லார்பிறப்பு மிறப்புமியற்பாவலர் தஞ், சொல்லாற்றெளிந்தேம் நம்சோணேச, ரில்லிற், பிறந்தகதையுங்கேளேம் பேருலகில்வாழ்ந்துண், டிறந்தகதையுங் கேட்டிலேம்" என்னு மான்றோருரையை யுணர்ந்தபேர் சிவன் சங்கராசாரியராகப் பிறந்திருந்தொழிந்தாரென்றுரைத்தல் யாண்டிசையும்? இன்னும், மேல் சிவரஹஸ்ய வசனத்தில் அவனுக்கு வேதாந்தவித்தைக ளெம்மாலுபதேசிக்கப்படும் என்று சிவபெருமான்கூறியதும் சங்கராசாரியர் சிவனல்லவென்பதைக்காட்டும். சிவனே சங்கராசாரியராகப்பிறந்ததுண்டாயின், சிவன் சர்வஜ்ஞரானபடிச் சங்கராசாரியரும் சர்வஜ்ஞராதல்சாலும். ஆகவே, சங்காசாரியருக்குச் சிவனுபதேசித்தல்சாலாது. ஒருதீபத்தின் மற்றொருதீபமுண்டாகுமே லிரண்டுமிருட்பகையு மொளிப்பிழம்புமாதலுண்மையாகையால். ஆகவே, ஒன்றுமற்றொன்றுக்கு ஒளியைக்காட்டுவதவசியமன்றும். சிவன் உமாதேவியாருக்கும், இளைய பிள்ளையாருக்கு முபதேசித்தல்போலாமெனின், அவை லீலாமாத்திரமெனவறிக. அப்படியே யிதனையுங்கொள்வாமெனின், உமாதேவியாரும், இளையபிள்ளையாரும் சங்கராசாரியைப்போல் யோனித்தழும்

புண்டு பிறந்தவரன்றாகலானும், சங்கராசாரியைப்போல் விஷ்ணு முதலியோரைத் துதித்துவணங்காதவராகலானும் உமாதேவியார் முதலினோர்செயல்போலச் சங்கராசாரியர்செயலைக்கொள்வது அசங்கதமென்க. விஷ்ணுமுதலினோர் பிறந்திறந்துழலும் பசுக்களாதல் திண்ணமாக, அன்னோரை யுமாதேவியார்முதலினோ ரெங்ஙனம்வணங்குவர்? சங்கராசாரியார் பரகாயப்பிரவேசஞ்செய்திருந்த காலத்தில் அவருடைய ஸ்வசரீரம் தகிக்கப்பட்டது. அப்போது தம்மை ரக்ஷிக்கும் பொருட்டு நரசிங்கமூர்த்தியைத் துதித்து அவரால்பாதுகாக்கப்பெற்ற புதுமைமுதலிய பலவாபாசங்களுடையாரொன்ப துண்மையாயினெந்தமதியா லின்னதோஷங்களை லீலையென யாம்கொள்ளுதலமையும்? இதுமாத்திரமேயன்றி விஷ்ணுபுஜங்கமுதலிய பசுபாரம்யதுதிகளுங்கூறினாராகலி னித்துணைச்செயல்களை லீலையெனக்கூறுதலடாது! அடாது!! இந்தவுண்மையால், அவர் பாசபந்தியாகிய வோர்பசுவென்பதே யமையும். பசுவானகாலத்தும், பாகப்பட்டபசுவாகாது சாமானிய பசுவேயாகுமுண்மையால், தன்னையொத்தபசுக்களையெல்லாம் வணங்கிமகிழ்ந்தனர். "மாலயனுமிந்திரனும்வாழுவதாய்மாளுவதாஞ், சாலமயல்பார்த்துத்தலையசைப்பர்" என்னுந் திருவாக்கால் சிவஞானிகள் விஷ்ணுமுதலினோர்பதவிகளை மதியார் என்று பெறப்பட்டமையானுங்காண்க. விஷ்ணுமுதலினோர்பா லுபதேசத்தைப்பெற்றுச் சகலகேவலத்தாக்குண்டுழலு மோர்பசுவாகிய சங்கராசாரியருக்குச் சிவபெருமான் பிரஹ்மவித்தைகளை யுபதேசிக்கின்றார் என்பதை லீலையென்றல் யாண்டிசையும்? அவர் பசுவாதல்பற்றியே அவரதறியாமைதொலையச் சிவபெருமான் வேதாந்தவித்தைகளை யுபதேசித்தல்கூடும்! கூடும். !!

இதுநிற்க, மேல்வாக்கியத்தாற்பெறப்பட்ட சங்கரர்வேறு எனவும், மாயாவாதபாஷ்யகர்த்தாவாகிய சங்கராசாரியர் வேறு எனவும் வியவஸ்தைமுகத்தாற் கூறுநிற்பாம். அந்தவசனத்தில் என்னுடைய அநுக்கிரகத்தாலொருவன் பிறக்கப்போகிறானெனவும், அவன் சாங்கரர்களுக்குள்ளே யுத்தமனெனவும், அவனுக்கு வேதாந்தவித்தைகளை யாமுபதேசிப்போமெனவும், அவன் பாஷண்டர்களையெல்லாங் கடிந்து உண்மையை நாட்டுவனெனவும் லோகமாதாவாகிய உமாதேவியா

னைப்பார்த்துச் சிவபெருமான் சொல்லியருளினராக வெளிப்பட்டது. இதனைப்பரியாலோசிக்கில், சிவாநுக்ரகத்தாற் பிறந்தவொருவர் சிவனுக்கு அபராதங்களைச் செய்யாரன்றோ? "சாங்கரோத்தம:" சாம்பவச்சிரேஷ்டராயிருப்பாரொருவர் சிவனுக்கு அபராதங்களைச்செய்யாரன்றோ? சிவபெருமானால் வேதாந்தோபதேசஞ் செய்துகொண்டவொருவர் சிவனுக்கு அபராதங்களைச் செய்யாரன்றோ? பாஷண்டமதங்களைக் கண்டிக்கவந்தவொருவர் சிவசம்பந்தமாகிய மார்க்கத்தைக் கடிந்து சிவனுக்கு அபராதங்களைச்செய்யாரன்றோ? இங்ஙனமாக, சங்கராசாரியர் ஏகான்மவாதத்தைச்சாதித்து (அஹம்பிரஹ்மாஸ்மி) என்னுஞ் சித்தாந்தத்தைநாட்டிச் சீவன், ஈசன், ஜகத்து இம்மூன்றும் மித்தையெனவும், நான்மாத்திரமேசத்தியமெனவுங் கூறித்திரிந்து, அறியாமை துக்கங்களோடுகூடியதன்னைச் சத்துச்சித்தாநந்தவடிவமாகிய சிவனாகப்புலம்பியிழைத்த அபராதத்துக்குள்ளாவரெனின், எப்படியோ வச்சிவாபராதசிசுவைச் சிவாநுக்ரகத்தால் வந்தவராகக் கூறுதலமையும்? "నాహం దేహో నేంద్రియాణ్యంతరంగో । నాహంకారః ప్రాణవర్గో న బుద్ధిః । దారాపత్యక్షేత్రవిత్తాదిదూరః । సాక్షీ నిత్యః ప్రత్యగాత్మా శివోఽహం" என்றுபுலம்பி அஹம்சிவம் என்று அறியாமைமேற்கொண்டுபிதற்றிச் சிவாபராதமிழைத்தசேயை யெப்படியோ சாம்பவச்சிரேஷ்டரொன்று கூறுதலமையும்? "ஆணவத்தோடத்துவித மானபடிமெய்ஞ்ஞானத், தாணுவினோடத்துவிதஞ் சாருநாளெந்நாளோ" என்றுமகிழும் பெரியோர் சிவனடியவரா? யானேசிவம் என்று மகிழுஞ்சிறுர் சிவனடியவரா? சிவனடியா ரிலக்கணந்தானென்னே? திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் முதலிய சிவஞானச்செல்வர் மாந்மியவாயிலாய்க்கண்டுணர்க. சிவனில்லை, நானே சிவம் என்றுகூறி, உலகத்தை வஞ்சித்தொழுகிய அவ்வந்தக் குழவிக்கு எப்படியோ சிவபெருமான் வேதாந்தவித்தைகளுபதேசித்தாரொன்றலமையும்? "న శైవం న శాక్తో న విష్ణుర్గణేశో । న సౌరం చ కాపాలికం దర్శనం వా । మతం సర్వమేకం జితం కర్తృకృత్యం । చిదానందరూపః శివోఽహం శివోఽహం" எனக்குழறிச் சைவத்தை மற்றைப் பாஷண்டமார்க்கங்களோடு தூஷித்த பரமபாஷண்டியை எப்படியோ பாஷண்டமதங்களைக் கண்டிக்கப்போகிறுன் என்று சிவபெருமான் கூறுதலமையும்? சங்கராசாரியர் பாஷண்டமதங்களைக் கண்டித்தவர் என்னுங்கால் சைவமும் அவரால் நிந்திக்கப்பட்டமையால், அச்சைவமும் பாஷண்டமதங்க

ளோடொருசேரக்கழியும். நல்லழகிது! சைவத்தைப் பாஷாண்டமாக் கத்தானே சிவன் அமிசாவதாரங்கொண்டு சங்கராசாரியாக வுலகிற் பிறந்தது? ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! சிவசம்பந்தத்தைப் பாஷண் டமென்று கடியவந்த சங்கராசாரியைக்காட்டிலும் பாஷண்டச்சிரே ஷ்டர் கிடையாமையின், அச்சங்கராசாரியே முதலான பாஷண்டர் மதங்களைக்கடிந்து சிவனுண்மையைநாட்டிச் சித்தாந்த ஞானத்தை யளிக்கவல்ல சைவாசாரியரொருவரையே ஆண்டுச் சாங்கரோத்தமः எனவியந்து சங்கரர் என்னும்பெயரால் சிவபெருமான் உரைத்தருளின ரெனவறிக. "சிவனடியேசிந்திக்குந்திருப்பெருகுசிவஞானம், பவமதனையற மாற்றும்பாங்கினிலோங்கியஞான, முவமையிலாக்கலைஞானமுணர்வரியமெய்ஞ் ஞானம், தவமுதல்வர்சம்பந்தர்தாமுணர்ந்தாரந்நிலையில்" என்னு மநுபூதியு டைய பெருஞ்செல்வரன்றோ சிவானுக்ரகத்தால் பூமியில்வரத்தக்க வரும், சாம்பவச்சிரேஷ்டராவாரும், சிவபெருமானால் வேதாந்தவித் தைக ளுபதேசிக்கப்பெறும்பாக்கியத்தை யுடையாரும், பாஷண்ட மதங்களையெல்லாங் கண்டித்துச் சிவஞானத்தை யுலகம்பெற்றுய்ய அருள்வாரும், சிவபெருமானு லுமாதேவியாருக் கெடுத்திசைக்கும் பெருநலமுடையாருமாவர்?

இதுகாறும்விவகரித்த நியாயங்களால் சங்கரர் கலியில் பிறக் கப்போகிறார் என்று சிவபெருமான்கூறிய சிவரஹஸ்யவசனம் சங்க ராசாரியரை யுணர்த்தாமையின், அச்சங்கரர் வேறு யாவரென விசாரி க்கவருஞ் சங்கையைச் சற்றேயோசிப்பாம். மேல்வாக்கியத்தில் சங் கரர் கலியிற்பிறக்கப்போகிறாரென்று பெறப்பட்டமையானும், அக் கலி இன்னுமபூர்த்தியாகாமையானும் சங்கரர்பிறந்தாய்விட்டதென்று யோசிப்பது பிழையாம். கலிக்கு வருடம் நாலுலட்சத்து முப்பத்தீ ராயிரமென் றேற்பட்ட கணக்கில், இதுவரையில் நாலாயிரத்துச்சில் லரையே நடந்தமையால் இன்னும் நாலுலட்சத்து இருபத்தெண் ணுயிரம் வருடங்கள் நடக்கவேண்டியிருக்கின்றன. இந்தக்கணக்கி ன்படிக் கலியில் நூற்றெட்டிலொருபாகம நடந்து, இன்னும் நூற்றே ழுபாகம் நடக்கவேண்டியிருப்பதாக ஏற்பட்டது. இவ்வளவு பெ ருங்காலத்தை யபேக்ஷித்துடைய நாம் சங்கரர் அவதரிப்பதற்குக் கால ம்போய்விட்டதேயென்று அஞ்சுவதென்னே? கலிமுதிரமுதிரவே பாஷண்டவிர்த்திக்கிடமாகையால் சங்கரர் கலியந்தத்திற் பிறப்பாரெ

ன்பதே மேலோர் துணிபாம். ஆகவே, அவரின்னுமவதரிக்கவில்லை யென்பதே நிச்சயமெனவறிக. சங்கராசாரி யென்பவர் பிறந்து அநேகமாயுள்ள பாஷண்டமதங்களையெல்லாங்கண்டித்து, அத்வைத ஸ்தாபனஞ்செய்தாரென்று சிலர் கூறுவதால், அவரோ பாஷண்டமத வித்வம்ஸகரென்ற லமையாதோவெனின், அது போலியத்துவிதமே யன்றி யதார்த்தாத்வைதமன்றாம். அவர்மாத்திரமேயன்றிப் பௌத்த சார்வாகபாஞ்சராத்திரமதங்களுள்ளு மொவ்வொரு குருட்டுக்குருக்கள்பிறந்து பாஷண்டமதங்களையெல்லாங்கடிந்து, அவரவர்மதங்களைத் தாபித்தனரென்று அவ்வவ்வபிமானிகள் சொல்லித்திரியும் வழக்கால், சங்கராசாரியர் விஷயமாத்திரம் சால்புடைத்தாதலெங்ஙனம்? சங்கராசாரியால் தாபிக்கப்பட்டமதம் போலியத்துவிதமாகிய ஏகான்மவாதமேயாகையாலும், அதுவே, மாயாவாதம்—அஹம்பிரஹ்மவாதம், பிரச்சன்னபௌத்தவாதம் என்று சொல்லப்பட்டுச் சங்கரசங்கிதைமுதலிய நூல்களில் நிந்திக்கப்படுகையாலும், அன்ன ஹேயலட்சணதமமாகிய துர்மதசித்தாந்தியைச் சிவரஹஸ்யாதிகள் பூஜ்யமாய்ச் சொல்லுமென்பது நிரஸ்தம். அச்சிவரஹஸ்யம், ஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகள், பட்டினத்தடிகள்முதலிய சிவாநுபூதிமான்களையும், அறுபத்துமூன்றுநாயன்மார்களையும், இன்னுஞ்சிவோத்கர்ஷ மஹிமாவர்ணனங்களையுமே சொல்லவந்ததாக, அத்துடன் சிவன் சங்கராசாரியாகப்பிறந்தார், செத்தாரென்று சிவாபகர்ஷங்களையும், சைவநிந்தகராகிய சங்கராசாரியையுங் கூறுமென்பது சர்வாபத்தமெனவறிக. ஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள்முதலிய சிமான்கள் ஜகதுத்தாரணார்த்தம் அவதரிக்கப்போகின்றார்களென்று சொல்லிய சிவரஹஸ்யம், தமெதிரோக சித்தாந்தியாகிய சங்கராசாரியையும் அவருடன்சேர்த்துக்கூறுமென்பது என்னவிந்தை? காடாந்ததமமாகிய அஞ்ஞானத்தையழிக்கும் ஞானமெய்தாதவர்க்குப் பிறவியொழியாதென்றுகூறும் வேதமானது அதைப்பிரகடநமாய்க் காடாந்ததமமாகியஞானத்தையழிக்கும் அஞ்ஞானமெய்தாதவர்க்குப் பிறவியொழியாதென்று கூறுமென்பது விந்தையாமன்றோ? அங்ஙனமாக, சங்கராசாரியர்கோளை மாற்றவெழுந்த ஹரதத்தாசாரியசுவாமிகளையும், ஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள் சித்தாந்தத்தை நிந்திக்கவெழுந்த சங்கராசாரியையும் ஒருநூலிலேதானே பூஜ்யமாய்ச்சொல்லுமென்பது பொருந்தாதெனவறிக. அன்றியும், சிவர

ஹஸ்யத்தில், இனி ஜகதுத்தாரணார்த்தம் பிறக்கபோகின்றார்களென்று கூறியுள்ள ஆசாரியர்களெல்லாம் பிறந்தாய்விட்டது என்று யாம் கொள்வாமெனின், இனிப் பிறக்கப்போகின்றவ ரொருவருமில்லையென்று முடியுமன்றோ? அப்படியாயின், இன்னும், நாலுலட்சத்திருபத்தெண்ணாயிரம் வருடங்கள் கழியவேண்டிய இக்கலிதோஷம் எப்படி நிவிர்த்திபெறும்? இக்கலியினற்பகாலமேயிப்போதாயிருக்க, இவ்வளவிலேதானே எவ்வளவு விபரீதங்கள் விளைந்திருக்கின்றன? மற்றையதிகபாகங்கழிவதற்குள் எவ்வளவு அநர்த்தமுண்டாகும்? அப்போதுவந்து அந்தவிருட்டைச் சேதிப்பவர் யாவர்? இனியொருவரும் வரவேண்டியதில்லையென்று கொள்வாமெனின், கலிக்குச் சமாப்தமன்றோ சொல்லவரும்? இப்போதுள்ள நிலையேயன்றி இன்னுங் கெடாதெனின், இப்போதுள்ள நிலைதானென்னை சுத்தமா? அசுத்தமணமேசமழ்தலால்,இன்னும் அதிகரிக்குமென்பதே திண்ணம். இனித் தோஷவிர்த்தி யுண்டாகாதபோது அதுகலியன்றும். அப்போது கலிக்குவனாயறுத்துரைத்த காலமும் பிழைபாம். இன்னபலதோஷங்களை விளைக்குங் கலிபுருஷனாகிய சங்கராசாரிகதையைச் சிவரஹஸ்யத்தில் நுழைப்பது அசங்கதம்! அசங்கதம்!!

இதுநிற்க, சங்கராசாரியைச் சிவாவதாரமென்று கூறித்திரியும் விவேகிகள் தாம்பிரமாணமாகக்கொண்ட சிவரஹஸ்யமினைத்தெனவறியாது அது ஸ்காந்தம் சங்கரசங்கிதையிலுள்ளதாகக் கூறிமகிழ்கின்றனர். ஸ்காந்தம் ஆறுசங்கிதைகளாகப்பிரிந்து, அவற்றுளொன்றாகிய சங்கரசங்கிதை முப்பத்திரண்டு கண்டங்களாய் வெளிப்படும். அந்த முப்பத்திரண்டுகண்டங்களில் சிவரஹஸ்ய கண்டம் என்பதொன்றும். இதுவே குமாரசம்பவமுதலியவற்றை யுடன்கொண்டு ஸ்காந்தம் என்னும்பேரால் வழங்கப்பட்டுவருகின்றது. இதில் சங்கராசாரிமாங்மியமுதலிய தப்புக்கதைகள் மருந்துக்குங்கிடையாது. ஆயின், மேலிடங்களில் சிவரஹஸ்யம் என்றெடுத்துவிவகரித்தநூல் யாதெனின், அது இதிஹாசமெனவறிக. வேதம், ஆகமம், புராணம், இதிகாசம் என்பனவற்றுள் வேதம் நான்கும், ஆகமம் இருபத்தெட்டும், புராணம் பதினெட்டும் என்றபடி இதிகாசம் நூற்றிருபத்தாறு எனவெளிப்படும். அவற்றுள், சிவரஹஸ்யமொன்றே பிரத்தியட்சமும், ஏனையவை அப்பிரத்தியட்சமுமாயின. பிரத்தியட்ச கதமாகிய

சிவரஹஸ்யந்தானே அமிசங்களைக்கொண்டு விளங்கும். சிவரஹஸ்யம் ஒன்பதாவதுஅமிசம், பதினாறாவது அத்தியாயத்தில், சங்கரர் அவதாரங் கூறப்பட்டதென்பது இதிகாசமாகிய சிவரஹஸ்யத்தாலன்றிப் புராணாந்தர்க்கதமாகிய சிவரஹஸ்யகண்டத்தாலன்றாம். இவ்வுண்மையை ஸ்காந்தமஹாபுராணத்தானும், சிவரஹஸ்யமென்னும் இதிகாசத்தானுங் கண்டறிந்தடங்குக. சிவரஹஸ்யமீனத்தெனவறியாது குழறிவழியுமாபாசங்களைப் (*பேதவாததிமிரபாஸ்கரம்) என்னும்பேரா லொருகபோதிமகன்வெளியிட்ட கசுமாலத்திரட்டொன்றினும், (சங்கரவிஜயம்) என்னும்பேரால் மொழிபெயர்த்து வெளியிடப்பட்ட சங்கராசாரிகதையாகிய தமிழ்ச்சுவடியொன்றினுங் கண்டு தெளியலாம். மேலுண்மைநியாயங்களால், சிவரஹஸ்யத்திற் சிவன் சங்கராசாரியாகப் பிறக்கப்போகிறானென்று கூறப்பட்டுள்ளதென்பது அபத்தமெனவும், ஏகாத்மவாதபாஷ்யகர்த்தாவாகிய அச்சங்கராசாரியரோ சிவரஹஸ்யத்திற் கூறப்பட்டவரென்பது ஹேயகிராஹ்யமெனவும், அதனாற்பெறப்பட்டசங்கரர் இன்னுமவதரிக்கவில்லையெனவும், இனிக் கலியந்தத்திலேதானே அவரவதாரஞ்செய்வரெனவும், அச்சிவரஹஸ்யமென்பது இதிகாசத்திலொன்றெனவும், அதற்கு வேறாகச் சிவரஹஸ்யகண்டமென்ப தொன்று ஸ்காந்தம், சங்கரசங்கிதையிற் பெறப்பட்டுள்ளதெனவும், அதில் சங்கராசாரிகதைமுதலிய ஆபாசங்கள் கிடையாவெனவும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. மேல்விசாரத்தால் நின்மலராகிய சிவபெருமான் யோனிஜராய்ப்பிறந்துழலாரென்னு முண்மை வெளிப்பட்டமையால், இளையபிள்ளையாருடைய அவதாரமாகிய ஞானசம்பந்தமூர்த்திகளுக்கு யோநிஜத்வங்கூறியழிவார்கோள் குணமின்மையாய்முடிந்தது. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

---

* இக்கபோதித்திரட்டில் கேரளதேசத்தில் சகலவென்னுங் கிராமத்தில் சிவன் அம்சத்தால் சங்கராசாரியாகப் பிறந்திருந் தொழியப்போகிறானென்று ஸ்காந்தமஹாபுராணத்திற் சொல்லப்பட்டதாகச் சிலசுலோகங்கள்கற்பித்தெழுதப்பட்டிருக்கின்றன. ஸ்காந்தம் ஜகத்பிரசித்தியான பிரத்தியட்சப்பிரமாணமாக, ஏனோ வூன்றிவிசாரியாமலும், உள்ளதுமில்லாததுங் கண்டிகழ்ந்து காறியுமிழ்வார்களேயென்றுயோசியாமலும் வரைந்துவிடுத்தனர்? ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!!

இனிப்பிள்ளையார்க்கு உமாதேவியார் திருமுலைப்பாலை யூட்டிய போது முலைகொடுத்துண்ணச்செய்யாது பொற்கிண்ணத்திற் கறந் தூட்டியதென்னையெனின், "அழுகின்ற பிள்ளையார்தமைநோக்கி யருட்கருணை, யெழுகின்றதிருவுள்ளத்திறையவர்தாமெவ்வுலகுந், தொழுகின்றமலைக்கொடியைப்பார்த்தருளித் துணைமுலைகள், பொழிகின்றபாலடிசில் பொன்வள்ளத் தூட்டென்ன" என்னுந் திருவாக்குண்மையால் நம்பெருவாழ்வாகிய ஞானசம்பந்தர் மூன்றுவயசுடைய குழந்தையாய்க் குளப்படிக்கரையிலிருந்தழுதபோது பெருமானோடுவந்துகண்ட பிராட்டியாருள்ளங் குழைந்து தமதருமைத் திருக்கரங்களாலெடுத்து மார்பகத்தணைத்துக் கொண்டனர். அப்போது அவர்துணைமுலைகளினின்றும் பாலமுதம் பீரிட்டு வழிந்தொழுகலால், அது அவலமாகாதபடிப் பொற்கிண்ணத்திற் கறந்தூட்டினரென வறிக. "துணைமுலைகள் பொழிகின்றபாலடிசில்" என்றமையானே மேலுண்மை விளங்குமென்க. பிராட்டியார் நீண்டநாள் பிரிந்தவராமைமேலிடக் கண்டவிளங்காளையாகிய நங் குருநாதரிடஞ்சேர்த்த வன்பின்மிகுதிப்பாடே அவர்திருமுலைகளில் பால்சுரந்தமையறிக. "இல்லாமுலைப்பாலுங் கண்ணீருமேந்திழைபா, னல்லாயுளவாமானீர்நிழல்போ, லல்லா, வருவாகிநின்றானை யாரறிவார்தானே, யுருவாகித்தோன்றானேலுற்று" என்னுந் திருவெண்பாவை யுய்த்துணருங் கால் இன்னதன்மையனென்றறிவரியானாகிய சிவன் உயிர்கண்மாட் டிரங்கிக்கொண்டகோலங்களை யுவமையால் விளக்கவேண்டிக்காட்டினமையே வெளிப்பட்டவாறறிக. "ஏந்தியவிழைகளையுடையாட்குக் குழவி மாட்டுளதாகிவருவதாகிய வன்பினைப் பிறரறியுமாறு வெளிப்படுத்து மவ்வன் பினுருவாகிய முலைப்பாலுங்கண்ணீரு மவண்மாட்டுக் குழவியைக்காணுமுன் னில்லவாய்ப் பின்னுள்ளவாம்" என நிகழும்பொருண்மையால் முலைப் பாலுங்கண்ணீரும் அன்பைவிளக்கு மடையாளங்களாயின. அன்பி னுருவாய்த்தோன்றும்பா லவ்வன்பின்மிகுதிப்பாட்டாற்பொங்கி மேல் வழிதலி னம்மையாருக்கு ஞானசம்பந்தரிடமதிகரித்தவன்பின்றன்மை நிகழ்ந்தமைவெளிப்பட்டது இவ்வுண்மை "சுரந்ததிருமுலைக்கேதுய்ய திருஞானஞ், சுரந்துண்டார்பிள்ளையெனச்சொல்லச், சுரந்த, தனமுடையாடென் பாண்டிமாதேவி தாழ்ந்த, மனமுடையா ளன்பிறுந்தவாறு" எனவும், "இலை படர்ந்த பொய்கை யிடத்தழுதல் கண்டு, முலைசுரந்த வன்னையோ முன்னின், னிலைவிளம்பக், கொங்கை சுரந்தவருட் கோமகளோ சம்பந்தா, விங்குயர்ந் தா ரார்சொல் லெனக்கு" எனவும்வருந் திருவாக்குகளானும் வெளிப்

படுமென்க. மங்கலநாண்பொலிவெய்திநிலைபெறச் சமண்குண்டரிட்டதீயைப் "பையவேசென்றுபாண்டியற்காகவே" என நங்குருநாதனுலருளப்பெற்ற அதிசயப்பெருஞ்செல்வமுடையராகு மங்கையர்க்கரசியாருக்கும் பிராட்டியாருக்குற்றபடி யெய்தினமையே மேல்விளக்கியவாறறிக. சம்பந்தப்பிள்ளையார் திருவாலவாய்த்திருக்கோயிற் கோபுரவாயிலிலணையுங்கா லெதிர்ப்பட்டபாண்டிமாதேவியா ரோர்புறமொதுங்கி யஞ்சலிகூப்பிநின்றனர். அப்போது குலச்சிறையாராகுமந்திரியாரவரைச்சுட்டி இவரேபாண்டிமாதேவியாரென்றவளவில், சுவாமி விரைந்து தமதுமெல்லியசிறியபூம்பதங்கள் பூமியிற்பொருந்தநடந்து, நெற்றியிற்சுட்டியணிந்து கண்களின்மைதீட்டிவிளங்கிய தம்மிளங்குழவிப்பருவத்திருக்கோலம் அவர்கண்டுமகிழ்வெய்த வருகேசேறலுங் கண்களினீர்ததும்பத் திருமுலைகளிற்பால்சுரந்திட வவரைவணங்கி எம்பெருஞ்செல்வமே எனவாழ்த்தி இருகரங்களாரவெடுத்தணைத்து உச்சிமோந்து முத்தமிட்டு மகிழ்வெய்தினர். இவ்வுண்மையநுபூதியை "அன்பிற்குமுண்டோ வடைக்குந்தாழார்வலர், புன்கணீர்பூசறரும்" என்பதனுனுமறிக. இதனல், உமாதேவியார் ஞானசம்பந்தருக்கு முலைகொடுத்துண்ணச்செய்யாது பொற்கிண்ணத்திற் கறந்தூட்டியகாரணம் இனிதுவெளிப்பட்டது.

இதுகாறும் விவகரித்தவுண்மையால் அன்பின்மேலீட்டாற்சுரந்தொழுகியபாலுக்கு வீண்போக்குண்டாகாதபடிப் பொற்கிண்ணத்திற் கறந்தூட்டினமையேயன்றி, அத்திருமுலைப்பா லமுதத்தினருமைப்பாடும் வெளிப்பட்டமைகாண்க. "సమందేవిస్కంద ద్విపవదనపీతం స్తనయుగంతవేదంనఃఖేదం హరతుతతసంప్రస్నుతముఖం । యదాలోక్యాశంకాకులితహృదయోహాసజనకఃస్వకుంభౌ హేరంబఃప్రవిమృశతిహస్తేనఝడితి" என்று சங்கராசாரியார் கூறியவாக்கியத்தின்பொருளை நோக்குங்கால் "சித்தரொருபக்கமயி னிற்களிறுன்வட்டமுலை நிற்குமெழிலிற்றனதுசீர், மத்தகமெனத்தனில யிர்த்தொருகரத்தைமுடி வைத்துறவுறத்தடவுமான், முத்தமுலைசெப்புவதெனக்களிறுபிற்குமரன் முற்புதல்வர்துய்த்தவமுதா, லத்தலைமைபெற்றனர திற்றிவலைகிட்டினுமெ னற்பவுயிர்முத்திபெறுமே" என்று பெறப்பட்டது. இதில், விநாயகக்கடவுளும், முருகக்கடவுளுமாகிய நின்மக்களிருவரும் நினது திருமுலையமுதுண்டமையால் அன்னேரக்கடவுட்டலைமை பெற்றனரென

வும், பாலமுதமத்தனையுமன்றியதிலோர்திவலையெனக்குக் கிடைப்பினு
மதுவேபோதுமாகியெனதற்பத்தன்மையுடையவுயிர் முத்தியைப்பெ
றுமெனவும் விதந்தமைவெளிப்பட்டது. இதை யுய்த்துணருங்கால்
அவ்விருவருநின்புதல்வராகையால் அவர்க்குன்றிருமுலையமுதம் பகிர்
ந்தனையெனவும், அவர்க்கவ்வளவுசாதாரணமாக வதனைக்கொடுத்தது
அவர் நின்னில்வேறாகாதவிபூதிகளாகு முண்மையாலெனவும், அவரைப்
போலன்றி விஜாதிப்பொருளாகி மலத்திரயத்தாக்குண்டுழலும் யான்
பசுவாதலால் அப்பாலமுதமும் யான்பெறக்கிடைப்பினு மதுபாசமாகிய
குற்றந்தையே போக்குமன்றி நின்மக்களிருவரும்பெற்ற கடவுட்டலை
மையைப் பயவாதெனவும், தாயினுடையமுலைப்பாலமுதம் பிள்ளைக
ளுக்கன்றி யேனையோர்க்குவழங்கவுரிமையல்லாமையால், அன்னியனா
கியயான் அவாமிகுதியால்விரும்பினு மதுகிடைப்பது அருமையேயெ
னவும், அவர் பிள்ளைகளாதலா லவர்க்கு நீயேவலிந்து நின்றிருமுலை
யமுதமருத்தினையெனவும், அவரையொத்தவுரிமை யெய்தாதவனாய்ப்
பாசஜாலத்திற் கட்டுண்டுழலும் பாமரனாகிய யான் வலிந்துவாய்திற
ந்துகேட்டு மிதுகாறும்வழங்காமையே யினிவழங்காயென்பதைக்கா
ட்டுமெனவும், நீவழங்காயென்றறிந்தபின்னரு நின்பாலிரப்பதென்னா
சையிருந்தபடியெனவும் வெளியாகின்றது. இத்துணையருமைப்பாட்
டினதாகு மம்முலையமுதம் பிராட்டியார் திருமுலைகளிற்சுரந்தபோது
அதிலோரற்பமும் அவலப்படாதவழிப் பொற்கிண்ணத்திற் கறந்தூ
ட்டினமை யங்கீகரிக்கப்பட்டது. மூத்தபிள்ளையார், இளையபிள்ளையா
ரிருவருக்கேயன்றி யேனையோர்க்குப் பயன்படுத்தற்பாலதல்லாத முலை
ப்பாலைக் காழிப்பிள்ளையார்க்குக் கனிந்தூட்டியகருத்து மேலிடங்காட்
டியகாரணங்கருதுமுத்தானே வெளிப்படுமெனக. "అమూ తెవక్షోజావ
మృతరసమాణిక్యసుతుపౌనసందేహస్వందౌనగపదివతాకేమునసినః । పిబంతౌ తౌయస్తా
దవిదితవధూసంగరసికౌ సుమారాపద్యాపిద్విరదవదనక్రౌంచదళనౌ" என்னும் வாக்
கியத்தை நோக்குங்கால் 'முக்கணிறைவர்க்குமயன் முற்றவெழின்முற்றுமு
லை முட்டியசுரப்பொழுகுபான்,மக்களிருவர்க்கருள வக்களிறுமிக்குகனு மட்டிள
மைமுற்றுகிலரா, லக்கடலுதித்தவமு தத்தினையெடுத்ததில டைத்திருகண்முத்தி
ரையின்வாழ்,செக்கர்மணிமெய்க்கலச மத்தனையுள்வட்டமுலை செப்பலமலைப்புத
ல்வியே" என்று வெளிப்படுகின்றது. இந்தவாக்கியவுண்மையால்

பிராட்டியாருடைய முலையமுதநுகர்ச்சியால் அவர் புதல்வர்க்கிளமை மாறுது நின்றமை நைஜமென வெளிப்பட்டது. இவ்வுண்மையன்றே யப்புதல்வர்க்கும் பிதாமாதாக்களைப்போலவே வயோதிகமுதலிய தேகவிகாரங்களும், ஜநநமரணாவத்தைகளு முண்டாகமற்போயின? எங்காவது வேதமுதலியகலைகளில் ஸ்கந்தகணேசர்களுக்கு உற்பத்திலயங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றவா? என்கூறும்? அவர் நின்மலசொரூபிகளாகையால். இப்படியேயன்றோ நம்பெருவாழ்வாகிய காழிவிரகனிடமுங் கருதற்பாலது? "తవ స్తన్యంమన్యే ధరణిధరకన్యే హృదయతః పయః పారావారంపరివహతి సారస్వతమితి । దయావత్యాదత్తం ద్రవిడశిశురాస్వాద్య తవయత్ కవీనాం ప్రౌఢానామజనికమనీయః కవయితా", என்னும் வாக்கியத்தால் "தருணமங்கலையுனதுசிந்தை தழைந்தபாலமுதூறிரு, லருணகொங்கையிலது பெருங்கவி யலைநெடுங்கடலாகுமே,வருணநன்குறுகவுணியன்சிறு மதலையம்புயல் பருகியே, பொருணயம்பெறு கவிதையென்றொரு புனிதமாரி பொழிந்ததே" என்று பெறப்பட்டமையைநோக்கின் மேல்வாக்கியங்களில் விதந்துரைத்த வுண்மையை நிலைப்பித்தமையே வெளிப்பட்டது. எங்ஙனமெனின், இதில் பிராட்டியாருடைய பாலமுதூறிய திருமுலையைப் பயோததியெனவும், ஞானசம்பந்தரை மேகமெனவும், அவர்செய்தருளிய தேவாரத்திருப்பதிகங்களை மாரியெனவு மலங்கரித்திருக்கின்றது. எனவே, லோகமாதாவினது திருமுலையாகிய பாற்கடலிற் கவுணியர்தலைவனுகிய ஞானசம்பந்தனென்னு மேகமானது படிந்துண்டு மேலெழுந்து தேவாரமாகிய ஞானமழையைப் பொழிந்தது என்பது வெளிப்படை. மேகம் கடலிற்படிந்து ஜலாகர்ஷணஞ்செய்து பின்னர்மழை பொழிவது பயிர்கள்தழைத்தோங்கற் பொருட்டேயாகையா லப்பயிர்த்தானத்து யானேமுதலாகப் பல்சீவர்கள் பொருளாவரெனப் பொருணோர்வது தொக்கின்றமைகாண்க. பயிர்த்தானத்திற் போந்து மழையையெதிர்பார்த்திருக்கு முயிர்வர்க்கத்துள் தானுமொருவனென்பதை "அதிற்றிவலைக்கிட்டினுமெ னப்பவுயிர்முத்திபெறுமே" என மேல்வாக்கியத்திற் கூறியிருத்தலே காட்டும்.

மேலுண்மைவிளக்கத்தால் ஞானசம்பந்தர் மூப்புமரணமுதலிய விகாரங்களெய்தாத மலமுத்தரென்பது சொல்லாமேயமையும். அவர் பிராட்டியாருடைய திருமுலையமுதுண்டமுருகக்கடவுளது திருவவதார

மாவதோடு, அவ்வபராவதாரத்திலும் பிராட்டியார் திருமுலைப்பாலை யுண்டருளியபெற்றியால். விநாயகர், ஸ்கந்தர்,ஞானசம்பந்தரென்னுமூவரேயன்றிப் பிராட்டியாரிடம் பாலமுதமுண்டா ரொருவருமின்றாகையா லன்னோர்க்கும் பிராட்டியாருக்குமுள்ளசம்பந்தமினைத்தென விவேகிகளறியாமற்போகார். இவ்வருமையெல்லாங்கண்டேயன்பினொழுகிய சங்கராசாரியர் "அதிற்றிவலைகிட்டினும்" என அம்மையாரிடமிரந்தது அவர் புதல்வனாக் குறிப்பித்த தெனினும் அமையும்! அமையும்!! விஜாதித்தன்மையானின்றிருமுலைப்பாலை யெனக்குப்பகிர்ந்திலையேனு நின்சிறுவராவது அவர்பெற்றுக்கொண்ட வதிகபாகத்திலோரற்பமேனு மவர்குழந்தைத்தன்மையா லருமைநோக்கா தெனக்குக்கொடுப்பரேல் யானுய்வனெனப் பிராட்டியாரிடம்விண்ணப்பத்தலே சாலும். ஈண்டுப்புதல்வரெனப் பொதுப்படக்கூறினு மது ஞானசம்பந்தரையே சிறப்புவகையாற் பற்றியதென்க. விநாயகரும், ஸ்கந்தரும் ஞானம் - கிரியையென்னு மிரண்டினமிசங்களைக்கொண்டுவந்தவரும், ஞானசம்பந்தர் கேவலம் ஞானம்சமாத்திரமா யவதரித்தவருமாகையா லிந்தமூன்றவசரங்களிலுங் கிரியாசம்பந்தமொழிந்த சுத்தஞானமூர்த்தியாகிய நமது ஞானசம்பந்தப்பிள்ளையே ஞானிகளால் சேவ்யமானராதல் சாதிக்கப்பட்டது. இவ்வுண்மையானே சங்கராசாரியர் விரும்பியமுத்திக்கேதுவாகிய ஞானப்பிரதாதாவாயுள்ளவர் ஞானசம்பந்த மூர்த்திகளேயென்பதைப் பயோததி, மேகம், மழை, பயிரென்னுமுவமைகளாலவர்விதந்துகாட்டிய வற்புதவாக்கியங்களே சான்றுரைக்கும். இவ்வுண்மைக்கருத்தே மேல், உரு-வதுபக்கத்தில் (ஸ்லோ) என யாம்காட்டிய வாக்கியத்திலும் மேலோர்கிரகிப்பரென்க. குகர் என்னும் சுப்பிரமணியக்கடவுள் ஞானக்கிரியாசொரூபராயுள்ளவராகலி னவருடைய கிரியாம்சநிற்க, ஞானம்சமே சம்பந்தப்பிள்ளையாராக அவதரித்த வுண்மையே அங்ஙனம்பிரித்தோத விடஞ்செய்ததெனவறிக. சங்கராசாரியர்கொண்டபடியே "தலைப்பான்மை மிகப்பெரியகாழிஞான சம்பந்தர் தம்பிள்ளைத்தனத்தினாலே, முலைப்பாலைப் பகிராதேதாமேயுண்டு முத்தமிழும்பாடியறமுதியரானார்" என்று தத்துவராயரென்னும் பெரியவரொருவருங்கூறினமைகாண்க. குழைந்தைகள்கையிலேதாவதொன்றுகொடுத்தா லதையார்க்குங்கொடாமல், தாமேயுண்ணும்வழக்கேபோல

ஞானசம்பந்தருங் குழந்தையாகையா லவரொமக்கொன்றுங் தராமல் முலைப்பாலமுதைத் தாமேயுண்டு ஞானப்பிரகாசராயினரென்று துதித் தமையேசாலும். அல்லது சிறுபிள்ளையாகையால் தாமேயன்றிப் பிற ரொருவருந் தம்மைப்போற் பிரகாசமானராதல் கூடாதாகப் பொ ருமைவகித்து அம்முலையமுதத்தை யவரேயுண்டுவிட்டனரெனக்கூறி னும்பொருந்தும். (தாமேயுண்டு) என்றதனுல் அவரையன்றி அதுயார்க் கும்வழங்க வுரிமையல்லாதபெற்றிமைத்தாய சீர்ப்பாடுவெளிப்பட்ட மைகாண்க. இன்னவருமைகளி லன்புபாராட்டலொழிந்து மலவுறை ப்பேறித் தேம்பித்திரியுஞ்சோம்பர்சிலர் சங்கராசாரியர் சௌந்தரியல கரியில் திரவிடசிசுவென்றெடுத்துப்புகழ்ந்தது கவுணியர் தலைவராகிய சம்பந்தமூர்த்திகளையன்றெனவும், தான் ஜாதியில் திராவிடராகையா ல் தன்னையேயப்படிப்புகழ்ந்துகொண்டாரெனவும், அந்த விருத்தாந் தமேதெனில், தான் எல்லாமதங்களையுங் கண்டித்துக்கொண்டுவருகை யில் சக்திபாரம்யங்களைக்கூறுஞ் சாக்தேயத்தையுங் கண்டித்துவிட் டாரெனவும், பின்னரோர்பகல் சங்கராசரியர் பசியாலிளைத்து மிக வருத்தத்தோடு மார்க்கத்திற் போய்க்கொண்டிருக்கையில் காலிடறி வீழ்ந்து மூர்ச்சித்தாரெனவும், அப்போது கூடையில் மோர்கொண் டெதிரி லோர்பெண்வரக்கண்டு அவளைநோக்கிக் கொஞ்சம்மோர்தரு ம்படிக்கேட்டாரெனவும், அதற்கவளிங்கெழுந்துவா தருகிறேனென் றபோது எனக்கெழுந்துவரச் சத்தியில்லையென்றனரெனவும், அப்போ தவள்பரிகசித்துச் சத்தியென்பதொருபொருளில்லையென்ற நின்சித் தாந்தமெங்கே காட்டுதிபார்ப்போமென்றுரைத்தவளவில் வெட்கிநின் றாரெனவும், பின்னரந்தப்பெண்வடிவமாறி யுமாதேவியாராகத் தரிச னங்கொடுத்து, அவர்க்குத் திருமுலைப்பாலைக்கொடுத்துபசரித்தனரெ னவும், அதனுலுமைதருபாலுண்ட மைந்தராய்நின்றதம்மையே புகழ் தல் சாலுமெனவும் ஞானசம்பந்தரைச் சங்கராசாரியர் துதித்தாரென்ப தைப் பரிபவமாய்க் கொண்டகொடுமையால் சமாதானஞ்சொல்லிமகி ழ்வர். இந்தக்கபோதிக்கதையை யோசிக்குமிடத்து வேறேயாபாசம் அவர் தேடிக்கொள்ளவேண்டியதின்ரும். எங்ஙனமெனின், அவர்வெளி யிட்ட குருட்டுக்கதைகளில் சங்கராசாரியர் சிவனுடைய அவதாரமென் று கூறியதைமறந்து அந்தோ சிவன்சங்கராசாரியாகப் பிறந்து அவர் தேவியாருடைய ஸ்தன்யபானஞ் செய்தாரென்று புலம்பவந்தபுதுமை

யேபுதுமை. பிள்ளை முலையுண்பதேயன்றிப் புருடனுண்பது எங்குள்ள முறைமை? ஞானசம்பந்தர் பிள்ளையாகவே, அவருண்டாரென்பது சர்வசம்பிரதிபன்னமாதல் காண்க. இதைமுறைதப்பி விவகரிக்கவிடமுண்டேல், தமையன் தம்பியினுடைய தேவிமுலையையும், பிதா மகனுடையதேவிமுலையையு முண்ணுதலுங்கூடும். இன்னவசம்பிரதாயங்களும், அசப்யங்களுமுண்டாகும் பெற்றிமைத்தாய சங்கராசாரியர்செய்த தேவியினுடைய ஸ்தன்யபானம் சர்வாபத்தமெனவறிக. அன்றியும், சங்கராசாரியர் முலைப்பாலுண்டதாகக் கூறவந்தகாலம் அவருடைய குழந்தைப்பருவத்துமன்றி முதிர்ந்த பருவத்திலென்னும் பெறப்படுகையால் அது கேவலம் மூடர்கூற்றெனவே முடிந்தது.

இன்னும்பரியாலோசிக்கில், சங்கராசாரியர் சாக்தேயத்தைக்கண்டித்தாரென்பதும் பொய்யாம். தேவியாரால் பரிபவத்தையெய்தினரென்னுமுண்மையால். ஆகவே, காளன், கடம்பன், முத்தன் என்னு நடுவீதிராயர்களிடமே அவர் தனது செங்கோல்செலுத்தினராக வெளிப்பட்டது. இன்னும், தேவியின் முலைப்பாலையுண்டபின்னரன்றி அதற்குமுன்னரோ மதங்களைக் கண்டித்துவந்தாரென்பதனு லவற்றைத் தமதஞ்ஞானதசையில் நடத்திராகக்கொள்ளவரும். அதனு லம்மையிடம் அவர்பாலுண்பதன்முன் செய்தயாவும் பயனற்றனவென்றே நிச்சயிக்கப்பட்டன. பாலுண்ட வனந்தரமெனக்கொள்வாமெனின், அங்ஙனமாயினேர்தோஷமும் அவர்பாலெய்தாமைவேண்டும். பாஷ்யகிருத முதலான யாவத்காரியமுஞ்செய்துமுடித்தபின்னரோர்கால் கோவிந்த பகவத்பாதரென்னுந் தனது ஆசாரியனைக்காணும்படியான வுத்தேசத்தா லவரைத்தேடிச்சென்றவளவி லவ்வாசாரியர் சங்கராசாரியர் தம்மைநோக்கிவருகின்றாரென்று முன்னதாகவறிந்து, வருகின்றசீடர் தம்மைக்காணுதவழித் தமக்குமவர்க்குமிடையே திரையொன்று போடுவித்தனர். உடனே சங்கராசாரியர்வந்து திரைக்கு வெளியிலேதானே யிருந்துகொண்டு தம்வரவையறிவித்தனர். அப்போது உள்ளிருந்த கோவிந்தயோகிகள் தரிசனந்தரமாட்டோமென்றனர். அதைக்கேட்ட சங்கராசாரியர்பயந்து தேவரீருடைய திருவடிகளுக்கு அடியேன்செய்தவபராதம் யாதுஎன வினவினர். எம்மிடமுபதேசத்தை யடைந்தநீ முற்றும் விபரீதமாய்க்கிரகித்து, உலகமெல்லாம் அவதியிலாழ்ந்து

சிவபக்தி கெட்டவலைப்பட்டொழியச் செய்தனையாகையால் அவ்வபரா தமென்னைப்பற்றுதவழியே யுன்னையென்கண்ணாலும் பார்க்கவிசைந் திலேனென்றறிவித்து, அவ்வுண்மையை நீயறியவேண்டினிதோசற் றுநேரத்திற்காட்டுகிறோம் பாரென்று திரைக்குள்ளிருந்தபடியே தம துவலதுகாலைத் திரைக்குவெளியில் சங்கராசாரியர் பார்க்கும்படியாக நீட்டினர். அப்போது சங்கராசாரியர்மகிழ்ந்து ஆசாரியருடையவொ ருபாதத்தையாவது காணநேரிட்டதேயென்று அந்தப் பாதத்தை வணங்கிப் பின்னர், தனதிருகரங்களாலுமெடுத்துக்கண்களிலொற்றி க்கொள்ளப்போயினர். அங்ஙனஞ்செய்கையிலந்தக்கால் திரைக்குவெ ளியிலெவ்வளவுபாகம் நீட்டப்பட்டுத் தனது சட்புலனுக்குத்தோன்ற நின்றதோ வதுவரையிலழுகிச் செந்நீர்தோய்ந்து புழுக்கணெளிந்து காணப்பட்டது. அதனாலயர்வெய்திநின்ற சங்கராசாரியரைக்கூவி யென்காலில் நீட்டியவரையிலுன்கண்பட்டபாகத்துக்கு வந்தகதியிது வாகுமானாலென்னைமுற்றும் நீபார்க்கநேரிடுங்காலெனக்கென்னகதி யுண்டாகலாமென்பதை நீயேயோசித்துப்பாரென்று ஆசிரியர்கூறினர். அவ்வமலவாசகத்தைக்கேட்ட சங்கராசாரியர்நடுங்கி மஹாபாபியாய் விட்டவெனக்குப்வகையாதென வவரைப்பலவாறு துதித்து வணங் கி நிற்கையில், சற்றேயிரங்கி யிம்மலவுறைப்பு இன்னுஞ் சிலதினத்தி ல் நீங்கும், அந்தக்காலத்தில் நல்லசைவாசாரியர் தரிசனங்கிடைக்கும், அப்போது யாமவருடனிருப்போமாகையாலுனக்குத் தரிசனந்தரும் காலத்தைச்சொன்னோம் போதியென்றனர். அக்கட்டளையையேற்று விடைகொண்டுதிரும்பி யாதுசெய்தற்பாலதென வெண்ணிக்கொண்டி ருக்கையிலேதானே பூர்வமலத்தாக்கினுறைப்பால் பழையபடியே சை வநிந்தை, சிவாகமநிந்தைமுதலிய தீமைகளிற்சேர்ந்து காலங்கழித்து வருகையில் சிலதினத்தில் ஆசாரியருடையவருளுப்பாட்டின்படி ஸ்ரீக ண்டாசாரியமூர்த்திகளைத் தரிசிக்கநேரிட்ட பிரபாவவிசேஷத்தால்ச மஸ்ததோஷங்களும் நிவிர்த்தியடைந்து (அபராதக்ஷமை) என்னுங்கிரந் தமொன்றியற்றி ஸ்ரீகண்டமூர்த்திகளுக்குத் துணைவராயுடனெழுந்த ருளியிருந்த கோவிந்தபகவத்பாதமூர்த்திகளையுங்கண்டு, அப்போது ஒருதோஷமுமாசாரியர்காலில்காணாமையால் மகிழ்வெய்தி நமதுபா பம் க்ஷயித்துப்போய்விட்ட நலத்தைக்காட்டவேண்டி நம்மாசாரியர் செய்த லீலையாகுமிதுவென வாசாரியரிடம் வைத்திருந்த வன்பினுறை

ப்புக்கேற்பச் சமாதானங்கொண்டு நலமெய்திவாழ்ந்தனரென்று ஸ்ரீ கண்டவிஜயத்திற்கூறப்பட்டமையா லின்னதோஷங்க ளுமாதேவியார் பாலுண்டவரிட முண்டாதல் செல்லாமையின், அவரம்மையார்பாலு ண்டாரென்னு மசங்கதமாம்பிய மவலப்பட்டமைகாண்க. இந்தக்கதை யெழுதிய நூலை யாமங்கிகரியோமெனின், அந்தக்கதையெழுதியநூலை யாமங்கிகரிப்போமா? ஒருவரங்கிகரிப்பதும், அங்கிகரியாததும் நியாய முகத்தாலேற்படவேண்டும். மூடமேற்கொண்டுமுரணிப்புலம்புதல் செல்லாமையி னம்மையார்திருமுலைப்பாலைத் திருஞானசம்பந்தப்பிரபு வொருவரேயன்றி யிரண்டாவதுபேருமுண்டாரென்றுகூறவரு மவதி வாசகம் பாழ்பட்டதெனவறிக.

இதுநிற்க, சரஸ்வதியோடுகாமகலையைவாதிக்க முயன்றகாலையி ல் அபசயப்பட்டு அவளிடம் காலவரையேற்படுத்திக்கொண்டு பின்ன ர் தனதுதேகத்தை யோரிடத்திற்பதனப்படுத்திவிட்டு இறந்துபோன வோரரசனது சரீரத்திற்புகுந்து அவ்வரசன் பன்னிகளைப் புணர்ந்து அந்தவித்தையின் மகாவித்வானுகிப் பின்னரவளைச் செயித்தாரென வும், அப்படித்தான் பரகாயபபிரவேசமாயிருந்தவமயத்தில் தனது யதார்த்தசரீரம் தகிக்கப்பட்டதெனவும், அதையறிந்து அரசன்சரீரத் தைவிட்டு மீண்டுந்தனதுசரீரத்தையேயடைந்து ஜ்வாலாநரசிம்ஹோ பாஸ்தியாலுயிர்தாங்கினரெனவு மன்னோர் புதுமைகாட்டித்திரியும் சங்கரவிஜயமென்னுஞ் சுவடியிலேதானே யெழுதப்பட்டிருத்தலால் அந்தமூலத்தைக்கொண்டே அவர்சிறுமையைக் காட்டாநிற்பாம். உமா தேவியார் முலைப்பாலையுண்டவர் சர்வஞ்ஞராவரென்பது உண்மை. ஆகவே, அங்ஙனமுண்டவராகவெண்ணப்படுஞ் சங்கராசாரியர் வா ணிக்குத்தோற்றதுபழுதாம். எல்லாமுணர்ந்தவர் பின்னரவ்வித்தை யைக்கற்கவேண்டி அரசபத்தினிகளை வஞ்சனையாற்கற்பழித்துத் தனது துறவையுந்துறந்து பழிபாவத்துக்கஞ்சாமல் அன்னோர் பகவலையிற் சிக்குண் டழிந்ததுமசங்கதம். தனதுதேகம் நெருப்பாலெரிப்புண் டழியப்பெற்றதோடு சரபமூர்த்தியாற் சிட்சிக்கப்பட்டொழிந்த ஏழை, இடையன், இளிச்சவாயனென்னு மூவர்களிலொருவனுகிய இளிச்ச வாயனென்னு நரசிங்கனையுபாசித் துயிர்தாங்கியதும் பிழையாம். இ ன்னும்விரிக்கில், திருவாவடுதுறையென்னும் புண்ணியப்பதியில் பசு மேய்ப்பானுகிய மூலனென்னும்பேருடைய வோரிடையன் காட்டில்

செத்துக்கிடந்தபோது பசுக்களெல்லாம் அவனைச்சுற்றிலுஞ் சூழ்ந்து கதறுதலைக்கண்ட சிவயோகியொருவர் இரக்கமுற்று இவ்விடைய னெழுந்தாலல்லதிப்பசுக்கள் துன்பக்கடனின்று மெழாவெனவுணர்ந் து பேரருடாங்கித் தமதுதிருமேனியை யோர்மரப்பொந்தில்வைத்து விட்டு அவ்விடையன்சரீரத்திற்புகுந்தமாத்திரத்தில் பசுக்களெலல்லாம் சந்தோஷத்தோடு வாலைக்கிளப்பிக்கொண்டெழும்பிக் குதித்துவிளை யாடினவெனவும், அதிற்பெருமகிழ்ச்சி கொண்டவப்பெரியவரன்று முழுதும் பசுக்களைமேய்த்துக்கொண்டிருந்து மாலைப்பொழுதுவந்த போது பசுக்களையெல்லா மூருக்குளோட்டிக்கொண்டு போயினரென வும், அப்போது தன்வீட்டுக்குவராமல்தியங்கி வெளியேநிற்பவரா கியவம்முனிவரைத் தனது கணவனாகவெண்ணி மூலனுடைய மனைவி வந்து அழைத்தகாலையி லொன்றும் பேசாதுநின்றனரெனவும். அவ ள் தன்கணவன் கோபமாயிருக்கின்றானென்றுன்னி அவருடையகரங்க ளைப்பற்றவருகையிலஞ்சி அன்னியஸ்திரீயைப் பரிசிக்கமாட்டாதவரா யோடினரெனவும், அவைகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அப்பதி யினர் உண்மையை யறிந்து அந்தஸ்திரீக்குச்சமாதானங் கூறியனுப் பிவிட்டபின்ன ரந்தமுனிவர்தமது சொந்ததேகம்வைத்திருந்த விடத் திற்போய்த்தேடியபோது அதுகாணுமற் போய்விட்டதெனவும், அ போதிவ்வதிசயம்யாதென யோசிக்கையில் சிவபெருமான் அசரீரியாக வுன்னுடையதேகத்தை யாமே மறைத்தோம், நீசிலகாலமிந்தத்தேசத் திலேதானேயிருந்து லோகோபகாரமான சிலகாரியங்களைச்செய்துவா வேண்டியது நமது ஆஜ்ஞையென்று கட்டளையிட்டதையேற்று அந்தப் பதியிலேதானே மூவாயிரம்வருடம் ஓரரசடியில்யோகிருந்து ஒருவரு டத்துக்கொருதாம் பகிர்முகப்பட்டு அவ்வநுபூதிப்பிரகாசமாகவொவ் வோர்திருமந்திரத்தைக்கட்டளையிட்டு மூவாயிரம்வருடத்தில் மூவா யிரமந்திரங்களையருளிச செய்தாரெனவும், அந்தமந்திரங்களே திரு மந்திரமென்னும்பெயர்த்தாய்ச் சைவம்பன்னிரண்டு திருமுறைகளில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளதெனவும், அவரே திருமூலர் என்னும் பெயர்தாங் கி அறுபத்து மூன்றுநாயன்மார்களிலொருவராய்த்துதிக்கப்பெற்றிரு க்கின்றனரெனவும் சிவரஹஸ்யம், பக்தவிலாசமுதலிய வுண்மைநூ ல்களிற்பயிலும் சிவஞானிகள் துணிந்துகூறுவரே லிவ்வருமைப்பாட் டிலெந்தவமிசத்திலிவரைப்போலவே பரகாயப் பிரவேசஞ்செய்தவரா

கச்சொல்லப்படுஞ் சங்கராசாரியர் கதையைச் சமர்த்திக்கக்கூடும்? அன்னியனுடையஸ்திரீயை வலிந்துவஞ்சத்தா லநுபவித்தவொருவரும், அவள்தன்னைத் தொடவே யிணங்காதவராகிய மற்றொருவருமெப்படியோசமானராவர்? விஷமும்,அமுதமுமெப்படியோ ஒற்றுமையடையும்? இரண்டும் விஜாதிகளாகையால். சங்கராசாரியரும், திருமூலதேவரும் பரகாயப்பிரவேசசித்தியுடையாரெனக் கொண்டகாலத்தும் இருவர்தாரதம்யங்களும் வெளிப்பட்டமையால், திருமூலதேவருக்கு முன் சங்கராசாரியர் கருடனுக்குமுன்னே மசகமொன்றுவமிக்கப்படுந்தன்மையே நிதரிசனமாம். இந்தவிசாரத்தா னிர்மிதமான ஆபாச குணஜ்ஞராகிய சங்கராசாரியை எப்படியோ அம்மைதரும்பானுண்டவாதிக்யமுடையராய் மதிப்பது? இன்னுமச்சங்கராசாரியர் மாங்மியத்தைநோக்குழி அபிநவகுத்த னெனுமாந்திரிகனொருவன் சங்கராசாரியருக்கு ஏவல்வைத்தானெனவும், அதுஅவருக்கு மூலவியாதியாய்ச்சென்றுதாக்கியதெனவும், ஓர்நா ளவருடையமாணுக்கரு ளொருவர் அவருடைய காவியுடையைத்துவைக்கப்போகையி லவ்வுடையிலுதிரத்தைக்கண்டுமயங்கித் தனதுகுருவுந் தானுமாக வேண்டியசிகிச்சைகளெல்லாஞ்செய்துபார்த்தும் தீராமலவதிப்பட்டுக்கொண் டிருக்கையில் அதுவந்துதங்களைச் சார்ந்தகாரணத்தைப் பின்னர் தெரிந்துகொண்டார்களெனவும், அப்போதுசங்கராசாரியருடைய மற்றொருமாணுக்கரந்தநோயைத் தனதுமந்திரவலியாற்றிருப்பி முன்பு அதையேவியவன் பக்கல்சேரும்படிசெய்து தனதுகுருவுக்கு நோயினின்றும் நிவிர்த்தியுண்டாக்கினனெனவும் அச்சங்கரவிஜயத்திலெழுதப்பட்டிருத்தலால், சங்கராரியர்மகிமை யதிகப்பிரகாசத்தை யடைந்தமை வெளிப்பட்டது. இப்படிப்பட்டவாபாசங்கள் ஞானசம்பந்தர்மாங்மியத்திலுண்டா? எவனேவொரு நடுவீதியானிட்ட சூனியத்தின்மொத்துண்டுவருந்தியசேயின்றலையி லூர்க்குருவியின்றலையிற் பனங்காயைச் சுமத்தியதுபோல் உமாதேவியார்முலைப்பாலுண்டுமுதியரானொன்றந்தோ அவர்க்கு முழுப்பட்டங்கொடுப்பதுமூடம்! மூடம்!? அவர்மலதேகியாகையாலவரைச்சூனியமும்பற்றும, பேயும்பிடிக்கும், வேண்டியபீடைகளுஞ்சேரும். தற்போதச்சிர்த்தியினராகுமவரை ஞானத்தலைவராகுங்காழிப்பிரானேடுசமம்பாராட்டவாவது, ஞானசம்பந்தரைத் துதித்தாரொன்றதனலவர்க்கொரு தாழ்வுண்டாவதாகவெண்ணி அதைப்பரிகரித்துக்

கொள்ளவாவது, உமாதேவியார்தந்த பாலையுண்டு அருள்பெற்றதன்னையே சௌந்தரியலஹரியில் சங்கராசாரியர்வியந்துகொண்டாரெனப் புகழவாவது வழிதேடுதல் செல்லாதெனவறிக.

இதுநிற்க,சங்கராசாரியர்-தத்துவராயர்முதலினோர்ஞானசம்பந்தமூர்த்திகளைத்துதித்தாரென்றதுகொண்டே அன்னோர்ஞானசம்பந்தரைநோகத் தாழ்ந்தவராகாரெனவும், தாழ்ந்தவரென்றே கொள்ளுங்கால் (அப்பாலுமடிச்சார்ந்தாரடியார்க்குமடியேன்) எனவும், (பத்தராய்ப் பணிவார்களெல்லார்க்கு மடியேன்) எனவுந்துதித்த ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்திகள் சைவசமயிகளைநோக்கத் தாழ்ந்தவராவ ரெனவுஞ் சமாதானங் கூறிச் சிலர்மயங்காநிற்பர். இவ்விபரீதத்தைக் களைந்தெறிவாம். ஞானசம்பந்தரைத்துதித்த சங்கராசாரியரும், தத்துவராயரும் அவரிற்றாழ்ந்தவராகாதபோது சங்கராசாரியையும், தத்துவராயரையும் பரிந்தழவந்த அக்கபோதிமக்கள் அவரிற்றாழ்ந்தவராவதெப்படி? சம்பந்தமூர்த்திகளோடு சங்கராசாரியும், தத்துவராயருஞ் சமானராய்நின்றபடிச் சங்கராசாரியர், தத்துவராயரிவர்களோடு அப்பாலிசருஞ் சமானதுல்யரேயாயினர். எனவே, முத்திறத்தவரு மேற்றந்தாழ் வில்லாதவராயினரென்பது வெளிப்படை. ஐயோ கலிகாலப்பண்பே! இது என்ன புதுமை? சம்பந்தமூர்த்திகளைச் சங்கராசாரியேயன்றிப் பெரியோராய்வந்தவர்களிற் றுதித்துவணங்காதபே ரொருவருமில்லையே! அந்தமூர்த்திகளைச் சிவாலயங்கடோறுமெழுந்தருளப்பண்ணிப் பூசித்துவருவதும் அநுபவமாமே! அவர்மான்மியங்களை வேதசிவாகமங்களும் விதந்துரைக்கின்றனவே! இன்னவற்புதச் சீர்ப்பாட்டினராகுஞ் சமயத்தலைவரையா சாமான்யஜந்துக்களாகிய சங்கராசாரியர் - தத்துவராயர்முதலினரோடு சமத்வங்கூறற்பாலது? அவர் சைவத்தலைவராயெழுந்தருளியகாலத்தும், அவர்கொடுத்த விபூதிப்பிச்சையையேற்று வாழும் அன்னியசமயகளுமன்றோ அவரைத் துதித்து வாழ்ந்தனர்? "నత్వాసుందరవాగీశ స్సంబంధాదిపురాతనః" என்று சோமநாதபாஷ்யத்திற் கூறப்பட்டிருத்தலே சான்றும். இப்படிப்பலவுளவற்றை விரிவஞ்சிவிடுத்தாம். திருநெல்வேலி என்னுந்தலத்திற் றவங்கிடந்திருந்த அகத்தியருக்குத் தரிசனங்கொடுத்து அவரால்பூசிக்கப் பெற்றெழுந்தருளியமூர்த்தமேயன்றோ இப்போதும் சம்பந்தமூர்த்திகள் கோயில் என்று பிரசித்தமாய்வழங்கிவரு மாலயத்திலமர்ந்து காணப்படுவது?

இன்னும், திட்டையென்னும் பேறையுடையதலமாங்மியத்தைவிசாரிப்பினும் அவர்மாங்மியமினிதுவிளங்குமே ! எங்ஙனமெனின், திட்டையென்னுந்தலத்துக்குத் திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் சுவாமிதரிசனத்தின்பொருட்டு ஓர்காலெழுந்தருளியபோது அவ்வாலயஞ்சூழவசுத்தங்களதிகமாய்க்காணப்பட்டன. அப்போது அந்தப்பதியில் திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் கைத்தொண்டு செய்துகொண்டிருந்தனர். அவரைக்கண்ட காழிவிரகர் தம்மைவந்துவணங்கிநின்ற வாகீசமுனிவரை யெதிர்வணங்கித் தேவரீருடையதிருப்பணியை யேற்குமித்தலத்தி லசுத்தங்களுண்டாயிருக்குங்காரணம் யாதெனவினவினர். அதற்கவரிவ்வாலயத்தையடுத்த பெருமாள்கோயில்வைணவப்புல்லரோ யிக்கெடுதியைவிளைக்கின்றவரென்றிசைத்தனர்.அதைக்கேட்டநங்குருமணியாவா ருடனேயொருதிருப்பதிகங்கட்டளையிட்டனர்.அப்பதிகவுண்மையாலப்போதேயொருபிரவாகம்வந்து அந்தப்பெருமாள்கோயிலை அடியோடேகெல்லித்தெப்பம்போல் அடித்துக்கொண்டுபோய்த் தூரமானவோரிடத்திலொதுக்கிவிட்டது. இவ்வற்புதவாயிலாய்ச் சிவாலயத்தில் நேரிட்டிருந்தவசுத்தத்தைப்போக்கிமகிழ்ந்து இச்சையின்வழியெழுந்தருளிப்போயினரென்றுஷை தலமாங்மியந்திற்கூறப்பட்டிருத்தலுங்காண்க. இவைகளேயன்றி விஷ்ணுவுக்குச் சிவசாரூப்பியத்தைப் பிரசாதித்தவுண்மை சநற்குமாரசங்கிதை முதலியவற்றாலினிதுவிளங்கும். இப்படியின்னுமநந்தமுளவாயி னந்தோவிவ்வுண்மையையறியாதார் வீணயிருந்தவாறென்னே ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! இந்தமாங்மியங்கள் பெரியபுராணத்திற் பெறப்பட்டனவோவெனின், பெறப்பட்டனவாகவே கொள்ளப்படும். எங்ஙனமெனின், பெரியபுராணத்தில் ஆசாரியர்மகிமைகளைக்கூறிவருஞ் சந்தர்ப்பங்களில் பதிகங்களை யுடன்கொண்டமகிமைகள் பலவுளவாதலா லவற்றைவிரிக்குங்கா லிறந்துபோனபதிகங்களையுடன்கொண்டமாங்யங்களை விடுத்து இறவாதிருக்கும் பதிகங்களையுடன்கொண்டமாங்மியங்களை மாத்திரமே தொண்டர்சீர்பரவுவாரெடுத்தாண்டனர். சிலபதிகங்களிறந்துபோயினவெனவும், அவற்றால்விளங்கற்பாலனவாகியமாங்மியங்கள் பலவுளவெனவுமவருடம் பாடாகையால் யாவும் அவர்நூலுக்கொப்ப முடிந்தனவாகவே மேலோர்கொண்டனைப்பர். (பாலைநெய்தல்பாடியதும் பாம்பொழியப்பாடியதும்) என்னுஞ்சித்தாந்தசாத்திரத்தில் விரிக்கப்பட்ட மாங்மியம் பெரியபுராணத்திற்பெறப்

பட்டதின்றும். பெறப்படாமைகொண்டு எதைத்தள்ளுவது ? எதைக்கொள்ளுவது ? இரண்டும் சப்பிரமாணமாய்முடிதலால் மேல்யாம்காட்டியநியாயமே சமர்த்திக்கப்பட்டமைகாண்க. ஒன்றிலொன்று எப்போதுமுரண்பாடாகக் கொள்வாமெனின், ஒருவிஷயத்தையே யிரண்டுநூல்களொன்றிலொன்று விரோதமுண்டாகக் கூறுமேல் அந்த நூல்களின் சாமானியவிசேஷதருமங்களைநோக்கிச் சாமானியத்தைக் கழித்து விசேஷத்தையே மேலோர்கொள்வரென்க. ஒருநூலிற்சொல்லாதவிஷயத்தை மற்றொருநூல் சொல்லுவதனு லொன்றுக் கொன்று விரோதமுண்டாகாமையால், பெரியபுராணத்திற் சொல்லப்படாதனவாகிய மேல்காட்டியமாந்மியங்கள்யாவு மங்கீகாரமாயிற்று. இன்னவிசாரத்தாற்புகழ்ப்பட்ட பெருஞ்சீராளனுகிய நங்காழித் தலைவனேடு அநாமத்துராயர்களாகிய சங்கராசாரியர், தத்துவராயர்களையுஞ் சமம்பாராட்டி விவகரிக்கவந்த சிறுவர்கூற்றுச்சிதைவுண்ட தெனவறிக. சங்கராசாரியரென்னை, விஷ்ணுவைக்காட்டிலும் பெரியவரா? அகஸ்தியனைக்காட்டிலும் பெரியவரா ? சங்கராசாரியர் பிழைப்பெல்லாம் அவர் சங்கரவிஜயத்தால் விளங்குமே ! மந்திரவாதிகள், சூனியவாதிகள்கையிலெல்லாஞ் சிக்கிக்கொண்டு அவர்களைமீறிவருவதற்கவர்பட்டபாட்டுக் களவின்றே ! தத்துவராயரோவெனின், "புத்தாபுலையேனைக்கா" எனவும், "அருகாவடியேனைக்கா" எனவுஞ் சந்தேகப்பிராணியாய்ப் பலவுமிதின்றலொருஅவிழ்தட்டாதாவென்று வாயில்வந்தபடிக்கெல்லாங் கைகொண்டது, ஏடுகொண்டது என்று தமதுஞானத்தைவிளக்கினவராகையா லவர்திறப்பாடும் வெட்டவெளியாயிற்று. இன்னசாமானிய பசுக்களா வெம்பாலருவாயரோடு சமம் பாராட்டத்தக்க பண்பினராவர் ; இனி, "அப்பாலு மடிச்சார்ந்தா ரடியார்க்கு மடியேன்" எனவும், "பத்தராய்ப்பணிவார்க ளெல்லார்க்குமடியேன்" எனவும் ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திகள் துதித்ததனுல் அவர் சைவசமயிகளெல்லார்க்குந் தாழ்ந்தவராவென்னுஞ் சங்கையைப் பரிகரிப்பாம். "தாவரசங்கமங்க ளென்றிரண்டுருவினின்று, மாபரன் பூசைகொண்டு மன்னுயிர்க் கருளைவைப்பன்" என்னுந் திருவாக்கால் சிவலிங்கவடிவமாகிய தாவரத்தினிடமாகவும், சிவனடியார் வேடமாகிய ஜங்கமத்தினிடமாகவுமிருந்தே அடியாரியற்றும் பூசையையேற்றுச் சிவபெருமான் அருள்வரென்பது வெளிப்பட்டது. இவற்றுள், தாவரம் அசேதனமும், ஜங்கமம் சேதனமுமாத

லால் சேதனுசேதனங்கள் வாயிலாய்த் தனது பூரணத்வஸிருபகத்தால் பரன் அடியார்செய்யும் பூசையை யங்கிகரித்தல் சாலும். அவ்விரண்டேயன்றி வேறுதனக்கென வோர்வடிவமில்லாத தன்மையனுதலால். இனித்தாவரநிற்க, ஜங்கமம் சிவனடியானைக் காட்டுதலா லச் சிவனடியார்தன்மையை விசாரிப்பாம். சிவனடியார் வேடமாத்திரத்தாற் சிவனடியாராதலும், வேடத்துடன் அநுபூதிப்பெருஞ்செல்வ சித்தியாற் சிவனடியாராதலுமாய விருதிறத்தினராவர். இவ்விருபாலாரும் சிவனடியாரென்னும் பொதுவியல்வகையால்வணங்கப்படுங்கா லாங்காங்கிருந்து பூசையையேற்பது சிவபரஞ்சுடரென்பது மேலோர் துணிபாம். எங்ஙனமெனின், சேரமான்பெருமாணுயனுர் உழமண்ணுலுடல்வெளுத்திருந்தவண்ணுனையும், மெய்ப்பொருணுயனுர் வஞ்சவேடம்பூண்டு வந்த முத்தநாதனென்னும் புத்தனையும், ஏநாதிநாயனுர் நெற்றிமீது நீறுகாட்டிய அதிசூரனென்னுங் கிராதனையும், கலிக்கம்பநாயனுர் தம்வளவிற் களவாடிச்சென்ற அடிமையாளையுஞ் சிவனடியாராகவணங்கினுரன்றே! அவர்நிற்க. ஜகதாசாரியராகிய ஞானசம்பந்தர் அப்பர் சுவாமிகளையும், அப்பர்சுவாமிகள் ஞானசம்பந்தப்பிரபுவையும், சேரமான்பெருமாணுயனுர் - பெருமிழலைக்குறும்பரிருவரும் ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திகளையும், அப்பூதியடிகள் வாகீசமூர்த்திகளையும் வழிபட்டார்களன்றே! இவற்ருல் தெளிதற்பாலதுயாது? உயர்ந்தபேர் தாழ்ந்தவரையும், உயர்ந்தபேருயர்ந்தவரையும் வணங்கினுரென்னுங்கால் தேகமாத்திரத்தாற் சுத்தமெய்தினுர் தாழ்ந்தவரும், தேக பரிசுத்தத்துடனுன்மசுத்தியும் பெற்றபேருயர்ந்தவருமாகிய நலம்வெளிப்பட்டது. (இலங்குமுயிருடலனைத்து மீசன்கோயில்) என்றபடி யவ்விருதானங்களிலுஞ் சிவசாந்நித்தியங்கண்டே மேலோர்வணங்காநிற்பர். இவ்வுண்மையால் வணங்குமிடத்தைநோக்க வணங்கப்படுந் தானங்கள் கீழுமாகலாம், மேலுமாகலாம். இந்தவிசாரத்தால் அப்பாலுமடிச்சார்ந்தாரென்ற தேத் யாதிகளையருளிய ஆளுடையநம்பிகள் தம்மாற்றுதிக்கப்பட்டாரிலுயர்ந்தா ரென்றதே நாட்டப்பட்டது. துதிப்பவர் துதிக்கப்படுபவரு ளுயர்ந்தவர், அல்லது தாழ்ந்தவ ரென்னுமுண்மையை அவரவர் யோக்கியதைகளைக்கண்டன்றி அன்யதா வாய்திறத்தல்கூடாது. இதனுல் சங்கராசாரியர், தத்துவராயர்கள் ஞானசம்பந்தரைத் துதித்த சீர்ப்பாடு அவர்துதிக்கும் வாக்கியரீதியானே விளங்கும்! விளங்கும்!!

சமயகுரவர்களைத் தம்மோடு சமானர்களெனவாவது, குறைந் தவர்களெனவாவது திருநீற்றுப் பெருஞ்செல்வத்துக்குரிய பூர் வீகர்தம்மு ளொருவருங் கனவிலேனுஞ் சிந்தித்தவராகப் புலப்ப டாமையால், சங்கராசாரியர் முதலினோ ரவ்வெம்பெருமக்களை மேலோர்களெனக் கொண்டு பாடினதில்லையென்று வெறிகொண்டு பிதற்றுவார்கோள் மேன்மையடையா தொழிந்தது. அவ் வருளாளர்களை அன்னோர் சைவகுரவரென்று கொள்ளாவிடினுந் தத்தஞ் சமயகுரவராகக் கொண்டார்களென வாவதன்றோ கூறித் தொலைக்கவேண்டும்? இந்த வியவஸ்தையால் பெருங்கருணைசாலிகளாகிய வவ்வமலமூர்த்திகண்மாட்டு யாம் பிரவசனித்த கல்யாண குணங்க ளத்தனையும் நிர்விவாத கிரஸ்தமாயினமை யறிக. இது காறும் விசாரித்து முடிவுசெய்தவுண்மையால், மேல் யாம் ஸமர்த் தித்த ஞானஸம்பந்த வள்ளலாரது வைபவம் பசுமரத்தாணி யறைந்தாற்போல நாட்டப்பட்டது.

இந்த வுண்மைகளால், அம்மையளித்த பாலமுதருந்திச் சிவஞான ஸம்பந்தராயினொன்னும் பாலருவாயர் தன்மை பிர காசமாயிற்று. மேல் (௪௯) வது பக்கத்தில் (சிவனடியே சிந்திக்கும்) என்ற பாடலை யாமுதகரித்திருக்கின்றோமாகையால், அதனை வியாக்கியை முகத்து ஈண்டு விசாரித்தலே அப்பெருந்தகையினது ஞானத்தின் பிராசுரியத்தை யினிது பிரகாசப்படுத்தும். (சிவனடியே சிந்திக்குந் திருப்பெருகு சிவஞானம், பவமதனையறமாற்றும் பாங்கினி லோங்கிய ஞான,முவமையிலாக்கலைஞான முணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானந்,தவமுதல்வர் சம்பந்தர் தாமுணர்ந்தா ரந்நிலையில்) என்பதில் ஞானத்தினது அவஸரபேதங்கள் வெளியாயின. அவை சிவனடியைச் சிந்திக்கு ஞானமும், பவத்தை யொழிக்கு ஞானமும், கலைஞானமும், மெய்ஞ்ஞானமும் எனப் பிரித்தோதப்பட்டமையால், அவற்றுள்; கலைஞான நிற்க ஏனையஞானங்களி னுண்மையை யோசிப்பாம். சிவனடியைச் சிந்திக்கு ஞானத்தைச் சிவஞானமென்றனர். பவத்தை மாற்று ஞானத்தைப் பாங்கினிலோங்கிய ஞானமென்றனர்.உணர்தற்கரிய ஞானத்தை மெய்ஞ்ஞானமென்றனர். இந்த மூன்று ஞானங்களும் ஒன்றிலொன்று முரணுகின்றன. எங்ஙனமெனின்,சிவஞானம் என வொன்றைக் கூறியபின்னர், பவத்தைமாற்று ஞானமென வேறொன்றைக் கூறுகையால், சிவஞானம் பவத்தை யொ

ழிக்கு ஞானமும், பவத்தையொழிக்கு ஞானம் சிவஞானமுமாகா. அநந்தரம், மெய்ஞ்ஞான மென வொன்றைக்கூறுகையால், முன்கூறிய விரண்டு ஞானங்களும் அந்த மெய்ஞ்ஞானமாகா. அப்படியே மெய்ஞ்ஞானமானது சிவஞானமும், பிறவியைமாற்று ஞானமுமாகமாட்டாது. ஆகையால், இந்த மூன்றுந் தம்முள் விரோதியாதநலம் இத்திறத்ததென அறிந்திடுவதே பிரகிருதோபயுக்தமாகும்.

மேலிடத்திற் பெறப்பட்ட நாலுவிதஞானங்களில், மூன்றுவது சொன்ன (கலைஞானம்) சிரவணமெனவும், முதலிற்சொன்ன (சிவஞானம்) மநநமெனவும், இரண்டாவது சொன்ன (பாங்கினிலோங்கியஞானம்)நிதித்யாஸநமெனவும், நாலாவது சொன்ன (மெய்ஞ்ஞானம்) ஸமாதியெனவுங்கொண்டு, கேட்டல் - சிந்தித்தல் - தெளிதல் - நிட்டை என்னும் பரியாய நாமங்களாற் பெரியோர் பிரகாசப் படுத்தாநிற்பர்.

வேதமுதலிய கலைகளிலொருவன் பயின்றுவருங்கால், அவற்றாற்பெறப்படு முண்மை அவனது பரிபாகத்துக்கேற்பத் தேகான்மவாதமுதல், சைவசித்தாந்த மீறுயுள்ள முடிவுகள் யாதானுமொன்றிற் பரிவஸானமுறலால்,பொதுவானே கலைஞானமென்று முதன்ஞானத்தைக் கூறினர்.அங்ஙனம் பயின்று வருகையில்,அவற்றுட்டெளியவடித் தெடுக்கும் பொருள் சிவமொன்றே யாகையாலும், அதைச்சிந்திப்பதே அவற்றின் றுணிபொருளாகையாலும் இரண்டாவது சிந்தனுநிலையைச் சிவஞானமென்று கூறினர். அங்ஙனஞ் சிந்திக்குங்கால் பாவனையாதிகளி லொழிந்து, சிவம் வேறு தான் வேறாகாமல் அத்துவிதப்பட்டு நிற்குநிலையைக் கடைப்பிடித்துணர்த்து மவசரத்தையே பாங்கினி லோங்கிய ஞானமென்று கூறினர். அங்ஙன மிரண்டறக்கலந்து சிவனோடு பிரிபடாது சிவபோகத்தி லிடையீடுபட்டுக்கிடத்திலின் மேலிட்டவநுபவம் வேறு கேட்கப்படாமையால் அந்தமுடிந்த வநுபூதியையே மெய்ஞ்ஞானமென்று கூறினர். வேதமுதலிய கலைகளில் சிவஞானமே கேட்கப்படுகையாலும், அதனையே சிவயோகிகள் கேட்டுஞ் சிந்தித்துந் தெளிந்தும் அநுபவித்தும் வருகின்றமையாலுங் கற்றுணர்ந்த மேலோர் சிவஞானம் - மெய்ஞ்ஞானம் இத்யாதி பிரயோகங்களிற் கலங்காரென்க. கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டை என

யாம் காட்டிய அவஸரங்களை அத்திருவாக்கிற்போந்த சொல்லமைதிகளைக் கொண்டே அறிவிப்பாம். கேட்கப்படுந் தன்மையாலன்றோ (சுருதி) என்னும் பேரை வேதம்பெற்றது? அதுவே கலைஞானமென்பது ஸர்வஸித்தம். இதனுல், அங்கேபோந்த (கலைஞானம்) அமைவு பெற்றது. சிந்திக்கு ஞானம் இரண்டாவ தென்பது (சிவனடியே சிந்திக்கும்) என்று சூசிப்பித்தலால் விளங்கும். தன்னில்வேருகாமல் அநந்யமாய்ச் சிவம் பிரகாசிக்குநிலையையே(* பாங்கினிலோங்கிய) என்னுஞ் சொற்கள் வெளியாக்கின. நிட்டையை (மெய்ஞ்ஞானம்) என்றது நிராக்ஷேபம். இவ்வுண்மையால், அருண்மொழித்தேவர் கூறிய ஞானபேதங்க ளிவையென வெளிப்பட்டன. ஆயின், அந்த ஞானங்களை முறையேவைத்துக் கூருமல் மாற்றிக்கூறிய தென்னையெனின், அதனை விளக்குவாம். இந்தஞானங்களுக்கு விஷயமாகுஞ் சிவமாகிய ஞேயப்பொருள் மநநமாகிய இரண்டாவது ஞானத்திலேதானே வெளிப்படலால், அதனை முன்வைத்துக் கூறினர். ஞேயமாகியசிவம் அநந்யமாய்த்தோன்றுமிடமாகிய ஞாதுருவை விளக்கலால் (பாங்கினிலோங்கிய) என்று நிதித்யாஸநத்தை அதன் பின்னே வைத்தருளினர். ஞாதாவாகிய தன்பக்கனிகழு ஞேயமாகியசிவத்தை ஞானத்தாலன்றி அறியக்கூடாமையால், அந்தஞானபீடமாகிய சிரவணத்தை அதன் பின்னே அமைத்தருளினர். இவை திரிபுடியாகவிளங்கலால், திரிபுடியதீதத்தைக் காட்டுவதென ஸமாதியை முடிவாகச்சாதித்தருளினர். இன்னும், ஞேயமுஞாதுருவு நீங்கலாக ஞானமானது அபரமும், பரமுமென விளங்கலால், சிரவணமாகிய அபரஞாநாநந்தரம் ஸமாதியாகிய பரஞானத்தை நிறுவினுரெனினுமமையும். அன்றியும், நம்பேருளாள ரந்தஞானங்களை ஸாதனவழியிலொன்றன்பின்னென்ருக வெய்தாம லோரவஸரத்திற்றுனே யெய்தினரொன்னுஞ் சுதந்தரத்தைக்காட்ட அவைகளை மாற்றிக்கூறினரென்பது மொன்று. இந்தஞானங்களைத் தாயுமானசுவாமிகள் இரண்டிலடக்கிக்கூறியிருக்கின்றனர். அது (வேதமுதலாகமபுராண விதிகாசமுதல் வேறுமுள கலைகளெல்லா - மிக்காகவத்துவித துவிதஞானத்தையே விரிவா யெடுத்துரைக்கு- மோதரியதுவிதமே யத்துவிதஞானத்தை யுண்டுபண்ணுஞானமாகு - மூகமறுபவ வசனமூன்றுக்குமொவ்வுமீ துபயவாதிகள் சம்மதம்) என்றதேயாம். துவி

* தன்பக்கலில்.

தம், அத்துவிதமென்பவைகளில் கேட்டல் - சிந்தித்தலென்னு மிரண்டுந் துவிதத்திலும், தெளிதல் - நிட்டையென்னு மிரண்டும் அத்துவிதத்திலுமடங்கும். துவிதஞானத்தைப் பரோக்ஷ மென்லும், அத்துவிதஞானத்தை அபரோக்ஷமென்றும் விவேகிக்க வேண்டியது. இவ்வுண்மை ஊகம் = அநுமாநம், அநுபவம் = காட்சி, வசனம் = ஆகமம் என்னுமளவைகளால் நிரூபிக்கப் படுதலுமாம். எங்ஙனமெனின், (கலைஞானம்) ஆகமமும், (சிவஞானம்) அநுமானமும், (பாங்கினிலோங்கியஞானம்) அநுபவமும், (மெய்ஞ்ஞானம்) அநுபவாதிதமு மென வறிவதேயாம். இவற்றுள், கலைஞானம் வேதசிவாகமங்கள். இவை ஒன்றிலடங்காமலும், இவற்றுள் யாவுமடங்கியு முள்ள தன்மைகண்டே (உவமையிலாக் கலைஞானம்) என்று விசேடிக்கப்பட்டது. (யாது சமயம் பொருணூல் யாதிங்கென்னி லிதுவாகமதுவல்ல வெனும்பிணக்கதின்றி - நீதியினுலிவை யெல்லாமோரிடத்தே காண நிற்பதுயா தொருசமயமதுசமயம்பொருணூ - லாதலினுலிவை யெல்லா மருமறையா கமத்தே யடங்கியிடும்) என்ற பிரமாணத்தாலு மறிக. ஏனைய மூன்று ஞானங்களையும் (கூகூ) வது பக்கத்தில் விதந்திருப்பதே போதும். அல்லதூஉம், ஞானமானது பாசஞானம்-பசுஞானம்-ஈசஞானம் எனப் பதிநூல்களின் முழங்கப்படுவதும் ஷ ஞான சதுஷ்டயங்களி லந்தர்ப்பவமாம். எங்ஙனமெனின், கேட்டல் பாசஞானமும், சிந்தித்தலுந் தெளிதலும் பசுஞானமும், நிட்டை பதிஞானமு மெனவறிக. சிந்தித்தல் - தெளிதல் என்னு மிவைகளில் திரிபுடிநீக்கமின்று. அதனால், சிவத்திலதீதப்படும் அருட்கேவலமுண்டாகாது. ஆகையால், அவைகளைப் பசுஞானமென்றது அமையும். வாதவூரடிகள் புராணத்தில் (நின்ற சிவம் ஒன்று) எனவும், (அதனைத் தேர்தல் ஞானம்) எனவும், (தேர்ந்ததனைத் தெளிதல் போதம்) எனவும் வெளிப்பட்ட பகுதியும் அந்தஞானங்களிலடங்கும். எங்ஙனமெனின், முதலாவது கலைஞானமாகும். இரண்டாவது சிவஞானமாகும். மூன்றாவது பாங்கினிலோங்கிய ஞானமாகும். இவை முடிந்த சொல்லிறந்தவிடம் மெய்ஞ்ஞானமாகும். (மோனமென்பது ஞானவரம்பு) என்றது ஒத்து. கேட்டல் - சிந்தித்தல் - தெளிதல் - நிட்டை என்னும் பாகுபாடுகளே யாண்டும் ஸித்தித்தன.

இப்படி யநந்தவிதமாகப் பிரவசனித்தற்கேதுவாகிய ஞானங்களை நங்காழிவிரகரடைந்ததுகொண்டே அவருக்குத் (திருஞான

சம்பந்தர்) என்னுந் திருநாமமுண்டாகிய தென்னுங்கால், மந்தமதிகளாலுண்டாகும் யேலாசங்கைகளைக் கொஞ்சம் பேசியொழிப்பாம்.

அவ்வெம்பிரான்பா லவைநேர்தல் அவரது மூன்றும்பிராயத்தி லென்பது வித்தம்.ஆகவே, அதன்முன்னர் ஞானமின்மையே அவர்பாலோதப்படும். அதனால், அவருக்கோர்காலத்தின் ஞானமின்மையும், மற்றோர்காலத்தின் ஞானமுண்மையுங் கூறப்படுமெனின், அற்றன்று. முன்னிருந்தஞானம் வெளிப்பட்ட அவஸரமே அதுவென்றறிக. ஆன்மாக்கள் பலர்க்கும் பாசக்ஷயத்தின் முன்னிருந்த ஞானமேயன்றோ வெளிப்படுவதெனின், ஆன்மாக்கடன்மை யீண்டமையாது. ஆன்மாக்களிடம் ஸ்வப்பிரயோஜனர்த்தமும், நம்பேரருளாளரிடம் பரப்பிரயோஜனர்த்தமும் அவைநிகழ்ந்திடும்.அவரொருவருக்கே ஞானஸம்பந்தங் கூறப்பட்டமையால், ஏனையோரிடத்து அதற்கு ஸ்வாதந்திரியங் கூறுதல் கூடாது. அங்ஙனமேல், வாகீசவடிகள் - தம்பிரான்றோழர் - வாதவூர்வள்ளல் என்னும் பரமாசாரியர்களிடத்தும் அஸ்வதந்திரங் கூறப்படுமெனின், அதுகூடாது. அவர்களுங் காழிப்பிரானைப் போலவே சிவவிபூதிகளாகப் படிக்கப்பட்டமையால். பரமாசாரியர்கள் நால்வருக்குமுள்ள ஸம்பந்தம் சிவபெருமான் - கணநாதர்- ஸ்கந்தர் - நந்திபகவான் என்னு நால்வருக்குமுள்ள ஸம்பந்தம் போல்வதொன்றாக அறியவேண்டியது. இதை விரிக்கிற்பெருகும். இதுகாறும் வியவஸ்தையுண்டாக யாம்பிரவசனித்த விசேடங்களால், நந்தமிழ் விரகர் திருமுலைப்பாலுண்டருளியபரிசும், அவரெய்திய ஞானவிசேடங்களும் அநுபாஷிக்கப்பட்டன.

பிள்ளையார் பிரபாவம்.

22-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.

அப்போது சிவபாதஹ்ருதயர் தமது நித்தியகடனைமுடித்துக்கொண்டு திருக்குளத்தினின்றுங் கரையையடைந்து பாலொழுக்காற் சாரல்படிந்திருக்கும்அதிசயகோலத்தைக்கண்டுவெகுண்டு உனக்கு இப்பாலூட்டினவர்யாரென்று ஸ்வாமியைவினவி, ஓர் சிறியகோல்கொண்டோச்சப்போயினர். அதற்கு எம்பெருந்தகை அவரைப்பார்த்து ஆகாயத்தின்கண் இடபாரூடராய் உமாதேவியாரு

டனெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீசிவபெருமானைச்சுட்டி (தோடுடைய செவியன் விடையேறியோர் தூவெண்மதிசூடிக், காடுடைய சுடலைப்பொடி பூசியென்னுள்ளங் கவர்கள்வ - னேடுடையமலரான் முனைநாட்பணிந்தேத்த வருள்செய்த - பீடுடையபிரமாபுரமேவிய பெம்மானிவனன்றே) என்னுந் திருப்பதிகமோதி, தமக்குப் பாலளித்தா ரிவரெனத் தெரிவித்தருளினர். அதுகண்டு வியப்பெய்திச் சிவனருளைவாழ்த்திநின்ற காலையில், சிவபெருமான் திருத்தோணியின்கண்ணெழுந்தருளினுர். ஞானஸம்பந்தவள்ளலாரும் உடன்சென்றனர். சிவபாதஹ்ருதயர் தம்முடைய தவத்தைச்சிந்தித்துத் தாமுமங்குப்போயினர். அங்குநங்குருராயர் திருப்பதிகம்பாடியருளித் திரும்புகையில் சீர்காழியிலுள்ளார்யாவரு மிவ்வற்புதத்தை யறிந்து மகிழ்ந்து கோபுரவாயிலின்கண் வந்து ஆளுடைய பிள்ளையாரைத்தரிசித்து பிறவிக்கடலைக் கடந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பேரருள்புரிந்து தமது சிறிய திருவடிகள் பூமியிற்பொருந்த எம்பெருவாழ்வாயுள்ளவர் நடந்தருளுகையில் சிவபாதஹ்ருதயர்கண்டு மனம்பொறாது அச்சிறிய பெருந்தகையாரையெடுத்துத் தமது தோள்மேல்வைத்துக்கொண்டு அந்தணர்கள் வேதமோதிப்பின்வரவும், அநேகவாச்சியங் கண்முழங்கவும், அடியார்கள் சூழ்ந்து ஹரஹரவென்று கடலொலிபோன்முழங்கித் துதித்துவரவுஞ் சீர்காழியை வலங்கொண்டு தம்முடைய திருமாளிகையையடைந்தார்.

சூசனை.

பால்வடிந்திருக்கும் அற்புதத்திருமேனியுடையராந் தன்மை (பாலறுவாயர்) என்னுந் திருநாமத்தாலும் விளங்கும். அத்திருமுலைப்பால் பிராட்டியிடத்ததாகலின், அதனை அருளொழுக்கென்பதேயமையும். அருளானது வழிந்திருப்பதைத் தரிசித்தகாரணந்தானே பிள்ளையார்காட்டச் சிவத்தை அச்செல்வத்தந்தையார் தரிசிக்குமாறு கூட்டியது. ஈண்டுப் பயனெய்துந் தன்மை சிவபாதஹ்ருதயர்மாட்டே செறிந்தது. மேகமானது மழையை யோர் மலையினிடம் பெய்துழி அம்மழை மலையினுள்ளும்வெளியு நிரம்பியுந் ததும்பியுநிற்கும். அன்றியும், அருவிப்பெருக்காற் பன்முகங்களிலோடி யுலகுக்குபகரிக்கும். அம்மலைக்கதனாலோர்பயனுமின்று. இதையிப்படியே பிள்ளையாரிடமுவமித்தறிக. பாலொழுகியிருக்குஞ் சாரலைத்தரிசித்தவநந்தரம் சிவப்பேறு சிவபாதஹ்ருதயர்

க்கே ஷித்தித்தது. பிள்ளையார் திருமுலைப்பாலருந்துவதன்முன்னரே சிவனைக்கண்டும், அம்மையப்பர்களாலெடுத்தணைத்து உபசரிக்கப்பட்டும் விளங்கினாராகையால், அவர்பாலுண்ட பரிசும், அவர் ஞானமெய்திய பரிசும் ஸ்வப்பிரயோஜனமன்றென மேல்யாம் காட்டிய வுண்மை நிதரிசனமாயிற்று. அவருடைய செயல் யாவும் பரப்பிரயோஜனார்த்தமே யென்பது (வேதநெறிதளைத்தோங்க மிகுசைவத்துறைவிளங்கப் - பூதபரம்பரைபொலியப் புனிதவாய்மலர்ந்தழுத - சீதவளவயற்புகலித்திருஞானசம்பந்தர் - பாதமலர்தலைக்கொண்டு திருத்தொண்டு பரவுவாம்.) என்னும் ஸ்வாமியினதுபுராணத்தின் ஆரம்பவாக்கியத்திற்றானே விளங்கும். வேதமார்க்கந் தழைத்தோங்கவும், சைவத்துறை இனிது விளங்கவும்.பூதபரம்பரை பொலிவெய்தவுமே பிள்ளையார் அழுதாரென்கையால், ஸ்வப்பிரயோஜனார்த்தம் அவர்பாலொன்றுநிகழ்ந்த தில்லையென்பது சாதிக்கப்பட்டது.

வேதமார்க்கந் தழைத்தோங்குவதும், சைவத்துறை இனிது விளங்குவதும், பூதபரம்பரை பொலிவெய்தற்பொருட்டே யாகையால், அவர்பானிகழ்ந்த பரப்பிரயோஜனம் அடியார்கள் பொலிந்துவாழ்வதாகவே முடிந்தது. இவர்கள் பொலிந்து வாழவேண்டின்,வேதமார்க்கந் தழைத்தோங்குதன்மாத்திரமே கூடாது. சைவத்துறை இனிது விளங்குவதும் வேண்டுமாகையால், தொண்டர்சீர்பரவுவார் இரண்டையுங் கடைப்பிடித் துரைத்தனர். (வேதமார்க்கம்)எனவும் (சைவத்துறை) எனவு முரைத்தமைகொண்டே அவற்றின்பிரயோஜனம் வெளிப்பட்டது. எங்ஙனமெனின்,மார்க்கம்=ஓர் குறித்த விடத்திற்குப்போகும்வழி. துறை=அவ்வழியே நடந்து போய்ப்படியுங் குறித்தவிடம். வழி செம்மையாயிருந்தாலன்றிக் குறித்தவிடத்திற்குப் போகமுடியா தாகையாலும், வழி செம்மையாயிருந்தும் நாடிச்சென்றதுறை செம்மையா யிராதபோது அத்துறையிற்படிந்து செய்கடனை முடித்துக்கொள்வது கூடாமையாலும், வழியுந் துறையுஞ் சீர்ப்பட்டிருக்க வேண்டும். இவை கெட்டிருக்கக்கண்டேயன்றோ (வழிதுறையில்லாமலிருக்கின்றது) என வொவ்வோர் காரியஸந்தர்ப்பங்களில் உலகத்தவர் வாடிக் கொள்ளுகின்றனர்? இதனால், வழியென்பதற்கும், துறையென்பதற்கும் பேதம் பிரகாசமாயிற்று. இவ்விரண்டில், துறையானது வழியினும் அதிகமேன்மை பெற்றிருக்கின்றது. வழியேற்பட்டதுந் துறை

யை யுத்தேசித்தேயாகையாலும், துறையை யடையாமல் வழியிலேதானே நின்றுவிட்டாலோர்பயனுமெய்த முடியாதாகையாலும், அவற்றினுயர்வு தாழ்வுகள் வியக்தமாயின. இப்படியறிந்த பின்னர் வேதத்தை நெறியென்றும், சைவத்தைத் துறையென்றும் அவற்றின் பேதந்தோன்றக்கூறியநயம் இனைத்தெனவறிவது எளிதாயிற்று. வழியாகிய வேதத்தினுந் துறையாகிய சைவம் சிறப்புடையதென்பது தொனிக்கவேயன்றோ (மிகுசைவத்துறை) என்றுஞ் சூசிப்பித்தனர்? வேதமாகிய மார்க்கத்தில் நடந்து, சைவமாகிய துறையிற்படிந்து சிவமாகிய மகோததியின் மூழ்குதலேயன்றோ மெய்யன்பர் துணிவு? (అంగాన్యయాద్యనం తమూంగస్య గుణగణమణిజలధేః పర మశివస్య) என்று ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அந்தச் சிவமஹோததியை வர்ணித்திருத்தலு மறிந்திடுக. மகோததியின் மூழ்கியபின்னர் (நமைத்திரும்பிப்பாராதே நான்றனென்றதே - யமிழ்ந்து கரகம் போனிற்பாய்) என்ற அநுபூதியே அமைவுடைத்து.

வேதமாகிய வழியில் நடக்கிறபோது இளைப்புண்டாகி மேல்நடக்கமுடியாமல் இளைப்பாறு மிடங்களாக அதன் மத்தியிற் பல சமய மண்டபங்களுண்டாகையால், அவைகளே உலகாயத முதலாயுள்ளனவென் றறியவேண்டியது. தேகான்மவாதமாகிய உலகாயதமும் வேதத்தி லுண்டென்பது (பூதத்தேயன்னமாகி யன்னத்தாலுடம்புபுந்தி - பேதித்தேமனமுமாகிப் பிரிந்தமைதிருந்தவின்று - வேதத்தேகிடக்க) என்னும் வாக்கியத்தால் விளங்கும். இப்படியே யாவுங் கொள்க. வேதமார்க்கத்தில் நடக்கிறபோது, நடக்கமுடியாமலிளைப்புண்டாமென்பது பரிபாகம் போதாமையேயாம். வழிநடக்க வலிவுகுன்றியபோதே இடையிலொருவன் றங்குவன். அப்படியே வேதமார்க்கப் பிரவர்த்தகத்தில் ஒருவன் றன்னுடைய புண்ணியங் குறைந்தவிடத்திலேதானே அது உள்ளவளாயில் நடந்து, மேல் புண்ணியமில்லாமையா லந்தவிடத்திலேதானே தடைபடாநிற்பன். பிருதிவிமுதனாதமீறுயுள்ள தத்துவங்களையெல்லாங் கடந்து நின்ற சிவனைக் கூடுவதற்கு ஒருவன் முயன்று வேதவழியினடக்கிறபோது இடையிற்போந்த தத்துவ ஸமூஹங்களாகிற ஸோபானமாத்திரமாயுள்ள பலசமயங்களுண்டாகையால், அந்தந்தத் தத்துவங்களி னிலைபேறடைதலேயன்றோ இடையிற்றங்குதலென்பதும், சமயங்களிற் றளைபட்டழுங்கலென்பது மாகும்? அவற்றை

யெல்லாங் கடந்தபோதுண்டாகுஞ் சைவஸித்தியநந்தரமேயொருவனுக்குச் சரியை கிரியை யோக ஞானங்கள் பிராப்தமாகின்றமையால்,இவைகளே சைவத்துறையிற் படிந்து செய்கடன்களாக முடியும். (புறச்சமயநெறிநின்று மகச்சமயம்புக்கும் புசன்மிருதிவழியுழன்றும் புகலுமாச்சிரம - வறத்துறைகளவையடைந்து மருந்தவங்கள்புரிந்து மருங்கலைகளவைபயின்று மாரணநூல்படித்துஞ் - சிறப்புடைய புராணங்களுணர்ந்தும் வேதச் சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்துஞ் சென்றுற்சைவத் - திறத்தடைவரிதிற்சரியை கிரியாயோகஞ் செலுத்தியபின்ஞானத்தாற் சிவனடியைச்சேர்வர்) என்ற பிரமாணத்தானு மறிக. புறச்சமயமுதல் வேதச்சிரப்பொருளிறுதியாகப் பூர்வபட்சஞ் செய்யப்பட்டமையால்,சைவத்திறத்தடைவ ரென்பதே ஸித்தாந்தமாக முடிந்தது. இவற்றால், வேதம் வேதாந்தமும், வேதாந்தம் ஆகமாந்தமுமென்னு மிரண்டுபகுதிகளே வெளியாயின. வேதம் பூர்வபட்சம், வேதாந்தம் ஸித்தாந்தமும்; வேதாந்தம் பூர்வபட்சம், ஆகமாந்தம் ஸித்தாந்தமுமாக வறிவதே மேலோர்துணிவு. (மோனம்வேதாந்தமுடிவு) என்றவாக்கியத்தால் வேதமுடிவுக்குமுடிவு வெளியானதால், அதுவே ஸித்தாந்தமுடிவென்பது ஸித்தம். இதனால், வேதமாகிறவழியில் அநேகசமயமண்டபடிகளும், அதனந்தத்தில் வேதாந்தநிலையும், அதனுச்சியில் ஸித்தாந்தமாகிய சைவத்துறையும் பிரகாசிப்பது வெளியாகி, யாவும் ஒன்றுக்கொன்று ஸாதகங்களும், ஸாத்யங்களுமாகிய வுண்மையும் வெளிப்பட்டது.

ஸ்ரீகுமரகுருபரசுவாமிகள் "ஞானசம்பந்தஞானதேசிக- வேதமென்னும் பாதவம் வளர்த்தனை - பாதவமதனிற் படுபயன்பலவே - அவற்று - ளிலைகொண்டுவந்தனர்பலரோ யிலையோரீஇத் - தளிர்கொண்டுவந்தனர் பலரோ தளிரொரீஇ - யரும்பொடு மலர்பிஞ்சருங்காயென்றிவை - விரும்பினர் கொண்டு கொண்டுவந்தனர் பலரோ - யவ்வாறுறுப்பு மிவ்வாறு பயப்ப - வோரும்வேதாந்தமென்றுச்சியிற்பழுத்த - வாராவின்ப வருங்கனிபிழிந்து - சாரங்கொண்டசைவசித்தாந்தத் - தேனமுதருந்தினர் சிலரோ) என்று திருவாய்மலர்ந்தருளியிருக்கின்றனர். இதில் வேதமும், அதனாலுண்டாகும் பயனும், அந்தப்பயனிலொன்றும் பேதமும், அதுமுடிந்த விடமும், அவைகளைப்பெறுதற்குரியாரும் வெளிப்பட்டமைகாண்க. இலைமுதல்காயீறானவை பல்வேறு சமயங்களுக்கும், கனி வேதாந்தத்துக்கும், அதனதுசாரம் சித்தாந்தத்துக்கும் உவமையாயியினமையால் மேல்யாம்காட்டிய வேதம்,வேதாந்தம்; வேதாந்தம், சித்தாந்தம்;

என்னும் விவிதமே நிலேத்தது. இவ்வுண்மை (வேதாந்த சித்தாந்தமே பிறவாவீடென்ரு-ஞேதாமல் வேதமுணர்ந்தோன்) என்று அருளிச்செய்த கண்ணுடைய வள்ளலார் திருவாக்குக்கும் விடயமாய் நின்றது. வேதத்தினுடைய அந்தம் வேதாந்தமும், வேதாந்தத்தினுடைய அந்தம் சித்தாந்தமும் என்று இனிது போதரவே (வேதாந்தசித்தாந்தம்) என்று விளக்கினர். இவ்வுண்மையுணர்த்தினர் ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தரென்பது தோன்ற (ஓதாமல்வேதமுணர்ந்தோன்) எனவுந் தெரிவித்தனர். வியாஸர்முதலினேர் ஓதாமலுணரினும் அவர்க்கு விட்டுணுபரம் என்றும், அக்ம்பிரமமென்றும் பின்னர்மலேவு பிறந்ததாகலின், அவர் இவரைப்போலுஞ் சுதந்தரவறிவின ராகாரொன்று மேலோர்கூறினமையாலும் நங்காழிவிரகர் நாட்டிய சித்தாந்தம் பிராசுரியம்பெற்றது. வள்ளலார் என்னுங் கம்பீரந் தோன்ற நம்பாலருவாயரிடம் அருட்பரிசெய்தினுர் ஸ்ரீகண்ணுடையாரொன்பதே ஸித்தம். வள்ளலார் சாத்திரம் என ஓராபாசத்திரட்டு உலகில் வழங்கிவரலால், அதில் யாருமயங்காவழி அது நந்தமிழ் விரகரருட்பரிசெய்தினுரருளியதன்றென வீண்டறிவித்தாம். ஒழிவிலொடுக்கம் - சிவாநந்தமாலே - பஞ்சமலக்கொத்து - மாயாப்பிரலாபம் இத்யாதிகளே நங்கண்ணுடையவள்ள லருளிச்செய்தனவாம். இந்தவுண்மைநூல்களாலும் வேத வேதாந்த விவிதங்கள் வெளியாகும். (அத்துவிதமாகுஞ் - சிறப்பினதாய் வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவசித்தாந்தம்) என்று உமாபதிசிவம் கட்டளே யிட்டிருப்பதுங் கண்டறிக. ஈண்டு யாம் பலபடியாலுரைத்த வசனங்களும்,வியாக்கியானங்களும், தெளிபொருள்களுமாகிய யாவும் முதலி லெடுத்துக்கொண்ட (வேதநெறிதழைத்தோங்க மிகு சைவத்துறைவிளங்க) என்னுந் திருவாக்குண்மையையே வெளிப்படுத்தின. இந்த நலங்கள் யாவரும்பெற்றுய்யவே புனிதவாய்மலர்ந்தழுதனர் எம்பெருந்தகையாரொன்பதனே முன்னே விரித்தாமாகையா லீண்டிவ்வளவி லுபரதியடைந்தாம்.

இதுகாறுஞ்செய்த பிரவசனத்தால் காழிவிரகர்பால் ஸ்வப்பிரயோஜநஸித்தியெய்தாமை கடித்தலால், அவர் வேண்டுதலும் வேண்டாமையு மிலரொன்பதுநாட்டப்பட்டது.அவர் (ஓதாமல்வேதமுணர்ந்தோன்) என்று துதிக்கப்பட்டதனுலு மது கடிக்கும். அறிவிக்கவறிதலும், ஓதுவிக்கவோதுதலும் பசுவறிவிற்கண்டாம். தா

னே யறிதலும், தானேயோதுதலும் பதியறிவாமாகையால், நம் பெருவாழ்வைப் பரமபதியென்றறிவதே ஸித்தம். பசுவுக்கு அறியுந்தன்மையேயன்றி அறிவிக்குந்தன்மையின்று. அறிவிக்குந்தன்மையுண்மையாலன்றோ வப்பெருந்தகையைப் பரமபதி யென்று யாம் கூறினும்? இவ்வுண்மைகடைப்பிடித்தே (சமயாசாரியமுதன்மை) அவர்பால் யாவருங்கண்டனர். அறிவிக்கப்புகுவோன் பிறருக்கு அறிவித்தலேயன்றிப் பிறர்பாற்றானறிவது கூடாது. அறிவிப்பதுடன் அறியவுஞ்செய்வனாகில், அவனுக்கு அறிகின்றவனென்பதொழிய அறிவிப்பவனென்னும்பேர் நிலைக்காது. தன்னின்மேலோர் தனக்கு அறிவித்ததையே தான் பிறர்க்கு அறிவித்தலால், அவ்வறிவிக்குந்தன்மை தனக்கு ஸ்வதந்திரமாகமாட்டாது. நஞ்செல்வக்குருராயருக்கு அறிவிக்குந்தன்மையேயன்றித் தமக்கு வேறுயுள்ளவர்பால் அறியுந்தன்மைகேட்கப்படாமையால், அவரேஅறிவிக்கின்ற பதியும், ஆசாரியருமாயினர். இப்படியே ஏனைச் சமயகுரவர் மூவரிடத்துங்கண்டு தெளிக. வாகீசவடிகள் சமணர்பாலறிந்தாரென்னின், சமணர்க்கு அறிவித்ததேயன்றி அவர்பாலறிந்ததில்லை. தர்மஸேநரென்னும் பட்டந்தாங்கி அச்சமயாசாரிய முதன்மையெய்தினமையால், அவரறிந்தாரென்பது அழிந்தது. அவரப்புறச்சமயத்திற்புக்கருளியது அதனேற்றந்தாழ்க்கவேயாம். அங்கு ஆசாரியப்பிரவர்த்தகம் பூண்டெழுந்தருளியகாலத்துந் தமது ஸ்வாத்மாநுபவத்தில் வேறுனதில்லை யென்பது (சலம்பூவொடுதூப மறந்தறியேன் - றமிழோடிசைபாடன் மறந்தறியே - னலந்தீங்கிலு முன்னை மறந்தறியே னுன்னாமமென்னாவின் மறந்தறியேன்)என்று சூலை நீங்கப் பாடியருளிய திருவாக்கே நிறுத்தும். எமதருளாளர் சமணாசிரியமுதல்வரானகாலத்துஞ் சைவநிலையிற் பெயர்ந்திடாமையால், சமணர்பாலவர் கற்றதும், கற்றவாறு கடைப்பிடித்து நின்றதும் பொய்யாயின. அவர்செயல்யாவும் அச்சமணத்தில் நாடகமாத்திரமாக வறியவேண்டியது. தேவியார் தக்ஷனுக்குத் திருமகளாகியும்,சிவபெருமான் அவனுக்கு மருகனாகியு நாடகம்புரிந்து அவன் குடியை வாழவைத்ததுபோல்,சமணசமயாசாரிய முதன்மைபூண்டு அப்பொய்ச்சமயம் புலர்ந்துபோகச் செய்தனரென்பதே முடிவு. இதனால், அவர் பிறர்பாலறிந்தாரென லொழிந்து பிறர்க்குத்தாமே அவரவர் பக்குவத்துக் கிடாக ஆசிரியராகி யறிவித்தாரென்று வெளிப்பட்டமையால், அவர்பாற்கொண்டசந்தேகம் தொலைந்தது. பிறரறிவிக்க

வறியாமல் தாமேயறிந்தும், பிறருக்குத் தாமறிவித்தும், பிறர்பாற்றுமறியுந் தன்மையொழிந்து அவர்க்கு அறிவிக்குந்தன்மையே சிறந்தும் விளங்குவாராக யாம் நால்வர்பரமாசாரியரையன்றி வேறுயாரையுங் கண்டிலமாகையால், இவர்களிடத்திலேதானே அறிவிக்குந்தன்மையாலெய்தும் ஆசிரியத்தலைமை கண்டாம். பரமாசிரியத்தன்மை ஸ்ரீதக்ஷிணாமூர்த்தம் - நால்வராசாரிய மூர்த்தம் இவ்விடங்களிலன்றி அன்யத்ராஸித்தியாது. அநேகம் ஆசாரியர்கள் புராணப்பிரஸித்தர்களெனின், சமயாசாரியமுதன்மைகடிக்காது. அறிவிக்க வறிந்ததைப் பிறருக்கு அறிவிக்கின்றவர் அவரெனவறிக. யாண்டு ஆசாரியத்தலைமைகடிக்கினும் அவையுஞ் சமயாசாரிய முதல்வரதிஷ்டிப்பே யாம். ஆகையால், இவர்களே சைவ சமயத்தலைவராவர். இன்னோர் நால்வரெனத்துதிக்கப்பட்டகாலத்தும் இவர்களைத் தனிமுதல்களாக வேறு பிரிப்பதுங் கூடாது. நால்வரும் ஒருவரேயாவர். ஒரு தீபமே நாலாகியொளிவிட்டு நாலு தீபங்களென்று துதிக்கப்பட்டகாலத்தும் அவை யொரேதீபமென்று அறிவதே மேலுண்மையை நிறுத்தும். இவ்வதிஸூக்ஷ்மநயங்களை யுணருங்கால், ஜகதாசாரிய மூர்த்தியாயெழுந்தருளிய குருநாதர் ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்த வள்ளலொருவரே யென்பது பசுமரத்தாணி யறைந்தாற்போல நாட்டப்பட்டது. இந்தவுண்மைகளால் பிறருக்கு அறிவிக்குந்தன்மையொழிந்து அவரறிவிக்கத் தாம்அறியும் பசுத்வமெம்பிரான்மாட்டெய்தாமையால், அவர்பானிகழும் யாவும் பரப்பிரயோசனார்த்தமேயென்று தொடுத்த விஷயம் நிலைபெயராது நின்றது. இவ்வுண்மையைத் தாயுமானசுவாமிகள் (ஆரண மார்க்கத்தாகமவாசி யற்புதமாய் நடந்தருளுங்காரணம்)என்றுரைத்தமையாலுங் கண்டறிக. ஆரணம் = மார்க்கம், ஆகமம்=வாசி. அதாவது குதிரை. வேதத்தை வழியென்றும், ஆகமத்தைக் குதிரையென்றுங் கூறினமையால், வேதமாகிற மார்க்கத்தில் ஆகமமாகிற குதிரைமேற்சவாரிகொண்டு பரமகாரணமாய் விளங்குஞ் சிவம் உலவாநிற்குமென்னும் ஸத்தியமே வெளிப்பட்டது. இதனாலும் வேதத்தின் முடிவில் ஆகமமும், ஆகமத்தின் முடிவில் சிவமும் விளங்குமென்னுஞ் சித்தாந்தபட்சம் சிறப்படைந்தது. இதை விரிக்கிற் பெருகும்.

மேல் வியவஸ்தையால் காழிவிரகர்செயல்யாவும் பரப்பிரயோஜனார்த்தமேயென்றுவெளிப்பட்டமையால், இனிப்பின்விஷய

த்தையோசிப்பாம். பிதாவாகிய சிவபாதஹ்ருதயர் அவரைக்கோல் கொண்டோச்சக் கைதூக்கினர். பிள்ளையார் சிவத்தை அவருக்குக் காட்டக் கைதூக்கினர். இதனால், சிவபாதஹ்ருதயர்பால் மருளும், பிள்ளையார்பால் அருளும் நைஜமாயின. மருட்டன்மையால் பசுவென்றும், அருட்டன்மையால் பதியென்றும் அன்னோர்வெளியாயினர். பசுவுக்கு மருளைமாற்றியருள வெழுந்த பதியெனத் தம்மை யறிந்துலகம்பிழைக்கவே தம்மில்வேறாகாத சிவத்தைச் சுட்டிக்காட்டினர். சுட்டற்ற சுகாதீத நிலையிலநுபவிக்கத்தக்க சிவத்தைச் சுட்டிக்காட்டுதல் பசுவுக்கியலுமாறெங்ஙனம்? சுட்டியதும், சுட்டப்பட்டதுஞ் சிவமே யாகையால் அது பொருந்தும். இப்படியே யன்றோ வாதவூர் வள்ளலாருஞ் சுட்டிக்காட்டினர்? இவருள் பிள்ளையார்முதலிற் சுட்டிக்காட்டினர். வள்ளலார் முடிவிற் சுட்டிக்காட்டினர். ஏனையிருவராசாரியர்களுந் திருமுறைவாயிலாகச் சுட்டிக்காட்டினர். (பாலைநெய்தல்பாடியதும் பாம்பொழியப் பாடியதும், காலனையன்றேவிக் கராக்கொண்ட, பாலன்-மரணந்தவிர்த்ததுவு மற்றவர்க்கு நந்தங்-கரணம்போ லல்லாமைகாண்.) என்றதிருவெண்பாவால் அன்னோர் தன்மையும், அவர் சிவப்பேறுலகிலருளியபரிசும் வெளியாயின.

திருவிரலாற் சுட்டிக்காட்டினவர் அவ்வளவிலமையாது திருப்பதிகமுங் கட்டளையிட்டமையால், ஏனையோர் மாட்டு முபகரித்ததாயிற்று. அது (தோ) என்னு முபக்கிரமத்தைப் பெற்றமையால் பிரணவத்தைமுதற்கொண்டதாயிற்று. வேதமானது பிரணவத்தை முதலாக வுடையதாகையால், அப்படியே தமிழ்வேதத்திலுங்கண்டாம். கேவலம் பிரணவமன்றித் தகரமதனோடு சேர்ந்தமையால், அந்தப் பிரணவமானது தகரவித்யா ஸ்வரூபமென்பதும் வியக்தமாயிற்று. சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தில் (பிரமபுரமாகிய இச்சரீரத்தில் உள்ள தகரமாகிய புண்டரீகவீட்டினுள்ளே யிருக்கும் ஆகாசம்)என்பதுமுதலாகத் தகரவித்தை கூறப்பட்டது. இங்கே ஆகாசம் என்றது பிரமமாகிய சிவத்தை. புறத்து மிவ்வாறே இப்பிரமாண்டம் பிரமபுரமெனவும், இப்பிரமாண்டத்தினுள்ளே யிருக்குந் தில்லைவனம்புண்டரீகவீடுஎனவும், இத்தில்லைவனத்தில் நிருத்தஞ் செய்யுஞ் சிவம் ஆகாசம் எனவுங் கூறப்படும். இந்தத் தகரோபாஸ்தியைக் கைவல்யோபநிஷத்திற் கண்டுகொள்க. வேதத்தின் ஆதியந்தங்களை முறையே தொடங்கும்போதும், முடிக்கும்போதும் பிரணவோ

ச்சாரணே அவ்வேதத்திற்ருனே கேட்கப்படு முண்மையு மித்த
மிழ்வேதத்திற் கண்டாம். தொடக்கத்தில் (ஓ) என்றுதொனிப்பது
போல் முடிவில் எங்கேகண்டாமெனின், (பெம்மானிவனன்றே) என்
பதிற்ருனே கண்டாம். (அன்றே) என்பது அன்ருே எனப்பொருட
ந்து நிற்றலே அமைவுடைத்து. (ஓ) என்னும் வெளிப்படை (ஏ)
எனமறைந்து நின்றமை அது குப்தமாயறிபத்தக்க மறையென்
பதையே வெளிப்படுத்தியது. இவ்வுண்மை ஆராய்ச்சியால் கீர்வா
ணவேதத்தைப்போலவேதிரவிடவேதத்துக்கும் உபக்கிரமோபஸ
ஹ்மாரங்களில் பிரணவோச்சாரணே தீர்மானிக்கப்பட்டிருப்பது
வியக்தமாயிற்று. தமிழ்வேதமாகிய தேவார திருவாசகங்களே உப
க்ரமோபஸஹ்மாரங்களிற் பிரணவ ஸஹிதமாக அநுட்டிப்பாரின்
றெனின், யாவரும் பிரணவஸஹிதமாகவே அநுட்டித்து வருகின்
றனர். எங்ஙனமெனின், (திருச்சிற்றம்பலம்) என்று படித்து வருவதே
அதுவாம். திரு என்பது முதலில் மங்கலத்தைக் காட்டியது. சிற்
றம்பலம் என்பது சிறு அம்பலமெனப் பொருடந்து ஸூக்ஷ்மாகா
சம் என்னும் உண்மையையே விளக்கியது. இந்தச் சிற்றம்பலமே
பேரம்பலமுமாகும். இதனே மஹதாகாசமென் றறியவேண்டியது.
எட்டக்கூடாமையால் ஸூக்ஷ்மாகாசமும், அகண்டமாயிருப்பதா
ல் மஹதாகாசமுமாம். இரண்டுவிதமும் விவகாரங்களே யன்றி
ஆகாசம் ஒன்றே யாகையால், இந்த ஆகாசத்தையே (ஞானவெளி)
என்று பொருளுண்டாகுஞ் (சிதாகாசம்) அல்லது (சிதம்பரம்) என்
றும் பெரியோர் கூறுகின்றனர். எவ்வகையாற் கூறுவதும் ஒரு
ஆகாசத்தையே யென்பது ஸித்தித்தமையால், (திருச்சிற்றம்பலம்,
என்னுமவ்வாகாசமே பிரணவமாக முடிந்திருக்கின்றது. (శంభురా
కాశమధ్యే) என்ற சுருதியால் சம்புவானவர் ஆகாசமத்தியவர்த்தியா
யிருக்கின்ருரென்று போந்தமையானும், திருச்சிற்றம்பலமென்னு
ம்பெயர்த்தாகிய தானமே ஆகாசமென்று வேதங் கூறுதலானும்,
அது ஓங்காரமாகிய பிரணவமே யென்பதை அவ்வாகாசத்துக்குப்
பதியாகிய நடேசவள்ளல் பிரணவபீடத்திற் பிரியாதமர்ந்திருப்ப
தேசான்றுகூறுதலானும் (శివోమేఅస్తు సదాశివోం) என்று சிவனே பிர
ணவப்பொருளென்று தொனிக்கின்றமையானும், திருச்சிற்றம்பல
நீங்கலான வேனத்தானங்களிற் பெருமானுக்குப் பிரணவ பீடம்
நைஜமன்றென்பதைப் பிரத்யக்ஷமாக யாவருங்காணலாமாகையா

னும் பிரணவமே திருச்சிற்றம்பலமும், திருச்சிற்றம்பலமே பிரணவமுமாக முடிந்திருக்கு முண்மைவெளிப்பட்டது. ஓங்காரம் பதியினுடைய தானம். திருச்சிற்றம்பலம் பதியினுடைய தானம். முன்னையது ஸூக்ஷமம் பின்னையது தூலம். ஆகவே, இரண்டும் பிரணவமேயாகி மூலமும், அதன் பொருளுமாயின. இதனை வெளிப்படையாக விவகரிக்குங்கால், சிதம்பர நீங்கலானவேனைப்பதிகளில் (பிரபை-அல்லது திருவாசி) என்னும் ஓங்காரபீடம் ஸ்வாமிக்கு வேருகப்பிரிக்கவும், வேண்டும்போது சேர்க்கவும் மரத்தால் அமைக்கப்பட்டிருத்தலும், அச்சிதம்பரத்தின்மாத்திரம் அந்தப்பிரணவபீடம் ஸ்வாமிக்குவேருகாமல் தாம்பிரத்திற்ருனே அமைக்கப்பட்டிருத்தலும் பிரத்யக்ஷகடிதமென்பதை அறிவிப்பதேஅமைவுடைத்து. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

பிரணவத்தைமூலமாகத் தொடுத்துப்பாடியசெய்யுளில் (திருச்செவியையே) முதலிற் சிறப்பித்தமையால் தம்முடையபாடல் சிவபெருமானுடைய காதுகளிலேறும்பொருட்டே காழிவிரகர் கருதினரென்பது மேலோர்துணிவு. அன்றியும், தமது திருவாக்கு வேதமென்பதை விளக்கவே அவர் செவியைச் சிறப்பித்தாரென லுமொன்று. எங்ஙனமெனின், வேதமானது சுரோத்திரத்துக்கு விஷயமாவது கொண்டே அதனைச் சுருதி என்று விதப்பர். அப்படியே நம்பாலருவாயர்திருமுறையுஞ் சுரோத்திரவிஷயமாகத்தக்க சுருதியென்பது தொனிக்கவே பெருமானதுதிருச்செவியைத்துதித்தவாருயிற்று. அது வேதமென்னு முண்மையைத் (தமிழ்வேதம் பாடினர் தாளம் பெற்ருர்) எனவும், (பொருவிறப்பவோதினர் புகலிவந்த புண்ணியனுரொண்ணிறந்த புனிதவேதம்) எனவும், (விருப்புடன் பாடலிசைத்தார் வேதந்தமிழால் விரித்தார்) எனவும், (எழுதுமாமறையாம்பதிகத்திசை முழுதும்பாடி) எனவும், (மிக்கசொற்றமிழினல் வேதமும் பாடினர்) எனவும், (தூக்கின்றமிழ்விரகர் சொல்லிறந்த ஞானமறை - தேக்குந் திருவாயாற் செப்பியருள்செய்தார்) எனவும்போந்த பிரமாணங்களாலுமறிக. இவ்வாறமைந்த வேதத்தில் முடிவாகத்தேர்ந்தபயனை அறிவிக்குமாறு (அ-கூ-க0) வதுசெய்யுள்களில் சிவபெருமான்தமக்குப்பிழை செய்த ஆன்மாக்களும் பின்றம்மைவந்தடையின் அவர்களுக்கநுக்ரகஞ் செய்வாரென்பதையும், எவ்வகைப்பட்டசிறப்பினரும் சிவபெருமானை அன்போடு வழிப்டினன்றி அவரையடையார்களென்

பதையும், வேதகாரணராகிய சிவபெருமானைக் காட்டுஞ் சைவநெறியைச் சாராதவர்கள் பிழைக்கமாட்டார்களென்பதையும் முறையே இனிது கூறினர். இவைகளுக்குச் சான்றாக இராவணனையும், பிரமவிஷ்ணுக்களையும், புத்தர் சமணரையும் எடுத்துக் காட்டினர். (கக)வது செய்யுளில் தமது திவ்யநாமமந்திரத்தையும், தமது திருவாக்கினேற்றத்தையும், அதனைக்கடைப்பிடித்தார் உய்வாரென்பதையும் பொருளாகக்கொண்ட திருக்கடைக்காப்புங்கூறியருளினர். பெருமானுக்குந் தமக்கும் பேதமின்மையை விளக்கவே தமது மஹாமந்திரமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை ஈற்றிலமைத்தனர். ஞா-ந-ஸ௦-ப௦-த—(ஞானஸம்பந்த) என்பதேஅதுவாம். பஞ்சாக்ஷரமென்றும், சிவமந்திரமென்றும், தாரகமந்திர மென்றும், மூலமந்திரமென்றும், முக்திமந்திரமென்றும் பலநாமங்கள் பெருமானுடைய மந்திரத்துக்கு வருவனபோலவே நம்பாலருவாயர் மந்திரத்துக்கும் பலபரியாயவமைதிகள்பதிகங்கடோறும்வரக்கூறினர். இத்தகையவமைதிகள் பதிகங்கடோறுங் கொள்ளக்கிடக்கும். இந்நூலில்(நரு) வது பக்கத்தில் (நெஞ்சமே! உலகத்தார் நரகமெய்தாம லின்பத்தையடையவும், ஆண்பனை பெண்பனையாகிப் பழத்தைக்கொடுக்கவும், சம்பந்தராயவதரித்துத் தேவாரத்தை யருளிச்செயத முருகக்கடவுளைத் துதியாமலும், அவரது ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை யநுட்டியாமலும், தவத்தின் முயலாமலும் தீவினைத்தொடர்பால் மும்மலப்பிணிப்புண்டு யாம் அவத்தின் முயன்று அஞ்சுகின்றோம்.) என்னுங் கருத்தமைந்த ஸ்ரீமத் அருணகிரிநாதர் திருவாக்கைக் காட்டியிருக்கின்றோமாகையால், ஆண்டும்ஸ்ரீஞானஸம்பந்தரது பஞ்சாக்ஷரம் இனிது விளங்கியது. இம்மஹாமந்திராதிஷ்டான மூர்த்தியினது திருவாக்கு வேதமாதலை (நச) வது பக்கத்தில் (ருக்கு ஐயம்போகவுரைத்தோன்.) என அப்பெரியாரோகூறியதை இனிது யாம் காட்டியிருக்கின்றோமாகையாலுங் கண்டுதெளிக. ஏனையாசாரியர்கள் பிள்ளையாரில் வேறாகாதவர்களாகையால், அன்னோர் திருவாக்குகளுக்கும் இதுவேஸித்தமானமகிமையாய்ச் சிறந்தது. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும். வேதங்களில் சிவபெருமான் தம்மைத்துதித்திருப்பதுபோலவே, திரமிடவேதத்தினுந் தம்மை ஞானஸம்பந்த வள்ளல் புகழ்ந்திருக்கின்றனர். அவை (ஒருநெறியமனம்வைத்துணர் ஞானஸம்பந்தனுரைசெய்த - திருநெறியதமிழ்.) எனவும், (கொச்சைக்கிறைவன் சிவஞானஸம்பந்தன்.) எனவும், (மறைஞானஞானமுனிவன்.) எனவும், (பதியானஞானமுனிவன்.) எனவும், (தணிகொ

ண்டசிந்தை யவர்காழி ஞானமிகுபந்தன்.) எனவும், (ஞாலத்துயர்காழி ஞானஸம்பந்தன்.) எனவும் (நான்மறைவல்ல ஞானஸம்பந்தன்.) எனவும், (திருவார்ஸம்பந்தன்.) எனவும், (கழுமலத்திறை தமிழ்க்கிழனமஞானன்.) எனவும் (புல்லிசைகேளா நற்றமிழ் ஞானஸம்பந்தன்.)எனவும், (முத்தமிழ் நான்மறை ஞானஸம்பந்தன்.) எனவும்,(பழுதில்ஸம்பந்தன்.)எனவும்,(பாரின்மலிகின்ற புகழ்நின்ற தமிழ் ஞானஸம்பந்தன்.) எனவும், (தமிழ்விரகன்.) எனவும்,(தண்ணார்சீர் ஞானஸம்பந்தன்.) எனவும், (திருஞானஸம்பந்தன்.) எனவும், (மிக்கஞானஸம்பந்தன்.) எனவும்,(தலைமகனுகின்ற தமிழ்ஞானஸம்பந்தன்.) எனவும், (நல்வித்தகத்தாலுணரு ஞானஸம்பந்தன்) எனவும், (செல்வன் ஞானஸம்பந்தன்) எனவும், (நலந்திகழ் ஞானஸம்பந்தன்) எனவும், (தலைஞானஸம்பந்தன்) எனவும், (காழிநாதன் வேதியன் ஞானஸம்பந்தன்) எனவும், (சுற்றுமுற்றுமாயினு னவன்பசர்ந்தசொற்கள்) எனவும், (சீரூர்ஸம்பந்தன்) எனவும், (நல்லார்பரவப்படுவான் காழிஞானஸம்பந்தன்) எனவும், (பூசுரன் ஞானஸம்பந்தன்) எனவும், (நாவினலம் புகழ்சீர் நான்மறையான் ஞானஸம்பந்தன்) எனவும், (மெய்ஞ்ஞானஸம்பந்தன்)எனவும், (எண்ணமர்பல்கலையா னிசைஞானஸம்பந்தன்) எனவும், (நண்ணியகீர்த்தி நலங்கொள்கேள்வி நான்மறைஞானஸம்பந்தன்) எனவும் வருவனவேயாம். இவ்வாறு தம்மைப்புகழ்ந்து துதிக்குநலத்தை (தன்னைத் துதிக்குஞ் சொன்னலந்தானு – மத்துறையறிவாணர்க் கறைவதொன்று) என்ற சந்தானகுரவர் திருவாக்கானே யறிந்திடுக. ஆயின், ஞானஸம்பந்தவள்ளல் கீர்வாணத்தன்றி அவைகளைத் தமிழிலருளிச்செய்ததென்னையெனின், கீர்வாணமுந் தமிழும் ஸமமரியாதை யுடையனவாகையால் இரண்டும் ஒன்றேயாகும். கீர்வாணமே சிறந்ததெனவும், அது மாத்ருபாஷையெனவும், அதிற்றானே மூலமாகிய வேதமுளதெனவும், அது முதல்வருணத்தவராற் கொள்ளத்தக்க மேம்பாடுடையதெனவும், தமிழானது அன்னசிறப்பினதன்றெனவும், சூத்திரராற் கவரத்தக்கதெனவும் உலகிற் சிலர் வழங்குவ தென்னையெனின், இவ்வாறு அறியாதார் கூறுவராகையால் இதனை மேலோர் மதித்திடார். இது ஸர்வோத்தம மென்பதைப் பிரமாணவாயிலாகவும், யுக்தியநுபவ ஸித்தமாகவும் விளக்குகின்றாம்.

தமிழ் என்பது இனிமையென்று பொருள்தரலால் தமிழ்ப்பாஷை என்றது இனிமையான பாஷையாம். அன்றியும், "தமிழ் என்னுஞ்சொல் தனிமைப்பொருள்குறித்த தமியென்னும்வினையடியாற்

பிறந்து வினைமுதற்பொருண்மை யுணர்த்திய விகுதிகுன்றித் தன க்கிணையில்லாப்பாஷையென்றும் பொருள்பயப்பது.'' இத்தமிழ்ப் பாஷையைத் தென்மொழியெனவும், தென்பாஷை யெனவும், தென்கலையெனவும் யாவரும் வழங்கலால் இது வடமொழி- வட பாஷை - வடகலை என்னும் பெயர்களைப் பெறமாட்டாது. இப்படி யே கீர்வாணமானது வடமொழி - வடபாஷை-வடகலை என்னும் பெயர்களைப் பெறுவதன்றித் தென்மொழி-தென்பாஷை-தென்கலை யென்னும் பெயர்களைப் பெறமாட்டாது.இதனல்,வடக்குக் கொரு பாஷையும், தெற்குக் கொருபாஷையும் அநாதிஸித்தமாகவே அமைந்திருக்குநலம் வெளிப்பட்டது. இவ்விரண்டுமன்றி வட க்கினுந் தெற்கினும் பாஷைகள் பலவுள. அவை தனித்தனி முதல்களாகா. வடக்கிலுள்ள பாஷைகள் கீர்வாணத்தினும், தெ ற்கிலுள்ள பாஷைகள் தமிழினும் அந்தர்ப்பவமாம். கீர்வாணம்- தமிழ் என்னு மிரண்டுபாஷைகளே ஒன்றையொன்று விரோதி யாத மூலபாஷைகளாம். இவ்விரண்டுக்கும் வக்தா சிவபெருமா ஞ கையால். ஏனையபாஷைகள் சிவபெருமானை வக்தாவாக வுடையன வன்று. இவ்வுண்மையால், கீர்வாணம்-தமிழென்னுமிரண்டும் பதி யாற் செய்யப்பட்டனவும், ஏனையபாஷைகள் பசுக்களாற் செய்யப் பட்டனவுமென்று மேலோர் துணிவர்.(ஆரியமுந்தமி ழும்முடனேசொ லிக் - காரிகையார்க்குங் கருணைசெய்தானே) எனவும், (தமிழ்ச்சொல்வட சொல் லெனுமிவ்விரண்டும் - உணர்த்துமவனை யுணரலுமாமே) எனவுந் தி ருமந்திரத்திற் கூறியவாறறிக. அன்றியும், (வடமொழியைப் பாணினி க்கு வகுத்தருளியதற்கிணையாத் - தொடர்புடையதென்மொழியை யுலகமெ லாந்தொழுதேத்துங்-குடமுனிக்குவலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப்பாகரெனிற்- கடல்வரைப்பினிதன்பெருமை யாவரேகணித்தறிவார்) எனவும், (இருமொ ழிக்குங் கண்ணுதலார் முதற்குரவரியல்வாய்ப்ப - விருமொழியும் வழிப்படுத் தார் முனிவேந்தரிசைபரப்பு-மிருமொழியுமான்றவரே தழீஇயினரென்றாலிவ்- விருமொழியுநிகரென்னு மிதற்கையமுளதேயோ) எனவும் (ஆதிமிற்றமிழ்நூ லகத்தியற்குணர்த்திய-மாதொருபாகனைவழுத்துதும்) எனவும் போந்தபிர மாணங்களும் எமது உண்மையை நிறுத்தும். இதனை யறியாதார் அகத்தியமுனிவரே தமிழ்ப்பாஷையை யுண்டுபண்ணினரென்று கூறுவர். பாணினிக்கு வடமொழியையும், அகத்தியருக்குத் தென் மொழியையுஞ் சிவபெருமான் கற்பித்தருளினமையால்,அவரருட் பரிசால் அம்முனிவ ரிருவரும் அவ்விருபாஷைகளையும் உலகிற்பிர

காசப்படுத்தினுரென வறிக. இதனுல், அந்தப்பாஷைகளுக்குச் சிவ பெருமானே வக்தாவும், பாணினி அகத்திய ரிருவரும் பிரவக்தாக் களு மாயினர். இம்மரபறியாமல் தமிழ்ப்பாஷையைச் சூத்திரபா ஷையென்பது சூத்திரப்பிராயர்கட்கே சிறக்கும். அகத்தியமுனிவ ரோ அது செய்தாரென்றவிடத்தும் அவர் சூத்திரராயிடினன்றோ அவர் பாஷைக்குஞ் சூத்திரத்வம் ஸம்பவிக்கும்? அவரைப்போ லவே முனிவராகிய பாணினியார் செய்தது சூத்திரபாஷையா காதபோது அகத்தியர்செய்தது மாத்திரம் ஏன் சூத்திரபாஷையா கும்? அம்முனிவர்தம்முள் அகத்தியர் பெருமையைத் தேவியே பெருமானுக்கு எடுத்திசைத்தமையானும், அதனுள், அகத்தியர் சிவனுரிடந் தமிழுபதேசத்தைப் பெறுவதன்முன்னரோ தமிழ்ப் பாஷையுண்டெனவும், அதுவழங்கியிருந்தநாடு தமிழ்நாடென்று பெயர்கொண்டிருந்ததெனவும் பெறப்பட்டமையானும், அகத்தி யர்பெருமை வேறு எந்தமுனிவருக்கு முண்டாகாமையானும், (வட மொழியினும் ஆசிரியர் பாணினியார் தொல்லாசிரியர் சூத்திரங்களுட் சிலவற் றைத் தம்முடைய சூத்திரங்களா லெடுத்தோதி மறுத்து வேறு விதி கூறுவர். அவர் சூத்திரங்களுட் சிலவற்றை ஆசிரியர் வரருசியா ரெடுத்தோதி மறுத்து வேறு விதி கூறுவர். அவ்விருவருரையு மோரோரிடங்களி னுசிரியர் பதஞ்சலி யாரெடுத்தோதி மறுத்து வேறுவிதிகூறுவர். ஆசிரியரகத்தியனுர் தொல்காப்பி னுர் பதஞ்சலியார் முதலாயினுரு மோரோவழியவ்வாறு மயங்கிக் கூறுபவா லோவெனின், அவர் தவத்தான் மனந்தூயராய் முக்குணங்களையுங் கடந்து இறைவனருள்பெற்றுடையராகலி னன்னரல்லரெனவுணர்க.) எனமேலோர் அகத்தியரோற்றம் புலப்படுத்துமாற்றானும் அவர்முகமாகப்பிரகாச த்தை யடைந்த தமிழ்ப்பாஷை பாணினிமுகமாகப் பிரகாசத்தை யடைந்த கீர்வாணத்தினுஞ் சிறந்ததாகவே யாவருங் கொண்டிடு வர். (தாழ்ந்தது வடகீழெல்லை யுயர்ந்தது தென்மேற்கெல்லை-சூழ்ந்ததுகண்டு வானோர் தொழுதுனைப்பரவியைய - ஆழ்ந்திடுமரவம் பூண்டோ யொருவனின் னுெப்பானங்கே - வாழ்ந்திடவிடுத்தாலிந்த வையநேர்நிற்குமென்ருர்.) என வும், (பைத்தலைபுரட்டுமுன்னீர்ப் பௌவமுண்டவனேயெம்மை - யொத்தவ னனையான்வாழ்க்கைக்குரியளாகியவுலோபா - முத்திரையிமவாள்பெற்ற முகி ழ்முலைக்கொடியொப்பாளென் - றத்திருமுனியைநோக்கி யாயிடைவிடுத்தா யன்றே) எனவும், (விடைகொடுபோவானுன்றை வேண்டினனேதுர்தேயங்- தொடைபெறுதமிழ்நாடென்று சொல்லுபவந்தநாட்டி - னிடையயின்மனித்த ரெல்லா மின்றமிழாய்ந்துகேள்வி- யுடையவரென்பசேட்டார்க் குந்தாமுனாத் தல்வேண்டும்) எனவும், (சித்தமாசகலவந்தச்செந்தமிழியனூறன்னை - யத்த

னேயருளிச்செய்தி யென்றனனனையான்றேற - வைத்தனைமுதனூறன்னை மற்றதுதெளிந்தபின்னு - நித்தனேயடியேனென்று நின்னடிகாண்ப தென்றான்) எனவுந் திருவிளையாடற்புராணத்திற்போந்த வுண்மையானுமறிக. இவ்வர்த்தத்தைக்கொண்டிருக்கும்மூலமாகியஸ்ரீ ஹாலாஸ்யமாஹாத்மியத்தில் "శ్రీకంఠనాథభగవన్ శ్రీమత్కైలాసనాయక। త్వదాజ్ఞయాగమిష్యామి మహాంతంమలయాచలం। మయితత్రగతేసర్వే తత్రత్యా ద్రామిడాజనాః। జ్ఞాతుంద్రావిడశబ్దాంశ్చ భవిష్యంతిసముత్సుకాః। తేషామప్యుపదేశాయ మమః జ్ఞానహేతవే। మహ్యం ద్రావిడసూత్రాణి సహసోపదిశప్రభో। ఇత్యగస్త్యప్రార్థితేన సర్వజ్ఞేనత్వయాతథా। ఉపదిష్టానిసూత్రాణి తస్మైకలశజన్మనే। పునర్విజ్ఞప్తిమకరోద్భవంతంప్రతికుంభజః। భవద్దర్శనమస్మాకం భవిష్యతికదాపునః" என்று பெறப்பட்டவசனங்களையும் பரியாலோசித்திடுக. இவற்றால், திராவிடத்தை அகத்தியர் உண்டுபண்ணினாரென்பது அடிபட்டுப்போய்விட்டது. வேதத்தைப் பிரகாசப்படுத்தியவியாஸபகவானை வேதத்தைச்செய்தவரொன்று கூறுதல் கூடாவாறுபோலத் திராவிடத்தைப் பிரகாசப்படுத்திய அகஸ்தியபகவானைத் திராவிடத்தைச் செய்தவரொன்று கூறுதல்கூடாது. வேதத்தைப்பிரகாசப்படுத்தியதுகொண்டு வியாஸமுனிவரைவேதவியாஸர் என்றபடியே தமிழைப் பிரகாசப்படுத்தியதுகொண்டு அகத்தியமுனிவரைத் தமிழ்முனி என்று மேலோர் துதித்திடுவர். இதுவே பாணினியாரிடத்துஞ் சிறக்கும்.

இத்துணைச்சிறப்பினதாய் விளங்குந் திராவிடம் ஏனைப்பாஷைகள் போலாது அநாதிஸித்தமா யுளதென்பதற்கும், அதன் மூலவிலக்கணமே யன்றி வழிநூல் சார்புநூல்களாக வந்த தொல்காப்பியமுதலியனவுங் கேவலம் அநாதியென்பதற்கும் (நான்கு கூறுமாய் மறைந்தபொருளுமுடைமையா னான்மறை யென்றார். அவை தைத்திரியமும், பௌடிகமும், தல்வகாரமும், சாமவேதமுமாம். இனி இருக்கும்-யசுவும் - சாமமும், அதர்வணமும் என்பாருமுளர். அது பொருந்தாது. இவரிந்நூல்செய்தபின்னர் வேதவியாதர் சில்வாழ்நாட் சிற்றறிவினோருணர்தற்கு நான்கு கூறுகச் செய்தாராதலின்) என்றுதொல்காப்பியவுரைச்சிறப்புப் பாயிரத்தில் நச்சினார்க்கினியார் கூறியதே நிதரிசனமாகும். வியாஸர் வேதத்தைப் பிரகாசப்படுத்துவதன்முன்னரோ திரணதூமாக்னி யென்னும் அகத்தியமாணாக்கர் தொல்காப்பியஞ் செய்தாராயின், அவருக்கு மூலமாகிய அகத்தியர்செய்த முதனூல் எக்காலத்ததாகவேண்டும்? அகத்தியருக்கு அதனைச் சிவபெருமான் உபதே

சித்தருளியகாலம் பார்வதியாரது திருமணஸந்தர்ப்பமே யாகையால் அதிக பிராசீனத்வமும், மங்களத்வமும் அதற்கு ஸித்திக்கின்றன. அதற்கு முன்னுந் தமிழ்நாட்டின் பிரஸம்ஸை அகத்தியராற் செய்யப்பட்டமையானும், சிவாகமங்களில் சிவபூஜாகாலத்தில் திராவிடஸ்தோத்திர பாராயணங் கேட்கப்படுகின்றமையானும் அருள்வடிவமாகிய தமிழ்ப்பாஷையினது தன்மைக்கு எவராலும்மஹிமைசொல்ல முடியாது. கீர்வாணமுந் திராவிடமுஞ் சிவபெருமான் அருளிச்செய்தனவே யாயினும், அவ்விரண்டும் அப்பரமபதியருளிச்செய்த வேதசிவாகமங்களையே முறையே ஒத்திருக்கின்றன. வேதத்தினுஞ் சிவாகமந் தெளிவா யிருத்தல் போலவே கீர்வாணத்தினுந் திராவிடம் தெளிவாயிருக்கின்றது. இந்தத்தெளிபாஷையைப் புண்ணியக்குறைவுடையாரே குறைந்த பாஷையென்று குரைப்பர். சிவாகமங்களை நிந்திக்கும் பாஷண்டிகளு முளராகையால், அப்படியே திராவிடநிந்தை செய்வாருமுளர். சிவாகமத்தில்அன்புபாராட்டத்தக்கவரே திரமிடத்தினும் அன்புபாராட்டத் தகுதியினராவர். ஆகையால், திராவிடநிந்தை செய்வாரைமேலோர் ஓர்பொருளாக மதியார்! மதியார்!!

வேதத்தில் அறம் - பொருள் - இன்பம்-வீடு என்னும் புருஷார்த்தங்களைச் சொல்லினும், முடிவாகியவீடு அதிகமாகச்சொல்லிய முதன்மூன்றைக்காட்டிலு மற்பமாகி அவற்றின் மறைந்துகிடக்கும். சிவாகமம் வீடொன்றினையே அதிகமாகவிரித்துச்சொல்லும். முதன்மூன்று தருமங்களுந் தாமஸராஜஸங்களதிகரித்துஸத்வங்குறைந்து வெளியாகும். வீடு ஒன்றுங் கேவலம் ஸத்வமாய்நிற்கும். இதனுல், முதன் மூன்று தருமங்களைச்சொல்லிய வேதத்தில் தாமஸராஜஸங்களோடு அற்பஸத்துவமும், முடிந்த வீட்டையுணர்த்துஞ் சிவாகமங் கேவலம் ஸத்வமயமுமாக விளங்கும். இவ்வாறே கீர்வாணம் - திராவிட மிவ்விரண்டிடங்களிலுங் கொள்க. திராவிடம் ஸத்வபாஷையாதல் கொண்டே ஞானஸம்பந்த வள்ளல் கீர்வாணத்தைவிட்டுத் திராவிடத்திற் றிருவாய்மலர்ந்தருளினர். இந்த விசாரத்தால் வேதசிவாகமங்களிரண்டும் ஸமப்பிரமாணங்களானவிடத்தும் வேதத்தினுஞ் சிவாகமம் சிறந்திருப்பதுபோலக் கீர்வாணந் திராவிட மிரண்டும் ஸமமரியாதை யுடையனவேனும், கீர்வாணத்தினுந் திராவிடம் அதிகமரியாதை பெற்றிரு

ப்பதெனவும், அப்படியே கீர்வாணவேதம் திரவிடவேதமிரண்டும் ஸமமரியாதை யெய்தினவேனுங் கீர்வாண வேதத்தினுந் திரவிடவேதமே சிறந்திருப்பதெனவுந் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

இன்னும், "త్వదంగసంభవాపనాఽ ఆదిహాంతాశ్చవాఙ్మయాః। జనిష్యంతిమిథోభిన్నైరాకారైస్సుధియోభువి। అకారరూపీభగవాన్ సర్వవ్యాపీసదాశివః। తేషాంచసుధియాంమధ్యే భవత్యేకఃకవీశ్వరః। అహంత్వేకోనపంచాశ త్సంఖినస్సత్కవీశ్వరాః। సంతస్త్వదంగసంభూతా స్తేద్రాఃడకవీశ్వరాః" என்று ஸ்ரீஹாலாஸ்ய மாஹாத்மியத்திற்போந்த வசனங்களைக் கொஞ்சம் யோசிப்பாம். இவற்றுள், பிரஹ்மாவினது சாபத்தையடைந்து ஸரஸ்வதி யானவள் தனது கீர்வாணபாஷாரூபத்தை மாற்றிக்கொண்டு தமிழ்ப்புலவர் நாற்பத்தெண்மராகப் பிறந்து தமிழ்ப்பாஷையைக் கற்றுச்சிறந்த மான்மியம் வெளிப்படுகின்றமையானும், அப்புலவருட்டலைமையெய்திய கீரன் தமிழிலக்கணங் கற்குமாற்றல் போதாது மயங்கி அகங்கரித்தவழி அவனுக்குஅகத்தியரவ்விலக்கணமுபதேசித்தது வேறோரிடத்திற் கேட்கப்படுகின்றமையானுங் கீர்வாணபாஷையைக் காட்டிலுந் திரவிடபாஷைக்கே கௌரவஞ் சிறந்திருக்கின்றது. சாபம் ஸரஸ்வதிக்கே வந்தமையால், அதைக் கீர்வாணத்துக்குமாத்திர மேற்றுவது கூடாது. அவளுடைய அம்சமாகிய திராவிடத்துக்கு மேற்றுவது உசிதமெனின், திராவிடத்துக்கு எழுத்தெல்லாம் முப்பதே யாகையாலும், சாபத்தாற் பிறந்த வெழுத்துக்கள் நாற்பத்தெட்டாகையாலும் சாபமெய்தியது கீர்வாணமென்பதே ஸித்தம். நாற்பத்தெட்டில் முப்பதும்அடங்கலால், ஆண்டமையுமெனின், எ-ஒ-ழ-ற-ன இவை அடங்காமையானும், நாற்பத்தெட்டும் முப்பதையுமேகற்றுக் காலங்கழித்தமையானும் அதுகூடாது. என்னை, கீர்வாணம் உயர்ந்த பாஷையாகையால் சாபத்தாலிழிந்து இழிந்தபாஷையைக் கற்றதெனின், சாபமடைந்த பாஷையை இழிவற்றதெனவும், சாபம் அடையாதபாஷையை இழிந்ததெனவுங்கூறுவது எங்ஙனம்? தமிழ்ப்பாஷையைக்கற்றதனுலேகீர்வாணத்துக்குச் சாபம் நிவாரணமாயினமையால், கீர்வாணத்தினுந் திராவிடம் சிறந்ததென்பதே ஸித்தமாயிற்று. என்னை, திருவிளையாடற் புராணத்தில் "தொக்க வரியமுமேனைச் சொற்பதி னெட்டுமோய்ந்து" என்றதெனின், அது கலைமகள் ஸர்வபாஷாரூபிணி யென்பதைக் காட்டியது. ஆண்டு, "தக்கதென்கலை நுண்டேர்ச்சிப் புலமையிற்

றலைமை சார்ந்தார்” என்றதே முக்கியம். இதனை வஃலியுறுத்துமாறு, “శ్రీహాలాస్యమహాస్థానే సుందరేశ్వరసత్పురే। సంభూయద్రావిడాః సర్వే కేఽపత్యాతిశయేనచ” எனவும், “శివార్చనపరా నిత్యం శివధర్మపరాయణాః। దక్షా ద్రామిడభాషాయామత్యంతం నిర్మలాశయః” எனவும், ஷ ஹாலாஸ்யமாஹாத்மியத்தில் அடுத்தடுத்துவரும் பிரயோகங்களையுங் கண்டுதெளிக.

இத்துணைச்சிறப்பு வடபாஷைக்கின்று; தமிழ்ப்பாஷைக்கு ஸ்ரீசிவபெருமானே முதலாசிரியராயினரன்றி முருகக் கடவுளு மாசிரியத்தலைமைதோன்ற வகத்தியனார்க்கோர்காலத்திற் றமிழறிவுறுத்தினரொன்பது ஆன்றோர் மதமாதலால். (தமிழ்நாட்டிற்கு வடக்கட்பிறவெல்லையு முளவாக வேங்கடத்தை யெல்லையாகக் கூறினார். அகத்தியனார்க்குத் தமிழைச் செவியறிவுறுத்த செந்தமிழ்ப்பரமாசாரியராகிய அறுமுகக்கடவுள் வரைப்பென்னு மியைபுபற்றிபென்பது.) எனச் சிவஞான முனிவர் கூறினர். அன்றியும், தமிழ்ச்சங்கபரிபாலனம் உலகினடைபெற்றதன்றிக் கீர்வாணஸங்கம் நடைபெற்றதின்று. முதற்சங்கம்-இடைச்சங்கம் - கடைச்சங்கங்களில் அச்சங்கத் தலைவர்களாயெழுந்தருளி யிருந்தவர்கள் ஸ்ரீ சிவபெருமான் - முருகக்கடவுள் முதலினோரே யாகையா லின்ன சிறப்பெய்திலாக் கீர்வாணத்தைத் திராவிடபாஷையி னிழிந்ததெனக்கோடல் யாண்டிசையும் ? இத்தகையதமிழ் கீர்வாணத்தை மூலமாகக் கொண்டு பிறந்ததெனக் குழறலும் யாண்டுப் பொருந்தும்? இதனால், திராவிடத்துக்குங் கீர்வாணம் மாத்ருபாஷையென்றது தவறாயிற்று. (தமிழ்மொழிப்புணர்ச்சிக்கட்படுஞ் செய்கைகளும், குறியீடுகளும், வினைக்குறிப்பு, வினைத்தொகை முதலிய சிலசொல்லிலக்கணங்களும், உயர்திணை அஃறிணை முதலியசொற்பாகுபாடுகளும், அகம்புறமென்னும் பொருட்பாகுபாடுகளும், குறிஞ்சிவெட்சி முதலிய திணைப்பாகுபாடுகளும்,அவற்றின்பகுதிகளும்,வெண்பாமுதலியசெய்யுளிலக்கணமும்,இன்னோரன்னபிறவும் வடமொழியிற்பெறப்படாமையானும்.) எனத் தொல்காப்பியச்சூத்திரவிருத்தியிற் கீர்வாணத்திற் றமிழடங்காமையை விளக்கியவாற்றானுந் திராவிடத்தினது ஸ்வாதந்திரியம் வெளியாயிற்று. கீர்வாணமுந்தமிழுந் தம்மிலொத்துத் தனித்தனிவிளங்கு முதல்களும், பெருக்கமுடையனவுமாதலை ஷ விருத்தியிற்றானே (இந்திரனுக்குப்பிருகற்பதி இவைவழு இவைவழுவில்லனவென வடமொழிகளைத் தனித்தனித்தனி யெடுத்தோதலுற்றார்க்குத் தெய்வயாண்டி லாயிரம்யாண்டுசென்றது. சென்றுஞ் சொற்கண் முடிந்திலவென மாபாடியத்து ளாசிரியர் பதஞ்சலியா ரெடுத்தோதினர். தமிழ்மொழியு

மவ்வாறு பெருகிக்கிடத்தலின், அவற்றை இவைவழு இவைவழுவில்லன வெனத் தனித்தனியெடுத்தோதப்புகின் முடிவுபெறாது.) என விளக்கியிருக்கின்றமையானுந் தெளிந்திடுவர் மேலோர்.

சிலகீர்வாணவெழுத்துக்களும்,சிலகீர்வாணமொழிகளுந் தமிழில்வந்துகூடும்.அவ்வாறு கீர்வாணத்தில் தமிழெத்துக்களும், தமிழ்மொழிகளுஞ்சென்று கூடுவதின்றெனின். இதற்குவிடைகூறுதும். அகரத்தின்முன்னர் இகரமும்,யகரமெய்யுந் தம்முளொத்துப்பொருந்தினால் ஐ என்னும் எழுத்துண்டாமெனவும், அகரத்தின்முன்னர் உகரமும்,வகரமெய்யுந் தம்முளொத்துப்பொருந்தினால் ஔ என்னும்எழுத்துண்டாமெனவும் வடநூலார்ஸந்தியக்கர விலக்கணங்கூறுதலானும்,(மொழிந்தபொருளோடொன்றவவ்வயின்மொழியாததனை முட்டின்று முடித்தலென்னு முத்தியான் அகரக்கூறும் இகரக்கூறுந் தம்முளொத்து எகரமொலிக்கும். அகரக்கூறும், உகரக்கூறுந் தம்முளொத்து ஒகர மொலிக்கும் எனவுங்கொள்க.) என நன்நூல் விருத்தியுரையிற் காண்டலானும், (எ-ஒ) என்னு மொலிகள் கீர்வாணத்தனவன்றாகலாகலானும், இவ்விரண்டனுள் (ஒ) என்பது அகர உகரங்களாகிய பிரணவத்தின் கூறாகின்றமையானும், இந்த வியவஸ்தையால் பிரணவமானது திராவிட மாகின்றமையானும், கீர்வாண வேதமானது தமிழையே மூலமாகக்கொண்டதென யாம் சாதிக்கப்பின்னிடேம். என்னை, (ஓ) என்னு நெடில் கீர்வாணமாதலால் அதுவே அங்கமையுமெனின், அற்றேல் அகர உகர மகரங்களாலாகியது பிரணவமாகிய ஓம் என்றது பொய்யாம்.(అకారంబ్రహ్మణంనాభౌ ఉకారంవిష్ణుం హృదయే మకారం రుద్రంభ్రూమధ్యే। ఓంకారంసర్వేశ్వరం ద్వాదశాంతే)எனப்போந்த உபநிஷத்துக்கும் விரோதமாம். இதனால், ஒகரம் தமிழாதல் சாதிக்கப்பட்டது. (ஓ)என நீண்டதும் இந்த ஒகரமேயாகும். (ஓ)என்னுந்தமிழெழுத்தினது நெடிலைவிட்டு (ஓ) என்னும் வடவெழுத்தையே ஆண்டு ஸமர்த்திக்கமுடியாது. முடியுமெனின், பிரணவத்துக்குத் தோஷமுண்டாகாமல் சாதிக்கக்கடவர்.

என்னை, (அ-இ) என்பவும், (அ-உ) என்பவும் வடவெழுத்துக்களாகையால் அவற்றின் ஸந்தியக்கரங்களாகிய(எ-ஒ)என்பவும் வடவெழுத்துக்களேயாம்.அதனால் அவை தமிழிலுள்ள(எ-ஒ) எழுத்துக்களன்றாமெனின், கீர்வாணந் தமிழொலியாகத்திரிதலால்

விபசரிக்கும். விபசரியாமையைவிரும்பின், அ - இ - உ என்பவை களைப்போல எ - ஒ - என்பவைகளையும் அந்தப் பாஷையினது மூலாட்சரங்களாகக்காட்டி நாட்டவேண்டும். அங்ஙன மின்மை யின், அது விபசரித்தது ஸத்தியம். இந்த விபசாரதோஷத்தை மாற்ற யாமிங்கே வோர் பரிகாரங்கூறுகின்றோம். என்னெனின், (எ-ஒ) என்பன திராவிடத்தின் சிறப்பெழுத்துக்க ளாகலானும், எகரத்தில் அகரமும் இகரமும், ஒகரத்தில் அகரமும் உகரமும் நிலைபெறுகலானும், (எ—ஒ) என்னுந் தமிழெழுத்துக்களைப் போல வே அவற்றின் அந்தர்க்கதங்களாகிய (அ - இ - உ) என்பனவுந் தமிழெழுத்துக்களே யாகும் என்று கூறுவதேயாம். இதனால், (அ-இ-உ-எ-ஒ) என்னுங்குறில்களும் இவற்றி னெடில்களுங் கேவ லந்தமிழேயாகி, இதினின்றுந்தானே கீர்வாணம் பிறந்து விர்த்தி யடைந்தது என்று கூறுவதிலுங் குற்றமுண்டாகாது.சிவனுடைய அமிசமே சக்தியானாற்போலத் தமிழினுடைய அமிசமே கீர்வா ணம் ஆயினமையறிக. இவ்வுண்மையால்,கீர்வாணதிராவிடங்களை முறையே மாத்ருபாஷை பித்ருபாஷைகளென்று கூறுவதுஞ்சிறக் கும். கீர்வாணத்தை மாத்ருபாஷையென்றுயாவருங்கோடலானும், அங்ஙனங்கோடல் பித்ருபாஷை இல்வழி அமையாமையானும், அது மேல்வியவஸ்தையால் திராவிடமேயெனச் சிறந்தமையா னுங் கீர்வாணத்தை மாத்ருபாஷையென்று புகழ்வதும்,கீர்வாணம் திராவிடத்தினுபகாரத்தை வேண்டாது என விதப்பதும், கீர்வா ணம் திராவிடத்துக்கு உபகரியாநிற்குமென வியப்பதும் அவல மாயின.கீர்வாணமானது தமிழுக்குபகரித்தல் நாயகன்மாட்டமை ந்த அவனது துணைவியினுபகாரத்தையே மானும்.அவன் றுணைவி யோடிருப்பினும், அவளை நீங்கியிருப்பினுங் குறைகூறப்படான். அவ்வாறே கீர்வாணத்தினுதவி இல்வழியும், உள்வழியுந் திராவிட த்துக்குத் தாழ்வும் உயர்வும் உண்டாகா.நாயகனது பிரிவையடை ந்த நாயகிக்கு ஓர் நலனுஞ் சிறவாமைபோல, திராவிடத்தினது பிரிவை யெய்தின், கீர்வாணமும் அதனாலாய வேதமும் பயனில வாகமுடியும்.

அற்றேல், வேதசிவாகமங்களைச் சிவபெருமான் திராவிடத் திற்கூறாமல் கீர்வாணத்திற் கூறியதென்னையெனின், இதுமயக்கவி னாவென்க.மேலிடத்தில் வேதத்துக்குப்பீஜமாகிய பிரணவத்தைத்

திராவிடமென்று காட்டினும். ஆரம்பத்திற்றானே திராவிடம் கரதலாமலகமெனக் காண்டலால், இஃதறியாது கடாவுவாரை மயக்கவினுவுடையரென்றும். வேதமானது (அநந்தா வை வேதா:) என்ற வசனபரியாலோசனையால்அநந்தமாயுளதென்பது ஸித்தம். அவ்வநந்தம் கீர்வாணம் - திராவிடமென்னு மிருபகுதியிலடங்கிவிரியும்.கீர்வாணவேதங்களைப்போலத்திரவிடவேதங்களுஞ்சிவனுடைய திருவாக்குகளே! கீர்வாணவேதமானதுபின்னர் விஷ்ணுவாயிலாகவும், பிரமன் வாயிலாகவும், வியாதன் வாயிலாகவும்வெளிப்பட்டு, அன்னோரை ஆக்கியோர்களெனக்கொண்டபடியே திரவிடவேதமானது நால்வராசாரியர்களை ஆக்கியோர்களெனக்கொண்டு விளங்கியது. இதனால், திராவிடவேதம் சிவனாற்செய்யப்பட்டதின்று எனக் குறைகூறியது தீர்ந்துவிட்டது. வேதாரண்யத்தில் வேதங்கள் சிவார்ச்சனைசெய்து மூடிப்போனகதவை அப்பர்சுவாமிகளதுதேவாரம்திறந்ததும், அதனை மீண்டும் பிள்ளையாரது தேவாரம் மூடியதுமாகியவுண்மையே திராவிடவேதம்கீர்வாணவேதத்திற்குவேறல்லாததை விளக்கியது. வேதங்கள் யாமடைத்தகதவை யாமேயீண்டடைந்து திறக்கக்கடவேமென்றபடி மீண்டுமாண்டெய்தி முன்செய்த ஸங்கேதங் கெடாவழித் தாமேதிறந்தன வென்பதேயமையும். இதனால், வேதமே மூடியது வேதமேதிறந்தது என வேதத்தினுதிக்கந் தோன்றக் கூறுவர் மேலோர். முன்மூடியது கீர்வாணவேதமும், பின்திறந்தது திரவிடவேதமுமெனலமைவுடைத்து. வேதமானது கதவைப்பிணித்து ஸங்கேதஞ்செய்து போனதெல்லாந் திரமிடபாகத்தாலாய தனது வியாபகத்தைப் பின்னர் விளக்கற் பொருட்டேயென மேலோர் கருதாநிற்பர். அன்றியும், திரவிடவேதமே மூடியது, அதுவே திறந்தது எனவுங் கொள்ளாநிற்பர். திரவிடவேதம் பூசித்த காரணம் பற்றியே வேதாரண்யப் பெயர் வியக்தமாயிற்றெனவும் விதவாநிற்பர். இவ்வமைதிகளைநோக்கின், ஏன் வேதங்களைச் சிவபெருமான் திராவிடத்திற்சொல்லவில்லையென்றெழுங்கடாக்களிறைபெற்றொழியும். இன்னும், எம்பெருமக்களுல்வராசாரியர் திருவாக்குகளின்பெரும்பகுதி அப்பிரத்யக்ஷமாயினவென்றாற்போலத் தமிழ்ச்சங்கத்தைக் கடல்கொண்டுபோனவழி, அளவிறந்த திராவிட நூல்கள் அப்பிரத்யக்ஷமாயினவெனலும்ஸித்தமாகலான், திராவிடத்தில்வேதசிவாகமங்கள்முன்

செய்யப்படவில்லை யென்று வாதிடல் வீணாயிற்று. "செப்புத் திரிந்த திருஞான சம்பந்தர் செய்ததமி-ழப்பத்தாளபதி னாறுயிரந்தமி ழப்பர்தமி-ழொப்பற்றநாற்பஃதொன்பதினாயிர மூரர்தமிழ்- முப்பத்தேழாயிர மென்றேமுனிவர் மொழிந்தனரே" என்ற அபியுக்தர் வசனப்படித் திருஞான ஸம்பந்த சுவாமிகள் பதினாறாயிரம் பதிகமும், ஸ்ரீமத் அப்பர்சுவாமிகள் நாற்பத்தொன்பதினாயிரம் பதிகமும், ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் முப்பத்தேழாயிரம் பதிகமும் அருளிச்செய்தனர்களாக மேலோர் கணிப்பர். இப்போதுள்ள மூவர் பதிகங்களின் மொத்தம்(எகூள) ஆம். ஆகையால், எஞ்சியவை அப்பிரத்யக்ஷமாயினமைகொண்டு அன்னோரால்அவைஓதப்பட்டனவன்றென யாவர்கூறுவர்? அவைகள் அப்பிரத்தியக்ஷமாகப் பெருமான் திருவுள்ளமிசைந்தவாறே சங்கங்களின் மருவியிருந்த அநாதிநூல்களும் அப்பிரத்யக்ஷமாக அவர்திருவுள்ளமிசைந்தனர். கீர்வாணவேதத்திற் றானும் பாவும் பிரத்யக்ஷமன்று. அநேகவுபநிஷத்துக்களப்பிரத்யக்ஷமாயிருத்தலும், அப்படியே மூலாகமங்கள் மறைந்து கிடத்தலும் யாவருக்குமொப்பாகையால், அவற்றோடுதானே சேர்ந்து அளவிறந்த திராவிட நூல்கள் மறைந்துபோயினமையால், திராவிடம் பழமை பெற்றதன்றெனவும், அதில் விசேடநூல்கள் கூறப்படவில்லை யெனவும் பிரமிப்பது அறியாமையேயாம்.

கீர்வாணவேதம் வடக்கேயன்றித் தெற்கினும் வழங்கும். திராவிடவேதம் வடக்கில் வழங்காது எனின், வேதம் எல்லாச்சமயிகட்கும்பொது. சிவாகமம் சைவர்க்கே சிறப்பு. இதனால் வேதத்தினுஞ் சிவாமந்தாழாது. வேதம் பலருக்கும் பொதுவாதலின் விபசரிக்கும். சிவாகமம் சைவருக்கே யுரித்தாகலின் விபசரியாது. கீர்வாணவேதம் திராவிடவெல்லையையடைதலால் வடகலையென்னும் பேர் தோஷிக்கும். திராவிடவேதம் கீர்வாணவெல்லையையடையாமையால் தென்கலை யென்னும்பேர் நிலைக்கும். வடகலையானது தென்கலையினுஞ் சிறப்புடைமையால், தென்றிசைக்கு அநுக்கிரகிக்கவந்ததெனின், வடதிசைமுழுதும் அநுக்கிரகித்தபின்னரன்றோ தென்றிசைக்குவரவேண்டும்? வடதிசையில் கேவலம் மிருகப்பிராயர்களே அதிகமாகையால், அத்திசைப்பாலதாகிய கீர்வாணம் தென்றிசையில் மணம்பெறாது. கீர்வாணமும், அதனாலாகிய வேதமும் வடக்கெல்லைப்பாலனவும், முதல் வருணத்தார்க்கே யுரியன

வுமாகையால், அவை பிராஹ்மண பரிக்ருஹீதமாம். அதனால், கீர்வாணபாஷை பிராஹ்மண பாஷையாம். அத்தகைய பிராஹ்மணர்கள் தக்ஷிணத்தை யடைந்தவநந்தரம் அன்னோரது பாஷையும், வேதமுந் திரவிடதேசத்தில் பிராசுரியமாயின. திராவிடம் பிராஹ்மணர்க்கு அவசியமன்று. அதனால், திராவிடபாஷை பிராஹ்மணபாஷையாகாது. அது சூத்திரபாஷையே என்று சாதிப்பாரொனின், அதற்கு விடை கூறுதும். வடதிசைப்பாலாரும், கீர்வாணவேதத்துக்குரியாரும் அவ்வடதிசையைத்தாண்டித்தென்றிசைக்கு வந்தவாறென்னை? வடதிசையிலுள்ளார் யாவரும் பிராஹ்மணரும், தென்றிசையிலுள்ளார் யாவருஞ் சூத்திருமென்று எங்கே கூறப்பட்டுள்ளது? ஓர்காலத்திற்றானே பிராஹ்மணர்கள் தென்றிசையை யடைந்தாரொனின், அதற்குமுன்னர் பிராஹ்மணர் அநுக்ரஹமின்றிச் சூத்திரர் எப்படிப்பிழைத்தார்கள்? திராவிடத்துக்குரிய சூத்திரரு மோர்காலத்திற்றானே வடதிசையை யடைந்திருப்பாராயின், ஏவலுக்குரிய சூத்திரரின்றிப் பிராஹ்மணர்கள் எப்படி வாழ்ந்தார்கள்? தமிழைச் சூத்திரபாஷையென்றதனுல் யாமிவ்வாறு கடாவினும். கடாவியவிடத்தும் பூர்பட்சி மதத்தை யநுஸரித்தே கடாவினும். எல்லாச்சாதியும் எங்கும் அநாதியாயுண்டாகையால், பிராஹ்மணர் வடபுலத்தாரென்றும், சூத்திரர் தென்புலத்தாரென்றும், பிராஹ்மணபாஷை கீர்வாணமென்றும், சூத்திரபாஷை திராவிடமென்றுங் கூறுவது அஸப்யமாம். வடபாஷைக்கும், அதனாலாயவேதத்துக்கு மெவ்வளவு மஹிமையுண்டோ, அவ்வளவுக்கு மேலிட்ட மஹிமை திராவிடபாஷைக்கும், அதனாலாயவேதத்துக்கு முண்டென்பதை மேல் யாம் பல்லாற்றானும் பரிஷ்கரித்தோமாகையால், வடதிசையிலுள்ள பிராஹ்மணர்கள் கீர்வாணவேதத்தையும், தென்றிசையிலுள்ள பிராஹ்மணர்கள் கீர்வாணவேதத்துடன் திராவிடவேதத்தையும் அப்யஸித்து வந்தாரென்பதே ஸித்தம். அப்படியே உபயபாஷைகளையும் பிராஹ்மணாதி சாதுர்வர்ணத்தாருங் கற்றுவந்தனர். கீர்வாணவேதமானது மந்திரமாகையால், அவ்விலக்கணம் திரவிடவேதத்துக்கு அமையாதெனின், திரவிடவேதந்தானே (மாந்திரம்) என்னுஞ்சொல்லுக்கு விஷயமாகும். ஸப்தகோடி மஹாமந்திரங்களே ஏழுதிருமுறைகளாக வகுக்கப்பட்டனவென்று திரவிடவேதத்தை ஸத்து

க்க ளங்கீகரித்தமையானும், இத்திராவிடமந்திரவாயிலாகவே முதலையுண்ட பிள்ளையை யழைத்ததும், சுட்டவெலும்பைப் பெண்ணாக்கியதும், வைகையைப் பெருகச்செய்ததும், மூகையைப் பேசுவித்ததுமாகிய மகிமைகள் சிறந்தமையானும் எமது உண்மைநிலைபெற்றது. (தொண்டர்நாதனைத் தூதிடைவிடுத்ததுமுதலை - யுண்டபாலனையழைத்ததுமெலும்புபெண்ணுருவாச்- சண்டதும்மறைக் கதவினைத்திறந்ததுங்கன்னித் - தண்டமிழ்ச்சொலோ மறுபுலச்சொற்களோ சாற்றீர்.) என்னுஞ்செய்யுளானுங் கண்டுதெளிக. கீர்வாணமந்திரங்களினுந் திராவிடமந்திரம் அதிகஸித்தியைப் பயப்பனவும், கேவலம் ஸத்வ விசிட்டமாயினவு மாகையால், திராவிடமந்திரமே உசிதமாயினவெனவும், பூர்வத்தில் தக்ஷிணவாஸிகளா யிருந்த பிராஹ்மணர்கள் கீர்வாணத்தினும் அதிகமாகத் திராவிடமந்திரங்களையே அநுட்டித்துவந்தாரெனவும், அவை திரவிடவேதங்களே யாமெனவும், திருமந்திரம் என்னும் பெயர்த்தாகிய திருமூலர் திருவாக்கே இதற்குச் சான்றாகுமெனவும் ஸத்துக்கள் துதித்துரைப்பர்.

அன்றியும், அது வேதத்தினும் அதிகஅன்பை விளைவிப்பதென்னு மநுபூதியை ஸாதுக்கள் பலரும் அறிவர். அதனை (விளங்கிழையபகிர்ந்தமெய்யுடை முக்கண் - காரணனுரையெனு மாரணமொழியோ-ஆதிசீர்பரவும் வர்தவூர் வள்ளல் - மலர்வாய்ப்பிறந்தவாசகத்தேனோ - யாதோசிறந்ததென்குவீராயின் - வேதமோதின் விழிநீர்பெருக்கி - நெஞ்சநெக்குருகி நிற்பவர்க்காண்கிலேம் - திருவாசகமிங்கொருகாலோதின் - கருங்கன் மனமுங் கரைந்துகக்கண்கள்-தொடுமணற்கேணியிற் சுரந்துநீர்பாய-மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப விதிர்விதிர்ப்பெய்தி - அன்பராகுநரின்றி - மன்பதையுலகின் மற்றையரிலரோ) எனப் பெரியாருங்கூறினர். இன்னஸஹேதுக்களால் பிராஹ்மணாதி யெல்லாவுத்தமவருணத்தவருக்கும் ஆதாரமாய் விளங்குந் திராவிடவேதம் அஸத்துக்களுக்கே அநாதரணியமாகும். திராவிடவேதநிற்க, சிவாகமங்களை எந்தப்பிராஹ்மணர்கள் ஆசரிக்கின்றார்கள்? ஆசரியாமையால் அதற்குத்தாழ்வென்னை? ஆசரியாதவர்க்கே யன்றோ தாழ்வுளது? அப்படியே தமிழ்வேதபாராயணாதிகளினுங் கொள்க. சிவாகமங்கணிநிற்க, கீர்வாணவேதத்தையாவது பிராஹ்மணர்கள் யாவருங் கைக்கொள்ளுகின்றனரா? அதனால், யாருக்குத் தாழ்வு? பிரகிருதத்தில் அன்னோர் நீச்சமிலேச்சபாஷைகளையும், அவற்றாலாய அவைதிகஸித்தாந்தங்களையுமேயன்றோ கையாண்டுவருகின்றனர்? இதற்குக்காரணம் கண்ணுவ கௌ

தம ததீசி துர்வாஸாதிகளுடைய சாபமேயாம். இத்தகையோர் திராவிடவேதத்தை ஓதாததுகொண்டு அதற்குத்தாழ்வுண்டாகாது. இன்னோர் சிவனைப் பரமபதியென்றுகொள்ளாமையால், அப்பிக்கொரு தாழ்வுமுண்டாகாதவாறுபோல. புண்ணியமுடையார்க்கே சிவனிடத்தி லன்பும், வேதசிவாகமங்களிற் பற்றும், சைவவைதிகாசாரவிசிட்டங்களு முண்டாகு மாகையால், அப்படியே திரவிடவேதபாராயண மித்யாதிகளிலும் அறியத்தக்கது. கீர்வாணவேதத்துக்குச் சாதியான்மாத்திர முயர்ந்த பேரும், திரவிடவேதத்துக்குச் சாதியோடு சமயத்தா லுயர்ந்தபேரும் அதிசாரிகளாயினமையால், கீர்வாண வேதத்துக்குப் பிராஹ்மணர்மாத்திரமும், திரவிடவேதத்துக்குப் பிராஹ்மணரும், ஏனையுத்தமவருணத்தவரும் அநுட்டாதாக்களாயினர். (மாணிக்க-வாசகன் புகன்ற மதுரவாசகம் - யாவருமோது மியற்கைத்தாதலின் - பொற்கல நிகர்க்கும் பூசுரர் நான்மறை - மட்கல நிகர்க்கு மதுரவாசகம் - ஓதின் முத்தியுறு பயன் - வேதமோதின் மெய்ப்பயனறமே) என்ற வசன பரியாலோசனையாலும் அது விளங்கும். இதில் கீர்வாண வேதத்தினுல் இம்மை மறுமைப்பயனும், திரவிடவேதத்தினுல் வீட்டின்பயனும் உண்டாமென்று வெளிப்பட்டமையால், திரவிடவேதத்தை (உபநிஷத்பாகம்) என்றறிவதே ஸித்தம். ஈ - எறும்பு - பாம்பு - குரங்கு - யானை முதலிய ஜந்துக்களெல்லாமுஞ் சிவாராதனஞ்செய்துய்ந்த விசேடங்கள் வேதங்களிற் கேட்கப்படுகையால், ஜாதியுயர்வே சிவாநுக்ரஹத்துக்குப் பாத்திரமென்று கூற விசைவில்லை. இப்படி வியவஸ்தையுண்டாக விசாரிக்கையில் கீர்வாணபாஷையுங் கீர்வாணவேதமும் உயர்ந்தனவென்று கூறித் திராவிடபாஷையுந் திராவிடவேதமும் உயர்ந்தனவாகாவென்றுகூற ஒருவருக்கும் நாவெழ மாட்டாது.

இந்த வியவஸ்தையால் திரவிடவேதம் கேவலம் ஸத்வ விசிட்டமுடையதெனவும், அது தக்ஷிணதிக்கில் பிராசுரியம் பெற்றதெனவும், அதனுல், தென்கலையென்னும் பெயர்த்தெனவும், அதுவே வீட்டை யெளிதிற் பயப்பதெனவும் ஏற்பட்டமையால், இத்தகைய நலங்கள் உயிர்களுக்குக் கைகூடவே ஞானஸம்பந்தவள்ளல் தென்கலையாக அருளிச்செய்தனர். (திசையனைத்தின் பெருமையெலாந் தென்றிசையேவென்றேற - மிசையுலகும் பிறவுலகு மேதினியே தனிவெல்ல-வசைவில்செழுந்தமிழ்வழக்கே யயல்வழக்கின்றுறைவெல்ல - இசைமுழுது

மெய்யறிவு மிடங்கொள்ளுநிலைபெருக.) என விதந்து பிள்ளையார் புராணத்திற் கூறினமையானுந் தெளிக. தென்கலைக்கு வடகலையினும் அதிசயமுடைமை வெளிப்பட்டதனால், நங்குருநாதர் ஏன் வடமொழியில் வேதம்விரித்திலர் என்று கடாவியது நலம்பெற்றிலது. இத்தென்கலை தென்பாலதாகிய பொதிகையிற் பொதிந்துள்ளதென முன்னே கூறினும். அவ்வாறே திருக்கயிலையினும் விரவி வளர்தலை இனிக்கொஞ்சம் விரிப்பாம். ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் நொடித்தான்மலைத் திருப்பதிகத்தை ஸ்ரீகைலாஸத்திலேதானே பிரகாசிப்பித்தமையானும், அவருடைய தோழராகிய சேரர்பெருமான் ஆதியுலாவென்னும் பிரபந்தத்தை அவரோடுசென்று அங்குத்தானேபிரகாசிப்பித்தமையானும், திருவாசகம் என்னுந் தமிழ்வேதத்தை அக்கயிலையிற்றானே பரமசிவன் பிரஹ்மவிஷ்ணுக்கள் கேட்டுய்யப் பிரகாசிப்பித்தமையானும் ஸ்ரீகைலாஸத்தில் திராவிடபாஷை ஸஹஜமாயிற்று. அன்றியும், ஸ்ரீசிவபெருமான் பாணபத்திரர் பொருட்டுத்திருமுகப்பாசுரம் சேரர்கோனுக்கு வரைந்தமையானும், தருமியென்னும் அந்தணச்சிறுவனுக்குக் (கொங்குதேர்வாழ்க்கை) என்னும் பாசுரம் வரைந்துகொடுத்தமையானும், பெற்றான் சாம்பனுக்கு முத்திகொடுக்கும்பொருட்டு உமாபதிசிவத்துக்குச் சீட்டெழுதியனுப்பினமையானும், (தில்லைவாழந்தணர்) என்று ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளுக்கும், (உலகெலாம்) என்று ஸ்ரீசேக்கிழார் சுவாமிகளுக்கும் முதலெடுத்துக்கொடுத்தமையானும், அகப்பொருள் என்னுமோரிலக்கணஞ்செய்துபகரித்தமையானும் அவருடையசொந்தபாஷையாகவுந் திராவிடம் சிறந்திருக்கின்றது. ஸ்ரீகைலாஸபாஷையாகவும், சிவனுடைய பாஷையாகவுந் தமிழ் சிறக்குமானால், இதற்குமுன்னர் கீர்வாணத்தைத் தேவபாஷையென்று நாம் வியப்பதிலென்னவிசேடம்? இவ்வரியபாஷையில் நம்பாலன்றிவாயரோயன்றி ஏனையாசாரியர்களும் உபநிஷத்துக்களை வெளியிட்டாரொன்பதும், அதுவே சிறப்புடைமையென்பதும் ஸர்வஸம்பிரதிபன்னமாயிற்று. இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

இதுகாறுஞ்செய்துவந்தவிசாரத்தால்திரவிடவேதத்தின் மஹிமைவெளிப்பட்டது. கீர்வாணவேதஞ் சிறந்தது, திரவிடவேதந் தாழ்ந்தது என்னும் அஸங்கதமும் நீங்கியது. இவ்வேதங்களையருளிச்செய்த நால்வராசாரியர்தம்முள் திருஞானஸம்பந்தசுவா

மிகள் - ஸ்ரீமந்மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் – ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் என்னும் மூவரும் பிராஹ்மணகுலத்தவரும், ஸ்ரீமத் அப்பர்சுவாமிகள் சூத்திரகுலத்தவருமாகையால் ஜாதியுயர்வுதாழ்வுகளை நோக்க, அவர்வாக்குகளுக்கும் உயர்வுதாழ்வுண்டாமெனின்,இது ஸர்வாஸங்கதமாம். என்னெனின், அப்பர்சுவாமிகளைச் சூத்திரரென்று யாவர்கூறினர்? எங்கேகூறப்பட்டுள்ளது? திருஞானஸம்பந்தசுவாமிகளை அயோநிஜரென்று மேலேயாம்விளக்கியிருக்கின்றோம். அவ்வாறே வாகீசவடிகளிடத்துங் கண்டுதெளிக. பெரியபுராணத்தில், (திலதவதியார்பிறந்து சிலமுறையாண்டகன்றதற்பின் - அலகில்கலைத்துறைதழைப்ப வருந்தவத்தோர் நெறிவாழ- உலகின்வருமிருணீக்கியொளிவிளங்குகதிர்போல- மலருமருணீக்கியார் வந்தவதாரஞ்செய்தார்.) என்று நம்பெருவாழ்வினது அவதாரங்குறித்தபாடலில் அவருக்கு மாத்ருகர்ப்பஸம்பந்தங்கூறியிருக்கின்றதா? இதற்குமுன்பாடலில் (புகழனார்தமக்கு - மாதினியார் மணிவயற்றில்-திலதவதியார் பிறந்தார்.) என்று திலதவதியாரைக் கூறியிருப்பதுபோற் கூறாமையானும், திலதவதியாரைப் பிறந்தாரெனவும், ஸ்வாமிகளை அவதாரஞ்செய்தா ரெனவுங் கூறினமையானும் இருவருக்குமுள்ள தாரதம்யம் வியக்தமாயிற்று. இவ்வுண்மைதேராது அப்பர்சுவாமிகளிடத்துச் சூத்திரத்வங் கற்பித்தது நிரஸ்தமாயிற்று. ஞானஸம்பந்தவள்ளலும், வாகீசவடிகளுங்கர்ப்பவிஹீனர்களானபடியேஏனையிருவராசாரியர்மாட்டுமெய்திய மகிமையையு மீண்டுப்பிரகாசப்படுத்துவாம். திருவாதவூரடிகள்புராணத்தில் (அந்நகரின் மறையோரி லருள்புனைமாத்தியர் குலத்திற்றன்னிகரில்சைவநெறித் தலைவனவன்றனித்தேவி - மின்னனையாடிருவயிற்றின் மென்கொடிபங்கினனருளாற்- றென்னவன் செங்கோன்முதல்வர் திருவவதாரஞ்செய்தார்.) என்னும் பாடலில் (மின்னனையாடிருவயிற்றில்- திருவவதாரஞ்செய்தார்.) என்று கூறியிருப்பதால், மந்தமதிகள் பிரமியாவண்ணம் அதனுண்மையைக் கூறுதும். திருஞானஸம்பந்தசுவாமிகளுக்குச் சிவபாதஹ்ருதயர்பிதாவும்,பகவதியார்மாதாவும், ஸ்ரீமத் அப்பர்சுவாமிகளுக்குப் புகழனார்பிதாவும், மாதினியார்மாதாவும், ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளுக்குச்சடையனார்பிதாவும்,இசைஞானியார்மாதாவுமாயினமை அன்னோர் புராணங்களிற் கூறப்பட்டவாறு வாதவூரடிகளுக்குமாத்திரம் அவர்புராணத்தில் அவருடையபிதாமாதாக்களை இவரெனப்பேர்குறித்துக்கூறாமல் விட்டவாறென்னை? கடவுண்மாமுனிவருக்குத் தெரியாமலாவிட்டனர்? அங்ஙனமே

யெனின், அவர் தவத்தாற்றூயராதல்கெடும். அப்போது அவர்வாக்கும் நமக்குப் பிரமாணமாகாது. அதனல்,வாதவூரடிகளுக்கு அவர் கர்ப்பஸம்பந்தங் கூறியதும் அநாதரணியமாகும். இந்த மார்க்கத்தாலும் எம்மஸித்தாந்தம் பிழைபட்டிலது. உண்மையாக நோக்கின், அம்முனிவர் மனந்தூயராகி நிர்மலமுடையாரென்பதே ஸித்தம். இத்தகைய சிவஞானச்செல்வர் நங்குருநாதர்க்குப் பிதாமாதாக்கள் இலரென்பதையும், இல்லாதவர்க்குப் பேருமில்லை யென்பதனையும் இனிது விளக்கிய வாய்மையே யாவரும் அறியத்தக்கது. ஆண்டு மாத்தியர்குலங்காட்டியது மாமாத்திரபிராஹ்மண குலத்தவர்பால் ஸ்வாமி வளர்ந்தாரென்பதையே விளக்கியது. அவர் வளர்ந்ததையே அவ்வளர்ச்சியாலுண்டாகும் புத்திரஸம்பந்தநாடிப் பிறந்தாரென்று உலகுவழக்குப்பற்றிக்கூறியதுமறிக. அவ்வளவேயன்றிக் கர்ப்பவாஸம்பெற்றுப் பிறந்தாரென்பது ஓராற்றானுங்கூடாது. திருவிளையாடற்புராணத்தில். "ஆயவளம்பதியதனி னமாத்தியரிலருமறையின்-றூய சிவாகமநெறியின் றுறைவிளங்கவஞ்சனையான்-மாயனிடும் புத்தவிருளுடைந்தோடவந்தொருவர்- சேயவிளம்பரிதியெனச் சிவனருளாலவதரித்தார்." என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதில், ஸ்வாமிக்குப்பிதாமாதாக்களும், அவர்பால் ஸ்வாமி பிறத்தலுஞ் சொல்லப்படவில்லை. முன்பாடலும், அதற்கு யாம்விளக்கிய பொருளும் இதனோடுபொருந்திவிட்டது. இல்லையேல், ஒன்றிலொன்று விரோதித்தழியும். இரண்டுநூலும் ஒரே கருத்தைக்கொண்டிருப்பது அவற்றை யுய்த்துணருங்கால் விளங்கும்! விளங்கும்!! இவ்வுண்மையை ஸ்ரீஹாலாஸ்யமாஹாத்மியத்தாலும் விளக்குவாம்.

"అభూచ్ఛ్రీమద్వాతపురే కశ్చిద్భూదేవసత్తమః। తస్యపుత్రో విశ్రుతోభూన్నామ్నా వాతపురేశ్వరః."

என்னும்வசனத்தால் வாதவூரின்கண் பிராஹ்மணோத்தமரொருவர்பால் வாதவூரர் என்னுந் திருநாமத்தையுடையவர் புத்திரராகப் பிரஸித்தியடைந்தார் என்று பெறப்பட்டது. இதில் வாதவூரடிகளுக்கு மாதாவினது கர்ப்பஸம்பந்தமொன்றுங் காணோம். இப்படி யாவும் ஐககண்டமாகப் பொருந்துதலால் யாம்கூறியதே நிலைபெற்றது. ஆயின், மேல்சுலோகத்துக்கு முன்சுலோகமாக

"ఆదిశైవసువంశోద్ధ ముక్తాఫలసుసుందరః । నామ్నా సుందరనాథోతి సుందరాంగసుశీలవాన్".

என வொன்று அச்சிட்டவோர்பிரதியிற் காணப்படுகின்றது. இது பிரக்ஷிப்தமென்பதை ஸ்வாமிக்கு ஆதிசைவவம்ஸங் கூறியது கொண்டே யாவருமறியலாம். இந்தவசனத்தால் எமக்கொருபாதகமின்றேனும், அதை யாமங்கீகரியாமையால், மந்தமதிகளுக்குண்டாகும் பிரமைநிவிர்த்யர்த்தமே அதையும் வருவித்தொழித்தனம். வாதவூரடிகள் மாமாத்திர பிராஹ்மணகுலஸ்ரேஷ்டர் எனவும், தம்பிரான்றோழர்மாத்திரமே நால்வருள் ஆதிசைவர்எனவும், பண்டைக்காலந்தொட்டு யாவரும்அங்கீகரித்திருக்கின்றன ராதலாலும்; திருவாதவூரடிகள்புராணம் - திருவிளையாடற்புராணம் இவைகளில் வாதவூரடிகளை மாமாத்திரகுலஸ்ரேஷ்டரென்றே கூறுகின்றமையாலும், இவைகளுக்கு விருத்தமாயுள்ளதை மேலோ ரங்கீகரியாராதலாலும் அதை யாம்பிரக்ஷிப்தமென்று கூறியது ஸாமஞ்சஸமாயிற்று. இந்த வுண்மைகளால் வாதவூரடிகள் மாத்ருகர்ப்பவாஸஞ் செய்யாதவரென்பது பரிஷ்கரிக்கப்பட்டமையால், அவர் அயோநிஜரென்பதே ஸித்தமாயிற்று.

இனித் தம்பிரான்றோழரது அவதாரத்தையுங் கொஞ்சம் விசாரிப்பாம்.

"மாதொருபாகனார்க்கு வழிவழியடிமை செய்யும்
வேதியர்குலத்திற்றோன்றி மேம்படுசடையனாருக்
கேதமில்கற்பின்வாழ்க்கை மனையிசைஞானியார்பாற்
றீதகன்றுலகமுய்யத் திருவவதாரஞ்செய்தார்."

எனத் தொண்டர்சீர்பரவுவார் கூறினர். இதிலுங் கர்ப்பவாஸமொன்றுங்காணேம். இவரை ஆதிசைவரென்றது ஆதிசைவராகிய சடையனாருக்குப் பிள்ளைக்கலிதீர அவர்பாற் குழந்தையாய்த் தவழ்ந்து இன்பமளித்தாரெனல் கருதியாம். சடையனாரும்-இசைஞானியாரும் இவரைப்பயந்தவரென்றும், பெற்றவரென்றும் பலவிடங்களில் எமது சேக்கிழார்பெருமான் கூறியது அன்னோர்க்கு மகிமை சிறக்க வுபசாரம் பாராட்டியதாம். இதனை வலியுறுத்துமாறு சில வீண்டுக் கூறுகின்றோம். "தென்புவி - மீது தோன்றியம் மெல்லியலாருடன், காத லின்பங் கலந்தணைவாய்." எனத் திருக்கைலையில் ஆலாலசுந்தரருக்குச் சிவபெருமான் கட்டளை யிட்டமையாலும், அதில் மாத்ருகர்ப்பஸம்பந்தமொன்றுங் கூறாமையானும், சடங்கவிசிவாசா

ரியர் மகளாரது திருமணம் அவருக்குத் தடையாயினமை யானும் அவர் மாயாதேக மெய்தாதவரொனல் சிறந்தது. சடங்கவியார் சுத்தமாயாதேகமெய்திய ஆதிசைவர். தம்பிரான்றோழர் அம்மாயாதேகமெய்தினவரன்று. மாயாபந்தமெய்திய சடங்கவியாரது மகளார்க்கும் அதுவே இலக்கணமாயிற்று. அத்தகையாளை அவ்விலக்கணமொன்றுமெய்தாத வன்றொண்டருக்கு மணம்புரிதல் யாங்ஙனம்? அதுபற்றியே அத்திருமணத்தைப்பித்தப்பெருமான்றடுத்தருளினர். திருஞானஸம்பந்தர்திருமணத்தும் இதுவேசிறக்கும். நல்லூர்ப்பெருமணத்தில் பிராட்டியாருடன் சிற்சோதியிற் கலந்தருளியதேயன்றி அவரது திருத்தோளை எம்பிரான் கலந்ததின்று. அவ்வெம்பிராட்டியார் சடங்கவியாரது திருமகளாரைப்போல நம்பாண்டார்நம்பியார் திருமகளாராதலும், அவளைப்போலவே மாயாதேகமுடையராதலும் பிரஸித்தியாகையால், அத்தன்மைகளெய்தாத பிள்ளையாரது அருண்மேனியைப் புல்லவல்லாரல்லராயினர். அரசுகளுக்கும், அடிகளுக்கும் இவையொன்றும் முதலே கிடையாது. இத்தகைய விசாரமுடையார்க்கே நால்வராசாரியரது அவதாரவிசேடங்களும், அவர்மாங்மியங்களும் இனிதுவிளங்கும்! விளங்கும்!!

என்னை? வன்றொண்டப்பெருமான் உருத்திரகணிகையராகிய பரவையாரையும், வேளாண்மரபினராகிய சங்கிலியாரையும் மணம்புணர்ந்து, அன்னோர் திருத்தோள்களையுங் கலந்திருந்ததெனின், இது விபரீத வுணர்ச்சியாம். ஆதிசைவகுலமாதையே சிவபெருமான் றடுத்தருளினாராக,பரஸ்பரம் விஜாதிகளும்,தாழ்ந்தஜாதிகளும் யாண்டுப்பொருந்தும்? பிராஹ்மணன் கீழிட்டஜாதிகளில் கன்னிகையைக்கோடல் சாஸ்திரவிகிதமாகையால் அவை கூடுமெனின், அதற்கு இன்றியமையாத வோராவசிகம்வேணும். திருவருள்கூட்டியதே ஆவசிகமெனின், கமலினி-அநிந்திதை என்பவளைத் தாழ்ந்தகுலங்களில் அத்திருவருள்கூட்டியவாறென்னை? ஆலாலஸுந்தரரும், அவ்விருகன்னியரும் ஏககாரணத்தானே பூமியில்வந்தவராக, அம்மூவருள் ஒருவர் ஆதிசைவர்குலத்தும், ஒருவர் உருத்திரகணிகையர்குலத்தும், மற்றொருவர் வேளாளர்குலத்துந் தாரதம்யமாக வருதல் யாண்டிசையும்? இப்படி விரோதமுண்டாகி யழிதலால், ஆலாலசுந்தரர் கர்ப்பவிஹீனரானபடி அந்தக்கன்னிய ரிருவருங்

கர்ப்பவிஹீனராயினரென்பதே அமையும். இவ்வுண்மையையே ஸ்ரீ சேக்கிழார் சுவாமிகள் கூறியிருக்கின்றனர்.

பெரியபுராணம்

"இதற்குமுன்னெல்லையில்லாத்திருநகரிதனுள்வந்து
முதற்பெருங்கயிலையாதி முதல்வர்தம் பங்கினட்குப்
பொதுக்கடிந்துரிமைசெய்யும் பூங்குழற்சேடிமாரிற்
கதித்தபூணேந்துகொங்கைக் கமலினியவதரித்தாள்."

என்னும் பாடலில் கமலினியென்பவர் திருவாரூரில் அவதரித்தருளினர் என்று கூறப்பட்டது. இதில், அவருக்கு மாத்ருகர்ப்ப ஸம்பந்தமொன்றுங்காணோம்.

"கதிர்மணிபிறந்ததென்ன வுருத்திரகணிகைமாராம்
பதியிலார்குலத்திற்றோன்றிப் பரவையாரென்னுநாமம்
விதியுளி விளக்கத்தாலே மேதகுசான்றோரான்ற
மதியணி புனிதனன்னாண் மங்கலவணியாற்சாத்தி."

என்னும் அடுத்தபாடலில் (உருத்திரகணிகைமாராம்-பதியிலார் குலத்திற்றோன்றி) என்று கூறியிருக்கிறதெனின், உருத்திரகணிகையர்குலத்தில் என்றதேயன்றி உருத்திரகணிகை யொருத்திவயிற்றில் எனவாவது,இன்னபேருடையவள்வயிற்றில்எனவாவது கூறினதில்லை. தாயையும், அவள் கர்ப்பஸம்பந்தத்தையும், அவள்பேரையுங் கூறாமையானும், உருத்திரகணிகையர்குலத்தைக் கூறினவிடத்தும் (பதியிலார்குலத்திற்றோன்றி) எனவிதந்தமையானும் பரவையார் மாத்ருகர்ப்ப விஹீனராயினரென்பது ஸித்தமாயிற்று. (பதியிலார் குலம்) என்பது புருஷஸம்பர்க்கமில்லாதவர்குலம் என்றாகி, அதனால் அக்குலத்தவர்க்கு ஸந்ததியுண்டாகாமை வெளிப்பட்டு, அவர் கருப்பமெய்தலும்,மகப்பேறடைதலுங் கூடாமைசாதிக்கப்பட்டது. அத்தகையார்வயிற்றிற் பரவையார் பிறந்தாரெனல் யாங்ஙனம்? அவர் மணவினையாற்குறித்த வோர்புருடனைச் சேராதவரென்பதே (பதியிலார்) என்றதிற் கொள்ளக்கிடக்கிறதன்றி, மணங்கருதாது காமவயத்தாற்புல்லு மாடவர்பல்லாரோடு முயங்காதவரெனக் கொள்ளக் கிடைத்திலது. ஆகலான், புருடர்பல்லாருடன் முயங்கிவாழுமன்

ஞோர்க்கு மகப்பேறுண்டாகுமெனின், இது கேவலம் அஸங்கதம். எங்ஙனமெனின், உருத்திரகணிகையர் உருத்திரஸம்பந்தத்தால் அவ்வுருத்திரமூர்த்தியினது நின்மாலியப்பொருளாயினர். சிவநின்மாலியமாறனுள், தேவஸ்வம்-தேவதாதிரவியம் - சண்டாதிக்ருதம்-பஹிக்ஷிப்தம் - நைவேத்யம் என்னும் ஐந்தும் ஸ்வீகரிக்கற்பாலனவன்றெனவும், நிவேதிதமொன்றே ஸ்வீகரிக்கற்பாலதெனவும் உண்மைநூல்கள் கூறுமாற்றானும்,

"దేవస్వం గ్రామభూమ్యాది దాసీదాసచతుష్టయం"

என்றவசனபரியாலோசனையால் சிவார்ப்பிதமாயுள்ளகிராமங்கள் - பூமிகள் - தாஸிகள் - தாஸர்கள் என்னு மிந்தநின்மாலியப் பகுதிகள்ஸ்வீகரிக்கற்பாலனவாகாததேவஸ்வமாகத்தெளியப்படுமாற்றானும் (பதியிலார்குலம்) என்பதற்குப் பலபுருடரைக்கூடிவாழ்கின்றவர்குலம் என்று பொருளுரைப்பது வேதபாகியர்கூற்றாம். பிரதத்தன் என்னும் பேருடைய காசிராஜன் ஓர்கால் அருணாசலத்தையடைந்து திருக்கோயிலுட்போனபோது அங்குப் பாடிக்கொண்டிருந்த தேவதாஸியைப்பார்த்து இச்சித்து, அவளைத் தனது நாட்டிற் கொண்டுபோக நினைத்தமாத்திரத்தில் (நினைந்தனனதற்கு-முன்னமேகுரங்குமுகமதா யிருந்தான்) என்றபடி ஆயினமையும் (பதியிலார்குலம்) என்பதனுண்மைப்பொருளை விளக்கும். இதனைவலியுறுத்துமாறு, "பன்னருமந்தப்பூசனை புரிந்தான் -பரமனுமவற் கருள்புரிந்தான், கின்னரமொழியாள்விருப்பினாலடைந்த - கிலேசவானரமுகமொழிந்தான், நன்னரமுகம்பெற்றிறையு நாடணைந்தான்." எனவிதந்தமையானும் உண்மை தேர்ந்துய்க.

உருத்திரகணிகையர் மகப்பேறெய்தாதபோது அவர்ஸந்ததி பெருகலும், அந்த ஸந்ததியார் உருத்திரகணிகையராதலுங் கூடாதெனின், இதுவும்விபரீதமாம். சிவாகமங்களில் தந்துவாயர் மரபிற்றோன்றுங் கந்நிகையையே உருத்திரார்ப்பணஞ்செய்ய விதித்தலால், அவர் சுத்தகுலமுடையராதல் பெறப்பட்டது. தந்துவாயர்(இழைநக்கி நூனெருடு மேற்றமுடையோர்.)இவர் கைக்கோளரென்று சிறந்திருக்கின்றனர். இக்குலத்தவர் ஓர் குடும்பத்தில் ஓர் பெண்ணைச் சிவார்ப்பிதஞ்செய்துவரும் பெரும்பாக்ய மெய்தியிருக்கின்றனர்.இவருக்கன்றி யேனையோர்க்கு அது சிறவாது. என்னெனின், வீரவாகுதேவர்முதலிய இலக்கத்தொன்பதின்மரைத்தந்த

நவசத்திகள் அம்மையினது நூபுரத்திலுதிர்ந்த நவமணிகளினின் றும்பிறந்து, அவ்வம்மையாருக்குச் சேடிகளாயிருந்தா ராகலின், அவர்குலத்தவரோ உருத்திரகணிகையராக உண்மைநூல்கள் விதிக்கும். இதனால்,பலபுருடரைச்சேர்ந்து விபசரிக்கும் வேசியரையே உருத்திரகணிகையராக மயங்கியது அஸங்கதமாயிட்டு.விபசாரஞ் செய்பவர் வேசியரோயன்றித் தாசியரன்று. அவ்வேசியரைத் தாசியராகக்கோடல் தவறு. காலகதியால் பிரகிருதத்தில் வேசியரே தாசியராகநேமிக்கப்படுகின்றனர்.தாசியரும்வேசித்தொழில்புரிகின்றனர். இவ்வநிஷ்டாசாரம் பிரமாணமாகாது. பிராஹ்மணனொருவன் ஊழ்வலியாற் கள்ளருந்தலும், இழிகுலமாதைச் சேறலுங் கொண்டியையின், அதுவே பிராஹ்மணருடைய தருமமென்று யாவர்கொள்வர்? இந்தநயங்களை யுய்த்துணர்வார் (பதியிலார்குலத்திற்றோன்றி) என்பதின் மயங்கார்! மயங்கார்!! இவ்வுண்மைவிசாரத்தால் பரவையாரது திருவவதாரம் கர்ப்பவிஹீனமென்பது இனிதுசாதிக்கப்பட்டது. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

இனிச் சங்கிலியாரது திருவவதாரத்தையுங்கொஞ்சம் பரியாலோசிப்பாம். பெரியபுராணத்தில், "இந்த நிலைமையாரிவரிங் கிருந்தார் முன்பேயிவர்க்காக, வந்தண்கயிலையதுநீங்கி யருளாற்போந்தவநிந்திதையார், வந்து புவிமேலவதரித்து வளர்ந்து" எனவும், (ஞாயிறுகிழவர்-பாலாதரவுதருமகளா ராகிப்பார்மேலவதரித்தார்) எனவும்போந்த பகுதிகளில், எங்காவது கர்ப்பஸம்பந்தங் கூறியிருக்கின்றதா? (வந்துபுவிமேலவதரித்து) எனவும்,(ஆதரவு தருமகளாராகிப் பார்மே லவதரித்தார்) எனவுங் கூறப்பட்டமையால், அம்மையாரது தெய்வத்தன்மையே பிரகாசமாயிற்று. இவ்வுண்மை(மலையான்மடந்தை மலர்ப்பாத மறவாவன்பால் வந்தநெறி-தலையாமுணர்வுவந்தணையத் தாமேயறிந்த சங்கிலியார்) எனப் பின்விதந்தமையானும் வெளியாகும். இவருக்குமாத்ருகர்ப்பவாஸங்கூறுவது யாண்டுமிசையாது. (தாயாரோடு தந்தையார் பேசக்கேட்ட சங்கிலியார்) என்று அம்மையாரது திருமணவிஷயமாகப் பிரஸ்தாபித்த ஸந்தர்ப்பத்தில் அவரது அவதாரத்திற் கூறாத தாயையெடுத்துக்காட்டினர். அவதாரவிடத்திற் காட்டாமையால் அம்மையார் மாதாவுதரத்திற் றங்கிவந்தாரெனல் மாய்ந்தது. பின்னர்க்காட்டினமையால்,அவர் வளர்த்த தாயென்பதே அமையும். வேறிடங்களில் (ஈன்றெடுத்தார்) எனவும், (பெற்றதாதை) எனவுங்கூறியது அவர்க்குப்

பெருமைதோன்ற வுபசரித்தபடியாம். அம்மையார் நின்மலதேக முடையவரும்,மாத்ருகர்ப்பவிஹீனருமாயினுரென்பதைவிளக்கவே (பந்தநீடுமிவர்குலத்துநிகராமொருவன் பரிசறியான் - சிந்தைவிரும்பி மகட்பேசி விடுத்தார்சிலருஞ்சென்றிசைத்தார்) எனவும், (தீதங்கிழைத்தேயிறந்தான்போற் செல்லவிடுத்தாருடன்சென்ருன்) எனவுந் தொண்டர்சீர்பரவுவார் இனிதுவிளக்கினர். இதனுல், மலமாயாகர்மபந்தமும், அதனுன் மாத்ருகர்ப்பவாஸமும்பெற்றுடையார் அம்மையாரில் விஜாதித்வமெய்துறலால் அவர்க்கு அம்மையாரை மணம்புரிதல் யாங்ஙனமிசையும்? இத்திறத்தினவாய வுண்மைகளைப் பரியாலோசிப்பார் சங்கிலியாருக்குக் கர்ப்பவாஸங் கூறுர்! கூறுர் !! இன்னும், (அன்றிரவே யாதிபுரியொற்றிகொண்டார்-ஒற்றியூர்நிலவுதொண்டர்க்கு-மன்றல்வினை செய்வதற்கு மனங்கொள்ள வுணர்த்துவார்) எனவும், (எண்ணிறந்த திருத்தொண்ட ரெயிற்பதியோ ருடனீண்டி - கண்ணிறைந்த பெருஞ்சிறப்பிற்கலியாணஞ் செய்தளித்தார்) எனவுங் கூறினமையால் அம்மையாருக்கு அவருடைய தாய்தந்தையர்கள் திருமணஞ் செய்விக்கவில்லையென்று பெறப்பட்டது. இப்படியே பரவையார் திருமணத்துமறிக. (திருவாரூர்வாழ்பெருமானடிகள்-அன்றங்கவர்மன்றலைநீர்செயுமென் றடியாரறியும்படியாலருளி) எனவும், (கதிரோனெழுகாலையில்வந்தடியார்கூடி - தாமக்குழலாள்பரவைவதுவை தருநீர்மையினுற்றிகழச்செய்தார்) எனவும்போந்த பிரமாணங்களால் சங்கிலியார் திருமணத்தைச் சிவனடியார்கள் பெருமானுடைய கட்டளையையேற்று நடத்தியவாறே பரவையாரது திருமணத்தையும் பெருமானுடைய கட்டளையையேற்று நடத்தினர்களென்று வெளிப்பட்டது. இந்த வுண்மையாலும் பரவையாருக்கும், சங்கிலியாருக்குமுள்ள தாய்தந்தையர் ஸம்பந்தம் இத்திறத்ததென விவேகிகள்யோசியாமற்போகார். நமது வன்றெண்டப்பெருமானும் (வனப்பகைதாதை - சிங்கடியப்பன்) என்னும் உரிமை வகித்தாராகையால், அப்படியே வன்றெண்டர் - பரவையார்- சங்கிலியார் இவர்களைப் பயந்தாரிடத்துங் கண்டுகொள்க. மேல், திருஞானஸம்பந்தர் - வாதவூரடிகள் - தம்பிரான்றேழர் என்னும் இவர்களை முதற்குலத்தவரெனவும், வாகீசவடிகள்-சங்கிலியார் என்னும் இவர்களை வேளாளரெனவும், பரவையாரை உருத்திரகணிகையரெனவும் உலகத்தவர் வழங்குவது வள்ளிநாச்சியாரைக் குறமாது எனவும், முருகப்பெருமானைக் குறத்திமணாளன் எனவுங் கூறும்வழக்கையே மானும். குறவரிடம்வளர்ந்ததேயன்றி வள்ளிநாச்

சியார் அவரிடம் பிறந்ததின்றாகையால், அவர்தன்மையில்வேறு காத சங்கிலியார்முதலினோர்தன்மையை இவ்வளவிலே நிறுத்தினோம். யாமிதுகாறுஞ் செய்துமுடித்த விசாரத்தால் ஆசாரியர்நால்வருங் கர்ப்பவாஸஞ் செய்யாதவரென்பது ஸித்தித்தது. இவ்வளவு நியாயங்களையுங் கடந்து அவர்கள் கர்ப்பவாஸஞ் செய்தே பிறந்தாரென்று ஒருவர்கூறின், உடனே அவர்கள் இறந்தாரென்றுங் கூசாது பேசவரும். பிறப்புண்டானபோது இறப்புண்டாவது ஸித்தமாகையால், அன்னோர் புராணங்களில் அவரிடம் பெறப்படாத இறப்பை இனி அவர் நாட்டுதல்வேண்டும். நாட்டவுந் துணிவார்போலும். ஐயையோ! இங்கே யாம்பரிதவிப்பது சைவசமயிகளாக எண்ணப்படுவாரை நோக்கியேயன்றிப் புறச்சமயிகளைக் குறித்தன்று. சைவராயினுந் தங்கள்விபரீதத்தாற் றருக்குறுவரேல், அவரைப் புறச்சமயிகளோடுசேர்த்துப் புறங்கண்டோடச்செய்வதே எமதுதுணிவு. அன்பில்லாத சிவத்துரோகிகட்கும், ஆசாரியத்துரோகிகட்குமே அஸங்காத்மவாதமுண்டாகும். அன்பிற் சிறந்தவர்களுக்கே சைவநலம் பிராப்தமாகையால், அவ்வநுபூதிப்பெருஞ்செல்வர் இவ்வுண்மைகளைக்கண்டுமகிழ்ந்து கூத்தாடாநிற்பர். அப்பெரியோரே எமக்குற்ற துணைவரும், யாம்வணங்கும்அடிகளுமாவர். இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

இந்தவியவஸ்தையால் மாத்ருகர்ப்பவிஹீனர்களாகிய நால்வராசாரியர்கள் வாய்மை வெளிப்பட்டமையால், அவரொருவரிலொருவர் உயர்ந்தவரும், தாழ்ந்தவருமாகார். அவர்களிடத்தில் பிராஹ்மணத்வம்-சூத்ரத்வமித்யாதி ஜாதியாரோபணமுங்கூடாது. அவர்வாக்குகளுக்கு ஏற்றந்தாழ்வுகூறுதலுங் கூடாது.

இம்மரபறிந்தபேர் திரவிடோபநிஷத்துக்களாகிய அவர்திருவாக்குகளிற்பயின்று கீர்வாணோபநிஷத்துகளினும் அவற்றுட்டெளிவுடைமையறிந்து, முத்திநலங்கைகூடப்பெறுவர். இதுகாறும் விசாரித்துப் பரிஷ்கரித்தமுடிவுகளால், நங்காழிவிரகர் திராவிடமாக உபநிஷத்துக்களை அருளிச்செய்ததனால் அபகர்ஷமுண்டாகாமையும், உத்கர்ஷமே பிராப்தமாயினமையும் ஸித்தித்தது.

நால்வராசாரியர்கள் பதியினது விபூதிகளும், அவர்முகமாக வெளிப்பட்ட தமிழ்வேதமனது அநாதிஸித்தமுமாயின், அவ்

வாசாரியர்கள் வைநயிகனைப் போலத் தங்களைப் பலவிடங்களில் தாழ்வாகக் கூறிக்கொள்வதென்னே? அவ்வநாதிநூலில் நரியைப்,பரியாக்கியது முதலிய பவிஷ்ய விவகாரங்கள் கேட்கப்படுவது என்னே ? என்று நிகழு மாசங்கைகளைப் பரிஷ்காரப் படுத்துவாம். ஸ்ரீமந் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் துறவு பூண்டவர். இவர் (தையலார் மையலிலே தாழ்ந்துவிழக்கடவேனே) என்று கூறினர். ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் நித்திய கலியாண மாப்பிள்ளையாக இருந்தவர். இவர் (கீளார்கோவணமுந்-திரு-நீறு மெய்பூசியுன்றன் - றாளேவந்தடைந்தேன்) என்று கூறினர். துறவியாயுள்ளவர் ஸம்ஸாரிதர்மத்தினுங் கடைப்பட்டவராகத் தம்மைக் கூறிக்கொண்டனர். ஸம்ஸாரியா யுள்ளவர் துறவியினுந் தம்மை அதிகமாகக் கூறிக்கொண்டனர். இவர்கணிற்க, ஸ்ரீமத் - அப்பர்சுவாமிகள் (சலம்பூவொடு தூபமறந்தறியேன் - தமிழோடிசை பாடன்மறந்தறியேன்) என்று கூறினர். சமணசமயத்தில் சிவத்வேஷ மேலிட்டுப் பிரவர்த்தித்திருந்தவர் தம்மைச் சைவாக்ரேஸராகக் கூறிக்கொண்டனர். இவ்வாறே ஞாநஸம்பந்தர் திருவாக்கினும் பலவுள. இவைகளை யோசிக்கிறபோது அன்னோர் கூறிக்கொண்டவை தம்பொருட்டன்று, பிறர்பொருட்டென்றேதெளியவேண்டியது.இவ்வுண்மை"தன்னைத்துதிக்குமநலந்தானு, மத்துறைவாணர்க் கறைவதொன்று" எனச் சங்கற்பநிராகரணத்திற் கூறிய பகுதியை யோசித்தலினுனே விளங்கும். இதனுல், வைநயிகனைப்போற் கூறியது வைநயிகராகிய உயிர்களுக்குக் கற்பித்தருளினமையையே நிறுத்தும்! நிறுத்தும் !! மேல், கீர்வாணவேதத்தில் திரிபுரவிஜயம்-காளகூடபக்ஷணம்-காமதஹநம்-ந்ருஸிஹ்மவதம்இத்யாதிபவிஷ்யவிவகாரங்கள்கேட்கப்படுவதற்கு என்ன ஸமாதானமோ, அதுவே திரவிடவேதத்தில் கேட்கப்படும் பவிஷ்ய விவகாரங்களுக்குஞ் சிறக்கும்! சிறக்கும்!! பூதபவிஷ்யத்வர்த்தமானங்க ளடங்கியிராதது வேதமாகாது. ஆகையால்,ஆசாரியர் திருவாக்குகள் வேதமென்பது ஸித்தம்.விரிக்கிற்பெருகும்.எடுத்த பிரமேயத்தை இவ்வளவினிறுத்தி மேல்விஷயத்தை இனிதுவிசாரிப்பாம்.

எமது ஸம்பந்தநாதன் சிவபாதஹ்ருதயரது பியலின்மேற் கொண்டு யாவருங்கண்டு தொழுதுய்ய நகர்வலங் கொண்டருளியதும், அந்த நிர்மலமணியை அந்தணர்கள் பின்சூழ்ந்து மறைக

ளாற்றுதித்து மகிழ்ந்ததும், அப்போது அடியார்கள் முழக்கிய ஹரஹர என்னுமொலியோடு அநேகவிதவாச்சியங்கண்முழங்கியது மாகிய நலப்பாட்டை யுய்த்துணருங்கால், அதுவேமரபாகப் பின் னும்அடியார்களாசரித்துவாழவேண்டுமென்னுமுரிமையைத்தெரி விக்கின்றது. இதனைவிரித்துரைக்குங்கால், அவரைத் திருக்கோயில் களிற் பிரதிட்டித்து நித்தியநைமித்திகங்களாகிய பூசைகளும், மஹோத்ஸவங்களும் நடத்தி உலகம்பிழைக்க வழிதேடவேண்டுமெ ன்பதே அமையும். எம்பெருமானை அவர் பவனிவருங்காலத்தில் அடியார்கள்துதித்த வாய்மை வருமாறு.

"காழியர்தவமே கவுணியர்தனமே கலைஞானத்
தாழியகடலே யதனிடையமுதே யடியார்முன்
வாழியவந்திம் மண்மிசைவானோர் தனிநாதன்
ஏழிசைமொழியா டன்திருவருள்பெற் றனையென்பார்.

மறைவளர்திருவே வைதிகநிலையே வளர்ஞானப்
பொறையணிமுகிலே புகலியர்புகலே பொருபொன்னித்
துறைபெறுமணியே சுருதியினொளியே வெளியேவந்
திறையவனுமையா ளுடனருடரவெய் தினையென்பார்.

புண்ணியமுதலே புனைமணியாரா னுடுபோதுங்
கண்ணிறைகதிரே கலைவளர்மதியே கவின்மேவும்
பண்ணியல்கதியே பருவமதொருமூ வருடத்தே
யெண்ணியபொருளாய் நின்றவரருள்பெற் றனையென்பார்."

இம்மதுரவாசகங்களை மெய்யன்பராவார் நித்தியஞ் சிவபூஜா சமயத்தில் பாராயணம் பண்ணவேண்டியது. இவற்றுள், (திருவருள் பெற்றனை) எனவும், (அருடரவெய்தினை) எனவும், (அருள்பெற்றனை) எனவும் போந்தவைகளை (ஞாலமுய்ந்திட ஞானமுண்டவரொழுந்தருளு மங்கலங்கண்டு) எனப் பிற்போந்த பகுதிக்கேற்பத் தெளியவேண்டியது. எம்பெருந் தகையை (இருக்குமொழி யந்தணருமேனையோரு நின்று துதி செய்து-அவர்தாணீண்முடிக்கண்மேலேந்தி) என்ற திருவாக்கால் அந்த ணர்கள் வாழ்த்தி வழிபட்டார்களெனவும், (மங்கல தூரியந்துவைப்பார் மறைச்சாமம்பாடுவார் மருங்குவேதிப், பொங்குமணிவிளக்கெடுத்துப் பூரணகும்ப முநிறைப்பார் - போற்றிசெய்வார்) என்ற திருவாக்கால் அவ்வந்தணர் கள் எமது செல்வப்பிள்ளையா ரொழுந்தருளிய காலத்து மங்கலதூ ரியமுழக்கோடு சாமமறைமுழக்கு முண்டாகச்செய்தார்க ளௌன

வும், ஏனைமங்கலங்களை நிரப்பித் துதித்தார்களெனவும் வெளிப்பட்ட வுண்மையையே மேலே யாம்கூறினும். இங்கே (இருக்குமொழியந்தணரும்) என்று பிராஹ்மணர்களைக் கூறியபடியே (இருக்குமொழிப்பிள்ளையார்) என வேறோரிடத்தில் நமது ஸ்வாமியை அருண்மொழித்தேவர் கூறினர். மேலே(ருக்கு ஐயம்போகவுரைத்தோன்) என அருணகிரியார் விதந்தமையை யாம் அறிவித்திருக்கின்றோம். இதனுல், அந்தணரை இருக்கு மொழியாரென்றது திரவிடருக்கைஅவலம்பித்துடையார்அவரென விளக்கவேயாம். அந்தணர் குலதீபமாய் விளங்கிய ஸ்ரீசம்பந்த சரணாலயஸ்வாமிகள் (வருமுறை சொற்றிருப்பதிகமெழுதுமன்பர்)எனத் துதிக்கப்பட்டதன்றியும்,(ஆளுடையபிள்ளையார்திருவாக்காலே-யுருமிடித்துவிழப்புத்தனுத்தமாங்க முருண்டு வீழ்கெனப்பொரு வுரைமுன்விட்டார்) என்றதிருவாக்கால் அவர் ஞானஸம்பந்தவள்ளலாரது திருமுறையாகிய திரவிடவேதத்தை யுச்சரித்துப் புத்தனுடைய தலையில் இடிவிழுந்துருளும்படிச் செய்தருளினரென்று வெளிப்பட்டது. திருமுறையை யெழுதினரெனவும், ஓதினரெனவும்பெறப்படலால், எழுதியது பிறர்பொருட்டும், ஓதியது தம்பொருட்டு மெனவறியவேண்டியது. பிறர் என்பது தம்மோடுசேர்ந்த பதினாயிரந்திருக்கூட்டத்தவரை. இவர்பிராஹ்மணர்கள்.இவர்களே தேவாரத்திருமுறைகளையோதியும்,ஓதும்படிச்செய்தும் பரிபாலித்துவந்தவர்கள். இத்தகைய நலப்பாடறிந்து அநுஷ்டியாமல் மூடபிராஹ்மணர்சிலர் தேவார திருவாசகங்களை நிந்தித்திது எரிவாய்நிரயத்துக்காளாகின்றனர். இன்னோர் கீர்வாணவேதத்தின்பொருளை யுள்ளபடியே யறிந்திருப்பாராயின், அதில்வேறாகாத சிவாகமங்களையும், திரவிடவேதங்களையு நிந்தியார்! நிந்தியார்!! இவர்களையே (ஆதிமறையோதி யதன்பயனொன்றும் மறியா - வேதியர்சொல் மெய்யென்று மேவாதே) என்று சந்தானகுரவரும், பெற்றான் சாம்பனோடு முள்ளிச் செடிக்கு முத்திகொடுத்தவரும், தில்லை மூவாயிரவரு ளொருவருமாகிய உமாபதி சிவம் நிந்தித்தொதுக்கினர். இவர் பிராஹ்மண ஸ்ரேஷ்டராகையால், இவர்மேல் யாருடைய தூஷணமுமேறாது. இவர் திரவிடவேதத்தைத் தமதுகண்ணாகவகித்து அன்பு பாராட்டினரென்பது இவர் செய்தருளிய நூல்கடோறுங் காணலாம். அவற்றுளொன்றாகிய திருத்தொண்டர்புராணவரலாற்றில் (வேதத்தை - தமிழாலோதியமூவர் திருப்பதிகத்தொலி) என்று துதித்திருக்கின்றனர். இப்பெருந்தகையார் திரவிடவேதத்தைப்போற்றியது பெரிசன்று. அந்தத்திர

விடவேத கர்த்தர்களாகிய சமயாசாரியர்களையும், அவ்வாசாரியர்களை வழிபட்டு முத்தியடைந்தபெருமிழலைக்குறும்பர்-அப்பூதியடிகள் முதலிய நாயன்மார்களையும் பிரதிபாதிக்கும் (திருத்தொண்டர் புராணம்) என்னும் பெரியபுராணத்தையுமன்றோ வேதம்போலக்கொள்ளவேண்டுமென்றும், அப்படியே முற்காலத்து வேதியர் கொண்டிருந்தார்களென்றும் இனிது பிரகாசப்படுத்தினர்? (திருத்தொண்டர்புராணமெழு தியமுறையைமறையோர்-சிவமூலமந்திரத்தா லருச்சனைசெய்திறைஞ்சி, யிருக்குமுதன்மறைநான்கி னின்றுமுதலாக-விதுவுமொரு தமிழ்வேத மைந்தாவதென்று, கருத்திருத்தி- செறிமத யானைச்சிரத்தில்- திருமுறையையிருத்தி - திருவீதிவலமாக் வரும்போது - ஆரணங்கள் விரித்தோதிமாமறையோரொதிர்கொண் டறுகெடுப்ப) என்னும் பிரயோகங்களைக் கண்டுதெளிக. ஸர்வ வைதிகோத்தமர்களுக்கும் பெரியபுராணமே ஆவசிகமென்பது ஸித்தமாக, திரவிடவேதங்கள் ஆவசிகமென்பது சொல்லவும்வேண்டுமோ? இத்தனையுண்மைகளையறிந்தும் அவர் விதண்டைபேசுவர். இந்தமூர்க்கத்தைநோக்கியே (அசிக்கவாரியங்களோதுமாதரை) எனத் திருவிசைப்பாவில் திரஸ்காரஞ்செய்யப்பட்டிருக்கின்றனர். மேல்வியவஸ்தையால் பிராஹ்மணர்கள்திரவிடவேதபாராயணஞ் செய்யவேண்டிய ஆவசிகமும், அங்ஙனஞ்செய்வது அவருக்குச் சிரேயஸ்காமுமாகிய சீர்ப்பாடு வெளிப்பட்டது. இருக்குமொழியந்தணர் - இருக்குமொழிப்பிள்ளையார் என்பவர்களைக் கீர்வாணவேதருக்குகளையுடைய அந்தணர் - பிள்ளையாரெனினும் பொருந்தும். இதனால், கீர்வாண வேதருக்குகளையும் யதாவத்தாக வுணர்ந்தாரென்னுந் தைவீகமும்,அதில்வேறாகாத திரவிடவேதத்தினது ஸஜாதித்வஸம்பந்தமும் வியக்த மாகின்றன. அந்தணர்களுக்கும், பிள்ளையாருக்கும் உபயவேதவேதாந்தங்களிலும் ஸம்பந்தங் காட்டினேமாகையால், அந்தணரென்னும்யாவரும் பிள்ளையாரருணெறியைக் கைக்கொண்டொழுகவேண்டியது கடமையாயிற்று. அங்ஙனமொழுகாதார் பிராஹ்மணரல்லராகியிழிந்திடுவர். திரவிடவேதத்தைச் சங்கராசாரியர் துதித்திருக்கும் பகுதியை(௩௫)வது பக்கத்திற் காட்டியிருக்கின்றோமாகையால், அந்தச் சங்கராசாரியரைப் பிராஹ்மணகுருவென்று கொண்டாடி மகிழும் அந்தணர்கள் அவ்வாசாரியரை மூடராக்காது காத்துக்கொள்ளவேண்டியது. அவரைப்போல் அந்தணர்யாவருந் தமிழ்வேதபாராயணஞ்செய்திடுதலே அவரது மானத்தைக் காத்திடுதலாம். அது

செய்யா தொழியின், அவரை நிந்தித்து மூடராக்குங் குருத்து ரோகிகளேயாவர். இதற்கேனும் அஞ்சிநடப்பாராக. ஈண்டு யாம் பிரஸ்தாபித்தது பிரஜ்ஞையில்லாத சிலபேரையேயாம். அநேகர் சிவதீக்ஷாவான்களாய்ச் சைவநலங்கொண்டுசிறந்து உபயவேதாந்தங்களையும் பாராட்டிவருகின்றனர். அவர் நங்காழிப்பிரான்முதலிய சமயத்தலைவர்களுக்கு நித்தியநைமித்திகாதிபூஜைகளையு நடத்திவருகின்றனர். ஆனிமார்கழிகளில் பிரஹ்மோத்ஸவங்களும் நடத்துகின்றனர். இஃதன்றி, பஞ்சநதம் என்னும்க்ஷேத்திரத்தில் ஸ்ரீமத் அப்பர்சுவாமிகளுக்கு ஸ்ரீகைலாஸதரிசந மஹோத்ஸவமும் ஆன்றோர் பிராசீனமாக நடத்திவருகின்றனர். ஸ்ரீஹாலாஸ்ய க்ஷேத்ரமித்யாதிகளிலும் வாதவூர்வள்ளல்-ஞானஸம்பந்தவள்ளல் இவர்களுக்கு அதி பிரபலோத்ஸவங்கள் நடத்திவருகின்றனர். இவைகளை விசாரியாத தோஷமே சிலமூர்க்கபிராஹ்மணர் புலம்ப விடஞ்செய்கின்றது. உத்தமபிராஹ்மணர்கள் அருமையறிந்து சைவாசாரியத் தொண்டுபுரிந்தும், அவரது மஹோத்ஸவங்களைப் புரிந்தும், அந்தக்காலங்களில் வேதபாராயணஞ் செய்தும், திரவிடவேதத்தில் பக்திபாராட்டியுஞ் சிவபுண்ணியத்தைப் பரிபாலித்துவருகின்றனர். அப்படியே உலகில் பிராஹ்மணர்யாவரும் அன்புபாராட்டி வழிபடவேண்டியது. அப்போதுதான் அவரது பிராஹ்மணத்வம் நிலைக்கும். இல்லையேல். நிலையாது! நிலையாது!!

இதனைவிரிப்பாம். வேதியர், பிராஹ்மணர் என்னுஞ் சொற்கள் வேதத்தைத் தெளிபவர்கள், பிரஹ்மத்தைபறிபவர்கள் என்னும் பொருள்களைப்பயக்கும். வேதத்தையோதித்தெளிந்து பிரஹ்மத்தை அறிந்து அநுபவியாதவர்கள் வேதியரும், பிராஹ்மணருமாகார். (வேதவுள்ளுறை யாவன விரிபுனல்வேணி - நாதர் தம்மையு மவரடியாரையு நயந்து - பாதவர்ச்சனை புரிவதும் பணிவதுமென்றே) எனவும், (உள்ளநிறைகலைத்துறைக ளொழிவின்றிப் பயின்றவாற்றுற்-றெள்ளிவடித்தறிந்தபொருள் சிவன்கழலிற் செறிவென்றே - கொள்ளுமுணர்வினின்) எனவும், (ஈசனடியார்க்கென்று மியல்பானபணிசெய்தே) எனவும் போந்த வாக்கியங்கள் வேதியர்தன்மையையும், பிராமஹ்ணர்தன்மையையும் வியக்தமாக்கின. சிவனிடத்தும், சிவனடியாரிடத்தும் அன்பில்லாதாரை வேதியரென்றும், பிராஹ்மணரென்றுங் கூறுவது எங்ஙனம்? (அந்தணர்க்குமடியவர்க்கு மாகமநல்விதிமுறையால்- வந்தனைசெய்தருச்சனையும் வழங்கி)என்ற விதிவழாது உலகங் கைக்கொள்ளுகின்றது. அந்தண

ர் - முதற்குலத்துப்பெரியோர். அடியவர் - ஏனைக்குலத்துப் பெரியோர். இருதிறத்தவருஞ் சிவனையும்,அவரடியாரையுமறிந்து அன்புபாராட்டுந் தன்மையாலொத்தனர்.அந்தணர் -அடியவரென்னுஞ் சொற்கள் சிறப்புவகையானன்றிப் பொதுவகையா னெக்குலத்து மேலோர்க்குங்கொள்ளவுரியனவாம். ஏனைக்குலத்தவர் சிவனிடத்தும், அவரடியாரிடத்தும்அன்புபாராட்டாதபோது அவர்க்குஅடியாரந்தணரென்னும் பேர்கள் சிறவா. அப்படியே முதற்குலத்தவருஞ் சிவனையும், அவரடியாரையும் வணங்கியுய்யாதபோது அவர்க்கும்அந்தணர், வேதியர் என்னும்பேர்கள்சிறவா.(அந்தணரென்போரறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்குஞ்-செந்தண்மை பூண்டொழுகலான்)எனவும்,(ஒங்கருளீசனே டொன்றியே நின்றோரு - மீங்கருணீங்காரென் றுந்தீபற- எல்லாவுயிர்க்குமென்றுந்தீபற) எனவும் போந்த வாக்கியங்களையும் பரியாலோசித்தறிக. சிவஸம்பந்தமில்லாத வேனைக்குலத்தவரை அடியவரெனக்கோடலும், அவருக்கு வழிபாடுபுரிதலுங் கூடாவாறுபோல முதல்வருணத்தவர்க்குஞ் சிவஸம்பந்தமில்லாதபோது அவரைஅந்தணர், வேதியர், பிராஹ்மணரெனக் கோடலும், தக்க வழிபாடு புரிதலுங்கூடாது. முதல்வருணத்தவர்க்குப் பிறப்புமாத்திரத்தானே மகிமையுண்டெனின், பிறப்புமாத்திரத்தானே சூத்ரத்வமே பிராப்தமாம்.அநந்தரம் எய்தற்பாலனவாகிய த்விஜத்வம்-விப்ரத்வம்-பிராஹ்றணத்வ முண்டாகாதபோது அவர்க்கு என்னமகிமையுண்டாம்? பிராஹ்மணப்பிறப்பு என்று பாராட்டும் ஓர் மரியாதையேயன்றி வேறொன்றுங் கடிக்காது. அரசன் மரபிற் பிறந்தார்க்கு அரச வமிசத்தார் என்று ஓர்மரியாதை சிறக்குமாபோல். அரசவமிசத்திற்பிறந்து, அதற்கேற்ற திறமடையாது, ஊர்திரிந்துழலும் பேடிகளை அரசர்களெனக்கோடலும், அவர்க்கஞ்சி யேவல்புரிதலும் பிறர்க்கு யாண்டிசையும்? அரசனுகவிருந்த வொருவன் அவ்வரசினின்றுநீங்குவனேல்,அவனையே அரசனெனப் பின்னர்யாருங்கருதிமதியார்.முதல்வருணத்தவன் கிறிஸ்துசமயம், மகம்மதுசமயமுதலிய இழிந்தசமயங்களிற் புகுந்தபோது அவனுடைய பிராஹ்மணத்தன்மை எங்கே போயிற்று! அவனுடைய பிறப்பு ஏன் நிலைக்கவில்லை?(மறப்பினு மோத்துக்கொளலாகும் பார்ப்பான் - பிறப்பொழுக்கங்குன்றக்கெடும்) எனவும்,(ஓதலினன்றே வேதியர்க்கொழுக்கம்) எனவும் போந்த வாக்கியங்களேயன்றோ அவர்க்கு உறுதியைப் பயப்

பன? அவரது தன்மைகுன்றியபோது அவருக்குள்ள பூஜ்யத்வங் கூடவேகுன்றும்.

இவைகளை யோசிக்கும்போது முதல்வருணத்திற் பிறந்தமாத்திரத்தானே யாவரினும் யாஞ்சிறந்தோமென்றிறுமாந்து கூறுதல் அறியாமையாகவேமுடிந்தது. இதனால், முதல்வருணத்தவரை யாம்தூஷிப்பதாகக் கொள்ளவேண்டாம். முதல்வருணம் ஏனைவருணங்களிற் சிரேஷ்டமே! ஏனைவருணங்கள் தம்மிற்கீழிட்ட வருணங்களிற் சிரேஷ்டமும், மேலிட்டவருணங்களிற் சிரேஷ்டமின்மையு மாகும். முதல் வருணத்திற் பிறந்தவன் தனது வருணதருமத்தையடையாதபோது அவன் ஏனைவருணத்து மஹான்களிற் சிறந்தவனுகான். அவனிலும், ஏனைவருணத்து மஹான்களே சிறந்திடாநிற்பர். அவன் தன்னை அதிகமாக மதித்து அந்த மஹான்களை யிழிவுகூறுதல் அவனுடைய அறியாமையாகவேமுடியும். பிதா-புத்திரனென்னுமிருவரில் புத்திரன் ஓர்நீதிபரனுக நேமிக்கப்பட்டகாலத்தில், அவன்பக்கல் ஓர் வழக்கைமுன்னிட்டடைந்த அவனுடையபிதா தனதுபுத்திரனுக்குக் கீழ்ப்படிந்துஒழுகவேண்டுமல்லது புத்திரபாவத்தால்அவனையதிக்கிரமிக்கக்கூடாது. அதிக்கிரமித்தால் அந்தப்புத்திரனே அவனைத் தண்டிப்பான். பிதாவுக்குத் தானடங்காமையும், தனக்கடங்காமையால் பிதாவைத் தான் தண்டித்தலும் அப்புத்திரனுக்குத் தாழ்வாகமாட்டாது. பிராஹ்மணருக்குள்ளே நேற்றுச் சமையற்காரனுயிருந்தவொருவன் இன்று ஸ்ந்யஸித்துவெளிவருவானுயின், அவன்காலில் அவனுடைய எஜமானனுகிய பிராஹ்மணன் வீழ்ந்துநமஸ்கரிக்கப் பின்னிடான். இவைகளை யுய்த்துணருங்கால் பிராஹ்மணகுலமும், பிராஹ்மணதருமமும், அவற்றின்கதியும் வெளியாகும். பிறப்பினுற் பிராஹ்மணரென்று வெளிப்பட்டு ஸஞ்சரிப்பவரில், தவத்தாற் பிராஹ்மணரென்று வெளிப்படும் ஏனைவருணத்தவரே பூஜ்யராவர். பிறப்பினுலுந் தவத்தாலும் பிராஹ்மணத்வ மெய்துதலே முதல்வருணத்துக்குச் சிறப்பாம். தவமில்லாதபோது பிராஹ்மணனென்னும் பேர் உபசாரமேயாம். அமரர் என்னும்பேர் தேவர்களுக்கும், அஜன் என்னும்பேர் பிரஹ்மாவுக்கும், அச்சுதன் என்னும்பேர் விஷ்ணுவுக்கும் உபசாரமாக வேதங்கள் கூறுமாபோல். பிறப்பினுலும், தவத்தாலும் பிராஹ்மணத்வ மெய்தினுர் தவத்தான்மாத்திரம் பி

ராஹ்மணத்வமெய்தினுரிற் சிறந்தவராமெனின், இது மூடவிசாரமாம். என்னெனின், முதல்வருணத்தவர்முதல் எந்தவருணத்தவருந் தவத்தாற்றூயரானபோது அவர் தத்தம்ஜாதிவியக்தியில்லாதவராகின்றனர். அன்புவடிவமாய்க் கரைந்து ஒருவரையொருவர் சிவமாய்க்கண்டு வழிபாடுபுரிதலால்,அவர்மாட்டுப் பிறப்பானுலாய வுயர்ச்சி பயன்செய்யாது. முதல்வருணத்து நிலைமைமாருது அதன்மெய்ப்பயன் றுய்த்திடுவாரே ஏனைக்குலத்து மேலோரிலதிகராகாதபோது,யாம் பிரதமவருணத்தவரென்று சொன்மாத்திரத்தானே பிறப்பைமதித்துக்கொண்டு திரியும் ஸாமானியர் வார்த்தை எங்கே கனம்பெறும்? அவரைப்போலவே ஸ்வாநுஷ்டானங்குன்றியிறுமாந்துதிரியு மேனைக்குலத்து ஸாமானியரில் இவர்உயர்ந்தவராவதில் எமக்கு ஆக்ஷேபமின்று. இவ்வுண்மை தேராது ஜாதிமாத்திரத்தானே யாமுயர்ந்திருக்கின்றேமென்று ஏனைக்குலத்து மஹான்களைப் பண்டாரங்களென்று இழிவாகக்கூறியும், சூத்திரரெனப் பிரஸ்தாபித்தும் பிரதமவருணத்தவர் வசைகூறுவது தங்களுக்கே வசைதேடிக்கொண்டதாக முடியும். யாம் இது காறுமுபந்யஸித்த முடிவுகளையுற்றுநோக்குவார் நமது பரமாசாரிய மூர்த்திகள் திருவாக்குகளை அநுட்டிப்பது அவர்க்குப் பெருமையோ, அன்றேவென்பதை யோசிப்பாராக. மேல்வியவஸ்தையால் ஸாமாந்யஜாதிமஹான்களிடத்திலேதானே முதல்வருணத்தவர் தோஷாரோபணஞ்செய்தலும், அவர்க்குப் பூசையாதிகள்செய்யப் பின்னிடுதலுங் கூடாதபோது மாத்ருகர்ப்பவிஹீனர்களும், சிவவிபூதிகளுமாகிய பரமாசாரியர்களிடத்தில்அன்புபாராட்டினுலன்றியுய்யாரென்பதை யாம்சொல்லவும்வேண்டுமோ? அவர்களருளிச்செய்த திவ்யஸூக்திகளை யோதிமகிழ்வதும்,அவர்க்குப் பூஜையாதிகள் வைதிகமாக நடத்திக்களிப்பதும், அவர்கள் திவ்யசரித்திரங்களைக் கேட்டுக் கண்ணீருங் கம்பலையுமாகி நிற்பதுமே அவ்வாசாரியநிதிகண்மாட்டுஅவர்பாராட்டத்தக்கஅன்பாம். சங்கராசாரியர் இயற்பகை நாயனாரையும், சிறுத்தொண்ட நாயனாரையும், சண்டேசுர நாயனாரையும், கண்ணப்பநாயனாரையும் சிவபுஜங்கம்-சிவானந்தலஹரிகளில் ஸ்தோத்திரம்பண்ணியிருக்கின்றனர். இவர்களில் வணிகரொருவரும், பிராஹ்மணரிருவரும், வேடுவரொருவருமாக முடிந்தனர். மேல்கீழென்னுஞ் சாதிகளைச் சங்கராசாரியர் சிந்தித்தனரா? அவருக்கு அன்பேயன்றே காரணமாக முடிந்தது?

இப்படி அன்புபாராட்டாதவர்களுக்குப் பிராஹ்மணத்வம் எப்படி நிலைக்கும்? அன்புடையவரோ உயர்ந்தகுலமும்,அஃதில்லாதவரே தாழ்ந்தகுலமுமாம். இதனையே (சாதியிரண்டொழிய வேறில்லை) எனவும், (இட்டார்பெரியோ ரிடாதாரிழிகுலத்தோர்) எனவும் ஔவையாருங் கூறினர். இடுதலுமிடாமையும், அன்புடைமை, அன்பின்மைகளில் அந்தர்க்கதமென்க. ஆசாரியமூர்த்திகளிடம் அன்பில்லாதபோது பிராஹ்மணத்வமாகிய உத்கர்ஷஸித்தி யொருவருக்கும் பிராப்தமாகாமையால், ஜன்மமாத்திரத்தானே பரமபாவனத்வம் நமக்கு உண்டாயிற்றென்று முதல்வருணத்தவர் மனப்பால்குடித்துச் சிவனடியாரை அவமதித்தழியாது சுகிப்பாராக.இவ்வரிய சுகப்பேறெய்தினோர் ஆசாரியசூக்திகளி லன்புநிறைந்து, அவரது திருத்தொண்டினுஞ்சிறந்து நீடுவாழ்வர்களென்பதை யாம் சொல்லவும்வேண்டுமோ? (தந்தையைத்தீத்தொழின் மூட்டியகோன்சரண் சார்ந்திலரே - னிந்தையைப்பெற்றுழி யாதிரந்தே கரநீட்டுவரோ.) என்னும் அற்புத வாக்கியத்தையும் யாவருஞ் சிந்தித்திடுக. தந்தை=சிவபாதஹ்ருதயர். தீத்தொழின்மூட்டல்=யாகஞ்செய்யவிடுத்தல். கோன்=திருஞாந ஸம்பந்தர். இவ்வாறறிந்திடுக. இவ்வுண்மையுணர்ந்து அன்பிற்சிறந்தபேர் ஜாதிஇழிவு,குலஇழிவு,பிறப்புஇழிவு, கல்விஇழிவு, செல்வஇழிவு, தொழில்இழிவு முதலிய தாழ்வுகளைச்சிவனடியாரிடம் பாராட்டியும், எங்கள் ஸம்பந்தநாதனைவணங்கியுய்யாமலும் அவலத்தழியாரென்பது சத்தியம். இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

பிள்ளையார் பிரபாவம்.

எ0 - வது பக்கத்தொடர்ச்சி.

அன்றுகழிந்து மறுநாள் நமதுபிள்ளையார் தோணியப்பரைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருக்கோலக்காவிற்சென்று கையினாலே ஒத்தறுத்துத் திருப்பதிகம்பாடினார். அப்போது ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரம் எழுதப்பட்டிருக்கின்ற பொற்றாளம் அவருடைய திருக்கரத்தில் வந்திருந்தது. அதனைக்கண்டு யாவரும் அதிசயித்தார்கள். அப்போது யாவருக்கும் அருள்புரிந்து மீண்டுஞ் சீகாழிக்குவந்து ஸ்வாமிதரிசனஞ்செய்து திருப்பதிகம்பாடி மகிழ்ந்து தமது இளந் திருக்கோலக்காட்சியை யாவரும் அநுபவிக்கும்பொருட்டு அங்குச் சிலபோது வசித்திருந்தனர். பின்பு அங்கேநின்றுந் திருநனி

பள்ளி - திருத்தலைச்சங்காடு - திருவலம்புரம் - திருப்பல்லவனீச்சரம் - திருச்சாய்க்காடு - திருவெண்காடு - திருமுல்லைவாயில் என்னுந் தலங்களுக்குப்போய், சுவாமிதரிசனஞ்செய்து திருப்பதிகங்களோதித் திரும்பிச் சீகாழியையடைந்தனர். பின்னருஞ் சில பதிகளுக்குச்சென்று தரிசித்துத் திருப்பதிகமோதிச் சீகாழிக்குத் திரும்பி அங்கெழுந்தருளியிருக்கும்போது திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர் தமது பத்னியாருடன் வந்து பிள்ளையாரைத் தரிசித்தனர். அவருக்கு விருந்தளித்து அவர் தம்முடனிருந்து தமது திருப்பதிகங்களை யாழிலமைத்து வாசித்துவரக் கட்டளையிட்டருளி அவருக்குத் தோழமையையும் அருள்புரிந்தனர். பின்பு சிவபாதஹ்ருதயர் - திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர் முதலியவர்கள்சூழ ஸ்ரீ சிதம்பரத்தையடைந்து ஸ்வாமிதரிசனஞ்செய்து (கற்றாங்கெரியோம்பி) என்னும் பதிகமோதித்துதித்தனர். பின்னர் அங்குவசித்தற்கஞ்சித் திருவேட்களத்தையடைந்து, அங்கிருந்துகொண்டே ஸ்ரீ சபாநாதரைவந்து தரிசித்துப்போவாராயினர். திருக்கழிப்பாலையினுஞ்சென்று ஸ்வாமிதரிசனஞ்செய்து திருப்பதிகமோதித் துதித்தனர். இவ்வாறெழுகுநாளில் ஸ்ரீசபேசனது திருவருளால் தில்லைவேதியர் மூவாயிரவருஞ் சிவகணங்களாய்த் தோன்றக் கண்டு களித்து, அவ்வநுபூதியைத் தமது தோழராகிய திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணருக்குங்காட்டி மகிழ்வித்தனர். அப்போது தில்லைவாழந்தணர்கள் பிள்ளையாரது பாதங்களை வணங்கினார்கள். பிள்ளையாரும் அவர்களுடைய பாதங்களைவணங்கினர். இவ்வநுபூதியிலே சிறந்த பிள்ளையார் (ஆடினாய்நறுநெய்யொடுபாறயிர்) என்னும் பதிகமோதி, அதில் தில்லைவாழந்தணரைத் தாங்கண்ட வருமையைக்கூறி அவர் பெருமைதோன்ற விதந்தனர். பிள்ளையார் ஓதிவருந் திருப்பதிகங்களை உடனிருந்து யாழிலிட்டு வாசித்துவரும் பெரும்பாக்கியத்தை யடைந்தவராகிய யாழ்ப்பாணர் ஓர்நாள் பிள்ளையாரைவணங்கி, (நிவா) என்னு நதிக்கரையிலிருக்கும் அடியேனது ஜன்மஸ்தானமாகிய திருவெருக்கத்தம்புலியூர்முதலிய தலங்களுக் கெழுந்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்கிசைந்து சிவபாதஹ்ருதயர்முதலினோர்சூழத் திருவெருக்கத்தம்புலியூருக்குச்சென்று, அப்படியே திருமுதுகுன்றுக்கும்போய்த் தரிசித்துத் திருப்பெண்ணாகடத்தையடைந்து சிவதரிசனஞ்செய்

துகொண்டு, திருநெல்வாயிலரத்துறைக்குப்போக விரும்பித் தமது தந்தையாராகிய சிவபாதஹ்ருதயர் தோளினின்றுங் கீழிறங்கித் திருப்பாதங்களேவநடந்து (மாறன்பாடி) என்னும் பதிவந்துசேர்ந்து, வழிநடந்தவிளைப்பால் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை யுச்சரித்துக்கொண்டு அப்பதியிற்றானே அடியார்களோடு அன்றிரவு தங்கியருளினார். அஃதறிந்த கடவுள் தம்முடைய திருக்குமாரர் திருமேனி வருந்தாவண்ணம் யோசித்து, திருவரத்துறையிலிருக்கும் பிராஹ்மணர்கள்யாவருக்குந் தனித்தனியே சொப்பனத்திற்றோன்றி, "நமதுகுழந்தை ஞானசம்பந்தன் நம்மிடத்துக்குவருகின்றான். அவன் ஏறுதற்கு முத்துச்சிவிகையும், அவனுக்கு நிழற்றுதற்கு முத்துக்குடையும், அவன்புகழ்தோன்ற ஊதுதற்கு முத்துச்சின்னமும் நாம் கொடுக்கின்றோம். அவற்றை நீவிர்கொண்டு அவனை யெதிர்கொண்டுபோய்க் கொடுங்கள்" என்று கட்டளையிட்டருளி அதனைப் பிள்ளையாருக்குந் தெரிவித்தருளினர். பிராஹ்மணர்கள் விழித்தெழுந்து ஆச்சரியமெய்தினவர்களாகித் திருக்கோயிலினுள்ளே புகுந்து, சுவாமி கட்டளையிட்ட பொருள்கள் அங்கிருக்கக்கண்டு மகிழ்ந்து அவற்றைத்தாங்கிக்கொண்டு சிவனடியார்கள் பலர்சூழ, வாச்சியங்கள் முழங்க, பிள்ளையாரை எதிர்கொண்டார்கள். பிள்ளையாரும் அவர்களை எதிர்கண்டனர். அப்போது சிவனடியார்களும், பிராஹ்மணர்களும் பிள்ளையாருடைய திருவடிகளில்வீழ்ந்து வணங்கி, எந்தையே! யாம் தாங்கிவந்த முத்துச்சிவிகை, முத்துச்சின்ன முதலாயினவற்றை ஏற்றருளும் என்று பிரார்த்தித்தார்கள். பிள்ளையார் அதைக் கேட்டு மகிழ்ந்து, சிவபெருமானுடைய திருவருளை வியந்து (எந்தையீசனெம்பெருமான்) என்னுந் திருப்பதிகமோதித் துதித்து, அருள்வடிவமாகிய முத்துச்சிவிகையை வலம்வந்துபணிந்து, ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தை யுச்சரித்துக்கொண்டே உலகமெல்லாமுய்யும்படி அதில் ஏறியருளினார். எம்பெருந்தகைப்பிரான் அச்சிவிகையிலேறி வீற்றிருந்தருளிய அற்புதகோலத்தைக் கண்ட சிவனடியார்கள் ஹர ஹர ஹரவென்று உச்சிமேற் கரங்கூப்பி ஆரவாரித்தார்கள். அந்தணர்கள் கண்களிகூரக்கண்டு வேதவொலியெழத்துதித்து ஆரவாரித்தார்கள். இந்திரன் முதலாயினோர் புஷ்பமாரிபொழிந்து துதித்து ஆரவாரித்தார்கள். இவ்வதிசயகோலத்துடன் எம்பெருமான் எழுந்தருளிவருகையில் மேலே முத்துக்குடைநிழற்றினார்கள். அன்றியும், வேதங்களும், வேதியர்களும், ஏனையுலகத்தவ

ர்களும் உய்யுமாறு திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார் வந்தார், சிற்சடப்பிரபஞ்சங்கள்யாவுந் தாமேயாகிய உமாதேவியார் திருமுலைசுரந்தூட்ட ஞானப்பாலுண்டருளிய பாலருவாயர்வந்தார். வேதமுதலிய எல்லாக்கலைகளையும் ஓதாதுணர்ந்தருளிய முத்தமிழ்விரகர்வந்தார் என்று முத்துச்சிந்நமொலித்துக் கிளர்ந்தது. இப்பெருங்காட்சிதோன்றப் பிள்ளையார் திருவரத்துறையையடைந்து சிவிகையினின்றுமிறங்கித் திருக்கோயிலினுள்ளே சென்று வலஞ்செய்து, சந்நிதானத்திலேவணங்கித் திருப்பதிகம்பாடித்துதித்து அந்தப்பதியிலேதானே சிலநாள் எழுந்தருளியிருந்தனர்.

சூசனை.

பிள்ளையாரது திருக்கரத்தில் பொற்றாளம்வந்த புதுமையை நோக்கின், அவரது தெய்வத்தன்மையே வெளியாகியது. "அந்தப்பொற்றாளம் ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரவடிவமாயிருத்தலால். பஞ்சாட்சரமென்பது ஐந்தெழுத்து" அது (ந - ம - சி - வா - ய) என்பது. இதனை யுச்சரிக்குங்கால் (சி - வா - ய - ந - ம) என்றமையும். இதில், சி=சிவம். வ=அருள். ய=ஆன்மா. ந=திரோதை. ம=மலம் எனவறிக. முன்னிரண்டெழுத்துக்களும் பதியும், பின்னிரண்டெழுத்துக்களும் பாசமும், இடையெழுத்தொன்றும் பசுவுமாகும். பதிக்கும் பாசத்துக்கு மிடைப்பட்டதாய்ப் பாசத்தோடுசேர்ந்து பாசமாயும், பதியோடுசேர்ந்து பதியாயும், பாசமும் பதியுமல்லாமல் வயங்குந்தன்மைத்துப் பசுவென்னு முண்மையு மிதனுணிலைக்கும். பதியோடுகூடிய ஸம்பந்தத்தை ஞானநடனமெனவும், பாசத்தோடுகூடிய ஸம்பந்தத்தை ஊனநடனமெனவும் பெரியோர்கூறுவர். ஊனநடனமொழிந்து ஞானநடனந்தானே ஆதரிக்கற்பாலதென வேதாகமங்கள் முழங்கலால், நகார மகாரங்களாகிய மலங்களைப் பின்றள்ளி, யகாரமாகிய ஆன்மா வகாரமாகிய அருள்கூட்டச் சிகாரமாகிய சிவத்தி லதிதப்படும். இதனைப் பிரகாராந்தமாகவுங்காட்டி விரிப்பாம். எங்ஙனமெனின், நம=ஜீவான்மா. சிவ=பரமான்மா. ஆய=ஐக்கியம். (నమఃపదంత్వఖిల జీవవాచి। శివఃపదంతత్పరమాత్మవాచీ।ఆయేతితాదాత్మ్యమిదంప్రసిద్ధం।నమశ్శివాయేతి జగాదమంత్రః) என்னுமுபதேசத்தாலு மறிந்திடுக. (தத்வமஸி) என்னும் ஸாமவேதமஹாவாக்யமும் இதுபோல்வதேயாம். தத்=பரமா

ன்மா. த்வம்=சீவான்மா. அஸி=ஆனாய் என்னும் ஐக்கியம். இத்தகைய மஹிமாவர்ணநங்களையுடைய ஸ்ரீபஞ்சாட்சரம் எம்பிரானது ஸ்ரீஹஸ்தத்தில் பொற்றாளவடிவமாகப் பொருந்துமானால், அவரது தெய்விகத்தை யாம் வியந்துமுடியுமா? இன்னும் அந்த ஸ்ரீபஞ்சாட்சரம் இலிங்கவடிவமாகவும் அமைந்திருக்கின்றது. இலிங்கமானது பட்டிகா - கம்ஜ - கண்டா - ஆப்ஜ - பட்டிகா - ஆத்யப்ரதாரிகா என்னும் பிரிவுகளை அங்கத்திலுடையதாய், அவ்வங்கங்கள் (ஓம்) எனவும், (வாய) எனவும், (சி) எனவும், (நம) எனவும் பொருந்துமாறு விளங்கும். அவ்விலிங்கத்துக்கு (ஓம்) வதனமாகவும், (வா - ய) இரண்டு புஜங்களாகவும், (சி) மத்யதேகமாகவும், (ந - ம) இரண்டுபாதங்களாகவும் அறியவேண்டியது. "నమశ్శివాఖ్య బీజాయ హరాయపరమాత్మనే। ఓమర్థ మంత్రరూపాయ మూలపంచాక్షరాత్మనే ఓంకారవదనాదేవీ వాయకారభుజద్వయీ। పంచాక్షరీపరావిద్యా స్వతారాలింగ రూపిణీ। శివమంత్రాభిధాదేవీ మమాంగే సంప్రతిష్ఠిత" என்னுமுபதேசமும் அதனைவிளக்கும். இன்னனபலவுள. மேல்வாக்கியத்தில், (ఓమర్థ మంత్రరూపాయమూలపంచాక్షరాత్మనే) என விதந்தமையால், ஓங்காரத்தினுடைய அர்த்தரூபமாயுள்ளது ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரமென்பதும் வியக்தம். (ஓ) என்பதில் வட்டவடிவும், ரேகைவடிவுங்காண்டலால், அது பிந்துநாதாத்மகமாயிருப்பதும் பிரஸித்தியடைந்தது. ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரம் அதிற் கொள்ளக்கிடக்கும் பொருளாயினமையும் பிரஸித்தம். இவ்வுண்மையையுணருங்கால், எம்பெருவாழ்வினது திருக்கரத்தமைந்த பொற்றாளமும், அதிற்றீட்டிய ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரமும் யாவை? அவற்றின் ஸம்பந்தம் யாது? எனவறிவது சுலபமாம். பொற்றாளம் வட்டவடிவினது. நாதவடிவமானது. ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரந் தீட்டப்பெற்றது. இவற்றால், நாதபிந்துவடிவமாகி, ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரப் பொருளைக்கொண்டு விளங்கும் பிரணவமே பொற்றாளமாயினமை நிச்சயிக்கப்பட்டது. பிரணவமாகிய வாசகத்துக்கு வாச்சியர்கள் சிவசக்திகளென்பதையும், அன்னோரிரண்டுபொருள்களாகி வேறானவிடத்தும் அவர் கூடினவிடத்தன்றி யோரியக்கமுமின்றென்பதையுமேயன்றோ எம்பிரான்கரத்தமைந்த விரண்டுதாளங்களும், அவையிரண்டுங் கூடினவிடத்துண்டாகு நாதமும் பொருள்படுத்திவிட்டன? இவற்றைநோக்குங்கால், எங்கள் பெருந்தகையினது அங்கப்பிரத்யாங்கஸாங்கோபாங்கங்கள்யாவும் பிரகிருதிய

தீதமெனல் பசுமரத்தாணி யறைந்தாற்போல நாட்டப்பட்டது. இதுகாறும் பொற்றுளத்தின் சீர்த்தியை யொருவாறுபுகன்றும். இனி ஏனைச்சீர்த்தியையுங் கொஞ்சமெடுத்திசைப்பாம்.

திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர் அறுபத்துமூன்றுநாயன்மார்களி லொருவர். இவர் ஜாதியிலே பாணர். இவருக்கு எம்பிரான்விருந் தளித்ததும், தமது தோழமையைத்தந்ததும் இவரது அன்பு கார ணமாகவன்றி வேறில்லை. ஜாதியிழிவைநோக்குறல் முத்தர்கணி லைமையன்று. இவ்வளவு கடந்தநிலைமை இரண்டிடங்களிலும் ஸம மான அன்பு நேர்ந்தவிடத்தன்றிப் பெருமையுறாது. எம்பெருமக்க ளிருவர்மாட்டு மவ்வன்புடைமைக்கு அளவுகாணமுயலலபராத மாகமுடியும். யாழ்ப்பாணருக்குப் பிள்ளையாரிடம் அன்புமாத்தி ரமும், பிள்ளையாருக்கு யாழ்ப்பாணரிடம் அன்போடு அருளும் நிறைந்திருந்தமையறிக. அருள்புரியுந்தன்மை பிள்ளையார் சமயா சாரியமுதன்மைகொண்டிருந்ததனுலென்க. அன்பினது நிறைவா லிரண்டிடங்களிலும் ஸாம்யாதிசயமேகடித்தது. இதனுல், பிள் ளையார் யாழ்ப்பாணரிடம் பரிவுபாராட்டியது ஸாமஞ்சஸமேயா யிற்று. இதுவே யுலகில் யாவர்மாட்டும் பயன்படத்தக்கபண்பாம். இஃதொழிந்து, இருவரில் ஒருவருக்கு அன்பில்லாதபோது அது மணஞ்செய்யாது. அவ்வளவேயன்றிக் குணஞ்செய்யாதென்பது எமதுகருத்தன்று. எங்ஙனமெனின், ஏனாதிநாயனுர்-கலிக்கம்பநா யனுர்-மெய்ப்பொருணாயனுர் முதலினோர் தம்மைவஞ்சிக்கப் பொ ய்வேடந்தாங்கிவந்த பூரியர்மாட்டும் அவர் பொய்ம்மையைநா டாது மெய்ம்மையே பாராட்டினர்.அது அவருக்கு நலஞ்செய்யத் தாழ்த்ததின்று. இதனுல், சிவவேடத்தைக்கண்டபோது அது அன்புநிறைந்தவிடமேனும், அல்லாதவிடமேனுந் தாழாதுவண ங்கி அன்புபுரிதல்வேண்டும். இதுவே மேலோர்செய்கை. இச் செய்கைக்கு அன்பேகாரணம். இச்செய்கையில்லாதபோது அன் புகுறைந்த மற்றையிடத்தைப்போலவே இதுவும்முடியும். ஏகல வனென்னும் வேடன் மரப்பாவையைத் துரோணராகப்பாவித்து அன்புசெய்தமைக்கே பரிசுகிடைக்குமாயின், சிவனடியார்வேட த்தை மெய்யாகமதித்து அன்புசெய்வதில் ஏன் தாழ்வுண்டாகும்? சேரமான்பெருமாணாயனுர் உழமண்ணாலுடல்வெளித்திருந்த வண் ணானைப் பேரன்போடு வழிபட்டதும் ஸத்தியமாகையால், அடி

யார்வேடத்தில் விசாரஞ்செய்து காலங்கழித்துப் பலனையிழப்பது பாவிகளுக்கேசிறக்கும். ஆயின், சூத்திரனிடத்திலே சிவவேடத்தைக்கண்டு பிராஹ்மணன் அன்புமிகுதியால் அவனைவணங்குதலும், அவனிடம்புசித்தலுங் கூடுமோவெனின், அன்பிருந்தால் அவசியங்கூடும். அன்பு காரணமாகக்கூடுமென்றதனால், அன்பில்லாதபோது கூடாதென்பதேசித்தம். அன்பின்மூழ்கிச் சிறந்தபோது தன்னைமறத்தலால், அது அருட்செயலாகமுடியும். அப்படியே அன்பின்மையின் மூழ்கித் தன்னை மறந்துசெய்யுஞ் செயல் யாவும் ஸ்வபோதகல்பனமாகமுடியும். பக்திமார்க்கம் – விதிமார்க்கம் என்னு மிருவிதமார்க்கங்கள் சிவாராதனத்துக்கு ஹேதுவாகும். இவற்றுள் பக்திமார்க்கமே சிறந்தது. பக்தியென்பதும் அன்பு என்பதும் ஒன்று. அன்பு கடிக்காதபோதே விதிமார்க்கம் கனம்பெறும். அன்பு சிறந்தபோது அதன்முன்னர் விதியானது சிறக்காது. சிவகோசரியார் விதியிலே சிறந்தவர். கண்ணப்பதேவர் அன்பிலேசிறந்தவர். இருவர்தம்முள்ளுங் கண்ணப்பர் தன்மை விசேடித்தது ஸர்வஸம்பிரதிபந்நமாயிற்று. அந்தணராகிய சிவகோசரியார் படைத்தவைகளைச் சிவபெருமான் நுகர்ந்ததின்று. வேடுவராகிய கண்ணப்பர் படைத்தவைகளை அவ்வெம்பெருமான் நுகர்ந்தருளினர். சிவகோசரியார் படைத்தவை கனிவர்க்கங்கள். கண்ணப்பர் படைத்தவை மாம்ஸவர்க்கங்கள். இவற்றைநோக்குழி அன்புக்கு முன்னர் விதியானது எவ்வளவு கனம்பெறுமென்பதை விவேகிகள் யோசியாமற்போகார். சிவகோசரியார் வேதவேதாந்தங்கள், வேதாந்த சித்தாந்தங்களுணர்ந்தவர். கண்ணப்பதேவர் அவற்றையுணராதவர். அவருக்குச் சிவமும், அச்சிவன்மாட்டு அன்பொன்றுமேதெரியும். இந்த நிலைமையை யூகிக்கின், அந்தணன் அன்புமிகுதியால் சூத்திரன்மாட்டருந்துதல் கூடுமோவென்னு மாசங்கை பரிகாரமாம். மேற்கூறிய திருநீலகண்டரைப் பெரும்பாணரென்றும். இவரதுஜாதி இடையர் குயவர் ஜாதிகளினுந்தாழ்ந்தது. இவருக்கு நங்காழிநாதர் விருந்தளித்தாரென்று மேலேகூறினும். இவரைத் தூரவைத்து உபசரித்தாரென்று கூறலாமா? அங்ஙனங்கோடல் பேரபராதமாக முடியும். இதை யாவரேனு மறுப்பாரெனின், அப்பூதியடிகள் திருமனையில் திருநாவுக்கரசுகள் அமுதுகொண்டது எப்படியெ

ன்று சொல்லட்டும். அரசுகள் பரிசித்தபாத்திரமுதலியவைகளை அப்பூதியடிகள் அலம்பித்தான் எடுத்துக்கொண்டார்போலும்.இவ்வாறு நினைப்பினும் பாவம் விளையும்! விளையும்!! (முனைவரையுள் ளெழுந்தருளு வித்தவர்தாண் முன்விளக்கும் - புனைமலர்நீர் தங்கண்மேற் றெளித்துள்ளும் பூரித்தார்) என்னுந் திருவாக்கால் அப்பர்சுவாமிகளுடைய ஸ்ரீ பாததீர்த்தத்தை அப்பூதியடிகளும், அவருடைய மனைவி - மக்கள் - பந்து பரிஜநங்களும் ஸ்வீகரித்தார்களென்று வெளிப்பட்டது. (இருந்துவெண் ணீறு சாத்தி யில்லுடை யிருவ ருக்கும் - பொருந்திய நீறு நல்கிப் புதல்வர்க்கு மளிக்கும் போழ்தில்) என்னும் வாக்கியத்தில் அப்பர்சுவாமிகள் அப்பூதியடிகளார்க்கும், அவருடைய மனைவிமக்களுக்கும் விபூதிப்பிரஸாதம் அளித்தாரென்று வெளிப்பட்டது. (மைந்தரு மறையோர் தாமு மருங்கிருந் தமுதுசெய்யச் - சிந்தைமிக் கில்ல மாதர் திருவமு தெடுத்து நல்கக் - கொந்தவிழ் கொன்றை வேணிக் கூத்தனு ரடியா ரோடும் - அந்தமி ழாளி யாரங் கமுதுசெய் தருளி னாரே.) என்னும் பாடலில் அப்பர்சுவாமிகள் அப்பூதியடிகளும், அவருடைய புதல்வர்களுங் கூடவிருந்துண்ண, அப்பூதியாருடைய மனைவியார் திருவமுதுபடைக்கத் திருவமுதுகொண்டருளினார் என்று வெளிப்பட்டது. திருநாவுக்கரசுகளுடைய ஸ்ரீ பாததீர்த்தஸ்வீகாரஞ்செய்தாரெனவும், அவரிடம் விபூதிப்பிரஸாதம் வாங்கிக்கொண்டாரெனவும், அவரோடுகூடவிருந்துண்டாரெனவும், அப்பூதியடிகளைச் சிறப்பித்திருக்கும் வாய்மைக்கு என்னஸமாதானந் தேடுவது? இவ்வளவும் உண்மையானபோது யாழ்ப்பாணரைத் தம்மோடிருத்தி விருந்தளித்தார் காழிநாதரென்பதற்கு என்ன தடையுளது? அன்றியும்,திருநீலநக்கவடிகள் பிள்ளையாருடன்வந்த யாழ்ப்பாணருக்குத் தமதில்லத்தினடுவில் வேதிகையின்பக்கத்திற் சயனிக்க இடங்கொடுத்ததும், யாழ்ப்பாணர் தமது பத்னியாருடன் அங்கு நித்திரைகொண்டதும், அதனால், வேதிகையிலுள்ள நித்யாக்னி வலஞ்சுழித்து முன்னையிலும் ஓங்கிப் பிரகாசித்ததும் என்னை? இதனுண்மையையறிந்த ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரவர்கள் பெரியபுராணவசனத்தில் "(வருமணமன்று பக்தியே மகிமைதருவது) என்பதையே மேலுண்மை விளக்கியது" என்று இனிது கூறினர். யாழ்ப்பாணருக்கு விடுதிகாட்டக் காழிவிரகர் கட்டளையிட்டருளியதும், அப்படியே திருநீலநக்கர் விடுதியளித்துபசரித்ததும் யாழ்ப்பாணரிடம் இருதிறத்தவர்க்கு முண்டாயிருந்த அன்பும், இருதிறத்

தவரிடமும் யாழ்ப்பாணருக்குண்டாயிருந்த அன்புமே காரணம். யாழ்ப்பாணர் பத்னியாருடன் கூடியிருந்தமையால், அவருக்குத் தனிவிடுதி அவசியமாயிற்று. எல்லாப்படியாலும் அன்பின்பெருமையே பிரகாசமாயிற்று.

இதனை யின்னும் வலியுறுத்துவாம். "अपि वा यश्चण्डालश्शिव इति वाचं वदेत्तेन सह संवदेत्तेन सह संवसेत्तेन सह भुञ्जीत" என்னுஞ்சுருதியில் (சிவ) என்றுஒருவனுச்சரிப்பானாயின், அவன் சண்டாளனாயிருந்தாலும் அவனோடு வசனிக்கலாம், அவனோடுகூடி வாழலாம், அவனோடிருந்து உண்ணலாம் என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதை யிப்படியே பொருள்கொண்டால் தத்தஞ் சாதியுயர்வு கெடுமென்று இங்ஙனங்கூறியது ஔபசாரிகமென்பர் அறியாதார். உபசாரமென்று கூறுகையால், உண்மையன்றென்பது அவர்கருத்து. உபசாரத்துக்கும், உண்மைக்கும் இலக்கணம் யாதெனின், இல்லாதயோக்யதையை யுள்ளதாகக் கௌரவித்தலுபசாரமும், உள்ள யோக்யதையை யுள்ளவாறு கௌரவித்தலுண்மையுமாகும். இதனால்,(சிவ) என்னும் அக்ஷரத்வயபதத்துக்கு இல்லாதயோக்யதையை வேதம் உள்ளதாக வுபசரித்துக்கூறியது என்பதையே பூர்வபட்சிகள் தீர்மானிக்கவேண்டியது. பிரகிருதவிசாரத்தில்,அதற்கில்லாத யோக்யதை யாதென விசாரிக்குமிடத்தில்,சண்டாளன் அதை யுச்சரிப்பானாயின், அவனுக்கு அவனிடத்துள்ள சண்டாளத்தன்மையை அது நிவிர்த்திக்கமுடியாதென்பதேயாம். சபாசு நன்று! நன்று!! ஒருதேகத்தை ஆஸ்ரயித்திருக்குஞ் சண்டாளத்தன்மையை நீக்கமுடியாத சிவமந்திரமா ஓரான்மாவை ஆஸ்ரயித்திருக்கும் ஆணவத்தை நீக்கப்போகின்றது? இத்தகைய அவலமந்திரத்தையா மோக்ஷமந்திரமென்று வேதங்கூறியது? இனி, அதை மோக்ஷமந்திரமென்று வேதங்கூறியதும் ஔபசாரிகமென்பார்போலும். அந்தமந்திரத்துக்குள்ள எல்லாவாதிக்யமும் உபசாரமாகமுடிந்தால், அதற்கு உண்மையாகமுடிந்த வாதிக்யந்தான் யாது? ஐயோ கலிகாலப்பண்பே! ஜாதியுயர்வைப் பிரதிபாதிப்பதுமாத்திரமே அவருக்கு உண்மையும், ஏனையுயர்வுகளைப் பிரதிபாதிப்பது அவருக்கு உபசாரமுமாகமுடிந்தது ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! உண்மையில், அது ஒருவனுடைய சண்டாளத்தன்மையை நீக்குவது சத்தியமென்பதே ஆன்றோர்துணிவு.

நாராயணமந்திரம் சிறந்தது என்று கொள்ளுமொருவன் சிவமந்திரத்துக்குள்ள வாதிக்யத்தை உபசாரமென்றுகூறுவன். உண்மையென்றுகொண்டால், தனது நாராயணமந்திரம் மகிமைகுன்றுவதால். நாராயணமந்திரத்துக்கு வேதத்தி லாதிக்யம்பெறப்பட்டவழி, அது சத்தியமென்றுகொண்டு கூறுவன். அது தனது அபிமானரூபமாயிருத்தலால். அப்படியேயன்றோ ஜாதியபிமானத்தாற் பீடிக்கப்பட்டபேர் அந்தச் சாதியைநோக்க ஏனையவற்றைக்குறைவாகவெண்ணியும், அப்படியே அநுட்டித்துங் காலங்கழித்துவருகின்றனர்? எதனிடத்துத் தமக்கதிகவபிமானமோ, அதையே பெரிசென்று அவிவேகிகள்கொள்வர். ஜாதி - சமயம் என்னுமிரண்டு ஸம்பந்தங்களை யொருவன் பெற்றவிடத்திலும், சமயத்தைக்காட்டிலுஞ் சாதி அவனுக்கு முக்கியமாகவிருப்பின், சமயமகிமைகளை உபசாரமென்றுகூறிச் சாதிமகிமைகளை உண்மையென்றுபேசி மகிழ்வன். அபிமானமொழிந்து தான்பற்றிய பொருள்களில் யாது முக்கியம் என்று நியாயமணங்கமழ்ந்திட விசாரிப்பானுயின், அப்போதன்றோ உண்மை அவனுக்கு வியக்தமாகும்? அப்படி விசாரிக்கின், ஜாதிசமயங்களில், ஜாதி அமுக்யமும், சமயம் முக்கியமுமாகமுடியும். சமயத்தைக்கெடுக்கத்தக்க ஜாதியேற்றங்க ளத்தனையும் அவனுக்கு ஔபசாரிகமாவதிலுந் தட்டில்லை. (சாத்திரம்பல பேசுஞ்சழக்கர்காள் - கோத்திரமுங்குலமுங் கொண்டென்செய்வீர்) என்பது பிரமாணம். இந்த விசாரத்தால், சிவமந்திரத்துக்கு வேதங்கூறிய ஆதிக்யம் ஸத்தியம் என்று யாம் காட்டியது ஸபலமாயிற்று. இந்த மந்திரோபமானத்தால், சிவனடியாரது ஜாதியிழிவு தக்தபடநியாயவத்தாக யாம் நிரூபித்ததும் ஸாமஞ்சஸமாயிற்று. இவ்வுண்மையுணராதார்கூறுஞ் சாதியேற்றம் நிரஸ்தம்.

இன்னுங்கொஞ்சம் யோசிப்பாம். ஒரு வேளாளன் தான் சிவதீக்ஷாவிசேஷத்தால் சைவனென்று வெளியாகிறுன். நீயென்ன ஜாதியென்று அவனைக்கேட்டால் நான் சைவன் என்று பதில் சொல்லுவதொழிய நான் வேளாளன் என்று பதில் சொல்லான். அப்படியே சடைமுடித்து அல்லது முண்டித்துக் காவிபூண்டவோர் வேளாளனும் பிரவர்த்திக்கின்றுன். இவ்விருதிறத்தவருந் தங்கள்ஜாதியை மறந்துஞ் சொல்லார். எத்தனைதரம் புரட்டிக் கேட்டாலுஞ் சைவரென்றே பதில்சொல்வர். தங்கள்ஜாதியை

யேன்சொல்லாரெனின், தங்களுடைய சமயஸம்ஸ்காரத்தால் ஜாதி நலம் நசித்ததென்பதே அவர்துணிவு. தங்களுக்குச் சாதிநசிக்கின் றமையால், நசித்துச் சொரூபஹானியடையும் ஜாதியைவிட்டு ஸதாஜீவித்துநிற்குஞ் சமயத்தையே தாரகமாக்கொண்டு கூறுகி ன்றனர். இது சாஸ்திரஸித்தமும், ஸத்துக்களுடைய அநுபவஸித்த மும் ஆகும். எப்போது வேளாளனுக்கு வேளாளஜாதிநசித்ததோ, அப்போதே பிராஹ்மணாதிகளுக்கு அவரவர்ஜாதிகளும், அநு லோம பிரதிலோமர்களுக்கு அவரவர் ஜாதிகளுஞ் சமயஸம்ஸ்கார த்தால் நாசமெய்தினமை ஸித்தம். வேளாளனின்மேலிட்ட பிராஹ் மணனுக்கும் வேளாளனைப்போலவே ஜாதிநசித்தலால் அவன் பிராஹ்மணனென்பதொழிந்து சைவனென்றே வெளியாகிறான். இப்படியே வேளாளனிற்கீழிட்ட அநுலோமனுக்கும் வேளாளனை ப்போலவே ஜாதிநசித்தலால் அவன் அநுலோமனென்பதொழிந்து சைவனென்றே வெளியாகிறான். இந்த வியவஸ்தையால் யாவ ருஞ் சைவராயினமை வியக்தம். இதனால், யாவரும் ஒரேஜாதி யென்பதும் ஸித்தம். இங்ஙனமாக, வேளாளசைவன் பிராஹ்மண சைவனைமாத்திரமே சைவனெனக்கொண்டு அவனிடமுண்டு களி க்கிறான். அநுலோமசைவனைக் கனவினும் மதியான். அநுலோம சைவனை வேளாளசைவன் எவ்வளவாகமதிக்கிறானோ, அவ்வள வாகவே வேளாளசைவனைப் பிராஹ்மணசைவன் மதிக்கிறான். இதனை நோக்குமிடத்து இருதிறத்தவர்க்குஞ் சொல்லுஞ்செய லும் வேறுபட்டு உண்மைக்கு ஹானியுண்டாகின்றது. அன்றி யும், வேளாளசைவன் பிராஹ்மணசைவனைவிட்டுப் பிராஹ்மண அசைவனிடமு முண்டுகளிக்கிறான். பிராஹ்மண அசைவனென் றது சிவதீக்ஷையடையாத ஸர்மானியதுவிஜனை. சிவதீக்ஷையில் லாதவனும், சைவபாஹ்யமாகிய பாஞ்சராத்திரதீக்ஷையுள்ளவ னும், இவற்றால், பஸ்மத்வேஷம், சிவத்வேஷம், வெள்ளைமண்யோ நிபுண்டரதாரணம், விஷ்ணுபரத்வம் இத்யாதி ஹேயாவலம்பநமு டையவனுமாகிய ஸாமானியவிப்பிரனைமதித்து அவன்பாலுண்டு களிக்கின்ற வேளாளன் யான் சைவனென்று வாய்கூசாதுபேசுவது ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! வேளாளரிற்சிலர் யோநிபுண்டரந்தாங் கியுந் திரிகையால், அவரிடஞ் சைவராகிய வேளாளரும், தங்களி டம் அவரும் ஸம்பந்தியாகவுண்டுவாழும் அழகுஞ் சிரிப்பைத்தரு

கின்றது. இந்த மண்பூசிய வேளாளர்களையும் நீங்கள் யாவர் என்றுகேட்டால், அவர்களும் நாங்கள் சைவர்கள் என்று கூறுகின்றார்கள். பூசுவது மண்ணும், பேசுவது சைவமுமென்றால் எவ்வளவு பேராச்சரியம்! இதனால், இன்னோர் சைவரென்று பேர்பூண்டு திரிவது தங்கள் வேளாளஜாதிக்கு (மேல்மொலாம்) பூசுவதாக ஏற்படுகிறதேயன்றி வேறில்லை. இந்த விவகாரத்தால் நீறுபூசிய வேளாளர்கதியையும் இப்படியேயன்றோ கொள்ளவேண்டியிருக்கின்றது? மண்பூசியவன் தன்னைச்சைவனென்று சொல்லிக்கொள்வதொழிய, அவனுக்கு எப்படிச் சைவத்தில் அன்புகிடையாதோ, அப்படியேயன்றோ நீறுபூசியவனுந் தன்னைச்சைவனென்று சொல்லிக்கொண்டு சைவத்தில் அன்புவகியாதவனாகத் திரிகின்றான்? இதனால்,வேளாளர் யாம்சைவரென்று கௌரவம்வகித்துத்திரிவது பெரும்பாவமேயாகும். இங்ஙனநிற்க, வேளாளசைவர் தாம் எதனையுண்ணுமிடத்துஞ் சிவார்ப்பிதமின்றியுண்ண வேதசிவாகமங்கள் உடன்படா. அங்ஙனமாக, தங்கண்முகத்தின் மண்பூசியும், கரிதடவியுஞ் சிவார்ப்பிதஞ்செய்யாது எதனையுமுட்கொள்ளும் ஸாமானியத்விஜர்கள்பால் அவர்களுண்டுசேஷித்த அன்னபானீயங்களைப் போக்யமாகத் திருப்தியுடன் வாங்கியுண்ணுதல் என்ன சைவமோ? யாம் அறியோம். அநுலோமருள் சிலர் சைவரானவிடத்து அன்னோர் சைவாசாரங்களைவகித்து மெய்யன்புடன் பரமசிவனை வழிபட்டுச் சுத்த சைவராயிருக்குமிடத்தும் அவர்பால் வேளாள சைவர் அருந்தார். தம்பக்க லவரருந்தநேரின், ஸமபந்திகொள்ளார். அவ்வநுலோமசைவரோ, விதிப்படி யாவுஞ் சிவார்ப்பிதஞ் செய்து உண்பவர்கள். இத்தகையோர் தூரமாகவும், அசைவம் பழுத்தொழுகும் விப்பிரர் ஸமீபமாகவும் வேளாளசைவருக்கு நேர்ந்த மகிமை அதிசயம்! அதிசயம்!! இதனால், சைவநலம்பெற்று வாழும் விப்பிரர்முதல் எல்லாவருணத்தவரையும் ஸமீபமாகவும், அசைவம் பழுத்தொழுகும் விப்பிரர்முதல் எல்லாவருணத்தவரையுந் தூரமாகவுங் கொண்டுவர்த்திக்கும் உண்மையான வேளாள சைவர் எம்மை விரோதிக்கவிடமில்லை. அயதார்த்தநடை கூடாதென்று யதார்த்தத்தை இங்கே யாம் பிரதிபாதிப்பது நடுவுநிலைமையுடைய யாவர்க்கும் ஸந்தோஷத்தையே யுண்டுபண்ணும். இவர்களைப்பார்த்து, இவர்கள்பேரை யிரவலாகத்தாங்கித்திரியும் (கள்

ளுஞ்சுள்ளுங்) கலந்துண்ணும் வேளாளப்போலிகளுந் தங்களை யுய ர்வாகமதித்துக்கொண்டு அன்னியஜாதி நிந்தைபுரிந்தும், அவரோ டுண்ணப் பின்னிடைந்துஞ் சீலம்பாராட்டுகின்றனர். இவர்களுக் குஞ் சுத்தவேளாளருக்கும் பேதமென்னை? இதனை நமது சைவ வேளாளர்கூர்ந்து யோசிக்கவேண்டியது.

இவர்கணிற்க, ஆதிசைவர் என்று பிரஸித்தியடைந்திருக் குஞ் சிவபிராஹ்மணர்தன்மையைக் கொஞ்சம் பரியாலோசிப்பாம். இவர்கள் சிவனுடைய முகத்திலுதித்தவர்கள் என்று சொல்லப்படு கின்றனர். சிவபிரானது ஸம்பந்தவிசேஷத்தால் இவர்களுடைய ஜந்மமே பரமபாவனத்வமெய்தியிருக்கின்றது. இன்னோர் பிரம னது முகத்திலுதித்த ஸாமானிய பிராஹ்மணர்தன்மையை யெய் தார்கள். சிவன் எப்படி மலமில்லாதவராயிருந்து, மலபத்தராகிய பசுக்களுக்கு அந்தமலத்தை உயிருக்குயிராயிருந்து பாகப்படுத்தி மோசிப்பாரோ, அப்படியே ஜந்மத்தினாலேதானே பரிசுத்தமெய்தி வேறு ஸம்ஸ்காரம்வேண்டாது ஸ்வயம் ஆசாரியபிரவர்த்தகம்வகித் து ஜீவர்க்களை ரக்ஷிக்கின்ற யோக்யதையுடையாரென்பதே துணிவு. ஆயின், இவர்களைப் பிராஹ்மணரென்பதும், வைதிகசைவஸித்தமா ன ஸம்ஸ்காரங்களை இவர்களுக்குச்செய்வதும் என்னையெனின், சிவ னைப் பிராஹ்மணரென்பதும், அவருக்குச் சாஸ்திரஸித்தமான கிரு த்யங்களைநடத்திப் பூசிப்பதும் எப்படியோ, அப்படியேயென்றறிய வேண்டியது. சிவன் யாவருக்குந் தெய்வமாயிருப்பதுபோல், இவர் கள் யாவருக்கும் ஆசாரியர்களா யிருப்பதறிக. சிவனுக்கு வேறு தெய்வங் கேட்கப்படாதவாறு இவர்களுக்கு வேறு ஆசாரியர்கள் கேட்கப்படாரென்றறிக. ஆகையாற்றானன்றோ இவர்கள்ஜாதிக்கே குருக்கள்ஜாதி என்னும்பேர் நிலைத்தது? இவர்கள் யாவருமே குரு க்களாகின்ற நியாயத்தால், இவர்களில் சிஷ்யர்கள் என்று வெளி வரத்தக்கவர்கள் இல்லாமற்போயினர். இவர்களில் யாரும் சிஷ்யர் களாகாமையும், யாவரும் குருக்களாகச்சிறந்தமையும் நோக்கின், இவர்களைக்காட்டிலும் வேறாயுள்ளவர்களே இவர்களுக்குச் சிஷ்ய ராகவேண்டியிருக்கின்றது. அவர்களேயன்றோ பிராஹ்மணர்-க்ஷத் திரியர்-வைசியர்-சூத்திரர் என்னும் அதிகாரிகளாயுள்ளபேர்? இந் நால்வருக்குமே சிவபிராஹ்மணர் குருக்களாதல் சிறந்தமையின், இவர்களை ஏனைச்சாதிகளோடு ஸாம்யமாகக்கோடலும், அவர்களைக்

காட்டிலுந் தாழ்வாகநினைத்தலும் பெரும்பாவத்தையேவிளைக்கும். இவர்கள்மகிமையை ஆதிசைவப்பிரபாவம், சிவத்விஜோத்கர்ஷ மாங்மியம் என்னும் நூல்களில் விஸ்தரித்திருக்கின்றேம். ஆண் டுக்கண்டுணர்க.

இவர்கள்பெருமை தெரிந்து குணப்படாமல் ஸாமானியராகிய பிராஹ்மணருட்சிலர் இவர்களைத் தங்களுக்குத் தாழ்ந்தவராக எண் ணி இறுமாந்துரைக்கின்றார்கள். இது கேவலம் அஸங்கதம். எங்ஙனமெனின், பிராஹ்மணாதி சாதுர்வருணத்தவருந் திருக்கோ யில்களிற்சென்று சிவதரிசனஞ்செய்து வழிபடுகின்றார்கள். அங் ஙனஞ்செய்கையில், கர்ப்பகிரகம் – அந்தராளம்-மஹாமண்டபம், அர்த்தமண்டபம் என்னும் பாகுபாடுகளமைந்த இடங்களில்,கர்ப்ப கிரகத்திற்போக அதிகாரம்பெறாமல் அந்தராளம் என்னும் இரண் டாம் ஆவரணத்திலிருந்தே பிராஹ்மணர்கள் தரிசிக்கின்றார்கள். முதலாவரணமாகிய கர்ப்பகிரகத்திலிருக்கத்தக்கவர்கள் சிவபிரா ஹ்மணராகிய ஆதிசைவரொருவரே. இவற்றை முறையே நிரு பிக்கையில், கர்ப்பகிரகம் சுத்தபுவனம் எனவும், அந்தராளம் சுத்தாசுத்தபுவனம் எனவும், மஹாமண்டபம் அசுத்தபுவனமென வும், அர்த்தமண்டபம் அசுத்தபுவனத்தின்கீழ் எனவும் வெளிப் படும். இப்படியே அநுலோம பிரதிலோமர்களுக்கு உபகாரார்த் தம் காரியகோடியான ஸ்தானங்கள் இன்னுமுள. இவை ஆகம விசாரத்தால்விளங்கும். சுத்தாசுத்தபுவனவாசிகளென்று யாம் விப்பிரகோடிகளைப் பிரஸ்தாபித்ததும் தீக்ஷையால் ஸம்ஸ்காரப் பட்டபேரை. இதனால், தீக்ஷாஹீனர்களாகிய விப்பிரர்கள் அந் தச் சுத்தாசுத்தபுவனப்பிரவேசத்துக்கு அதிகாரிகளாகார்களென் பது திண்ணம். ஓர்கால் அன்றேரதிக்கிரமித்துப்பிரவேசிக்கின், அந்தஸ்தானம் பிராயச்சித்தத்தை அபேக்ஷிக்கும். அதீக்ஷிதஸா மாங்யபிராஹ்மணர்கள் எப்படிச் சுத்தாசுத்தபுவனத்துக்கு அநதி காரிகளோ, அப்படியே தீக்ஷிதஸாமாங்யபிராஹ்மணர்கள் சுத்தபு வனத்துக்கு அநதிகாரிகளாவார்கள். தீக்ஷிதவிப்பிரர்களே சுத்தபு வனத்துக்கு அதிகாரிகளாகாதபோது அதீக்ஷிதவிப்பிரர் அதற்கு எவ்வளவு தூரத்தி லிருக்கத்தக்கவர்களென்பதை யாம் சொல்லவும் வேண்டுமோ? இவ்விதஸ்தானபேதங்களையுடைய திருக்கோயில் களில் சிவபிராஹ்மணராகிய ஆதிசைவர் சிவதரிசனஞ்செய்விக்க

வும், விபூதிபிரஸாதங்கொடுக்கவும், ஆசீர்வாதங்கள்புரியவும், ஏனைப்பிராஹ்மணுதியர் சிவதரிசனஞ்செய்யவும், விபூதிபிரஸாதம் வாங்கித்தரிக்கவும், ஆசீர்வாதத்தைப்பெற்று வாழவும் யோக்யராய்விளங்குகின்ருர்கள். இது ஸநாதனமான தர்மமென்பதை ஸ்ரீமந் மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் பூர்வாச்சிரமத்தில் சிவத்விஜரிடம் விபூதிவாங்கித் தரித்துக்கொண்டார் என்றுகூறும் ஸ்ரீஹாலாஸ்யமாஹாத்மியத்தாலறியலாம். இவ்வுண்மைதேராது விப்ரகோடிகளாயுள்ளபேர் சிவத்விஜர் விபூதி கொடுக்கவாங்கவும், அவர்காட்டச் சிவதரிசனஞ்செய்பவும்பின்னிட்டு, ஸ்வயம்பிரவர்த்தகத்துக்கு முத்துலை போட்டுவருந்துகிருர்கள். "శివాగ్రేశివనిర్మాల్య ముగృహీత్వాశివద్విజాత్, స్వయమేవాదదానశ్చేన్నరకంప్రతిపద్యతే" என்னும்வசனபரியாலோசனையால் அதுநிரஸ்தம். சுருதிகுருசுவாநுபவங்களால் சிவபிராஹ்மணர் தன்மை இனிதுவெளிப்படுநுட்பந்தேராமல் ஸாமாந்யவிப்பிரர் இன்னுஞ் சில அஸங்கதங்கள் கூறுகின்றனர். என்னெனின், சிவத்விஜராயுள்ளபேர் தங்களிற் குறைந்தஜாதியெனவும், அவர்கள் சிவஸந்நிதானத்தின்மாத்திரமே பூஜ்யரெனவும், அந்தஸ்தானத்தில் அவர்கள்கையில் தீர்த்தபிரஸாதம் - விபூதிபிரஸாதம் இவைகளை ஸ்வீகரிக்கலாமெனவும், அஃதொழிந்த ஏனையிடங்களில் அவர்கள் அபூஜ்யர்களெனவும், அவர்களிடத்தில் அவ்விடங்களிலொன்றும் ஸ்வீகரிக்கலாகாதெனவும் பொங்கிவழிந்திடுவதேயாம். இது எம்மட்டி லங்கீகரிக்கப்படுமென்பதைக் கொஞ்சம் யோசிப்பாம். தங்களிற் குறைந்தஜாதியினராகிய சிவத்விஜர் சிவஸந்நிதானங்களில் தங்களைக்காட்டிலும் பூஜ்யராயிடுதல் எங்ஙனம்? குறைந்தஜாதியினர் பூஜ்யரும், உயர்ந்தஜாதியினர் அபூஜ்யரும் ஆகுமுறைமை சாலச்சிரிப்புடைத்தே! பூஜ்யரல்லாத சிவத்விஜர் ஸந்நிதான விசேஷத்தால் பூஜ்யராகிறபோது பூஜ்யராகவேயிருக்கும் விப்பிரகோடிகள் ஸந்நிதானவிசேஷத்தால் அதிகபூஜ்யராகவன்றோ ஆகவேண்டும்? அங்ஙனமின்றித் தலைகீழாயிடுதல் யாங்ஙனம்? சிவபிராஹ்மணர் இயற்கையில் பூஜ்யராகையால், அவர்கள் சிவாலயபூஜைக்கு அதிகாரிகளாயினரெனவும், ஏனையபிராஹ்மணர் செயற்கையில் பூஜ்யராகையால், அவர்கள் சிவாலயஸேவைக்கு அநதிகாரிகளாயினரெனவும் அறிவதேமுடிவு. ஈரவிறகு அக்னியினது ஸம்பந்தத்தால் பற்றியெரிகிறபோது உலர்ந்தவிறகு எவ்

வளவு அதிகமாகப்பற்றியெரியவேண்டும்? அக்னியினது ஸம்பந்த
மானது ஈரத்தைப்பதமாகவும், ஈரமற்றதைப் பதமற்றதாகவுங்
கொண்டு முறையே உயர்வுதாழ்வாகப் பிரகாசப்படுத்தியது என்
றுகூறு மநுபவத்தையே நமது பூர்வபட்சிகள் முடிவுக்கு ஒப்பிட
வேண்டியது. மேல், அவர்களைநோக்கிப் பூஜ்யராகிய நீங்கள் ஆல
யபூசைக்கு அயோக்யராகவும், அபூஜ்யராகிய சிவத்விஜர் ஆலய
பூசைக்கு யோக்யராகவும் விளங்குவதென்னையென யாம் வினவின்,
அவர்கள்கூறும் பதிலை வெளிப்படுத்துகிறோம். சிவாலயபூசை
என்னும் பரார்த்தபூசை (கூலிவேலை) ஆக முடிகின்றமையால்,
அது எமக்கு அஸாமஞ்சஸம் என்பார்கள். அதனால், எமக்குத்
தாழ்வில்லையென்றுங் கூறுவார்கள். இதுவும் அஸங்கதமென்
பதை நிரூபிப்பாம். எங்ஙனமெனின், சிவாலயபூஜை கூலிவேலை
யாகாது. அது கூலிவேலையாகுமானால், உபதேசஞ்செய்யுந்தொ
ழிலுங் கூலித்தொழிலாகும். அவ்வுபதேசஞ்செய்பவனுங் கூலி
யாளாவன். ஆசாரியன் உபதேசிக்குந்தொழிலன்றி வேறுதொழி
லியற்ற யோக்யனாகாதபோது அவன் ஜீவிப்பதெங்ஙனம்? அவனி
டம் உபதேசத்தைப்பெறுஞ் சற்சீடர்கள் அவனுடையஜீவனத்தை
நடத்தவேண்டியது கடமையல்லவா? அங்ஙனம் நடத்துங்கால் அ
வர்களிடம் ஆசாரியன்பெறுவது கூலியாகுமா? "శరీరమర్థంప్రాణంచ
ఆచార్యాయనివేదయేత్" என்கிற பிரமாணப்படி ஆசாரியனுக்கு உட
ல்-பொருள்-ஆவி என்பவைகளைச் சீடன் தத்தஞ்செய்ய வுரியவனா
கின்றான். இவ்வுண்மை தேராது பிரலாபித்தால் சைவஸ்மார்த்த
மாத்வவைஷ்ணவமடபதிகளுங் கூலிக்காரரேயாவர். இவர்களைக்
கௌரவமாகக் கூறிவிட்டுச் சிவாலயபூசைசெய்யுங் குருக்கண்மா
ரைமாத்திரங் கூலியாள்கள் என்று புலம்புவது கேவலம் மூடத்
தனமேயாம். இம்மடபதிகளுக்கும் ஆலயஸேவை முக்கியமாகை
யால், இவர்களுக்குமன்றோ ஆதிசைவர் குருக்களாக விளங்கு
கின்றனர்? யாவர்களுக்குங் குருக்களாகவிளங்கும் ஆதிசைவரைக்
கூலியாள்கள் என்று குரைப்பது பொறாமையும், கலிகாலப்புது
மையுமேயாம். இவ்வாதிசைவர் சிவாலயபூசைமாத்திரமேகொ
ண்டு குருக்களானதில்லை. பிராஹ்மணாதி சாதுர்வர்ணத்தாருக்
குஞ் சிவனைத் தரிசிப்பித்தலன்றியும், அன்னோர்க்குச் சமயவிசேஷ
நிர்வாணமுதலிய தீக்ஷைகள்செய்து அநுக்ரஹமுஞ்செய்கின்ற

னர். இவர்களால் பிராஹ்மணுதியர் தீக்ஷிக்கப்பெறுதலேயன்றி அவர்கள்பால் இவர்கள் தீக்ஷையடைந்து சிஷ்யராதற்கு விதியில்லே. இதுகாறும் அநுபவமுமில்லே. மெய்கண்டாராகிய வேளாளருக்கு அருணந்திசிவம் மாணுக்கராயினரெனின், அது விதியன்று. அன்பின்மிகுதியாம். ஈண்டு விவகரிப்பது விதிமார்க்கத்தைத்தழுவியாகையால், இந்த விசாரணேயில் எல்லாப்படியாலுஞ் சிவபிராஹ்மணர்தன்மையே சிறந்தது. இவ்வளவு நியாயங்களேயுங் கடந்து சிவபிராஹ்மணர்மேல் வைத்தபொறுமையால், அவர்களேக் கூலியாள்களென்று மீண்டுங் கூறுவாரெனின், அப்போதும் ஒரு பதில்சொல்லுகிறேம். ஓர் கந்நிகையை ஓர்வரன் மணந்து அவளே அன்னவஸ்திரங்களாலுபசரிக்கின்முன். அவளும் அவனேயுபசரிக்கின்ருள். இனி அவன்செய்யுமுபசாரத்துக்கு அவள்செய்யும் பணிவிடையை அவனுக்குக்கொடுக்குங் கூலியென்றே பூர்வபட்சிகள் கூறவேண்டியது. அன்றியும், சிவன் ஆன்மாக்களுடைய மலத்தைமோசித்து அருள்செய்கின்ருர். ஆன்மாக்கள் அவரை ஆலயபணிமுதலிய திருத்தொண்டுகளால் வழிபடுகின்ருர்கள். அங்ஙனமவர்கள் வழிபடுவது அவர் தங்களுக்குச்செய்யும் அநுக்ரஹத்துக்குப் பிரதிகூலியென்றே பூர்வபட்சிகள் இனிக் கூறவேண்டியது. இபபடிப் பூர்வபட்சிகளுடையமதம் நசித்தலால், சிவனேடு ஸமமாகப பாவிக்கப்படுதலால் சிவன் எனவும், பிராஹ்மணுதி ஸர்வஜநங்களுக்கும் ஆசிரியராகிவிளங்கலால் சிவாசாரியர் எனவும், தாம் ஒருவருக்குஞ் சீடராதலின்றி யாவருக்குந் தாமே தீக்ஷையாதிகள்செய்து சிவனேத் தரிசிப்பித்து அநுக்ரஹம்புரிதலால் குருக்கள் எனவும் பெருமைபெற்றுவிளங்குஞ் சிவபிராஹமணர் தன்மை ஒருவராலும் அசைக்கப்படுதலின்றி நிலேத்தது.

இவ்வளவேயன்றி இன்னுங்கொஞ்சஞ்சொல்லுகிறேம. சிவபிராஹ்மணர் ஒருவருக்குஞ் சீடராதலின்றி யாவரையுந் தமது சீடராகக்கொண்டு ஸ்வயம் ஆசாரியர்களாகப் பிரவர்த்திக்கின்றமையால், அவர்களுடைய ஆசிரியத்தன்மை யாண்டும் விபசரித்திலது. பிராஹ்மணுதியர் தாமேசீடரும், தாமே ஆசிரியருமாகின்றமையால் அன்னேரது ஆசிரியத்தன்மை காலவேறுபாட்டால் விபசரிக்கின்றது. ஓர்போது சீவித்தும், மற்றேர்போது அழிந்தும்

விபசரிக்கும் விப்பிரகோடிகளுடைய ஆசிரியத்தன்மை அகௌரவத்தையடைவதறியாமல் அவர்கள் வீண்கௌரவம்பேசிக்கொள்வது பரிபவமேயென்க. சிவபிராஹ்மணர்களே ஆசாரியர்களென்பதை நாட்டுதற்கு வேறு நியாயமுமுண்டு. என்னெனின், காமிகத்தில், "తథామందనకాళీశమభితశ్చచతుర్దిశాః । అమర్దకీగోళకీతితథాపుష్పగిరీతిచ రణభద్రంచచత్వారః మఠానామధినాయకాః" என்று பெறப்பட்ட வசனத்தால் மந்தாநகாளீசம் என்னும் க்ஷேத்திரத்தில் நான்குதிக்குகளிலும் நான்குமடங்கள் ஆமர்த்தகி - கோளகி-புஷ்பகிரி-ரணபத்ரம் என்னும் பெயர்களால் விளங்குகின்றனவெனவும், அவற்றை ஆண்டு சிவாசாரியர்கள் அதிகாரஞ் செலுத்திவருகின்றனவெனவும் வெளிப்படுகின்றது. இப்படி எந்த ஸ்மார்த்தமடங்களாவது மூலப்பிரமாணம், அல்லது உபபிரஹ்மணங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவா? ஆசாரியர்களுக்கே மடாலயங்கள் சிறப்பெனல்பற்றியன்றோ சிவபிராஹ்மணர்களுக்கே மூலாகமங்கள் அவைகளைக்கூறி, ஆசிரியராகக் கூடாத ஸ்மார்த்தர்முதலினோர்க்கு மடாலயங்களைக்கூறாமல் அவர்களைத் தெருவில் விட்டன? சங்கராசாரியர் மடங்கள் எந்தப்புராணத்திலாவது? வேறு எந்தப் பிரபல நூலிலாவது சொல்லப்பட்டிருந்தால் வெளிவரட்டும்பார்ப்போம். சிவாகமத்தில் யாம் காட்டியவசனத்தைச் சிவாகமவசனந்தான் என்று யாவரும் ஒப்புவதுபோலப் பூர்வபட்சிகள் அதவா ஒருவசனத்தைக்காட்டும்பட்சத்தில் அதையும் யாவரும் ஒப்பவேண்டியது. (மடாம்நாயஸ்தவம்)என்று சிருங்ககிரிமடத்தார் வெளியிட்டசுவடியில் கும்பகோணமடத்தைக் கல்பிதமடம் என்று கூறியிருக்கின்றார்கள். கும்பகோணமடத்தார் வெளியிட்ட (சுவடியொன்றில்) சிருங்ககிரிமடத்தைக் கல்பிதமடம் என்று கூறியிருக்கின்றார்கள். இப்படி இருதிறத்தவர் எழுதிக்கொண்டதும் அவரவர்கள் கற்பித்துக்கொண்ட சங்கராசாரியரது கதைகளிலன்றிப் பொதுவாகிய வோர்ஸப்பிரமாணமான நூலிலல்ல. அப்படிக் கற்பித்துக்கொண்டும் அவை ஒன்றிலொன்று விரோதித்து இரண்டும் அஸாமஞ்சஸமென்பதை வெளிப்படுத்திவிட்டன. இவ்வளவு பெருமையுடையவைகள் மடங்களாகிறபோது கிறிஸ்துவர்களுடைய கந்யாமடங்களும் ஏன் மடங்களாகமாட்டா? இப்படிப் பரிஹஸிப்பதற்கேதுவாகிய மடங்களும், மடபதிகளுங் கௌரவத்தைப் பெறுவதெங்ஙனம்? சைவ

மடங்களிலொன்ருகிய புஷ்பகிரியின்பேரையேயன்ருே ஸ்மார்த்தர்கள் தங்களுடைய மடங்களிலொன்றுக்குப் பேராக இட்டு வழங்கி வருகின்றனர்? இன்ன பிரபலநியாயங்கள் ஆதிசைவரது ஆதிக்கத்தை ஸித்தாந்தப்படுத்துகின்றமையால், பூர்வபட்சிகளுடைய வாதம் இனி ஒருநலத்தையுஞ் செய்யாதென்க.

சிவபிராஹ்மணரைக் கூலியாள்கள் என்று நிந்திக்கும் விப்பிரகோடிகள் அந்தச் சிவத்விஜர்க்குரிய சிவாலயபூசையைச் சிலவிடங்களில் தாங்களபகரித்தும், அபகரிக்க வழிதேடியும் விவகரிக்கின்ருர்கள். அதிகாரிகளல்லாதவர்கள் அதிகாரிகளாகவெளிவந்து விவகரிப்பதேயன்ருே கேவலம் அஸங்கதமாகும்? இவ்வநதிகாரிகளையேயன்ருே "பேர்கொண்டபார்ப்பான் பிரான்றன்னையர்ச்சிக்கிற், போர்கொண்ட வேந்தர்க்குப் பொல்லா வியாதியாம், பார்கொண்டநாட்டுக்குப் பஞ்சமுமா மென்றே, யேர்கொண்ட நந்தியெனக் குரைத்தானே" என்று திருமந்திரத்தில் நிஷேதித்திருக்கின்றது? இவ்வுண்மை தேராமல் பூர்வபட்சிகள்கூறும் சிவத்விஜநிந்தை நிஸ்புருஹமென்க. சிவத்விஜர்கள் சிவாலயங்களிற் பரார்த்தபூசைசெய்கிறபோது அவர்களுக்குப் பாத்திரசாமான்தேய்த்துச் சலஞ்சேந்திக்கொடுக்கிற வேலையும், மடப்பள்ளியிற் பொங்குகிறவேலையுங்கொண்டு பரிசாரகர் - சுயம்பாகிகள் என்னுங் கூலிக்காரராகவெளிப்பட்டும், அவ்வாதிசைவரநுஜ்ஞைபெற்று மந்திரபுஷ்பங்கூறுதல் - வேதபாராயணஞ்செய்தல் என்னுமுபகரணக்கூலியாள்களாக வெளிப்பட்டும் விப்பிரகோடிகள் பிரவர்த்திக்கின்ற விஷயம் யாவரும் அறிவார்கள். இப்படிக் கூலியாள்களாகச் சிவாலயங்களில் உத்யோகஞ்செய்யத்தக்கவர்களும் ஆதிசைவரால் தீக்ஷிக்கப்பட்டாலன்றி அதிகாரிகளாகமாட்டார்கள். தீக்ஷையில்லாதபோது அவர்களுடைய கையில் ஜலத்தைத்தொடவுஞ் சிவாகமங்கள் இடங்கொடுக்கமாட்டா? பிராஹ்மணர்களுக்கு ஓதல் - ஓதுவித்தல்முதலிய கர்மங்கள் பிராப்தமாகாவிடினுஞ் சிவாலயங்களிற் பொங்கலாண்டி வேலையொன்று கிடைப்பதானுலும் அவர்கள் புனிதமாகத் தடையில்லை. அப்படிக்குமின்றிக் (குப்பைவண்டிமேஸ்திரி, ஜட்காவண்டிமேஸ்திரி, பில்லைக்காரமேஸ்திரி, தோல்ஷாப்புமேஸ்திரி, சோற்றுக்கிடங்குமேஸ்திரி, எழுத்துக்கூலிமேஸ்திரி) முதலிய பெரியபெரிய பட்டங்களைத்தாங்கி ஸ்நானம், தோய்த்துலர்த்தியவஸ்திரம், அநுஷ்டானம், பூசைமுத

லிய ஸத்கர்மங்களொழிந்து அவர்கள்கெடுவதை அறியாதாரில்லை. இவர்களுக்கும் ஒருவாயா? இவர்களா சிவாலயபூசை, சிஷ்யபரிக்ரஹம் இவைகளையன்றி வேறு அஸத்வழியில் ஜீவிக்கத்தெரியாத ஆதிசைவர்களை நிந்திக்கத்தக்கவர்கள்? ஸ்மார்த்தர்கள் ஆதிசைவர்களை நிந்திப்பது கம்மாளன் பார்ப்பானை நிந்திப்பதுபோலாம். ஸ்மார்த்தர்யாவரையும் அஸத்துக்களாகக் கூறலாமா? அநேகர் அவர்களில் சிஷ்டராகக்காணப்படுதலினெனின், ஏகதேசநியாயம் எந்தச்சாதியினு முண்டாகையால் விப்பிரர்களுடைய ஆதிக்கம் வீணகமுடிந்தது. குப்பைவண்டிமேஸ்திரியும், தோல்ஷாப்பு சாஸ்திரியும், சோமயாஜிஸ்வாமியும் கொள்ளல் - கொடுத்தல்களால் ஸம்பந்தஞ்செய்வதுண்டாகையாலும் பூர்வபட்சிகள் கூறும் ஏற்றம் நிலைக்காது. சிவத்விஜர்களை ஸாமானியதுவிஜர்கள் தூஷிப்பது அவர்களுக்குத் தக்ஷயாகம் - கௌதமர்ஆசிரமம் இத்யாதிஸ்தலங்களில் நேரிட்டசாபத்தின்பிரயோசனமேயன்றி வேறில்லை. பூர்வயுகங்களில் ஆதிசைவர்பால் விபரீதபுத்திபண்ணியபேர் கிடையார்கள். சிவத்விஜர் - ஸாமாந்யத்விஜர் என்னும் நாமவிசேஷஸாமாந்யங்களையாவது யோசிக்கலாகாதா? சிவத்விஜரைக் குறைவுகூறுந் தோஷந்தானன்றோ ஸ்மார்த்தர்களுக்குக் கம்மாளர்கள் பங்காளிகளாகத் தோன்றியது? இத்தகைய அஸங்கதங்கள் பலவுளவாதலைச் சிந்தித்து நமது பூர்வபட்சிகள் சிவபிராஹ்மணரை ஆசரித்துய்வாராக.

சிவாலயங்களில் சிவபிராஹ்மணர்கள் பூஜாதிகாரிகளாயிருக்க, மந்திரபுஷ்பத்துக்கும் அவர்களே அதிகாரிகளாகாமல் வைதிகர் அதிகாரிகளாயினவாறென்னை? ஆகமப்படியே செய்யும் அவ்வாலயபூசையில் வேதமந்திரம்படிப்பது யாதுக்கு? இதனல், ஆகமத்தைக்காட்டிலும் வேதம் ஆதிக்யமுடையதும், அவ்வேதத்துக்கு வைதிகர்களே அதிகாரிகளாவதும் பெறப்பட்டு வைதிகரை நோக்கச் சிவ்பிராஹ்மணர்க்கு ஆதிக்யம் குறைவுபடுகிறதெனின், இது சுத்தமூடர்கூற்றும். எங்ஙனமெனின், ஆகமவேதங்களி னுயர்வுதாழ்வுகளை விசாரிப்பது பிரகிருதோபயுக்தமாகாது. "వయంతువేద శివాగమయోర్భేదం నపశ్యామః వేదోపిశివాగమః॥" என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் சித்தாந்தப்படுத்தியதே எமதுகொள்கை. ஆயினும் பூர்வபட்சிகள் ஸந்தோஷிக்கும்படி ஒரு ஸமாதானஞ்சொல்லுகிறோம். ஆகமத்தி

ன்படிச்செய்யும் ஆலயபூசையில் அவ்வாகமமேயன்றோ வேதமந்திரத்தை யபேக்ஷித்துக்கூறியது? வேதத்தை ஆகமம் அபேக்ஷித்தமையால் ஆகமத்தினும் வேதந்தானன்றோ ஆதிக்கம்அதிகரித்து விளங்குகின்றது? எனப் பொங்கிவழியும் பூசுரர்கள் பின் கேள்விகளுக்குப் பதில்சொல்லட்டும். வேதமந்திரத்தையபேக்ஷித்த சிவாகமம் அஃதொன்றினையே அபேக்ஷியாமல் (டமாமேள நாகசுரங்களையும்) அபேக்ஷித்தவாறென்னை? இவைகளேயன்றித் தாசிகளுடைய பாடலாடல்களையும் அபேக்ஷித்தவாறென்னை? அபேக்ஷித்தது தாழ்ந்ததும், அபேக்ஷிக்கப்பட்டது உயர்ந்ததும் என்று கொண்டாடும் ஸித்தாந்தம் இனி உசிதமோ? அநுசிதமோ? என்பதைப் பூர்வபட்சிகள் சிந்தித்து வேதத்தைப் பூஷித்தும், சிவாகமங்களைத் தூஷித்துங் கெடாது சுகிப்பாராக. சிவாகமம் வேதத்தைத் தழுவுகிறபடியே வேதம் சிவாகமத்தைத்தழுவாமையும் சிவாகமத்துக்கு ஒரு குறைவென்று நம்மபூர்வபட்சிகள் கொண்டிருக்கின்றார்கள். எங்ஙனமெனின்! வேதம் ஆகமத்தினும் உயர்ந்தது. ஆகமம் வேதத்தினுந் தாழ்ந்தது. ஆகையால் தாழ்ந்ததாகிய ஆகமம் தனக்கு மேலிட்ட வேதத்தைத்தழுவியது எனவும், உயர்ந்ததாகிய வேதம் தனக்குக் கிழிட்டஆகமத்தைத் தழுவினதில்லையெனவும் நியாயங்கூறுவதேயாம். இதற்கும் பதில்சொல்லுகிறோம். உயர்ந்ததாகிய வேதம் தாழ்ந்தகருத்தால் சிவாகமத்தைத் தழுவினதின்றெனின், உயர்ந்ததாகிய அவ்வேதம் ஸ்மிருதிகளையும், புராணங்களையும் எந்தக்கருத்தால் தழுவியாதரித்தன? தன்னோடு ஸமானமாயினவையெனவா? தனக்கு அதிகமாயினவையெனவா? இரண்டில் எதுசொன்னாலும் வேதத்துக்கு நேத்திரபங்கம் வருகிறது. இதனை யோசிக்கிறபோது தனக்குத் தாழ்ந்தவைகளென்னுங் கருத்தால், அவைகளுக்கு அநுக்ரஹங்கூறியபடியறிக. கீழிட்டவைகளுக்கு மேலிட்டவை அநுக்ரகிப்பது மரபென்பதனையும் அறிக. இப்படியே ஆகமவேதங்களின் யோக்யதையை விசாரித்தறிக. வேதம் சிவாகமத்துக்கு அநுக்ரகிக்கும் அதிகாரத்தைப்பெருமையால், வேதத்தில் சிவாகமபிரஸதாபமில்லாமற்போச்சுது. சிவாகமம் வேதத்துக்கு அநுக்ரகிக்கும் அதிகாரத்தைபபெற்றமையால் சிவாகமத்தில் வேதத்தின் பிரஸ்தாபம் உசிதமாயிற்று. இவைகளை யோசிக்கிறபோது வேதம் சிவாகமத்தினுந் தாழ்ந்தது எனவும், அதனால், வைதிகரைநோக்க

ஆகமிகாள் தாழ்ந்தவர்களெனவும் நம்மவர் கூறுவது யுக்தமோ, அயுக்தமோ விவேகிகள் யோசியாமற்போகார். ஆசாரியாபிஷேக த்துக்குரியவர்கள் சிவாசாரியர்களேயாகையால் அவர்கள் வேதம்-சிவாகமம்-புராணம்-ஸ்மிருதி-இதிகாசமுதலிய ஸர்வபிரமாணங் களையுந் தாமாசரித்தும்,ஏனையரை ஆசரிக்கச்செய்தும் பிரவர்த்திக் கின்றவராயினர். ஆகையால், அவர்களே வைதிகரும், ஆகமிகரும், பௌராணிகரும், ஸ்மார்த்தரும், இதிஹாஸப்பிரவர்த்தகருமாவர். வேதம் ஸாமாங்யவிப்பிரர்க்கே உரித்து என்பது ஸர்வாபத்தம். வேதத்துக்கு அபார்த்தம் பண்ணித்திரிதலாகிய ஸம்பந்தத்தால் வைதிகர் என்னும்பட்டம் அவர்க்கும், அதற்கு ஸத்யார்த்தத்தை ஆகமத்துணையாற் கண்டறிந்துகூறும் ஸம்பந்தத்தால் வைதிகர் என்னும்பட்டம் சிவபிராஹ்மணர்க்குஞ் சிறக்கும். ஸ்ரீமத்வேதமூர் த்திகளாகிய உமாபதிசிவம் "ஆதிமறையோதி யதன்பயனொன்றும் மறியா, வேதியர்சொல் மெய்யென்று மேவாதே" என்று கட்டளையிட்டிருக்கின் றதுமறிக. இதனுல் வேதமந்திரம் போலிவைதிகர்க்கே சிறப்பு என்று பூர்வபட்சிகள்கூறுவது சிறக்காது. ஆயின், மந்திரபுஷ்பத் துக்கு ஸாமானியவிப்பிரரை ஆலயத்தில் நேமித்ததென்னையெனி ன், அவர்களே யிருக்கவேண்டுமென்னு நியமமில்லை. ஆதிசைவ ரும் அநேக இடங்களிலிருக்கின்றுர்கள். இதுநிற்க, ஆதிசைவர் மந்திரஞ்சொல்லாமல் வாயைமூடிக்கொண்டா பூசைசெய்கின்ற னர்? மந்திரங்களைஅவர்கள் உச்சரித்துக்கொண்டேயன்றே பூசை யைச்செய்கின்றனர்? ஆகமத்தில் வேதம்அடக்கமாகியும், வேறு கியுமிருக்கின்ற பெற்றிவிளங்கவே ஆதிசைவர் ஆகமத்துடன் வே தமந்திரத்தைச் சேர்த்துச்சொல்வதும், விப்பிரகோடிகள் அத னைத் தனித்துச்சொல்வதுமாகும். சிவத்தில் சக்தியடங்கி ஒன் ருகியும், வேறுகித்தனித்தும் விளங்குமநுபவமே ஈண்டு நிதரி சனம். இவற்றை யுய்த்துணராமல்கூறுமன்னோர் சற்சூத்திரர்கள் அவ்வாலயங்களில் தாங்கள்கீர்வாணமந்திரத்தை யோதுவதுபோ லத் திரவிடமந்திரத்தை யுச்சரித்தலைப்பார்த்தேனும் நாணுவாராக. சற்சூத்திரர்கள் சிவதீக்ஷாவான்களாயிருப்பதுபோல் விப்பிரகோ டிகளுஞ் சிவதீக்ஷாவான்களாயிருப்பது ஆகமத்தினெண்ணமாகை யால், அவ்வாகமம் இருதிறத்தவரையும் ஆதிசைவரது சிஷ்யர்க ளாகவொப்பி அவர்களுக்கும் அவ்வாதிசைவரோடு திருக்கோயில்

களில் பணிகளை விதித்தன. மந்திரபுஷ்பத்துக்குரிய பிராஹ்மணர் தீக்ஷைபெறுவதின்றேயெனின், பெருமையால், அது ஒரு கௌரவமாகமாட்டாது. ஒரு ஜடாவல்லபருடைய புத்திரன் நான் நித்தியஸந்திசெய்கிறேனு? செய்யாமையால் நான் குறைந்துவிட்டேனு? அப்படி நான்குறைந்ததுண்டானல் என்பிதா என்னேடிருந்து புஜிப்பாரா? என்று தன் செய்கையைவியந்து மகிழுஞ் சிறப்பையே அதற்கு நாம் ஒப்பிடவேண்டியது. ஏதோ அபிமானத்தினுல் தள்ளிக்கொண்டுபோகுங் காரியத்தைத் தம்முடைய ஆதிக்யமாக நம்மவர்தேடுவது பரிபவத்தையேதரும்.

இதுநிற்க, ஆகமிகாள் வேதத்தைத் தழுவவேண்டியதெனவும், தழுவாவிடின் அவர்க்குப் பெருமையில்லையெனவும், வைதிகர்களாகிய தாங்கள் ஆகமத்தைத் தழுவவேண்டியதில்லையெனவும், அதனுல், தங்களுக்குச் சிவதீக்ஷையாதிகள் அவசியமில்லையெனவும், அப்படியவர்க ளாசரியாததுகொண்டு அவர்களுக்கொரு குறைவுமுண்டாகாதெனவும் பூர்வபட்சிகள் புகலுகின்றனர். இதற்கும் பதில் கூறுகின்றேம். ஆகமிகாள் வேதத்தைத் தழுவவேண்டியது என்று பூர்வபட்சிகள்சொல்ல என்ன அதிகாரமுண்டு? வேதம் சிவனுடையவாக்கு. சிவாகமும் அவருடையவாக்கு. இரண்டுக்கும் அவர் வக்தாவாயினமையால், அச்சிவபெருமானை ஸம்பந்தித்தவர்களே அவ்விரண்டுக்கும் பாத்யதை, அல்லது சொந்தம்பாராட்டத்தக்கவர்கள். சைவரல்லாதவர்கள் சிவனுடைய வாக்காகிய வேதத்தில் ஸொந்தம் பாராட்டுவது கூடாது. "వేదైశ్చ సర్వైరహమేవవేద్యో వేదాంతకృద్వేదవిదేవచాహం॥" எனவும், "ఈశాన స్సర్వ విద్యానాం॥" எனவும், "యోబ్రహ్మాణం విదధాతిపూర్వం।యోవైవేదాంశ్చ ప్రహిణోతితస్మై॥"எனவும் பெறப்பட்ட சுருதிகளையூன்றிப் பாராமல் வேதம் பிரஹ்மத்தினுடைய சுவாசம்,வேதம் சுயம்பு என்று சமயத்துக்குத் தக்கவாறு பேசிக் காலங்கழிப்பது இனிச்செல்லாது.பிரஹ்மத்தின் சுவாசம் என்றபோது பிரஹ்மம் வைதிகர் சித்தாந்தப்படி நாமரூபமற்றதொன்ருகையால், அது சுவாசம் விடுதற்கு அதற்கு நாசியேயில்லை. நாசியுள்ள பிரஹ்மம் சைவசித்தாந்திகளுடைய சிவமேயாகையால்,வேதம் பிரஹ்மத்தின் சுவாசம் என்றபோதிலும்,அதுவுஞ் சைவர்க்கேயுரித்தாகுமன்றிப் பூர்வபட்சிகளுக்கு உரித்தாகமாட்

டாது. சுயம்புவாயுள்ளது வேதம் என்றால், அது காரியமாகாமல் காரணமாகும். காரணமானால் என்னகாரணம்? சிவனுடைய டமருகத்தில் அக்ஷரங்கள் பிறந்தனவெனவும், எழுத்துக்களின் சேர்க்கை வேதம் எனவும், வேதம் ஒலிவடிவமெனவும், ஒலியானது ஜடமெனவும், ஜடம் யுக்தாயுக்தங்களை அறியவாவது, சொல்லவாவது, செய்யவாவது யோக்யதையற்றதெனவும் பெறப்படுமுண்மைகளுக்குக் கதியென்னை? இதனால், ஸர்வஜ்ஞராகிய சிவனால் காரியப்பட்டு வெளிப்பட்டதோர் முக்கியப்பொருளென அதனையறிவதே சத்துக்கள்துணிவு. இவ்வுண்மையால் சுயம்புவாகிய சிவன்செய்தநூலாகிய வேதத்துக்கு ஆக்கியோன்பெயர் வந்தமையறிக. இந்த விசாரத்தால் வேதம் சைவர்களுக்கே ஆகமத்தைப்போலச் சொந்தஸொத்தாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. அன்றியும், சைவம் என்னும் ஓர்மகாபுருஷனுக்கு வேதசிவாகமங்களிரண்டும் இரண்டுகண்களாகவும் நிச்சயிக்கப்பட்டன. இதனையறியாமல் வேதமாகிய ஒருகண்ணே எங்களுககுப்போதும், ஆகமமாகிய மற்றொருகண்ணை நாங்களுடையாமையால், எங்களுக்குத் தாழ்வில்லையென்று நம்மவர்கூறுவது விந்தையேயன்றி வேறில்லை. ஆகமம் கண்ணைப்போல்வதன்று எனக்கொண்டு அதனைத் தாழ்வுகூறின், அவ்வாகம நிர்மிதமாகிய சிவாலயங்களில் நம்மவர்களுக்கு வேலையென்னை? வேதவேதாந்தங்களையெல்லாந் தங்கள் களஞ்சியமெனக்கொண்டிருப்பவர்கள் அவற்றிற்றாழ்ந்திருக்குஞ் சிவாகமஸித்தமான திருக்கோயில்களை எப்படிமதித்து வழிபடலாம்? அத்தகைய ஆலயங்களை வேதங்களும், புராணங்களுந் துதித்திருப்பதென்னை? அவ்வாலயபூஜகர்கள்கையில் விபூதிவாங்கிக்கொண்டு அவர்கள்ஸந்நிதியில் தங்கள்கௌரவத்தைப் போக்கிக்கொள்வதும் என்னை? சிவாலயங்களுக்கு ஏன் போகாமலிருக்கக்கூடாது? சிவாலயங்களுக்குப்போய், ஆகமஸித்தமான அக்கோயில்களை வழிபட்டுக் கதிபெறமுயலும் நம்மவர்கள் தாங்கள் ஆசரித்துவருங்காரியத்தை யோசியாமலும், அதற்கு ஒரு ஸமாதானந் தேடிக்கொள்ளாமலுங் காலங்கழித்துக்கொண்டே யாம் சிவதீக்ஷையைவிரும்போம், அதனைவிரும்பாமையால் பிரத்யவாயமில்லை என்று வீண்பிரஸங்கஞ்செய்வது வெறிகொண்டவர் செயலாகமுடிந்தது. "ஆகமம்வேண்டாத பாவிகள் கோயிலிற், போகலொட்டோமினியுந்தீபற, புகல்வாம்விதி

யெடுத்துந்தீபற" என்னுஞ் சித்தாந்தவுந்தியாரையும் பார்த்திடுக. யாம் சிவாலயங்களுக்கேயன்றி விஷ்ணுவாலயங்களுக்கும் போய், அவ்வாலய பூஜகர்களிடத்துந் தீர்த்தபிரஸாதஸ்வீகாரஞ்செய்கின்றோம். அதனால், அப்பூஜகர்கள் எம்மிலுயர்ந்திடினன்றோ அப்படியே சிவாலயபூஜகர்களும் எம்மிலுயர்ந்திடுவாரென்று பூர்வபட்சிகள் கூறின், விஷ்ணுவாலய பூஜகர்கள் நமது பூர்வபட்சிகளைத் தங்களுக்கு அதிகமாகவும், அவர்களுக்குத் தாங்கள் குறைவாகவும் எண்ணியிருந்தாலன்றி நம்மவரது ஸமாதானம் குணஞ்செய்யாது. அவர்கள் சூத்திரரொப்பந்தமாகவே நம்மவரையெண்ணி யொதுக்கியிருத்தலால் இவர்கள் அவர்களிற்குறைந்தவர்களென்பதே நிச்சயமாயிற்று. இவர்களுடைய வாக்குமூலவிசாரணையால் யாம் இந்தத்தீர்ப்புச்செய்ததேயன்றி வேறில்லை. சைவர்களுக்குத் தாழ்ந்திருக்கச் சகியாததோஷமே பாஞ்சராத்திரிகளுக்கும் இவர்கள் தாழ்ந்தநிலையை வியக்தமாக்கியது. பாஞ்சராத்திரிகளுக்கு இவர்கள் தாழ்ந்தவர்கடாமோவெனின், இவர்கள் அவர்களுக்குத்தாழ்ந்தால் எமக்கென்னை? அல்லது உயர்ந்தால் எமக்கென்னை? இரண்டுவிதங்களில் எப்படியாவதிலும் எமக்குத் துக்கமில்லை. எம்மகட்சியை யாம்சாதிப்பதே எமதுகடமையாகையால், பூர்வபட்சிகள்செய்துவரும் ஜாலவித்தைகளைக்கண்டு யாம் பிரமியோம்.

சிவாகமங்களிலும், பாஞ்சராத்திரத்திலும் வேதாவிரோதபாகங்களை யாம் தழுவுவோமாகையால், அவ்விரண்டுவித ஆகமஸித்தமான கோயில்களை ஆசரித்தோமெனின், பைபில் - குரான் என்பவைகளிலும் வேதாவிரோதபாகங்களிருக்கத் தடையில்லையாகையால், அவைகளை ஆதாரமாகக்கொண்ட கோயில்களிலும் நம்மவர் வழிபடாததென்னை? ஸ்மிருதிகளில் பாஞ்சராத்திரத்தின்படிச் சூடுண்டவர்களைத்தொட்டுக்கொண்டால், கட்டியவஸ்திரத்துடன் ஸ்நானஞ்செய்து சுத்தமாகவேண்டியது என்று கூறியிருப்பதுபிரஸித்தம். இவர்களுடைய ஆராதனைதானோ வேதாவிரோதமாயுள்ளது? ஸ்மிருதி விருத்தமாகிற பாஞ்சராத்திரம் வேதாவிரோதமாகிறபோது பைபில்முதலியவை ஏன் வேதவிரோதமாகும்? விரோதமில்லையென்றுகொண்டே அம்மதத்தைக் கௌரவப்படுத்துதற்கு ஒயின் - பிராண்டி முதலியனவும், காப் - கோட்,

டிரௌஸர்ஸ், பூட்ஸ் முதலியனவுங்கொண்டு ஸந்தியாவந்தனம் - விபூதிதாரணம், ஆலயசேவைமுதலியவைகளை நமது வைதிகபுமான்கள் விட்டிருக்கின்றார்கள்போலும். இப்படிப்பட்ட கேடுகளும், இவைகளுக்குக் காரணமாகிய நீச்சமிலேச்சருறவும ஆதிசைவருக்கில்லாமலிருக்கும் பரிசுத்தத்தை இனியேனும் பூர்வபட்சிகள் சிந்தித்து நாணுவாராக. சிவனைத்தொட்டுப் பூசித்தலையன்றி வேறு ஈனத்தொழில்களைச்செய்யவும், ஈனத்தொழில்களால் சீவிக்கவும் இடஞ்செய்யாமல் அவர்மாட்டுக் கருணைசுரந்திருக்கும் பரனது பேரருளை வியந்துதுதியார்தார்யாவர்? இப்படிப் பலபடியாலும் நிரூபிக்கத்தக்க பெரும்புகழினையுடைய சிவபிராஹ்மணர்களைப் பூர்வபட்சிகள் தூஷிப்பது அழுக்காறும், அறியாமையுமாக முடிந்தது. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

ஆதிசைவர்மஹிமை இவ்வாறிருத்தலை அவ்வாதிசைவருமறியாமல் மயங்குகின்றனர். எங்ஙனமெனின், அவர்கள் பிராஹ்மணாதிஸர்வமானபேரையும் ஒருகண்ணாகப்பார்க்கவேண்டும். ஜாதியுயர்வுதாழ்வுகளை அவர்கள் கவனிப்பதுகூடாது. யாவராயிருப்பினுந் தீக்ஷாஸம்ஸ்காரமில்லாதபோது அவர்களையே தாழ்ந்தவராகவும், யாவராயிருப்பினுந் தீக்ஷாஸம்ஸ்காரமுள்ளபோது அவர்களையே உயர்ந்தவராகவும் எண்ணவேண்டியது. சிவன் அனாதிசைவரென்று கூறப்பட்டபடியே தாம் ஆதிசைவர் என்று கூறப்பட்டு, சிவன் தம்மைத்தீக்ஷித்து வெளிப்படுத்தியவாறே தாம் பிராஹ்மணாதி சாதுர்வர்ணத்தாரையுந் தீக்ஷித்து உபகரித்தலாகிய ஆதிக்பத்தைவகித்தும்,அவ்வாதிசைவமூர்த்திகள் தம்பெருமையறியாததன்மையராகி மாழ்கின்றனர். சிவன் எப்படி உயர்வுதாழ்வுகளைநாடாமல் யாவரிடத்தும் ஸமதிருஷ்டியால் யாவருடைய பூசைகளையுமங்கீகரித்து அருள்புரிவாரோ, அப்படியே நமது சிவாசாரியர்களும் பாராட்டுதல் அவசியம். சிவனுக்குப் பிராஹ்மணன்-சூத்திரன் என்று பேதமில்லாததுபோல் நமது ஆசாரியர்களுக்கும் பேதங்கூடாது. சிவனுக்கு எப்படி அன்புபிரதானமோ, அப்படியே சிவாசாரியர்களுக்கும் அன்பு பிரதானமாகவேண்டும். சிவாசாரியர்களோவெனின், அங்ஙனமின்றித் தலைகீழ்ப்பாடம் படித்து வருகின்றார்கள். எங்ஙனமெனின், அவர்களில் சிலபேர் பிராஹ்மணர்களைத் தங்களுக்குத் தாழ்ந்தவர்களாகவும், சிலபேர் தங்களுக்

குச் சமானர்களாகவும், சிலபேர் தங்களுக்கு உயர்ந்தவர்களாகவும் எண்ணி ஆசாரத்திற்கொண்டுவந்திருக்கின்றூர்கள். இந்தமூன்றில் முந்தியதுமாத்திரமே முதன்மைபெறும். ஏனையவிரண்டும் இழிவெய்தியழியும். இனிச் சிவாசாரியர்கள் வேதசிவாகமங்களிரண்டையுந் தழுவத்தக்கவரான்விடத்தும், அவர்க்கு வேதம்பொதுவும், சிவாகமம்சிறப்பும் ஆகும். சிறப்பைநோக்கப் பொதுவானது பூர்வபட்சமுமாம். இவ்வாறுருகுகையில் வேதவிகிதமாகிய ஜாதியை அவர்கள் தழுவியும், கழித்தும் பிரவர்த்திக்கவேண்டும். அங்ஙனஞ்செய்தலின்றி வேதத்தையே சிறப்பாகக்கொண்டும், ஆகமத்தை வீட்டுவழக்கமாகக்கொண்டும், ஜாதியேற்றத்தை அதிகமாகக்கொண்டும் பிரவர்த்திக்கின்றனர். வேதத்தைச் சிறப்பாகக்கொள்ளாதபோது தங்களைப் பிராஹ்மணர்களாக ஏனையபிராஹ்மணர்கள் மதியார்களென்றே அவர்கள் மருண்டு விவகரிக்கின்றூர்கள். அங்ஙனம் விவகரித்தும் ஏனையபிராஹ்மணர்கள் அவர்களைக்கூடவைத்துண்ணுகிறூர்களா? இல்லை. தங்கள் பாத்திரங்களைப் பரிசிக்கவாவது செய்கிறூர்களா? இல்லை. அவர்கள்தொட்டபாத்திரமே தோஷமாகிறபோது அவர்களுடைய அந்நபாநீயங்களெம்மட்டில் பூர்வபட்சிகளாலங்கீகரிக்கப்படுமென்பதை யாம் சொல்லவேண்டியதில்லை. சிவாலயங்களில் குருக்கள்திருஷ்டியும், பரிசமுமுண்டாகிறதென்னுங் கருத்துப்பற்றியேயன்றே ஸ்வாமிக்குநிவேதித்த அந்நாதிகளையும் பூர்வபட்சிகள் வர்ஜித்திருக்கின்றனர்? இவ்வளவு கொடுமையாக எதிரிகள் நடத்திவருவதறிந்தும் நம்மவர்கள் தமது பெருமையையிழப்பது பெருந்துக்கத்தையே விளைக்கின்றது. எதிரிகளுக்கிருக்குங்கண்டிப்பு நம்மவர்களுக்கு இல்லாதது பெருங்குறைவு. நம்மவர்களுக்கு எதிரிகள்தயவை அபேக்ஷிக்கவேண்டிய அவசியமில்லாதபடி ஸ்வாமி ஸுகுமாரமானவழிகாட்டியிருக்க, அதைக்கவனியாமல், அபரிசுத்தமாகிய பராந்நத்தை யுண்ணத்துணிவது கொடுமை! கொடுமை!! அவர்களோடு தாங்களும் பிராஹ்மணர்களென்று உறவாடப்போய்க் குறைவடைவதும் வெறுப்பைத்தருகின்றது. ஆதிசைவர் பிராஹ்மணர்வீட்டில்பொசிப்பதும், தீக்ஷையில்லாத சூத்திரர்வீட்டில்பொசிப்பதும் ஒன்றேயாகும். ஆசாரியன் தீக்ஷித்தபிறகு தீக்ஷயடைந்த மாணுக்கனை யுடன்வைத்துக்கொண்டுண்ணும்படிச் சிவாகமம்விதித்தலால், சிவாசிரியர்கள் ஜாதி

வியவஸ்தைவைக்கலாமோ, வைக்கக்கூடாதோவென்பது யாவருக்கும் விளங்கும். பிராஹ்மணன் - சூத்திரன் என்னும் ஜாதி வியவஸ்தையை நாடாமல் பிராஹ்மணனாயிருந்தாலும், சூத்திரனாயிருந்தாலும் தீக்ஷாஸம்ஸ்காரமெய்திய சைவமாணுக்கர்களையே அநுஸரித்தும், அவர்கள்பாலுண்டும், அவர்களுண்ணும்படிச்செய்தும் அன்பை முக்கியமாகநாடி நம்மவர்கள் நடந்துகொள்ளவேண்டியது. சூத்திரனென்று யாம்சொன்னது சிவதீக்ஷையும், மெய்யன்பும் நிறைந்துவிளங்கும் மெய்கண்ட சிவம்போல்வாரை. இருதிறத்தவர்களுக்குந்தன்மையொத்தபோதன்றி யாம் ஈண்டுணர்த்தியது ஸாமஞ்சஸமாகாது. யாம் இந்த நூலிற்றொடங்கிய தொடக்கமுதல் யாவும் முற்றப்பார்த்துத் தெளிந்தவர்க்கன்றி முரணற்று வாய்மையுந்தோன்றாது. யாம்கூறிய நியாயங்களை அநுஸரிப்பதே நம்மவர்க்குப்பெருமையும், ஸர்வஸம்பிரதிபந்நமுமாகும்.

ஆதிசைவர்களாகிய குருக்கண்மாரே இவ்வளவுதெளிவெய்தியிருந்தால், இவர்கள்பால் தீக்ஷிக்கப்பெற்ற மாணுக்கர்கள் எவ்வளவுயோக்யதை யெய்தியிருக்கப்போகிறார்கள்? இவர்களுடைய ஆசாரியர்களைப்போலவே நிஷ்காபட்யமுடையவர்களாய் இவர்களும் பிரவர்த்திக்கின்றார்கள். எங்ஙனமெனின், (படிக்கிறது திருவாசகம்-இடிக்கிறது சிவன்கோயில்) என்றபடித் தீக்ஷைபெறுவது குருக்கண்மாராகிய சிவாசாரியரிடத்தும், வழிபாடுபுரிவது விப்பிரராகிய அநாசாரியரிடத்துமாக முடிந்திருக்கின்றது. சங்கராசாரியருக்குக் குருக்கள் விபூதிமடல்காட்டாவிட்டால் பெருந்துக்கம். சிவபெருமானுக்கு வநபோஜநமஹோத்ஸவம்நடத்தினால் குருக்கண்மாருக்குப் பிண்டம்பெருங்காயம். ஏனையோர்க்கு விலாப்புடைக்கத் திவ்யபோஜநம். சிவனுக்கு நிவேதித்த அந்நத்தை விப்பிரர்களுண்ணார்கள். அவர்களுக்கூட்டுமந்நம் சிவார்ப்பிதமாகாத அசுத்தாந்நம். இப்படி விப்பிரர்களுக்குச் சோறுபோடுவதிலும், கஞ்சித்தொட்டியில் ஏழைகளுக்குக் கஞ்சிவார்ப்பதிலும் ஒரு பேதமுமில்லை. சிவார்ப்பிதமாகாத வந்நபாநீயகிரஹணம் அமேத்யஸ்வீகாரம் என்று வேதங்கூறுகின்றது. இப்படிப்பட்ட அரிய தர்மத்தையேயன்றோ சைவமாணுக்கர்கள் புரிந்துவருகின்றனர்? சபாசு நன்று! நன்று!! இன்னும் இந்தச் சைவமாணுக்கர்கள் அந்

நக்ஷத்திரம் - ஸதாவர்த்தி - பலவிததானங்கள் இவைகளை அவ்வசைவபிராஹ்மணருக்கே செய்துவருவதும் பாவம்! பாவம்!! இப்படியிவர்கள் கெடுவதற்குச் சைவாசாரியர்கள் மாணாக்கர்களுக்கு நல்லறிவுச்சுடர்கொளுத்தாமையும், ஏனையர்கள்மேல்விழுந்து உறவுகொண்டாடித் துர்ப்போதனைசெய்வதுமே காரணமாகமுடிந்தது. சிவனிடத்தும், சிவவேதியரிடத்தும், சிவனடியாரிடத்தும் அன்பில்லாதபோது அவர்கள் சிவபக்தர்களும், பிராஹ்மணர்களுமாகாராகையால், அத்திறத்துவிப்பிரர்க்குத் திலமளவுஞ் சைவர்கள் உபகரிப்பதுகூடாது. அங்ஙனமுபகரிப்பின், அவரடைவது நிரயத்துன்பமன்றி வேறில்லை. சைவராயுள்ளவர்கள் சிவஸம்பந்திகளுக்கன்றி வேறுயுள்ளவர்களுக்கு ஒருவிததானமுஞ் செய்யக்கூடாதென்பதே வேதத்தின்றுணிபு. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

பிராஹ்மணர்கள் இவ்வாறொதுக்கப்படுதலை நமது சிவத்விஜரறிந்தும், அவருட்சிலர் தங்கள் பெருமையையும், அவர்கள் சிறுமையையுஞ் சீர்தூக்காமல் அவர்களிடத்தில் தாட்சணியபுத்தியே வைத்திருக்கின்றார்கள். அவர்களிடத்தில் கௌரவபுத்திவைத்திருப்பதுபோல், ஏனையசைவர்பால் அகௌரவபுத்திவைத்திருக்கின்றார்கள். இது ஸர்வாஸங்கதம். ஏனையசைவர்கள் ஆதிசைவர்பால் பக்திபாராட்டுகின்றவர்கள். விப்பிரகோடிகளைச் சிவநேசமில்வழி மதியாதவர்கள். இவர்களுக்கு ஆதிசைவர் தங்களையவமதிப்பதும், விரோதிகளாகிய விப்பிரர்களைக் கௌரவிப்பதுந்தெரிந்தால், இவர்களும் ஆதிசைவர்பால் விரோதங்கொள்ளத்தடையில்லை. பிராஹ்மணர்களாலும், ஏனையர்களாலும் விரோதிக்கப்பட்டபின்னர் ஆதிசைவர்கதி என்னுமென்பதை அவர்களே யோசிக்கவேண்டியது. இப்படி யாவர்கெடுவதற்கும் அறியாமையும், அன்பின்மையுமே காரணமாகின்றமையால், ஆதிசைவராயிருப்பினும், மஹாசைவராயிருப்பினும், வேறு எந்தச்சைவராயிருப்பினும் அன்புடைமையையே முக்கியபூஷணமாகக் கொள்ளவேண்டியது. அங்ஙனங்கொள்ளாதபோதே ஜாதியிழிவு அவர்களை வாதிக்கின்றது. அதனால், அவர்களும் இழிந்தவராகின்றனர். உத்தமர்கள்பால் இவ்வஸங்கதங்களொன்றுங்கேட்கப்படாமையால், திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணரிடம் ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தாதிகள்பாராட்டிய அன்புடைமையும், அருளுடைமையும் ஸாமஞ்சஸமாயின. இவ்வுண்மை

தெளிந்தபின்னரும் விவேகிகள் மயங்குவார்களென்று யோசிக்க இடமில்லை. குணமேயுண்டாம். இவ்வருணலம் யாவர்க்குங்கைகூடுமாறு திருவருளைச்சிந்தித்துப் பின் விஷயங்களைப் பரிஷ்கரிப்பாம்.

ஆளுடையபிள்ளையார் ஸ்ரீசிதம்பரமுதலியதலங்களுக்குச்சென்றாரெனவும், அங்குத் தீக்ஷிதர் மூவாயிரவர்களைச் சிவகணங்களாகக்கண்டாரெனவும், திருவறத்துறையில், சொப்பனத்திற்கண்டவாறு முத்துச்சிவிகையை அந்தணர்கள் திருக்கோயிலினின்றுமெடுத்துக்கொண்டுபோய் அவருக்குக் கொடுத்தார்களெனவும், அதனையவ்வருளாளரேற்றுமகிழ்ந்தாரெனவும் பெறப்பட்டவுண்மைகளை முறையே விசாரிக்கையில் ஆன்மாக்களுய்ந்துவாழும் பெருமிதமேயுண்டாகின்றது. எங்ஙனமெனின், "வையந்தோறுந் தெய்வந்தொழு" என்பதனை ஆன்மாக்களுக்குணர்த்தியுய்விக்கவே எமது சிறியபெருந்தகையார் தலயாத்திரைகொண்டனர். தலங்கடோறுந் திருக்கோயில்களிருக்கவேண்டிய அவசியத்தையும் அது வெளியாக்கியது. திருக்கோயிலில்லாதபோது "திருக்கோயிலில்லாததிருவிலூருந் - திருவெண்ணீறணியாததிருவிலூரும்" எனப்பிரஸ்தாபித்து "அவையெல்லாமூரல்லவடவிகாடே" என்று திரவிடஸூக்தியில் நிஷேதித்தவாய்மையையேவந்துசேரும். இவ்வுண்மையை "దగ్ధ్వాస్తరహితం గ్రామంద్రగ్రామమశివాలయం॥" என்னும் உபநிஷத்துவாயிலாகவும் அறியலாம். திருக்கோயிலில்லாதவூர் திருவிலூராகிறபடியே திருக்கோயிலைவணங்காதோருந் திருவிலாதவராகின்றனர். திருவுடையமேலோர் "செம்மலர்நோன்றாள்சேரலொட்டா, வம்மலங்கழீஇயன்பரோடுமரீஇ - மாலறநேயமலிந்தவர்வேடமு, மாலயந்தானுமரனெனத்தொழுமே" என்னுஞ் சிவஞானபோதத்தினுண்மையைச்சேர்ந்தின்புறுவர். ஞானிகள் திருக்கோயிலை வழிபடவேண்டுமென்பதனையும் அந்த யாத்திராவைபவம் பிரகாசப்படுத்தியது. அன்றியும், அத்திருக்கோயில்கள் சிதம்பரமுதலியனவாகக்காண்டலின், அவற்றின்பெருமையும் வியக்தம். சிவம் எங்குமநிறைந்திருப்பினும், திருக்கோயில்களில் அதிகமாகச்சிறந்தும், திருக்கோயில்களெங்குஞ் சிறக்கினும் சிதம்பரமுதலியதலங்களில் அதிகமாகவிளங்கியும் அடியார்களுக்கருளுமென்பதும் வெளிப்படை. அன்பர் திருவேடமாகிய சங்கமவழிபாடு சிறந்திடல்போல ஆலயமாகிய இது தாவரவழிபாடாகச்சிறக்கும். இவ்விரு

விதவழிபாட்டையன்றி வேறுபரனைவழிபடுதற்கு மார்க்கமின்றென்பதுமறிக. "தாவரசங்கமங்களென்றிரண்டுருவினின்றும், மாபரன்பூசைகொண்மென்னுயிர்க்கருளைவைப்பன்" என்பது ஓத்து. இவ்வழிபாடு சுத்த வைதிகமென்பது "அர்ச்சாதீப" வாயிலாகஅறிக.

இனித் தில்லைமூவாயிரவரை எமதுகுருநாதர் சிவகணங்களாகக்கண்டாரென்றது அவர் மானிடத்தன்மை யெய்தாதவரென்பதை அறிவித்தது. மேலிடத்தில் ஆதிசைவர்தன்மை பிரஸங்கித்ததே இவர்களுக்குமாகும். இவர்கள் ஏனையவிப்பிரவர்க்கத்திற் சேராதவர்கள். தில்லையெல்லையிலன்றி வேறு எல்லையி லின்னோர் ஸம்பந்தங்கிடையாது. சிவனுக்கும், இவர்க்கும் பேதமின்று. இவர்களைவழிபடுதலும், ஆதிசைவரை வழிபடுதலும், சிவனை வழிபடுதலும் ஒன்று. ஆதிசைவர் தங்கள் பெருமையையறியாது மயங்குதல்போல, இவர்களுந் தங்கள் பெருமையையறியாமல் தியங்குகின்றார்கள். சைவராயுள்ளவர்கள் இவ்விருதிறத்துச்சைவவேதியர்களுக்கே எல்லாச்சீருஞ் சிறப்புஞ்செய்யவேண்டியது. இவர்களிடத்தில் ஓரபராதமுஞ் செய்யக்கூடாது. இவர்களிடங் குற்றமிருக்கக்காணினும், அதனைக் குணமாகப்பாராட்டி யொதுங்கிவிடவேண்டியது. தன்னுடையகணவனிடத்து மனைவியும், பிதாவினிடத்துப் புத்திரனும், எஜமானிடத்திலடிமையுங் குற்றங்காணுமிடத்து, அவைகளெவ்வாறுகின்றன? அவைகளை அதிகாரிகள் யோசித்துக் குணப்படவேண்டியது. அவ்வாறின்றிமீறுதல் நிரயத்துன்பத்துக்கே இடஞ்செய்யும். இன்னோர்பெருமைவிளங்கி நிலைபெறவே இவர்களை நமது பிள்ளையார்வழிபட்டனர். இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

மேல், முத்துச்சிவிகையில் ஆரோகணித்துக்கொண்டனர் எம்பெருமானென்றது, இனி உலகத்தவர் அவரைத் திருக்கோயில்களிலாராதிக்கவருங்கால், அவ்வாறு எழுந்தருளச்செய்து மகிழவேண்டியநலத்தையே அறிவித்தது. சிவனுக்கு இடபமும்,தேவிக்கு யாளியும், மூத்தபிள்ளையாருக்கு மூஷிகமும், இளையபிள்ளையாருக்கு மயூரமும் முக்கியவாகனங்களாயிடுதல்போல நமது பரமாசாரியருக்கு முத்துச்சிவிகை முக்கியமாகச்சிறந்தது. முத்துக்குடை, முத்துப்பந்தர், முத்துச்சின்னங்களும் அவருக்குரிய விசே

ட்ங்களாம். முத்துச்சிவிகையைச் சிவனார் தமது குமாரரென்னும் பரிவுதோன்ற அவருக்கு அளித்தனர். அவ்வாறளிக்கையில், அந்தணர்களுக்கும் அடியார்களுக்குங் கனவிற்றோன்றித் தாம் தமது திருக்குமாரருக்குச் சிவிகையளிக்கும் பெற்றியைக்கூறி, அவர்களதனையெடுத்துக்கொண்டுபோய்க் கொடுக்கக்கட்டளையிட்டது,பின்னும் அடியார்களவ்விததிருத்தொண்டுகளாலுய்ந்திட வழிகாட்டியபடியாம். பிள்ளையாருக்குச் சிவபெருமான் கனவிற்றோன்றி, அந்தணர்கடாங்கிவருஞ் சிவிகையையேற்றிடுகவென்றது, அந்தணர்களேரேகொடுப்பி னதனைப் பிள்ளையார் தாமதனுக்கருகமன்றெனவொதுங்குவாரென்பதறிந்து. சிவனுணர்த்துதலால் அருளைமேற்கொண்டியைந்த நிலைமை வெளியாயிற்று. இதனால், சிவனடியார்கள் ஆத்மபோகார்த்தமாக வொன்றினையுந் தாமேவிரும்பாமையும், வலிந்தொருவர்கொடுப்பினு மேற்காமையும்,திருவருணடத்து நிலையினின்று யாவுநுகர்கின்றமையுமாகியவுண்மையும் வியக்தமாயிற்று. அடியார்களுக்கும்,பிள்ளையாருக்குஞ் சிவபெருமான் கனவிற்றோன்றியுரைத்தும், அது, அவ்வாறேமுடிந்தும் அநுபவங் கைகூடியது பிரஸித்தம். அங்ஙனமேல், யாவர்மாட்டுங் கனவின்கண்ணிகழும் யாவும் பயன்படல்வேண்டும். அங்ஙனமின்று. அதனால், கனவுமெய்யாதலிழுக்கும். அதுபொய்யாகவே, முத்துச்சிவிகைமாங்மியம் இழுக்கும் எனின், அதனைமறுத்து உண்மையை விளக்குவாம். "கனவின்பயனும் நனவின்பயனும், வினையின்பயனவை பொய்யெனவேண்டா" என்றவுரையால் கனவினுடையபிரயோசனமும், நனவினுடையபிரயோசனமும் வினையினுடையபிரயோசனமாகத் துணியப்பட்டன. வினைஸத்தியமாகையால், அதன்போகவேறுபாட்டில் ஒன்றுமெய்யும், மற்றொன்றுபொய்யுமாதல் யாங்ஙனம்? ஜாக்ரஸ்வப்நஸுஷுப்திகள் அவஸ்தாத்திரயங்களெனச் சீவனுக்கு அமைந்தபின்னரவற்றுள், பொய்மெய் விவகாரங்கள்கூறுதல் அஸங்கதம். யாவும்மெய்யேயாம். எங்ஙனமெனின், ஜாக்ரஸுஷுப்திகளைப்பற்றி ஆக்ஷேபமில்லையாகையால், ஸ்வப்நத்தையேயீண்டுவிசாரித்துப் பரிஷ்கரித்திடுவாம்.

ஸ்வப்நமானது மூன்றுவிதமாகவிளங்கும். அவை இறந்தகாலத்தது, நிகழ்காலத்தது, எதிர்காலத்தது என்பனவாம். இறந்தகாலத்தது என்பது சொப்பனத்துக்குப் பூர்வம் தன்னுடைய

ஜாக்கிரகாலங்களிற்கண்ட பொருள்களையும், அவற்றினநுபவங்களை யும் அந்தச்சொப்பனத்திற்காண்பது. நிகழ்காலத்தது என்பது இற ந்தகால வெதிர்காலங்களை யபேட்சியாமல், சொப்பனமென்னு மந்த வொருகாலத்திற்றனே தனக்குவிஷயமாகும்பொருளையும், அதன நுபவத்தையுங் கண்டுகூறுதல். எதிர்காலத்தது என்பது தூங்கிவி ழித்தபிற்பாடு ஜாக்கிரத்தில் தான்அநுபவிக்கப்போகிற பொருளை யும், அதனநுபவத்தையும் முன்னதாகவறிந்துகொள்ளுதல். இவற் றுள் இறந்தகாலஸ்வப்நத்தை வாஸனுஸ்வப்நமெனவும், நிகழ்கால ஸ்வப்நத்தை அநுபூதிஸ்வப்நமெனவும், எதிர்காலஸ்வப்நத்தை அதி ர்ஷ்டஸ்வப்நமெனவும் அறியவேண்டியது. முன்கண்டபொருள்களைப் பின் வாசனையாற்காண்பது பொய்யாகாது. பின்னர்க்கண்டனுப விக்கப்போகிற பொருள்களைச் சிவாநுக்ரஹத்தால் முன்னர்க்கண்டு மகிழ்வதும் பொய்யாகாது. இடைக்காலத்திற்காணும்பொரு ளிற ந்தகால வெதிர்காலங்களிலன்றி யவ்விடைக்காலத்தி லழியாது நிலை த்தலால், அதுவும் பொய்யாகாது. மூன்றுசொப்பனங்களும் மெய் யாக முடிந்தமையால், கனவு பொய்யென்றுகூறுதல் கண்மூடிஞான மாக முடிந்தது. இவ்வாறு வியவஸ்தையுண்டாக விசாரியாமல் இடை க்காலத்துஅநுபவத்தை எதிர்காலத்தில்விரும்புவது அஸங்கதம். எதிர்காலத்தில் அநுபவமாகாமையால் அதனைப்பொய்யென்னில், எதிர்காலத்தது இறந்தகாலநிகழ்காலங்களிலும், இறந்தகாலத்தது நிகழ்காலவெதிர்காலங்களிலும் அநுபவமாகாமையால், அவையும் பொய்யாகும். ஒருவன் தனதுஜாக்கிரகாலத்திற்றனே ஆயிரம் பொன்கொண்டவோர்கிழியை வைத்தவிடந்தெரியாமல் தேடி, அது கிடைக்காமலே வருந்துகிறுன். முன்வைத்தது பின்கிடைக்காமை யால், அதனைப் பொய்யென்றுகூறுதல் யாங்ஙனம்? முதலிற்பொற் கிழிகிடைத்து, அது கிடைத்ததென்னும் ஸந்தோஷத்தை யவனுக் கூட்டிப் போகத்தைநுகர்வித்தலும், உடனேஅது ஒழிந்ததென்னுந் துக்கத்தையவனுக்கூட்டிப்போகத்தைநுகர்வித்தலும் அவனுடைய வினையின்சேட்டையாக முடிந்தமையால், இரண்டும் ஸாமஞ்சஸ மாயின. இப்படியே இடைக்காலத்து ஸ்வப்நத்தையுங் கொள்ள வேண்டியது. எங்ஙனமெனின், ஒருவன் தனது ஸ்வப்நத்தில் ஆயி ரம்பொன்கொண்ட வோர்பொற்கிழியைக் கண்டெடுத்தான். அத னைக்கொண்டுபோய்ப் பெட்டியில்வைத்துப் பத்திரப்படுத்தினுன்.

அதுவரையில் அவனுக்குஅதிகஸந்தோஷந்தான். அவ்வளவே அவனுக்கு நுகர்விக்கத்தக்க ஸந்தோஷபோகம். அவன் விடிந்தெ ழுந்து தனது பெட்டியில்பார்த்தால், அது இல்லை. யாதுகாரணம் எனின், தான் முன்வைத்ததைப் பின்னுமநுபவிக்கத்தக்க வினைப் போகங்கூடாமையால். இதனால், முன்கிடைத்ததும், அப்போது ஸந்தோஷித்ததும் பொய்யாகாது. பின்கிடைக்காதபோது ஸந்தோஷங் கெட்டதாகிய துக்காநுபவங் கைகூடினமையால், இதனையே அந்த வினையானது ஊட்டிநிலைபெறச்செய்தது. மூன்றவஸ்தைகளிலும், அவற்றின் வேறுபாடுகளிலும் எதிரிட்டபொருள்களைக் காண்பதும், அவற்றையநுபவித்துச் சுகதுக்கங்களிலுழன்றலைவதும் ஆத்மா வேயாகையால், அதனுடைய சுகதுக்கங்களாகிய வினைப்போகம் யாவும் ஸத்தியமென்பது நாட்டப்பட்டது. இப்படிப் பகுத்தறிந்தி டாமல் ஸ்வப்னம்பொய்யென்பார்மதம் சோர்ந்துவிட்டது. இனி முன்சொல்லிய விஷயங்களை இனிது விளக்கிக்காட்டுவோம். ஜாக்கிர த்தில் அநுபவமாயிருந்தபொருள்கள் ஸ்வப்நத்தில் முன்வாசனையா லுண்டாகிநுகர்தல் அநுபவம். தன்னுடையவீடு-பிள்ளை-சொத்து இ வைகளைக் காண்பதுதான் அது. இதுதான் இறந்தகால ஸ்வப்நம். த னக்கு நாளைக்கு ஓர்புதையல் ஓர்குப்பைமேட்டிற் கிடைக்கப்போகி றது. அந்தப்படிக்கு ஒருவன் சொப்பனங் காண்கிறான். விடிந் துபோய்ப் பார்த்தால், அது அப்படியே கிடைக்கின்றது. அன்றி யும், ஓர்கந்நிகையை ஓர்பிரபு தனக்குப் பலாத்காரமாகக்கொண்டு வந்துகொடுத்துக் கலியாணஞ்செய்ததாக ஒருவன் சொப்பனங்காண் கிறான். அந்தப்படியே விடிந்து, அல்லதுசிலதினத்தில் அது கைகூடு கின்றது. இப்படிப்பட்ட பலவநுபவங்கள் பலரிடத்திலும் விசாரித்தா ல் விளங்கும். பிரத்யக்ஷகதமாகியஇதுதான் எதிர்காலஸ்வப்நம். நிக ழ்காலஸ்வப்நத்தை மேலேவிளக்கிக்காட்டினோம். இந்தவிசாரத் தால் அந்தணர்களுக்கும், பிள்ளையாருக்கும் பரமன்கனவிற்றோன்றி முத்துச்சிவிகையைத் தாங்கிக்கொண்டுபோய்க் கொடுக்கவும், அத னையேற்று அதன்மேலாரோகணித்துக்கொண்டு அடியார்களுக்குத் தரிசனந்தந்துய்விக்கவுங் கட்டளையிட்டருளிய சொப்பநம் ஸத்திய மெனவும், அது எதிர்கால ஸ்வப்நமெனவும் ஸித்தாந்தஞ்செய்யப் பட்டது. இன்னும்விரிக்கிற் பெருகும்.

பிள்ளையார்பிரபாவம்.

கககூ-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.

அங்கிருந்தபடியே திருநெல்வெண்ணெய்முதலிய தலங்களுக்குப்போய்த் தரிசித்து மீண்டுந் திருவரத்துறைக்குவந்து வசித்துப் பின்பு திருப்பழுவூர்முதலியவற்றைக் கடந்துகொண்டு சண்டேசுரநாயனாரது க்ஷேத்திரமாகிய திருச்சேய்ஞலூரையடைந்து அங்கேநின்றுஞ் சீகாழிக்கு எழுந்தருளி, அங்கு உபநயனஞ்செய்துகொண்டார். அப்போது பிராஹ்மணர்கள் பிள்ளையாருக்கு மந்திரோபதேசஞ்செய்யத்தொடங்கினர்கள். அவர்கள் உபதேசஞ்செய்வதன்முன்னர் வேதங்களையும், பலகலைகளையுந் தாமேயெடுத்தோதி, ஐயந்திரிவற யாவும்அவர்கள்தெளியும்படி யுணர்த்தி மந்திரநாயகமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாட்சரத்தின்மகிமை இனிதுவிளங்கும்பொருட்டு ஸ்ரீபஞ்சாட்சரப்பதிகத்தைப் பாடியருளினர். இவ்வாறு உலகமுய்யவருள்புரிந்து அப்பதியிலேதானே சிலநாள் வசித்துக்கொண்டிருந்தார். அப்போது திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் அங்குவந்து அவரைத்தரிசித்தனர். அவருக்கு விருந்தூட்டியுபசரித்து அவரோடளவளாவி மகிழ்ந்தனர். பின்னர், திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் விடைபெற்றுக்கொண்டு செல்ல, திருஞானஸம்பந்தசுவாமிகள் அங்கேநின்றும் பிதாமுதலியவர்கள் சூழப்புறப்பட்டுத் திருக்கண்ணார்கோயில்முதலிய தலங்களுக்குப்போய்ச் சுவாமிதரிசனஞ்செய்து திருப்பதிகம்பாடினர். பின்பு திருப்பாச்சிலாச்சிராமம் என்னும்பதிக்கு எழுந்தருளி அங்குக்கொல்லிமழவன் என்னும் அரசனுடைய மகளுக்குக்கண்டிருந்த முயலகன், அல்லது குமரகண்டவலி என்னுநோயைத் திருப்பதிகமோதித்தீர்த்தருளினர். அங்கேநின்றுந் திருப்பைஞ்ஞீலிமுதலிய தலங்களுக்குப்போய்த் திருச்செங்கோடு எனவழங்குங் கொடிமாடச்செங்குன்றூரையடைந்து அங்கு எழுந்தருளியிருந்தனர். அப்போது பனிக்காலமாகி ஊரெங்குஞ்சுரம்வியாபித்து வருத்திக்கொண்டிருந்தது. அது ஸ்வாமிகளது அடியவர்திருக்கூட்டத்துள்ளும்வந்து மெல்ல நுழைந்தது. அஃதறிந்த இளந்தோன்றலார் (திருநீலகண்டப்பதிகம்) பாடி அந்தச்சுரம் ஊரைவிட்டேபோய்விடும்படிச் செய்தருளினர். அங்கிருந்து திருப்பாண்டிக்கொடுமுடிமுதலிய தலங்களைத்தரிசித்துக்கொண்டு திருப்பராய்த்துறை முதலியவற்றைக்கடந்து திருப்பட்டீச்சரத்துக்கெழுந்தருளினர். அப்போது வெய்யில்வெப்பம் அவருக்கு

ண்டாகாதிருக்கச் சிவாஜ்ஞையால் சிவபூதம் முத்துப்பந்தரைத்தாங்கிவந்து மேலேபிடித்தது. அங்கு ஸ்வாமிதரிசனஞ்செய்துகொண்டு திருவாறைவடதளிமுதலிய தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருவாவடுதுறை என்னும் பதியில்வந்து சேர்ந்தார். அங்குத் தமது பிதாவாகிய சிவபாதஹ்ருதயர் வேண்டுகோளின்மேல் அவர்யாகஞ் செய்வதற்குச் சிவபெருமானைப்பாடி ஓர் சிவபூதம் சிவாஜ்ஞையால் ஓர்பொற்கிழிகொண்டுவந்து பீடத்தின்மேல்வைக்க வாங்கி அவருக்குக் கொடுத்தருளினர். அங்கிருந்து திருக்கோழம்பமுதலிய பதிகளைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரது தாயார்பிறந்த க்ஷேத்திரமாகிய திருத்தருமபுரம் என்னும்பதிக்கு எழுந்தருளினர். அங்குள்ள யாழ்ப்பாணரது சுற்றத்தார்கள் யாழ்ப்பாணரைப்பார்த்து "அடாகுழந்தாய்! நீ உன்னுடைய யாழிலேஅமைத்துப் பண்ணமையப் பாடுவதனாலன்றோ ஞாநஸம்பந்தரது பதிகங்கள் இசைபெற்று விளங்குகின்றன?" என்றுகூறினர்கள். அதனைக்கேட்டு அஞ்சி ஞானமணியை வணங்கி, அடியேனுடையயாழில் இசையடங்காமலதிக்ரமிக்கத்தக்க வோர்திருப்பதிகங் கட்டளையிட்டு, இவர்களகந்தையையடக்கி அடியேனது அபராதத்தைப் போக்கிவிடவேண்டுமென்று பாணர்பெருமான் விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டனர். அப்படியே (யாழ்முரிப்பதிகம்) பாடியருளினர்; அத்திருப்பதிகவிசை யாழிலடங்காமற் போயிற்று. அப்போது யாழ்ப்பாணர் பயந்து இந்தயாழ் கையிலிருந்தமையாலன்றோ ஸ்வாமியினது பதிகத்தை யாழிலமைத்துப் பாடலாமென்று அடியேன் எழுந்தேன்? இதனை முரித்துவிடுவதே சரியென்று அந்தயாழைக் கையிலேதாங்கி ஓங்கி நிலத்திலடிக்கப்போனர். அப்போது பிள்ளையார் அவரைத்தடுத்து, அந்தயாழைத் தமது திருக்கரத்தில்வாங்கி, அருள்வடிவமாகிய பதிகவிசை நுமது யாழிலடங்குமோ? என்றுகூறி, இயன்றமட்டும் இதிலமைத்துவாசியும் என்று அந்தயாழை அவர்கையிற்கொடுத்துக் கட்டளையிட்டனர். அந்தக் கட்டளையையும், யாழையும் பாணர்பெருமான் சிரமேற்கொண்டு அருளாற்பாடினர். அங்கேநின்றுந் திருநள்ளாறுமுதலிய பதிகளைத்தரிசித்துக்கொண்டு திருச்சாத்தமங்கை என்னும் க்ஷேத்திரத்தை யடைந்தருளினர். அங்குத் திருநீலநக்கவடிகள் எதிர்கொண்டழைக்கச்சென்று அவர் திருமனையில் திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர்முதலிய நண்பர்களோடு திருவமுதுகொண்டருளி மகிழ்ந்து

மற்றநாள் அயவந்திஎன்னுந் திருக்கோயிலிற்சென்று ஸ்வாமிதரிசனஞ்செய்து திருப்பதிகம்பாடி, அதில் திருநீலநக்கநாயனுரைச் சிறப்பித்தருளினுர். அங்கிருந்து திருநாகைக்காரோணமுதலிய க்ஷேத்திரங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருச்செங்காட்டங்குடிக்கு எழுந்தருளினுர். அங்குச் சிறுத்தொண்டதேவர் எதிர்கொண்டழைக்கச்சென்று கணபதீச்சரம் என்னுந்திருக்கோயிலில் ஸ்வாமியைவணங்கித் திருப்பதிகம்பாடி, அதில் அந்தநாயனுரைச் சிறப்பித்தருளினுர். பின்பு அவர்திருமனைக்கெழுந்தருளி, அங்கு அடியார்களோடு திருவமுதுகொண்டருளி யாவருக்கும் அருள்புரிந்து அங்கேநின்றுந் திருமருகல் என்னுந் தலத்துக்கெழுந்தருளினுர்.

அவ்விடத்தில் சிவதரிசனஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் ஓர் பெண்ணினுடைய அழுகுரலோசை கேட்டது. அது சிவநாமங்களைக்கூறி ஸ்வாமியை நொந்துகொள்வதாகவுமிருந்தது. பரமசிவனுடைய திருநாமங்களை ஸ்மரிக்கின்றவர்களுக்குந் துன்பமுண்டாகலாமா? என்று மனம்பதைத்து அந்தப்பெண்ணமுதம் அழுதுகொண்டிருக்கின்றவிடத்தில் அடியார்களோடேவந்து சேர்ந்தனர். அப்போது அந்தப்பெண்கொடியெழுந்து அழுகைதவிர்ந்து அவருடைய திருப்பாதங்களில்வணங்கித் தன்னுடையகுறையைத் தவிர்த்தருளும்படி வேண்டினள். அவ்வருளாளர் உன்னுடையகுறை யாது என்று கேட்டனர். அதற்கு அவள்சொல்லுகின்ருள். ஹேஸ்வாமிந்! வைப்பூர் என்னும்பதியில் தாமன் என்னுஞ்செட்டியொருவனுளன். அவனுக்கு ஏழுபெண்கள். அவர்களில் நான் ஏழாவதுபெண். இதோ பிணமாகியுருண்டுகிடக்கிற இவர் அவருடைய மருமகன். என்னுடையபிதா தன்னுடைய மூத்தபெண்ணை இவருக்குக்கொடுத்துக் கலியாணஞ்செய்வதாக வாக்குக்கொடுத்திருந்தான். அங்ஙனஞ்செய்யாது அவளை யோர்செல்வனுடையமகனுக்குக் கொடுத்துவிட்டான். அப்போது இவர் தடுத்துக்கேட்டார். இரண்டாவதுபெண்ணைக் காட்டி இவளை உனக்குக்கொடுக்கிறேனென்று சொன்னுன். அங்ஙனஞ் செய்யாது அவளையும் முற்படியே செய்தான். அப்போதும் இவர் தடுத்தார். மூன்ருவதுபெண்ணைக்காட்டித் திருப்திசெய்வித்தான். இந்தப்பிரகாரமே மற்றப்பெண்களையும் வெளியில் தொலைத்துவிட்டான். ஏழாவதுபெண்ணுகிய என்னையுமப்படிச்செய்வதற்கு எட்டாவதொரு பெண்ணில்லாமையால் இவர் என்னை அதிகமாக நம்பி

யிருந்தார். நானும் இவளை அதிகமாககம்பியிருந்தேன். முடிவில் என்னையும் அப்படிச்செய்யப்பார்த்தான். அதற்கு நான் இசையாது சத்தியத்திற்குக் கட்டுண்டு இவளையன்றி வேறுஒருவளையும் மணம்புரியேன் என்று என்பிதாவுடன் உறுதிமொழி கூறினேன். அவன் அதிககோபங்கொண்டு என்சொல்வழிநில்லாத நீ வீட்டைவிட்டுப்போதியென்று என்னை அடித்துத்துரத்தினன். நான் இவளையழைத்துக்கொண்டு அயலூருக்குச்சென்று பலரறிய இவளை மணம்புணர்ந்துவாழலாமென்று சத்தியந்தலைமேற்கொண்டு புறப்பட்டுவந்து இராத்திரி இங்குவந்து சேர்ந்தேன். வந்தவிடத்தில் இவர் பாம்பின்விடத்தா லிறந்தார். என்வரலாறு இதுவென்று முறையிட்டு ஸ்ரீபாதத்தில்வீழ்ந் திறைஞ்சினள். அதனைக்கேட்டுக் கருணாஸிந்துவாகிய குருநாதர் ஓர்திருப்பதிகங் கட்டளையிட்டு அவன் உயிர்த்தெழும்படித் திருவுள்ளமிசைந்தனர். அப்படியே அவனெழுந்து அவருடைய ஸ்ரீபாதங்களில் வீழ்ந்திறைஞ்சினன். தேவர்கள் பூமாரிபொழிந்தார்கள். யாவர்களுமதிசயித்து வாழ்த்தித்துதித்தார்கள். அப்போது அந்தவணிகனையும் அந்தக்கந்நிகையையுந் திருமணம் புணரும்படிச்செய்து அவர்களுக்கு விடைகொடுத்து எம்பெருமான் அங்கிருந்துமெழுந்தருளிச் சிறுத்தொண்டதேவரை ஸந்தித்துத் திருப்புகலூருக்குச் சென்றருளினர். அங்கே முருகநாயனர்வந்து வணங்கினர். அவரது திருமடத்திலிறங்கி அவராலுபசரிக்கப்பெற்று மகிழ்ந்து சுவாமிதரிசனஞ்செய்து திருப்பதிகம்பாடி, அதில், அவர்மகிமையைச் சிறப்பித்தருளினர். அப்போது திருநாவுக்கரசுகளும் அங்குவந்து சேர்ந்தனர். பிள்ளையார் அவரையெதிர்கொண்டு, அவர் திருவாரூர்மகிமையை வியந்துசொல்ல மகிழ்ந்து அப்படியே அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு திருவாரூருக்குச்சென்று புற்றிடங்கொண்டாரை வணங்கித்துதித்து அங்கேநின்றுந்திரும்பி மீண்டுந் திருப்புகலூரை யடைந்தார். முன்னமெழுந்தருளிய திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளும், திருஞானஸம்பந்தமூர்த்திகளும், முருகநாயனரும் ஒன்றுகூடி மகிழ்ந்திருக்கையில், திருநீலநக்கநாயனரும், சிறுத்தொண்டநாயனரும் அங்குவந்து சேர்ந்தார்கள். எம்பெருமக்களைவரும் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணரோடு சிலநாளங்கிருந்து பின்னர் இச்சையின்வழி யொழுகினர்கள். பின்பு திருநாவுக்கரசுகளும், பிள்ளையாரும் புறப்பட்டுப் பல தல

ங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருவம்பர்என்னும் பதிக்குச்சென்றார் கள். அங்குப்பிள்ளையார் கோச்செங்கட்சோழநாயனர் செய்தருளிய திருக்கோயிலை வணங்கிப்பதிகம்பாடி, அதில், அப்பெருந்திருவாள ரைச் சிறப்பித்தருளினர். அங்கேநின்றும் புறப்பட்டுக் குங்கிலியக் கலயநாயனர் எதிர்கொள்ள, அவரோடுஞ்சென்று திருக்கடவூர்மயா னத்தைவணங்கித் துதித்துத் திருப்பதிகம்பாடி மகிழ்ந்து, கலயர் பெருமான் றிருமனையிலவரழைக்கவெழுந்தருளித் திருவமுதுகொண் டருளினர். அங்குச்சிலபோதுவசித்துப் பின்னர்த் திருவாக்கூரை யடைந்து, அங்கேநின்றுந் திருவீழிமிழலைக்குப்போய்ப் பரமசிவ னைப்பாடிப் படிக்காசுபெற்று, பஞ்சத்தாலுணவருகியிருந்த குறைவை அடியார்களுக்கொழித்து, அதினின்றுந் திருவாஞ்சியம், திருத்தலை யாலங்காடுமுதலிய தலங்களைத்தரிசித்துக்கொண்டு வேதாரண்யத்தை யடைந்து அவ்விடத்தில் வேதங்கண்மூடிப்போன கதவை அப்பர் சுவாமிகளால் திறப்பித்து, அதனைமீண்டுந் தாமே மூடும்படிப்பதி கமோதி, அன்றுமுதல் அதை மூடவுந்திறக்கவுஞ் செய்தருளினர். அங்கேநின்றும், வாய்மூருக்குச்சென்று சிவபெருமான் பார்வதியா ரோடு ஆடல்காட்டத் தரிசித்து, அதனை அரசுகளுக்குங்காட்டி மீண் டும் வேதாரண்யம்வந்து சேர்ந்து அங்கு எழுந்தருளியிருந்தனர்.

ரு ச ௲.

ஆளுடையபிள்ளையார் திருச்சேய்ஞலூருக்குச் சென்றபோது அது சண்டேசரது அவதாரக்ஷேத்திரமாயிருந்தமையால், அங்குச் சிவிகையினின்று மிறங்கிநடந்தனர். சண்டேசுரர் என்பது சண் டேசபதம் என்னுமாதிக்கம் வகித்தடைந்தபெயர். இவருக்குப் பூர் வநாமம் விசாரசர்மர் என்பது. இவர் சிவனைமதித்த செருக்கால், சிவத்ரோகஞ்செய்த பிதாவைத் தண்டித்தனர். அதனல், இவருக் குச் சிவபெருமான் தாமேபிதாவென்னுமுரிமையைத் தந்தருளினர். அதனல், சிவனுக்கு இவர் ஸ்வீகாரபுத்திரராயினர். இதுபற்றியே சிவனுடைய மக்களாகிய மூத்தபிள்ளையார், இளையபிள்ளையாரிவர்க ளோடு சேய்ஞலூர்ப்பிள்ளையார்என்னு முபசாரநாமம் வகித்திருக் கின்றனர். இவர்சேர்ந்தே சிவாலயங்களில் பஞ்சமூர்த்திப் பிரஸங் கமுண்டாயிருக்கின்றது. இத்தகையபெரியோரது மகிமை விளங் கவே உடையபிள்ளையா ரங்ஙனஞ்செய்தருளினர். எத்தகைய வுயர்ந்

தோராயினுஞ் சிவன்மாட்டன்புடையார் சிறியரானவிடத்தும் அவரை வணங்குதலவசியமென்பது மதனுனிலேபெறுயிற்று. ஏனையிடங்களில், நங்காழித்தலேவர் பணியும்பணிவுகள்யாவையு மிப்படியே கொள்ள வேண்டியது. மேல், பிள்ளையாருக்கு யஜ்ஞோபவீததாரணங் கேட்கப்பட்டது. இது வேதமார்க்கத்தைப் பிரதிஷ்டாபநஞ்செய்தபடியாம். உபநயனமாகிய விதன்மாங்மியம் சைவசூளாமணி-கூரேச விஜயபங்கமிவைகளில் செவ்வனே விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தணர்கள் அவருக்கு மந்திரோபதேசஞ் செய்யப்புகும்பொழுது எண்ணிறந்த வேதங்களேயும்; கலேகளேயுமெடுத்தோதி, அவர்களுடைய ஐயந்திரிவுகளே யறமாற்றினுராகையால், அந்தணர்களுடைய மகுடசூளாமணியும், அவர்க்குப் பரமாசிரியருமாயினர். அவர்கள் தமக்குச் செய்யப்போந்த வுபதேசத்தைத் தடுத்துத் தாமவருக்குச்செய்து, முடிவில் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரப்பதிகமோதி அதில் "வேதியர்க்-கந்தியுண் மந்திரமஞ்செழுத்துமே" என அவருய்யும்விதத்தை யவர்பெருமைதோன்ற விதந்தமையு மவர்மாட்டிரங்கி யருள்புரிந்தாட்கொள்ளு மாசிரியவுரிமையை வெளிப்படுத்தியது. ஐந்தெழுத்தின்மகிமையை மேல் விரித்துள்ள பொற்றுளவைபவப்பிரஸங்கத்தில் விசிதமாக்கினேம். அநந்தரம் உடைய பிள்ளையாரும், உடையவரசுகளுமொருவரையொருவர் ஸந்தித்து மகிழ்ந்தார்களென்பதனே யாம் விதந்துரைக்க வஞ்சுகின்றேம். அவரன்பின்மாட்சி யெம்மிலளவுபடாமையால். மேல், கொல்லிமழவனது திருமகளார்க்குநிகழ்ந்த குமரகண்டவலியைப் பதிகம்பாடித் தொலேவித்தாரென்பது அவரது பேரருட்டிறத்தையும், தெய்வத்தன்மையையும் வியத்தமாக்கியது. இதனைப்பெரியோர்கள் அவரது இரக்ஷககிருத்யங்களிலொன்றெனக் கூறுகின்றனர். இஃது ஸ்திதியாகவே ஸ்ருஷ்டியும், ஸஹ்மாரமும் முறையே எலும்பைப் பெண்ணுருவாக்கியதும், புத்தன்றலேயை யிடறச்செய்ததுமாகிய பலவாகவறிந்துரைப்பர். இவற்றைவிரிக்கிற் பெருகும். இனித் திருச்செங்கோடு என்னும்பதியில் (திருநீலகண்டம்) என்னும் ஆணையிட்டுத் திருப்பதிகவாயிலாக வங்குப்பரவியிருந்த சுரத்தை யூரைவிட்டேகும்படிச் செய்தருளியது அவர் ஸ்வதந்திரரென்பதை யறிவித்தது. வினைக்கீடாகவந்துபற்றும் பீடைகள் வினையொழிந்தாலல்லது ஒழியமாட்டா. "வினைப்போகமேயொரு தேகங்கண்டாய் வினைதானெழிந்தாற்-றினைப்போதளவுநில்லாதுகண்டாய்" என்றூர் பெரியோரும்.

இங்ஙனமாக, "முன்செய்வினைவந்தெம்மைத் தீண்டப்பெறு" என்று உறுதி கூறியது என்னையெனின், வினைகள்ஜடம். அவை தாமேயிய ங்கா. இயங்கப்பண்ணிஞலியங்கும். இயங்கப்பண்ணு முதல்வனை யன்றி யவைகட்கியக்கமின்று. அவை வாவென்ருல் வரும். போ வென்ருற் போகும். இருவென்ருலிருக்கும். ஆகையால், முன் செய்வினைகள் வந்து தீண்டப்பெறுவென்ருர். அங்ஙனமே யவை தீண்டிற்றில. தீண்டுகவென்ருல் தீண்டும். பதியால்விதிக்கப்பட் டனவெல்லாம் புண்ணியமும், அவரால் விலக்கப்பட்டனவெல்லாம் பாவமுமாம். அவற்ருலேலறுமாகாமியங்களே ஸத்கிரியை, துஷ்கிரி யையெனப்பிரிந்து இருவினைகளாகும். இவற்றை அப்பரமகரு ணுசாலியாவா ரெப்படிச்செய்யினுஞ் செய்யலாம். வினைப்போகங்க ளை யூட்டியொழிக்காது அவ்வினைமுதல்களை யப்படியே யொழித்தா லுமொழிக்கலாம். அரசன் குற்றஞ்செய்தவொருவனைக் கொலைபுரி ந்திடத் தீர்மானித்து, அக்கொலைநிகழப்போகும் ஸந்தர்ப்பத்தில் அங்கு அவ்வரசன்போக நேர்ந்துவிடின், முன்விதித்த கொலையைத் தவிர்த்து விடுகிருன். பிரபுவினுடைய ஸந்நிதியில் அதுநிகழ்தல் அஸங்கதமெனக்கொண்டு. முன்விதித்தது நீதி. பின்விதித்தது அருள். இத்தகைய தடஸ்தங்களுலகிலநுபவம். இதுவே நங்குருநா தாது ஸ்வதந்திரத்தையும், அருண்மாட்சியையும் விளக்கும். இவ்வு ண்மைகளெல்லாம் அவரது பரமபதித்வமாகிய ஈசுவரத்தன்மை யையே வியக்தமாக்கின. அன்றியும், அவர்கூறிய திருவாணை (திரு நீலகண்டம்) என்றது. அதுவே அதனதுவடிவமாயிருத்தலால். "தீண்டுவீராயினெம்மைத் திருநீலகண்டம்" எனத் திருநீலகண்ட நாயஞ ரது புராணத்திலும், "ஶ்ரீமதோ நீலகண்டஸ்ய" என உத்தாராமாயணத்தி லும் போந்தவுண்மைகளும் (திருநீலகண்டம்) என்னுந் திருமந்திர த்திஞதிக்யத்தை நிலைபெறச்செய்யும். திருநீலகண்டம் என்பதற் கும் தமது திருநாமமந்திரத்திற்கும் பேதமின்மையைநாட்டுதற்கு மற்ருேரிடத்தில் (வினைகெடுதலாணைநமதே) எனவும் பிரகாசம் பண்ணி யிருக்கின்றனர். இதுநிற்க.

முத்துப்பந்தர்விஷயத்தை முத்துச்சிவிகைமுதலியவற்ருேடுசே ர்த்து முன்னரே முடிவுசெய்தோம். அநந்தரம், யாகஞ்செய்யச் சிவ பெருமானிடம் பொன்வாங்கிக்கொடுத்தார் என்பது வேதத்தில் அக்

ணிமுகமாக வந்தணர் சிவார்ச்சனைசெய்யவேண்டுமென்பதை நிலைப்பித்தற் பொருட்டு. "தந்தையைத் தீத்தொழின் மூட்டியகோன்" என்பதும் பிரமாணம். பின்னர், திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் கையிலிருந்த யாழைவாங்கி, மீண்டும் அவர்கையிற்கொடுத்து வாசியுமென்று கட்டளையிட்டாரென்றது, உதாத்தாதிஸ்வரபேதங்கள் தாமேயாய்விளங்கும்பிள்ளையார் வாசித்துக்காட்டித் தெரிவித்தாரென்பதையே அறிவித்தது. "கானத்தினெழுபிறப்பைக் கண்களிப்பக்கண்டார்கள்" என்பதுவே இதனை நிறுத்தும். இதனால், நமதுகுருநாதர் ஸர்வகலாஸ்வரூபரென்பது வெளியாயிற்று. செத்தபிணத்தை யுயிர்ப்பிக்கு மாற்றலுடையார் யாழொலியை யிசைப்படுத்திப் பாடினாரெனல் அதிசயமன்று. செத்தபிணத்தை யுயிர்ப்பித்தலாவது விஷந்தீண்டியிறந்த செட்டிமகனை யுயிர்த்தெழச்செய்ததே. இச்செயல் பேரருளும், பேராற்றலுமுடையார் பிள்ளையாரென்பதைத் தெரிவித்தது. பின்பு சிறுத்தொண்டதேவரையும், முருகநாயனாரையும், திருநாவுக்கரசுகளையும் புகலூரிலொரேகாலத்திற் கண்டளவளாவினாரென்பது அத்தகைய பெருமக்களே யெம்பெருமானை வணங்கத்தக்கவரென்பதை யறிவித்தது. அன்றி, திருநீலநக்கவடிகளு மங்குவந்து சேர்ந்தனர். திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர் ஸ்வாமியோடுகூடவே யிருந்தனர். இவ்வருந்தவரைவருஞ்சூழ வெண்ணிறந்தவன்பர்குழாநெருங்க வீற்றிருக்குமெம்பெருந்தகையின தற்புதக்காட்சியை யளவிடுதலெம்மளவினதோ? அங்கேநின்று திருவம்பரிற் கோச்செங்கட்சோழநாயனார் செய்துமுடித்த திருக்கோயிலைவணங்கி அவரைச்சிறப்பித்தருளின ரென்பது அவர் ஸ்வாமிகாலத்திலிராம லவர்திருப்பணிமாத்திர மக்காலத்திலிருந்த வருமையறிந்து. அன்றியு மவர்பெருமை யுலகறியத்தெரிவிப்பதிசைந்து. அவர்பெருமை சிலந்தியுருவத்திற் சிவாராதனைசெய்து கோச்செங்கணாராக வவதரித்தன் முதலியன. சிலந்தியைக்கூறவே யானையையும் வருவித்துக் கூறுதலமையும். இவற்றின்பெருமை ஜம்ம்புகேசுவர மாஹ்மியத்திற் பெறப்பட்டவாறறிக. இம்மட்டோ, திருக்கடவூரிற் குங்கிலியக்கலயர் எம்பெருந்தகையைத் தரிசித்தாரென்பது அவர் கடவூர்ப்பெருமா னியமனையுதைத்து மார்க்கண்டனைக்காத்த காதையைக்கேட்டுக் காதல்கூர்ந்திருந்த வாசைமுற்றியபடி யமைந்தது. பிள்ளையாரைச் சிவமாகவணங்கினாரெனினும், அல்லது பிள்ளையாராகவேவணங்கினாரெனினும் மமையும். எப்படிவணங்கினும் விரோ

தமிலலையென்றறிக. மேல், திருவீழிமிழலையிற் பிள்ளையார் படிக்காசு பெற்றுரென்பது தம்மைவேண்டினர்க்கு அதனையுங்கொடுக்க வல்லா ரென்பதை யறிவித்தது. தாம் சிவனிடம் அதுபெற்றது தம்பொருட் டன்று, அடியார்களை ஆதரித்தற்பொருட்டு. அடியார்கள் பசியினுல் வருந்தினமையால், அதை நிவிர்த்திக்கும் வழிதேடினர். பசிவருத்த மன்றி வேறு வருத்தத்தாற் காசுவேண்டுவாராயி னதனையுமவரவர்க் குத் தக்கபடியுபகரிக்கத் தட்டில்லை. வேண்டுவார் வேண்டுவனவற் றைத்தருதலே யவரதுகருணையின்றிறமென்க. சிவபாதஹ்ருதயருக்கு அவர்வேண்டியவாறு பொன்வாங்கித்தந்தனர். அடியார்களுக்குத் திரு வமுதளித்துக் காத்தருளினர். அடியார்களுண்டுகளித்தவிடம் ஆண் டார்பந்தியெனவிப்போதும் பேர்பெற்றுவிளங்குகின்றது. இவற்ருல் அவரது பரமபதித்வம் நிலைபேருயிற்று. அற்றேல், அவர் தாமேயாவு ஞ்செய்யாமல் சிவனைவேண்டிச் சிவன்கொடுக்கவாங்கி யுபகரித்தலெ ன்னையெனின், அவர் சிவனுரது திருமகனுராதலும், அடியவராதலுமா கிய கோலங்கொண்டதற்கேற்பச் செய்தபடியாம். சிவன் பார்வதி யாரைத் திருமணம்புணர்ந்தபோது உலகியனடைபெறுமாறு அம்மிமிதி த்தன்முதலிய தருமங்களையெல்லா மாசரித்துக்காட்டினர். இதனுல், சிவனுரது கடவுட்டன்மை குன்ருது. இப்படிக்கன்றி வேறுவிதத்தில் யோசிப்பது அஸங்கதம். ஆசாரியர் நால்வர்பரமாக வித்தகையபிரமே யங்கள் வந்தவிடங்களிலெல்லா மிதுவே மரபாகக்கொள்ளவேண்டிய து. இனி வேதாரணியத்திற் றிருக்கதவினை அப்பர்சுவாமிகள்திறக்க, அதனைப்பிள்ளையார் மீண்டும்மூடியது தமது வைதிகசுதந்தரத்தைக் காட்டியது. எங்ஙனமெனின், ஓர்வீட்டின்கதவை யவ்வீட்டிற்குத்த லைவன் வேண்டியபோது திறந்தும் மூடியும் ஆண்டுவருகிறுன். திற ந்திராதபோது வெளியேபோகவும், உள்ளேவரவும் அநுகூலமிராது. மூடியிராதபோது நாயும்நரியும், கள்ளருங் கழுதையும் உலாவ விட மாய்விடும். திறந்துவைப்பது க்ஷேமத்திற்கும், மூடிவைப்பது க்ஷீ ணநிவிர்த்திக்குமென வேற்பட்டமையால், இரண்டும் உபகாரார்த்த மென்பதே ஸித்தம். இதனுல், வீட்டிற்குச் சொந்தக்காரனையன் றித் தன்வீட்டுக்கதவைத் திறக்கவும் மூடவும் வேறுயாருக்கும் பாத் யதையுண்டாகாதென்பதேயேற்பட்டது. இதனையிப்படியே யுவமி த்துப் பார்க்கிறபோது வேதவனத்துக்கதவை அப்பர்சுவாமிகள் திற ந்ததும், பிள்ளையார் மூடியதுமாகிய நலம் வெளியாகும். ஒருவீட்டி

ற்கு இரண்டுசொந்தக்கார ருண்டாவதெங்ஙனமெனின், பிதா-பிள்ளை புருடன்-மனைவி யென்பவர்களுடைய ஸம்பந்தங்களை யூகித்தறிக. இப்படியறிகிறபோது வேதநிலையும், அது யாவர்பக்கல் ஸ்வதந்திரப் பொருளாயிருக்கின்றது என்பதும் வியக்தம். வேதங்கள் சிவனைப் பூசித்துப் பந்தித்துப்போனகதவை ஆசாரியர்கள் திறந்ததும், மூடியதுமாகிய நலங்களினேற்றத்தைச் சிவாதிக்யரத்நாவளி 2-வது பாகம் (உச) வது பக்கத்திற் செவ்வனே விரித்திருக்கின்றோம். ஆண்டுக் கண்டுகொள்க. நமதுபிள்ளையார் பின்பு கதவைமூடினுரென்பது போலவேயன்றோ வேதமானது ஆதியிற்கதவைமூடியது என்னும் விஷயம் நிலத்தது. வேதம் கதவைமூடியதற்கும், பிள்ளையார் கதவைமூடியதற்கும் பேதத்தைக்கூறுவாம். ஒருவன் றன்வீட்டின்கதவை மூடிக்கொண்டு வெளியில்யாத்திரைபோயிருந்தான். அவன்வருகிறவரையிற் கதவமப்படியே மூடப்பட்டிருந்தது. அவன் மீண்டும்வந்தபோது முன்மூடியகதவு திறக்கப்பட்டது. ஒருவன் றன்வீட்டின்கதவை மூடிக்கொண்டுசயனித்து விடிந்துகதவைத்திறந்தான். மறுபடியுமிரவில் மூடிக்கொண்டான். இவ்வாறு நிகழுமநுபவத்தையும், முதற்கட்கூறிய வநுபவத்தையுமே வேதம், ஞாநஸம்பந்தர் என்னுமிவ்விடங்களில் ஸமர்த்திக்கவேண்டியது. ஒருவன் றனதுவீட்டின்கதவை மூடினுன்றிறந்தான், மீண்டும் மூடினுனென்பதுபோல் வேதவனம் வேதத்தான்மூடப்பட்டதும், பின்னராசாரியர்களால் திறந்துமூடப்பட்டதுமாகிய காரணங்கள் வெளியாயின. இதனை யிவ்வளவினிறுத்தி மேல்விருத்தாந்தத்தைக் கூறியினிது முடிவுசெய்வாம்.

பிள்ளையாரது பிரபாவம்.

(கருகூ) வது பக்கத்தொடர்ச்சி.

பிள்ளையார் வேதாரணியத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும்போது பாண்டிநாட்டிலே சமணிருள்மூடிச் சைவநிலைமாறி அரசன்முதல் யாவரும் பாவப்படுகுழியில்விழ்ந்து தலைதடுமாறி வருந்தினுர்கள். அவருள், அரசனது மனைவியாராகிய மங்கையர்க்கரசியாரும், அவனது மந்திரியாராகிய குலச்சிறையாருஞ் சிவநேசமாறுமல் உள்ளன்புபெருகச் சிவத்தியானபரவசரா யொழுகிவந்தார்கள். அவர்களவ்வாறொழுகிவந்தது அயலறியாதபடியேயன்றி வெளிப்படையாகவன்று.

ஏனெனின்,சமணசமயத்தில் விபூதி ருத்ராக்ஷங்களைத்தரித்த சிவனடியாரது திருவேடத்தைக்கண்டால் "கண்டுமுட்டு" என்னும் பெருந்தீட்டையநுஸரிப்பது வழக்கம். அந்தக் கண்டுமுட்டானவன் நான் கண்டுமுட்டு என்று மற்றொருவனிடஞ் சொன்னால், அவன் நான் "கேட்டுமுட்டு" என்று வருந்துவான். இப்படியொழுகத்தக்க மதத்தை அரசனபிமானித்திருக்கும்போது அரசனது மனைவியாரும், மந்திரியாரும் வெளிப்படையிற் சைவராகத்திரிவது கூடாமையால், தக்கவாறு ஒழுகிவந்தார்கள். அரசனது சமணநிலைக்கஞ்சிக் காலங்கடத்திவந்த வவ்விருவரும் ஞானசம்பந்தர் வேதாரணியத்திலெழுந்தருளியிருப்பதும், அவரது மகிமையுங் கேள்விப்பட்டு அப்பெருந்திருவாளரிங்கெழுந்தருளின், நமது துன்பநீங்குமெனத் துணிந்து, அவரைப் பாண்டிநாட்டுக்கழைக்கும்படித் தம்மவருட்சிலரை வேதாரணியத்திற் கனுப்பினார்கள். அவர்கள் சுவாமியைக்கண்டு வணங்கிப் பாண்டிநாட்டில் அமண்மாசு மூடியிருப்பதும், மங்கையர்க்கரசியார் குலச்சிறையாரிவர்கடன்மையுங்கூறி, அங்கெழுந்தருளி ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்கிசைந்து பிள்ளையார் புறப்பட்டனர். அப்போது அவரோடங்கெழுந்தருளியிருந்த அப்பர் சுவாமிகள் பிள்ளையாரைப்பார்த்து ஸ்வாமிந்! தேவரீர் சிறுகுழந்தையாகவிருக்கின்றீர். சமணர்கள்கொடுமை சொல்லிமுடியாது. அது அடியேனுக்கநுபவம். அன்றியும், தேவரீருக்குக் கிரகங்களிப்போது வலியில்லாமலிருக்கின்றன. ஆகையால், தேவரீரங்குப்போவது கூடாதென்று தடுத்தனர். அதற்குப் பிள்ளையார் அவரைப்பார்த்துச் சிவபெருமான் நமது உள்ளத்திற் குடிகொண்டிருக்கின்றாராகையால், நமக்கொருதீங்கும் வரமாட்டாதென்று உறுதிகூறி "வேயுறுதோளி பங்கன்" என்னுங் கோளறுபதிகத்தைப் பாடியருளினார். இதனைக் கேட்ட அரசுகள் மிகமகிழ்ந்து அப்படியே செய்திடுகவென்று இசைந்தனர். பிள்ளையார் விடைபெற்றுக்கொண்டு மார்க்கத்திலுள்ள பதிகளையெல்லாந் தரிசித்துக்கொண்டு பாண்டிநாட்டையடைந்து திருக்கொடுங்குன்றத்திற்சென்று சிவதரிசனஞ்செய்துகொண்டு, மதுரைக்கெழுந்தருளினார். அப்போது மங்கையர்க்கரசியாரேவுதலினால், குலச்சிறையார் சுவாமியையெதிர்கொண்டு அழைத்துவந்தனர். அப்போது அம்மையார் ஸ்ரீசொக்கலிங்கப்பெருமான் ஸந்நிதியையணைந்து, அவ்விடம் பிள்ளையாரொழுந்தருளுவாராகையால், அவரை

யங்குத்தரிசிக்கலாமென்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அன்பே வடிவமாகக்கரைந்து பிள்ளையாரது திருவடிக்கணுக்கராகி யுடனுறைந்துசெல்லும் பெருஞ்செல்வமெய்திய மந்திரியார் ஸ்வாமியை யழைத்துக்கொண்டு திருக்கோயிலுக்குச்சென்று அங்கு ஆகவேண்டிய வுபசாரங்களையெல்லாம் நடத்தினர். பிள்ளையார் ஸ்ரீமீனாட்சி ஸமேதராய்விளங்குஞ் சொக்கலிங்கப்பெருமானைத் தரிசித்துக்கொண்டு திரும்பினர். அப்போது கோபுரவாயிலில் ஸ்வாமியினது வரவை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டு, அச்சிறிய பெருந்தகையினது ஞானத்திருவுருவைச் சிந்தித்துக்கொண் டோர்புறமொதுங்கி நின்றுகொண்டிருந்த வம்மையார் நமது ஞானமணியைத் தமதுகண்கள் செய்த தவமெனக்கண்டு மகிழ்ந்து அடியற்றபனைபோல் பூமியில் வீழ்ந்து வணங்கினர். எம்பெருந்தகையார் அவருக்கு நல்லருள் பாலித்து அங்கேநின்றும் புறப்பட்டுப்போய் மந்திரியார் முன்னரே அமைத்திருந்த திருமடத்தைக்காட்ட வதிலிறங்கிப் பதினாறாயிரந் திருக்கூட்டத்தவரும், ஏனையடியவர்களுஞ்சூழ வினிது எழுந்தருளியிருந்தனர். பாண்டிமாதேவியார் கட்டளையிட்டவாறு மந்திரியார் ஸ்வாமிக்கும் அவரதுபரிஜநங்களுக்கும் விருந்தளித்து மகிழ்ந்து தமக்குக்கிடைத்த பெரும்பாக்கியத்தைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தனர்.

சூசனை.

பிள்ளையார் வேதாரண்யத்தில் மூடியிருந்தகதவைத் திறப்பித்தும், தாமே மூடியுஞ்செய்த வுபகாரத்தை மேலேகூறினும். அங்கேநின்றும் அமணிருளைத்துரத்த மதுரைக்கெழுந்தருளினமையால், அவ்வேதந்தானேசென்று அமணிருளைக்கடிந்தவாய்மை வெளிப்பட்டது. வேதஞ்சென்றகாலத்தும் அது ஒலிமயமாகி ஜடமாகுந்தன்மையால் அது நமதுஞானத்தலைவ ரியக்கப்பாட்டின்வண்ண மியைந்தோங்கிய தென்க. இவ்வுண்மையையே ஸ்ரீசேக்கிழார்பெருமான் "ஞானத்தின் றிருவுருவை நான்மறையின்றனித்துணையை" என விதந்தருளினர். அன்றியும், வேதவனத்தில் ஸ்வாமியினது அபிமுகவாயில் மூடப்பட்டும், வேறுவாயில் திறக்கப்பட்டு மெம்பெருந்தகையங்கெழுந்தருள் வஃதற்குப்பூர்வநிகழ்ந்த விருத்தாந்தமானது வைதிகமார்க்கம் அருகியும், அவைதிகமார்க்கம் பெருகியும் விளைந்தஸம்பவத்தையே விய

க்தமாக்கியது. இதனைச் சைவமுதலிய ஸன்மார்க்கங்களெங்கியும், சமணமுதலிய துன்மார்க்கங்களோங்கியு மிருந்தவாய்மையாக அறிய வேண்டியது. இப்பெருங்கேடிரியத் திருவருள்சுரக்கும் பெற்றியுடையாரென்பது போதரவே "அவம்பெருக்கும்புல்லறிவினமண்முதலாம்பரசமயப், பவம்பெருக்கும்புரைநெறிகள் பாழ்படநல்லூழிதொறும், தவம்பெருக்குஞ் சண்பையிலே தாவில்சராசரங்களெல்லாஞ், சிவம்பெருக்கும்பிள்ளையார் திருவவதாரஞ்செய்தார்" எனவும், "மறைவளர்திருவே வைதிகநிலையே" எனவும் அருண்மொழித்தேவர் பிரகாசப்படுத்தினர். இவ்வரியநலங்கள் தொண்டர்சீர்பரவுவார் திருவாக்கிற்கொள்ளக்கிடக்கும் வாய்மையை அறியாது அமண்வேடங்கரந்து சைவவேடநிறைந்து வஞ்சங்குடிகொண்டநஞ்சனையநெஞ்சுபடைத்தசிலர் எங்காழிப்பிரானாது பெருமையைக் கருத்துறவையாது உய்யாதுபோகின்றனர். அந்தோ பாவம்! பாவம்!! சராசரங்கட்குச் சிவத்வாபிவியக்தியை யுண்டுபண்ணுமாற்றல் பதிலக்கணமாகையால், பிள்ளையார் பதியினதவதாரமா யுள்ளவரெனல் வெளிப்படை. இங்கே சைவப்போலிகளது போலிவாதம் பயன்படாதென்க. பசுவாகிய சம்பந்தரிடத்திற் பதியாகிய பரசிவதர்மத்தை யாரோபணஞ்செய்ததாகக் கொண்டாலோவெனின், அதற்கோரேதுவேண்டும். திருநீலகண்டர், திருநீலநக்கர் முதலினோர்பாற்கூறாத பரசிவதர்மத்தை ஞானஸம்பந்தரிடமாத்திரமாரோபித்தற் கேதுவென்னை? அத்தகைய வாரோபணநிரூபணத்தாற் பூர்வபட்சிகளாகிய வப்பெரியாள்களும் பிரிஹ்மமாகலாமாகையாலவரி லெம்பெருந்தகைக்குண்டாமேற்றம் யாது? "தாவில்சராசரங்களெல்லாஞ்-சிவம்பெருக்கும்பிள்ளையார் திருவவதாரஞ்செய்தார்" என்றவிடத்தில் அந்தவிசேஷணம் அவதாரத்திற்குமூலமூர்த்தியைப் பிரதிபாதிக்கிறதேயன்றி அவதரித்தஸம்பந்தமூர்த்தியைப் பிரதிபாதிக்கவில்லை. மூலமூர்த்திக்கும், அவதாரமூர்த்திக்கும் பேதமில்லையாகையால், மூலமூர்த்திக்குரிய சராசரங்களையியக்குந்தன்மை அவதாரமூர்த்தியிடத்துந் தானேபோதரும். இதனால், ஞானஸம்பந்தர் பதிப்பொருளாயினமை ஸித்தம். இவ்வாறு விசாரித்துத் தெளியாமல் ஞானஸம்பந்தருக்குரிய பரமகாரணத்வத்தை அவரிடத்தில் ஆரோபணமாகஸமர்த்திக்க வாசைகொள்ளுதல் பெரும்பாவிகளுக்கே சிறக்கும். நம்மவரது நியாயவாஞ்சையா லினிச்சிவனைப்பரமகாரணனென்று வேதங்கூறுமிடங்களிலும் பிரஹ்மத்வாத்யாரோபணநியாயமே ஸமர்த்திக்கவேண்டியது. என்னை, அவருக்குமேல் பிரஹ்மம்வேறென்றில்

லாமையால் அதுகூடாதெனின், பாஞ்சராத்திரிகளும், மாயாவாதிக ளும் சிவனைப் பிரஹ்மமாகவொப்பாமையால் அவர்களுடைய ஸதஸில் நம்மவர்கள் தலைகுனியத் தடையிராது. இனிப் பூர்வபட்சிகள் சிந் திக்கத்தக்க விஷயமொன்று ஈண்டுவரைகிற்பாம்.

சிவம்பிறந்திறவாதபொருள். அப்படியே அவரது அமிசமா கிய முருகக்கடவுளும் பிறந்திறவாதவர். அப்படியே அவரது அவ தாரமாகிய ஞாநஸம்பந்தரும் பிறந்திறவாதவர் என யாம்கூறுகின் றேம். இவருள், ஒருவர் பிறந்திறந்தவரும், ஒருவர் பிறந்திறவாத வருமாக யாம் கூறும்பட்சத்தில் விரோதமுண்டாகலாம். அப்படிக் கின்றி யாவருமோரோதன்மையினராக யாம் கூறுகையில் விரோதமு ண்டாவது யாங்ஙனம்? ஞானசம்பந்தரைச் சேக்கிழார் பிறந்தவராகக் கூறினரெனின், அங்ஙனங்கூறியதின்று. அவர்கூருத நலத்தை மேல் (உச) வதுபக்கத்தில் யாம் பரிஷ்கரித்திருக்கின்றேம். அவரங்ங னங்கூறினரென்பது தெரியாதவர் கூற்றும். அன்னேர் சம்பந்தர் பிறந்தாரென்று புலம்புவதற்காதரவுதேடுமோபோல், அவரிறந்தாரெ ன்று சேக்கிழார்திருவாக்கி லோராதரவுதேடிக்கொண்டுவரட்டும். இறந்தாரென்று ஞானஸம்பந்தரைக் கூறத்துணியாதவர் பிறந்தார் என்று எங்ஙனங்கூறுவார்? இறவாதபொருள் பிறத்தல்யாங்ஙனம்? பிறவாதபொருள் இறத்தல்யாங்ஙனம்? “பிறந்தனவிறக்கும் இறந்தனபிற க்கும்” என்பதோத்து. இதற்குமாருகச் சேக்கிழார்கூறினரென்பது அவரைத் தெளிவில்லாதவரெனநிந்திப்பதாகிய அபராதமாகவே முடியும். இதனல்.பூர்வபட்சிகள் அவர் திருவாக்கிற்கொண்டது திரி புணர்ச்சியேயென்று பெறப்பட்டு, யாம் அவர்களைத் தெரியாதவர் எ ன்று பிரஸ்தாபித்தது ஸர்வஸம்பிரதிபந்நமாயிற்று. அதவா அவர்கூ றியவிஷயங்களொன்றேடொன்று விரோதித்தனவாகக் காணுமெ னின், அவரெடுத்துக்கொண்ட பிரமேயத்தி னுயர்வுதாழ்வுகளைநோ க்கி உயர்ந்தபிரமேயமாயின், அதற்குவிரோதமின்றி யாவுமவ்வுயர்வி லடங்க வங்வயித்துப் பொருள்கூறவேண்டும். தாழ்ந்தபிரமேயமா யின், அதற்குவிரோதமின்றி யாவுமத்தாழ்விலடங்க வங்வயித்துப் பொருள்கூறவேண்டும். ஞாநஸம்பந்தர்மகிமை யுயர்ந்தபிரமேயமென் பது நிராக்ஷேபமானவிஷயம். இந்தவுயர்ந்த பிரமேயத்தைச்சிதை

த்து ஆபாஸமாக்கிவிடுவதுதானே ஞானஸம்பந்தரிடத்தும், சேக்கிழார் பெருமானிடத்தும் பாராட்டும் அன்பினுக்கழகு? சேக்கிழார்பெருமான் ஞானஸம்பந்தரைப் பலஸந்தர்ப்பங்களிலும் சிவஸுநுவென்று பிரஸ்தாபித்தல் அவர்திருவாக்கிற் கண்டாகோஷமாக முழங்கலால், அது உயர்ந்தபிரமேயமே யென்பது தெற்றெனவிளங்கியது. அதிலஸுநுயைகொண்டு அவரிங்ஙனங்கூறியது உபசாரமென்று அந்தப் பிரமேயத்தைச்சிதைத்துத் தாழ்வுபடுத்த முத்துலேபோட்டு வருந்தியுளையிடுவதும் அவர்களுக்குத் தலைபெழுத்தாகமுடிந்தால், யார் என்னசெய்யலாம்? திருச்சிற்றம்பலநாடிகண்முதலிய சிவாநுபூதிமான்களெல்லா மாணையிட்டுக்கூறிய வெங்கள்ஸம்பந்தக்கடவுளைக் குறம்பாடிக்கவிராயர்களெல்லாங் கும்புகூடியழுது தாழ்வாகக்கூறுவது நிஸ்புருஹமென்க. அன்றியும் ,தத்துவவிளக்கத்தில் "அறிந்தவர்தீர்ந்த துகளினர்தீராத் துகளர்முன்னர்ச், செறிந்தவர்விஞ்ஞைக்கு நாயகரொண்மரொனச்சிறந்தோர், பிறிந்தவர்மந்திரராமெழுகோடியர் பேரொலியான் - மறிந்த திரைப்புனல்வெங்குருவாணர்வகுத்தவரே" எனவும், "பெற்றதவப்பய னற்ப்ரளயாகல ரிற்சிலரைக்-குற்றமின்மந்திரநாயகராக்குமெங் கொச்சையர்கோன் - மற்றையர்மண்டலர் க்ரோதாதிபர்வீரர்ஸ்ரீகண்டசீ-ருத்ரவருத்திரரொட்டெட்டொன்றென்றுநூறெண்ணிவர்க்கே" எனவும், "எண்ணும்வினைப்பயனுற்புவனந்தொறும்போகமென்று - நண்ணிவருஞ்சக லர்க்கொருகாலநயந்தங்ஙனே - பண்ணியகன்மந்துலையொத்துச்சத்திநிபாதமுறக் - கண்ணியலுங்குருவாய்க்காழிவேந்தன்கதிதருமே" எனவும்போந்தவுண்மைகளும் பிள்ளையார் சராசரங்களை யியக்கும்பேரருளாளரொன்பதை யினிதுவிளக்கியது. இதனை யிம்மட்டினிறுத்தி மேல்விஷயத்தைக் கூறுவாம்.

எமதுபிள்ளையார் மதுரைக்குளெழுந்தருளியது மங்கையர்க்கரசியாரும், குலச்சிறையாரு மிரந்துவணங்கியதற் கிரங்கியேயாகையால், இஃது தமது பரமாசிரியத்தன்மையேயன்றித் தமதுபதிநிலையும் போதரவிளக்கியவாறுயிற்று. எங்ஙனமெனின், மங்கையர்க்கரசியாரும், குலச்சிறையாரும் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களிற் சேர்ந்தவர்கள். அறுபத்துமூவருள் ஞானஸம்பந்தருமொருவர். இவருள் ஞானஸம்பந்தரை மங்கையர்க்கரசியாரும், குலச்சிறையாரும் ஆசாரியமூர்த்தியாகக் கொண்டு மகிழ்ந்தனர். மங்கையர்க்கரசியாரையும், குலச்சிறையாரையும் ஞானஸம்பந்தர் அடியவர்களாகக்கொண்டுமகிழ்ந்தனர். இனி, அறுபத்துமூவரு ளிவ்விருவரேயன்றி பெ

மது பிள்ளையாரைப் பரமாசாரியராகக்கொண்டு மகிழ்ந்தவர்கள் திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர், திருநீலநக்கர், முருகநாயனர், நின்றசீர்நெடுமாறனார்முதலாயினரும் ஆம். ஏனையோர் ஞானஸம்பந்தரை ஆசிரியராகக் கொண்டிருந்ததன்றி ஞானஸம்பந்தரேனையோரை யங்ஙனங் கொண்டிருந்ததின்று. இதனல் எமது பெருந்திருவாளரது ஆசிரியத்தன்மை பிறங்கியவாறுயிற்று. இந்தநலமே யேனையசமயாசாரியர்களிடத்துஞ் சிறக்கும். எங்ஙனமெனின், திருநாவுக்கரசுகளை அப்பூதியடிகளும், ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திகளைப் பெருமிழலைக்குறும்பர், கழறிற்றறிவார்முதலாயினருந் தெய்வங்களாகவும், ஆசிரியர்களாகவும் வழிபட்டனர். அவ்வாசிரியர்க ளேனையோரை யங்ஙனம்வழிபடவில்லை. இவைகளை யிவ்வாறுமுற்றும்நோக்கும்வழிப் பரமாசாரியர் கடன்மையும், அவருண் ஞானஸம்பந்தரதுபெருமையும் விளங்காமற்போகா. அறுபத்துமூவருள் ஆசாரியர்களாகியவின்னோர் பிறரால் வழிபடப்பெற்றதுபோல வேறுநாயன்மார்கள் வழிபடப்பெற்றபுதுமை யாண்டும்பெறப்பட்டிலது. திருத்தொண்டத்தொகையால் ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்திகள் ஏனையநாயன்மார்களை வழிபட்டாரெனின், (அப்பாலுமடிச்சார்ந்தாரடியார்க்குமடியேன்) என்ற பகுதியைவிசாரிக்கின், அதன்வாய்மை வெளியாகும். அன்புடைமாந்தர்க்கன்றி யிவ்வுண்மைநயமும், நலமும் பயன்படுதலரிது. இனிப்பிள்ளையாரது செயல் (இமைப்பளவுமுபகாரமல்லாலொன்றை யியக்காநிர்க்குணக்கடலை) என்றபடி யமைவதொன்று. எம்பெருந்தகையார் மதுரைக்குச்சென்றதும், சமணையழித்ததும், மங்கையர்க்கரசியார்முதலினோரது வேண்டுகோளுக்கிரங்கியேயாகலின், அவை பரப்பிரயோஜனமாகி அவரது கடவுட்டன்மையையே நிலைபேருக்கின. விரிக்கிற்பெருகும்.

இதுநிற்க, மறைவனத்திலிருந்து அமணையழித்தற்பொருட்டுப் பிள்ளையார் மதுரைக்குப்பிரயாணமாகுகையில் அரசுகளவரை நோக்கி அவருக்குக் கிரகங்கள்வலியின்மையைக்கூறித் தடுத்ததும், அதற்குக் கோளறுபதிகமோதி அரசுகளை யவர்தடுத்ததும் அன்னோருலகத்தை யுய்விக்கவந்த அருளாளர்களென்பதையே யறிவித்தன. எங்ஙனமெனின், அரசுகளவ்வாறுகூறியது நூல்வரம்பு முலகவரம்பும் நிலைத்தற்பொருட்டு. பிள்ளையாரங்ஙனங்கூறியது அருளினது வரம்பை யாதரித்தற்பொருட்டு. இருதிறத்தவர்முடிவுகளு மதிகாரிகளளவிற் பயன்படுதலுடைமையி னவையொன்றிலொன்று முரணி

க்கெடா. இரண்டும் ஸாமஞ்சஸமேயாம். மேல், மதுரைக்கு எழுந்தருளியபிள்ளையாரை ஸ்ரீசொக்கலிங்கப்பெருமானது திருக்கோயிலின்கண் மங்கையர்க்கரசியார்கண்டதும், அவருக்கங்குநிகழ்ந்த வுள்ளநிகழ்ச்சியும் "இலைபடர்ந்தபொய்கை யிடத்தழுதல்கண்டு, முலைசுரந்தவன்னையோமுன்னின், னிலைவிளம்பக், கொங்கைசுரந்தவருட் கோமகளோசம்பந்தா, விங்குயர்ந்தாரார்சொல் லெனக்கு" என்னுந்திருவாக்கைப் பரியாலோசித்தலினுனே விளங்கும். (இல்லாமுலைப்பாலுங் கண்ணீருமேந்திழைபா - னல்லாயுளவாமா னீர்நிழல்போல்" எனவும், "அன்பிற்குமுண்டோ வடைக்குந்தாழார்வலர் - புன்கணீர்பூசறரும்" எனவும்போந்த திருவாக்குகளுமீண்டமைதிபெறும். விரிக்கிற்பெருகும்.

பிள்ளையாரது பிரபாவம்.

(கருசு - வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

பிள்ளையார் மதுரைக்கு எழுந்தருளும்போது பகலிலேகண்ட சமணர்கள் அன்றிரவிலோரிடத்திற் சபைகூடியோசித்து அப்போதேசென்று பிள்ளையாரதுவரவைப் பாண்டியனுக்கு அறிவித்தார்கள். கண்டுமுட்டான குருக்கண்மார்சொல்ல அரசனுங் கேட்டுமுட்டானுன். பின்பு அரசன் சமணர்களால் பிள்ளையாரது விருத்தாந்தமுழுதுங்கேட்டு மனங்கொதித்து இனிநாம் யாதுசெய்வது என்று கேட்டான். அதற்கு அப்பெரும்பாவிகள் எங்களுடைய மந்திரவலியால் அம்மறைச்சிறுவ னிறங்கியிருக்கும் மடத்தைத் தீப்பற்றும்படிச் செய்துவிடுகின்றோம் என்றுகூற, அதற்கு அரசனிசைந்து அப்படியே விரைந்துசெய்யக்கடவீர்களென்று கட்டளையிட்டனுப்பினுன். அவர்கள் விடைகொண்டுபோனபின்னர் அரசன் அந்தப்புரஞ்சென்று சிந்தாக்ராந்தனுய்ப் பலவாறு சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போது மங்கையர்க்கரசியார் அங்குவந்து அரசனுடைய துன்பத்தையறிந்து உபசரித்தார். அதற்கு அவன் தன்னுடைய தேவியைப் பார்த்து நடந்த விருத்தாந்தங்களைக்கூறி நமது அடிகண்மார் கண்டுமுட்டு, யான்கேட்டுமுட்டு என்றுன். அப்போது தேவியார் திருவருளைச் சிந்தித்து அரசனைப்பார்த்துத் தேவரீரிப்படி வருந்துவது தக்கதன்று. நாம் உண்மையிற்கட்டுண்டொழுகுவதே நமக்குநலமும், பெருமையுமாகும். ஆகையால், இருதிறத்தவர்களும் வாதுபுரியச்செய்வோம். யாவர்பக்கல் வெற்றியுண்டாகிறதோ அவர்பக்கல் நாம்

சேர்ந்து நன்மையடைந்தும், உலகம் நன்மையடையச்செய்தும் சுகிப்போம் என்று கூறினர். பின்பு பாண்டிமாதேவியார் தம்மைவந்து கண்ட மந்திரியாரிடம் தாம் அரசவள்ளலுக்குக்கூறிய க்ஷேமத்தைத் தெரிவித்து மகிழ்ந்திருந்தார். இதுநிற்க, அரசனிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டுபோன சமணர்கள் பிள்ளையார் எழுந்தருளியிருந்த திருமடத்திலே அக்கினிபற்றும்படி மந்திரஞ்செபித்தார்கள். அது அவலமாகியது. அதனால் அவர்கள் மனந்தளர்ந்து யாதுசெய்வதென்றுயோசித்து இரவர்கையால் யாருமறியாதவகை திருமடத்தைச்சூழ அக்கினியைக் கொண்டுபோய்வைத்துக் கொளுத்தினர்கள். அதுவும் பயன்படாதொழிந்தது. அஃதறிந்த காழிப்பெருமானர் இத்தீங்கிற்கு அரசனே காரணமெனத்துணிந்து “செய்யனே திருவாலவாய்” என்னுந்திருப்பதிகமோதி, அதில் “அமணர்கொழுவுஞ்சுடர், பையவேசென்று பாண்டியற்காகவே” என்று அமைத்தருளினர். உடனே அந்த அக்கினியானதுபோய்ப் பாண்டியனை யடைந்தது. சூரியன் உதித்தபின்னர் இரவில் சமணர்கள்செய்ததீங்கையும், அது பிள்ளையாரிடம் பயன்படாமையையும் பாண்டிமாதேவியாரறிந்து மாபாவிகள் செய்கைக்கஞ்சி இது எவ்வாறுமுடியுமோவென்று சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், அரசன்பக்கல் அது சுரநோயாகவந்தடைந்தது என்று ஏவலாளர்வந்துசொல்லக்கேட்டு மனந்தளர்வுற்று விரைந்துநடந்து அரசவள்ள லிருக்குமிடத்திற்போயினர். மந்திரியுமங்குவந்துசேர்ந்தனர். அப்போது பலவைத்தியர்களும் அங்குவந்து பார்த்துத் தங்கள்செயல்பயன்படாமல மயங்கினர். அன்றியுஞ் சமணர்கள் கும்புகூடிவந்து தங்களுடைய ஆருகதமந்திரத்தைக்கூறிக் கையிலேதூங்குங் குண்டிகையிலுள்ள சலத்தை மேலேசொரிந்து அவர்கள்தாங்கியிருந்த பீலியினல் மேலேதடவினர்கள். சுரமாகிய அக்கினியில், பீலியானது சமித்தும், சலமானது நெய்யுமாகச்சேர்ந்து அரசனைவதைக்கத் தலைப்பட்டன. அரசன் சகிக்கமுடியாமல் சமணர்களைப்பார்த்து உங்கள்செய்கை இயமனுடைய கிங்கரர்செய்யும் வதையாகவிருக்கின்றமையால், நீங்களென்முன்னிற்கவேண்டாம், போய்விடுங்கள் என்றுசொல்லி அறிவுசோர்ந்தான். அப்போது பாண்டிமாதேவியாரும், மந்திரியாரும் இதுதான் சமயமென்று அரசனையணுகி ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தர்மாந்மியத்தை யெடுத்துக்கூறி, அவர்வந்தாலன்றி இந்தச்சுரநோய் நீங்காதென்று இதமாக

வுரைத்தார்கள். ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தர் என்னுந் திருமந்திரவொலி அரசன்காதிற் புக்கமாத்திரத்தில் அவனுடையவயர்ச்சி சிறிதுநீங்கியது. உடனே அவன்மகிழ்ந்து ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தவள்ளலை அழையுங்களென்று தேவியாருக்கும், மந்திரியாருக்குங் கட்டளையிட்டான். அதனைக்கேட்ட பாண்டிமாதேவியாரும், மந்திரியாரும் அதிகஸந்தோஷத்தையடைந்து பரிஜனங்கள்சூழ உடனே ஸ்வாமியினிடஞ்சென்று வணங்கிப் பாண்டியனது சுரத்தைத்தவிர்த்து எங்களைரக்ஷிக்கவேண்டும் எம்பெருந்தகையே! என்று இரந்து வணங்கினார்கள். அதற்குப் பிள்ளையார் நீங்கள் சிறிதும்அஞ்சவேண்டாம். சமணர்களை இன்றுநீங்கள் மகிழும்படிவென்று பாண்டியனது சுரத்தைத்தவிர்த்து அவனை விபூதிதரிக்கச்செய்து உங்களைச் சந்தோஷிக்கும்படிச்செய்வோம் என்று உறுதிமொழிகூறித் திருமடத்தினின்றுநீங்கிச் சமணர்களை வாதுசெய்து வெல்லுதற்குச் சொக்கலிங்கப்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தை யறிவோம் என்று ஸ்வாமிஸந்நிதியை யணைந்து "காட்டுமாவதுரித்து" என்னுந் திருப்பதிகம்பாடிப் பெருமானது திருவுள்ளத்தையறிந்து, பின்னுஞ் சமணர்களை வாதில்வென்று அழிக்கும்பொருட்டும், சிவநாமத்தையே பரப்பும் பொருட்டும், "வேதவேள்வியை" என்னுந் திருப்பதிகத்தைப்பாடித் திருவருள்பெற்றுத் திருவுள்ளமகிழ்ந்து விடைகொண்டு கோபுரவாயிலைக்கடந்து முத்துச்சிவிகையின்மேலேறி, முத்துக்குடைநிழற்ற, பலவகைப்பட்ட வாச்சியங்கண் முழங்க, முத்துச்சிந்நங்களூத, மங்கையர்க்கரசியார் சிவிகைமேலேறிக்கொண்டு பின்னாகவர, குலச்சிறையடிகள் முன்னே அடியார்கூட்டத்திற் சேர்ந்துசெல்லப் பாண்டியனுடைய அரண்மனைக்கு எழுந்தருளினார்.

அப்போது மந்திரியார் பாண்டியனிடத்திற்சென்று பிள்ளையாரது வரவைத்தெரிவித்தனர். அதற்கு அவன் மந்திரியை நோக்கி அவருக்கோ ராசனமிடுகவென்று தான்படுத்திருந்த சிரசின்பக்கத்தைச்சுட்டிக்காட்டினான். அரசன்றன்மையறிந்த சமணர்கள்கலங்கி அரசனைப்பார்த்து எங்களிடத்தில் உமது அபிமானம் நீங்காதிருத்தல் வேண்டுமென்று கூறினார்கள். பாண்டியன் அவர்களைநோக்கி எனக்குப் பக்ஷபாதமின்றி. அவரேனும், நீவிரேனும் அவரவர் சமயவுண்மையைவெளிப்படுத்தி எமதுநோயைத் தவிர்த்தல்வேண்டும், தவிர்த்தவர்பக்கல் யான்சாருவதல்லது என்மனச்சான்றுக்கு நான்விரோதமாக

நடவேன் என்று தனதுபுண்ணியம் ஸமீபித்துவிட்டமையாற் கூறியு ரப்பினன். அஃதறிந்த சமணர்கள் கலங்கினார்கள். அப்போது பிள் ளையார் அங்கு இளஞ்சூரியன் குதித்தோடியுள்ளேநுழைவதுபோல வந்தணைந்தனர். பாண்டியன் தன்னிருகண்களுஞ்செய்த தவமா மெனக்களிகூர்ந்து அஞ்சலிசெய்து அங்கு அமைத்திருக்கும் இரத் நாஸநத்தி லிருக்கும்படி வேண்டினன். அப்படியே அருளோடு அ ங்கேயெழுந்தருளினர். இவைகளை யதிசயமாய்ப்பார்த்திருந்த சம ணர்கள் ஒன்றுந்தோன்றாமல் தியங்கினர். ஸ்வாமியைத் தரிசித்தவி சேடத்தால் சிறிதுநோய்நீங்கிப் பாண்டியன் அப்பெருந்திருவாள ரைப்பார்த்துத் தேவரீருடைய ஊர்யாது என்றுகேட்டான். அத ற்கு "கழுமலநாம்பரவுமூரே" என வதற்குரியவேணுநாமங்களையுமெ டுத்துக்கூறிப் பதிகவாயிலாகப் பதிலுரைத்தனர். இவ்வரியகாட்சி யாற் சமணர்கள்வயிறெரிந்து சில்லிவாயர்களாகிய அவர்கள்யாவரு மொருங்கேகிளம்பி வெறிகொண்ட பலநாய்கள்குரைத்து மேலேவி ழுந்தாலென்ன வெம்பெருமானார்மீது வந்துவிழத் தலைப்பட்டார்க ள். ஸ்வாமிசிரித்து உங்கள்சமயவாய்மையையெடுத்து நிதானமாய்ப் பேசுங்கள், யாம் பதில்கூறுகின்றோம் என்று உரைத்தருளினர். பாண்டிமாதேவியார் அஞ்சி அரசனைநோக்கி எமதுபிராணநாதரே! இவரோ சிறுகுழந்தையாயிருக்கின்றார், சமணர்கள் பலராயும் பெ ரிய முரட்டாள்களாயு மிருக்கின்றார்கள், இவர்களை மேல்விழாதிரு க்கத் தடுக்கக்கடவீர், தேவரீருடையநோயை முன்னர் இச்சிறிய பெருந்தகையார் நீக்கியருளட்டும், பின்னர்வேண்டுமானால் சமணர் கள் இவரோடு வாதுபுரியலாம் என்றுகூறினர். பாண்டியன் தேவி யாரைப்பார்த்து நீ ஒன்றுக்கும் அஞ்சாதே! நான் தவறுபுரியேன் என்று உறுதிகூறிச் சமணர்களைப்பார்த்து இச்சிவஞானபோதகரும் நீங்களும் உங்கள் தெய்வமகிமையால் என்னுடைய நோயை நீக்கவேண்டியதே யன்றி வீண்பூசலிட்டுக்கதறுவது கூடாதென்று சொன்னான். அப்போது ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தப்பெருமான் பாண்டி மாதேவியாரைப்பார்த்து, மாதேவியே! நீ என்னைப்பாலனென்று அஞ் சவேண்டாம், நான் "ஞானருக்கெளியேனலேன்றிருவாலவாயரனிற்கவே" என்று அவரதுள்ளங் குதுகலிக்கப் பதிகவாயிலாகத் தமதுண்மை யையெடுத்துக் கூறினர். அதுகேட்ட அரசன் சந்தோஷித்துச் சம ணர்களைப்பார்த்து இனித்தாமசிக்கவேண்டாம், உங்கள் குறைப்பொ

ழிந்து உங்கள் தெய்வத்தன்மையால் என்னுடைய நோயைத் தவிர்க்கக்கடவீர்களென்று கட்டளையிட்டான். அதற்குச் சமணர்கள் எங்கள் பிரபுவே! நாங்கள் உம்முடைய இடதுபக்கநோயைத் தவிர்க்கின்றோம், அந்தச்சைவப்பிள்ளை வலதுபக்கநோயைத் தவிர்க்கக் கடவர் என்று பாகமேற்படுத்திக்கொண்டு தங்கள் கையிலிருக்கும் பீலியை அரசனதுமேனிமீது இடதுபக்கமாகத் தடவினார்கள். அதனால், அந்தநோய் முன்னிலு மதிகரித்து முறுகிவளர்ந்தது. அரசவள்ள லது பொறாராய் வருந்திச் சமணர்களைத்தடுத்துப் பிள்ளையாரை நமஸ்கரித்துத் தேவரீர் எனதுநோயை நீக்கியருளவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தனர். அதற்கிசைந்து "மந்திரமாவதுநீறு" என்னுந் திருப்பதிகமோதித் தாமேற்றுக்கொண்டவலதுபக்கத்தில் விபூதிகொண்டு தமது திருக்கையினாலே தடவியருளினார். உடனே அவ்வலதுபக்கம்நோய்நீங்கிக் குளிர்ந்துவிட்டது. ஆயினும், மற்றப்பாகத்துநோய் சமணர்களால் நீங்காமையாலும், வலதுபக்கத்திலிருந்து நீங்கியநோய் இடதுபக்கத்திலேயே வந்து அடைந்தமையாலும், அரசன் மிகவிளைத்துச் சுவாமியைவணங்கி, எம்பெருமானே! இடதுபக்கநோயையுந் தேவரீரே தீர்த்தருளவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தான். சுவாமி அதற்கிசைந்து அவ்விடது பக்கத்திலும் விபூதிகொண்டு திருக்கையினாற்றடவி நோய்முற்றும் நீக்கியருளினார். அரசன் உடன்முழுதுங் குளிர்ந்து உள்ளமகிழ்ந்து படுக்கையினின்று மெழுந்துவந்து இரண்டு கைகளையுஞ் சிரசிற்கூப்பிக்கொண்டு அடியற்ற பனைபோல் பிள்ளையாரது திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினான். பாண்டிமாதேவியாரும், மந்திரியாருங்கூட வணங்கித் துதித்தார்கள். யாவும்நேரிற்கண்டு பொறாமைதூண்டியுந் தவருந்திநின்றசமணர்கள் இச்சிறுவனைத் தர்க்கத்தினால் வெல்லுவது கூடாது, வேறுசூழ்ச்சியால் வெல்லவேண்டுமென யோசித்து ஸ்வாமியைப்பார்த்து நாமிருபட்சத்தாரும் நமது சமயவுண்மையை யுள்ளபடி பிரத்யக்ஷமாகக் காட்டி யொருவரையொருவர் வெல்லுவோம் என்று கூறினார்கள். பாண்டியர்பெருமான் என்னுடைய சுரநோயை நீங்களொழித்திலீர்கள், உங்களுக்கென்னவாது என்று நிந்தித்துக் கூறினார். அந்தநுட்பமுணராமல் உங்களுக்கென்னவாது என்றதையே வினவாகக்கொண்டு, இச்சிறுவரும் யாமும் எங்கள் சமயவுண்மைகளையேட்டிலெழுதி நெருப்பிலேயிடக்கடவோம், எங்களுடைய

ஏடுகளில் எது வேகாதுநிலைக்குமோ, அதுவே வெற்றியுடையதாகும் என்று கூறினார்கள். உடனே பிள்ளையார் அவர்களைப்பார்த்து நீங்கள் சொல்லியது நன்று, அப்படியே செய்வோம் என்று பதில் கூறினர். அதற்குப் பாண்டியர்பெருமானுமிசைந்து தன்னுடைய சபைக்குமுன்னே அக்கினியமைக்கும்படிச் செய்தனர். பிள்ளையார் அவ்வக்கினிக்குமுன்னமெழுந்தருளித் தாமோதிவருந் திருப்பதிகங்களடங்கியிருக்குந் திருமுறையைத் திருக்கையிலெடுத்துத் திருக்காப்பிட்ட கயிற்றையவிழ்த்து, அத்திருமுறையைத் தமதுதிருக்கரத்தினுன்மறிக்கப் "போகமார்த்தபூண்முலையாள்" என்னுந்திருநள்ளாற்றுப் பதிகம் நேர்ந்தது. அந்தப்பதிகத் திருவேட்டைத் திருமுறையினின்றுங்கழற்றித் திருக்கரத்திலேகொண்டு இது அக்னியிலிடப்படுமாயிற் பழுதில்லை, இதுசத்தியம் என்னுங் கருத்தையுடைய "தளிரிளவளரொளி" என்னுந் திருப்பதிகமொன்றோதி அவ்வக்கினியிலே யாவருங்காண இட்டருளினர். அப்போது அந்த ஏடு "இட்டவேட்டினி லெய்தியசெந்தமிழ்ப்பதிக, மட்டுலாங்குழல்வனமுலை மலைமகள்பாகத், தட்டமூர்த்தியைப்பொருளென வுடைமையாலமர்ந்து, பட்டதீயிடைப் பச்சையாய்விளங்கியதன்றே" எனவமைந்தது. ஈதிங்ஙனமாக, சமணர்கள் தங்கள் சமயவுண்மையெழுதிய ஏட்டை அவ்வக்கினியிலேயிட்டார்கள். உடனே அது எரிந்துகரிந்து சாம்பராய்விட்டது. ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தப்பெருமான் தாம்நெருப்பிலே இட்டவேட்டை வேகாமலும், முன்னிலும்பசுமைகொண்டிருக்கவெடுத்து யாவருங்கண்டு களிகூரச் செய்தருளினர். அப்போது சமணர்களைப்பார்த்து அரசன் உங்களுடைய ஏடு எங்கே எடுங்கள் பார்ப்போமென்றான். அக்கினியைச் சலங்கொட்டித் தணிவித்துச் சமணர்கள் யாவருமந்தக்கருங்குழியிலிறங்கிக் கைகளாற்றடவிப்பார்த்து ஏடுகிடைக்காமல் முதலற்றுப்போயினமையால் வெறுஞ்சாம்பரைப் பிசைந்து வருந்திநின்றார்கள். அதனைக்கண்ட அரசன் சமணர்களைப்பார்த்து நீங்கள் இப்போதும் தோற்றிலீர்கள்போலும் என்று பரிகாசமாகக்கூறினர். அதன்பொருளையறியாராகி முன்னே இரண்டுதரம் வாதுசெய்தோம், இன்னும் ஒருதரம் வாதுசெய்வோம், இந்தமூன்றாவது வாதில் நாங்களே ஜயங்கொள்வோம் என்று சமணர்கள் கூறினார்கள். அதற்கு அரசவள்ளல் இசையாராயினர். பிள்ளையார் அதற்கிசைந்து இனிநாம் என்னவாதுசெய்வது என்று

கேட்டனர். அதற்குச் சமணர்கள் நாமிருதிறத்தவரும் அவரவரது சமயவுண்மைகளெழுதியவேடுகளை வைகையாற்றிலே இடுவோம், எதிர்ந்துசெல்லும் ஏடே மெய்ப்பொருளையுடையது என்றார்கள். பிள்ளையாரும் அப்படியேசெய்வோம் என்று அருளிச்செய்தனர். அப்பொழுது குலச்சிறையார் என்னும் மந்திரியார் சமணர்களைப்பார்த்து நீங்கள் இதிலுந்தோற்றால் என்னசெய்வது என்றார். சமணர்கள் நாணமுங்கோபமும் அதிகரித்து வாய்தவறி நாங்கள் கழுவேறுவோமென்றார்கள். இந்த ஏற்பாட்டினை யிருபட்சத்தாருமேற்று யாவரும் வைகையை அடைந்தார்கள். அப்போது சமணர்கள் "அத்திநாத்தி" என்று எழுதியவேட்டை அதிவேகத்துடன் பாய்ந்துகொண்டிருக்கும் வைகையிலிட்டார்கள். அது அவர்களிடும்போதே கடலைநோக்கி யோடிமறையக்கண்டு பயந்து தியங்கினார்கள். அப்போதுபிள்ளையார் "வாழ்கவந்தணர்" என்னுந் திருப்பதிகம் ஓதி, அதனையேட்டிலெழுதித் தாமும் வைகையிலிட்டருளினர். அத்திருவேடு நதியிலேயெதிர்ந்து, ஜலத்தைக்கிழித்துக்கொண்டு சென்றது. அந்தத்திருவேட்டில், "வேந்தனுமோங்குக" என்று அருளினமையால் பாண்டியனுடையகூனும் நிமிர்ந்தது. ஏடுவிரைந்து எதிரேறியோடும்போது மந்திரியார் குதிரையின்மேலேறிக்கொண்டு அந்தவேட்டினைப் பின்றொடர்ந்தோடினார். அப்படியோடியும், அத்திருவேட்டினது ஓட்டத்தைப் பிடிக்கமாட்டாமல் வருந்தினர். அதுகண்டபிள்ளையார் "வன்னியுமத்தமும்" என்னுந் திருப்பதிகம்பாடி அத்திருவேடு ஓடாது நிற்கும்படிச் செய்தருளினர். அதுதங்கிய இடம் திருவேடகம் என்னும் பிரஸித்தியடைந்தது. குலச்சிறையார் நதியிலிறங்கி, அங்குத்தங்கியிருந்த ஏட்டினைக்கையிலெடுத்துச் சிரமேற்கொண்டு மகிழ்வெய்திக் கரையிலேறி, அங்குச் சிவதரிசனஞ்செய்து திரும்பி, பிள்ளையாரையணைந்து அவரது திருவடிகளில் வணங்கித் தாம் எடுத்துக்கொண்டுவந்த ஏட்டினைப் பாண்டியன்முதலாயினருக்குக்காட்ட, அடியார்கள் யாவருங்களித்து (ஹரஹர) என்று ஆரவாரித்தார்கள். பாண்டியர்பெருமான் அது கண்டு மந்திரியாரை நோக்கி நமதுபரமகுருநாதரிடத்தில் அபராதப்பட்டிழிந்த விப்பதிதர்களை இப்போதே கழுவிலேற்றிடுக என்று உறுதியானகட்டளையிட்டனர். அது சிவனருள் என்று பிள்ளையார் அதனைத்தடுக்காது வாளாவிருந்தனர். உடனே மந்திரியார் அவர்களைப்பிடித்து ஒருவ

ளையும் விடாது கழுவிலேற்றினர். அரசர்கோன் மகிழ்ந்து பிள்ளையா ரது திருவடிகளிற்பணிந்து விபூதிவாங்கித் தரித்துக்கொண்டனர். அப்படியே அந்நாட்டிலுள்ளயாவருந் திருநீற்றுப்பெருஞ்செல்வத்து க்குரியவர்களாகிச் சிறந்தார்கள். அப்போது பிள்ளையார் ஸ்ரீசொக்கலி ங்கப்பெருமானது திருக்கோயிலையணைந்து பாண்டியர்முதலினோர் சூழ்ந்து துதிக்கநின்று "வீடலாலவாய்" என்னுந் திருப்பதிகமோதிப் பணிந்தனர். பாண்டியர்பெருமான் ஸ்ரீசொக்கநாதனைவணங்கித் "திரு வாலவாயிலிலெழுந்தருளியிருக்கு மெம்பெருந்தகையே! சமணர்களுடைய மாயையாலே தேவரீரையறியாதிருந்த சிறியேனைப் பிணிநீக்கி ஆட்கொள்ளும்பொ ருட்டுத் திருஞானஸம்பந்தப்பெருமானைத் தந்தருளிய பெருங்கருணையை என் னென்று துதிப்பேன்" என்று துதித்து வாழ்த்தினர். இவ்வாறு பாண் டியர்கோன் சிவதரிசனஞ் செய்துகொண்டு பிள்ளையாரது திருமடத் தையடைந்து, அங்குப்பிள்ளையார் திருவருள்புரியப்பெற்று விடை கொண்டு அரண்மனைக்குச்சென்று தமக்குக்கிடைத்த பெருவாழ் வினைச் சிந்தித்து மங்கையர்க்கரசியார், மந்திரியார் முதலாயினு ரோடு களித்துவாழ்ந்தனர்.

சூசனை.

மாபாவிகளாகிய சமணர்கள் எங்கள் காழிநாதர்பாலிழைத்த வபராதம் அத்திருவாளரையும், அவரது அடியவர்திருக்கூட்டத்தவ ரையும் நெருப்பினுனிறுக்கிவிடலாமென்பதேயன்றோ? இத்தீயவெ ண்ணத்தின்பயனே பின்னரவர்கழுவேறத் திருவருள்கூட்டியது. (தானொன்றுநினைக்கத் தெய்வமொன்றுநினைத்தது) என்பது அவர்பாலே கூடியது. அப்பாவிகள்செய்ததீமையைத் தடுக்காமலும், அத ற்குடன்பட்டும் அரசனார்ஜித்த பாவத்தின்பயனுகவே சமணரிட்ட நெருப்பு அப்படியே திரும்பி யவ்வரசன்பக்கல் சுரமாகவந்து சூழ் ந்தது. சுரமாகவந்தவிடத்தும் அது அரசனைக் கொல்லாதொ ழிந்தது. திருமடத்தை நீறுக்கவைத்த நெருப்பத்தனையு மொரு தேகத்தைச் சூழுமெனி னதுயாதுதான் செய்யாது? அதனுற்றல் எமதுபிரானுரது திருவாணையி லடங்கியதென்க. அவரது திருவாணை "பையவேசென்று பாண்டியற்காகவே" என்றது. "பாண்டியற்காக" என்ற

தனு லஃதவ்வா று சூழ்ந்தது. அங்ஙனமின்றி இது அவலமாகக் கடவது என்றவிட்டத்து மஃதவ்வாறுதற்கிழுக்கின்மையறிக. அது வாளாபோதலும், அல்லது பாண்டியனைக்கொல்லுதலுமாகிய சங்கற்பங்களைச்செய்யாமல் பாண்டியனைச்சேர்ந்து வருத்தக்கடவது என்று எம்பெருந்தகை கூறினமையால், அஃது அவரது கட்டளையின்படி இயங்கியதென்க. எம்பெருந்தகையார் சராசரங்களை யியக்குகின்றவராகலின், அது ஜடமேனும் அவர் திருவாணையின்படி யியங்கியவாறறிக. குற்றஞ்செய்தபோதைத் தண்டித்து அவர்பாவத்தைப்போக்கிக் குணப்படுத்துவது அருளாகையானும், அவ்வாறு தண்டிப்பது குற்றத்தினதிகமற்பமென்னு மளவறிந்தாகலானும் பாண்டியன்செய்த தீமையின்மிகுதி யச்சுரபீடையாலன்றி யகலாதென்றறிந்தே யஃதவர்பாணிகழ வெம்பிரான் றிருவருள்சுரந்தபடியாம். சிவநிந்தையிற் றலைப்பட்டோரும், அதற்குத் துணையாயிருந்தோரும், அதனைத்தடுக்காது வாளாவிருந்தோருந் தண்டிக்கப்படுவர் என்று தருமநூல்கள் கூறுதலானும், அவ்வாறே தக்ஷனுந் தேவர்களும் படாதபாடுபட்டார்களாகலானும், அதுவே சமணர்களுக்கும், பாண்டியனுக்குஞ் சிறந்தபயனாய் விளங்கியதென்க. மாந்திரிகனொருவன் மற்றொருவனுக்கு ஏறியவிஷத்தை இறங்கு என்றுவிறங்கியும், ஏறு என்றுலேறியு மியக்கப்பாடுண்டாதலா லவனும் ஜடத்தையியங்கப்பண்ணுகின்றவனுமெனின், அவன் பாதந்திரனாயிருந்துசெய்வதன்றித் தானே யியங்கப்பண்ணுமாற்றல் பெறுமையின், அது நமது காழிப்பிரானாது ஸ்வதந்திரத்தோடொன்றி நிலையாது. "வினைகெடுதலாணைநமதே" என்றதுமுதலிய திருவாக்குகளாலறிக. அரசர்கோனைச் சுரத்தால் வெதுப்பி அவனதுபாவத்தை நீக்கியருளியதுபோலவே சமணர்களைக் கழுவேற்றி, அவர்களதுபாவத்தையு நீக்கியருளினானென்க. சமணர்களைக்கழுவேற்றியது சீவகாருண்யமாகாதெனின், அத்தருமம் சீவர்களிடத்தன்றிப் பதியினிடத்திலமையாது. "சகலமதங்களையெல்லாமுணர்ந்த தவமுனிவோர் - புகலுமிலக்கமெண் ணாயிரம்பேரைப் பொருகழுவி- லிகலுறவைத்தும்வருமேதமொன்றின்றியேயிருந்தான்-நிகழுறும்போரியன் சம்பந்தநாமஞ் சிறந்துகொண்டே" என்னும் பிரமாணத்தைப் பரியாலோசித்திடுக. பதியினது பஞ்சகிருத்யங்களில், அநுக்கிரஹத்தைப்போல நிக்ரஹமுங் கருணையாதலிழுக்காமையின், பதியாகிய பிள்ளையாரதுநிக்ரஹம் அருளேயாயிற்று.

"ஓடியதேரின்கீ ழுயிர்போனகன்றாலே, நீடுபெரும்பாவமின்றே நீங்குமென, நாடித்தன் - மைந்தனையுமூர்ந்தோன் வழக்கேவழக்காக, நஞ்சனையசிந்தை நமன்றூதர், வெஞ்சினத்தா - லல்லலுறுத்து மருநரகங்கண்டுநிற்க, வல்லகருணை மறம்போற்றி" என்னும் பிரமாணமும் எமதுவாய்மையை நிறுத்தும். சீவர்க்கள்செய்யு நிக்ரஹத்திற்கும், சிவன்செய்யு நிக்ரஹத்திற்கும் பேதம் என்னையெனின், சீவர்க்களதுநிக்ரஹம் மருளையபேக்ஷித்ததும், சிவனாதுநிக்ரஹம் அருளையபேக்ஷித்ததுமாம். இப்படியே யிரிட்த்தநுக்ரஹங்களையுங் கொண்டிடுக. பதிக்குண்டாகிய வுருவாதிமூன்றும், பசுவுக்குண்டாகிய வுருவாதிமூன்றும் முறையே பரனது தாதான்மியமாகிய அருட்சத்தியாலும், பரிக்ரஹமாகிய மாயாசத்தியாலு மமையுநலமே இதனை நிறுத்தும். பசுவினது நிக்ரஹாநுக்ரஹங்கள் பரதந்திரமும், பதியினது நிக்ரஹாநுக்ரஹங்கள் ஸ்வதந்திரமுமாம். ஞாநஸம்பந்தரது நிக்ரஹாநுக்ரஹங்கள் பரதந்திரமாகாது ஸ்வதந்திரமாதலை ஸ்ரீசொக்கலிங்கப்பெருமானது திருவிளையாடல்களாகவே பாண்டியனது சுரந்தீர்த்ததிருவிளையாடலும், சமணைக் கழுவேற்றியதிருவிளையாடலும் படிக்கப்பட்டிருத்தலாற் கண்டறிக. ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தர் சிவனாரது அவதாரமாகாதபோது அவரதுசெயலைச் சிவனாதுதிருவிளையாடலாக உண்மைநூல்கள் கூறியது யாங்ஙனம்?

இதுநிற்க, சமணர்கள் எமது பிள்ளையாரெழுந்தருளியிருந்த திருமடத்தை அக்கினிபற்றும்படி மந்திரத்தைச் செபித்தார்களன்றோ? அந்தமந்திரம் ஏன் அவலமாகியது? எல்லாமந்திரங்களுஞ் சீவிக்குந் தாரகமாகவிளங்கும் ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரிக்குமுன்ன ரொந்த மந்திரந்தான் நிலைக்கும்? ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரந் தாமேயாய்விளங்கும் பிள்ளையாரைச் சமணரதுமந்திரம் அசைக்காதது அதிசயமன்று. இஃதொன்றேயன்றி எந்தமந்திரமு மசைக்காதென்க. எனவே, சமணசமயத்தான்மாத்திரமேயன்றி எல்லாச்சமயங்களாலும் அவ்வச்சமயமந்திரங்களைக்கூறி யெம்பெருந்தகையை யொன்றுஞ்செய்ய முடியாதென்பது ஸித்தம். சிவாக்ரயோகிகளென்னுஞ் சிவயோகியொருவரெழுந்தருளியிருந்த திருமடத்தி லோர்காலத்தில் மணவாளமுனி என்னும்பாஞ்சராத்திரி நெருப்பிட்டபோது அது பயன்பட்டதா? அதுவே பயன்படாதபோது சமணரிட்டநெருப்பு எங்களது ஞானப்பெருந்தகையை என்செய்யும்? ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரத்தின்பெருமை

யையும், அது ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தர்து திருமேனியென்பதையும், ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தருக்கும், சிவபெருமானுக்கும் பேதமில்லையென்பதையும் இந்தநூலிலும், வேறுநூல்களிலும் யாம் பலவிடங்களி லெழுதியிருக்கின்றேமாகையா லீண்டதிகமாய் வரையாது விடுத்தாம். இனியச்சமணர்களிட்ட நெருப்பு அப்படியேசென்று பாண்டியனைச் சுரமாகப்பற்றும்படிப் பிள்ளையார் திருவுள்ளமிசைந்தது கருணைகாரணமன்றிக் கொடுமைகாரணமன்று. சமணர்கள் பிள்ளையாரிடம் செய்தது கொடுமைகாரணம். சமணர்களதுகொடுமை பயன்செய்திலது. பிள்ளையாரது கருணை பயன்செய்தது. எனவே, பாண்டியனைத் திருந்தப்பண்ணித் திருவடிக்காட்படுத்திய தெனலமைந்தது. "பையவேசென்று பாண்டியற்காகவே" என்ற திருவாக்கினேற்றத்தைச் சேக்கிழார்பெருமானே யினிதுபிரகாசப்படுத்தினர். பிள்ளையாரது பேராற்றலைப் பாண்டிமாதேவியா ரறிந்தவராயினும் அப்பேரருளாளர்மாட்டுத் தமக்குண்டாயிருந்த வன்பின்மிகுதிபற்றிச் சமணர்கள் அவர்பாலியற்றிய தீமைக்கஞ்சினரெனத் தொண்டர்சீர்பரவுவார் பின்னர் விதந்தனரென்க. அன்றியும், பெண்கடன்மையாய பேதமையுமொருவாறுபொருந்தும். எம்பிரானுரேவிய சுரநோயைச் சமணர்கள் நீக்கற்பாலரோ? எல்லாம்வல்ல கடவுளது சங்கற்பத்தை யொன்றுக்கும் பற்றாத ஸாமானியகீடம்போல்வாரோ கடந்திடற்பாலார்? பிள்ளையாரது சங்கற்பத்தை அப்பெருந்தகையாரேயன்றி வேறு ஒருவரும் மாற்றும்வலிபெறாரென்க. சமணர்கள் பாண்டியனது சுரத்தை நீக்கப் பலவாறு முயன்றும், பயன்படாதொழிந்ததேயன்றி அவர்பாலரசனுக்கசூயையுமன்றே விளைந்தது? சுரநோயாகிய வநுக்ரஹத்தை எம்பிரான் பாண்டியன்பக்கல்செய்த நலந்தானன்றே பாவிகளாகிய சமணர்களை அவன்வெறுக்கஹேதுவாகியது? அதனைத் தக்கஸமயமாகவறிந்தே பாண்டியனதுசெவியில் பிள்ளையாரது திருநாமமந்திரமாகிய ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தோச்சாரணையை அவனதுபத்தினியாரும், மந்திரியாரு மெடுத்திசைத்தார்கள். கோடைவெப்பத்தில் வெதும்பினவ னுடலிற் றென்றல்வீசியதுபோலன்றே பாண்டியனது சுரவெப்பினைப் பிள்ளையாரது பஞ்சாக்ஷர மந்திரோச்சாரணை சிறிதுநீக்கிக் குளிர்வித்தது? அந்தஸந்தோஷத்தால் பிள்ளையாரது தரிசனத்தைப் பாண்டியர்பெருமான் விரும்பியது ஸஹஜமாயிற்று. அன்றியும், பிள்ளையாரது திருமேனிக்காட்சியா லுயிர்களுக்கிம்மைமறுமை வீட்டி

ன்பங்க ளெளிதினுண்டாமென்னு மேலோர்துணிவுரையின்படியே யன்றோ பாண்டியர்கோமானுக்கு எல்லாவாழ்வு மெளிதினுண்டாயின? மேல் பிள்ளையார் தாமே யாவுந்தந்து ரக்ஷிக்கின்றவராயின், அப்பெருந்தகையார் சொக்கலிங்கப்பெருமானது ஸந்நிதியையணைந்து திருப்பதிகம்பாடிச் சமணர்களை வாதில்வென்று அழிக்கும்பொருட்டுச் சிவபெருமானது திருவுள்ளத்தையறிந்து, பின்பு அவ்வாறே செய்து முடித்தாரெனல் யாங்ஙனமெனின், அதனை விளக்குதும். பிள்ளையார் சிவனுருக்குப் பிள்ளையாராதலும், அடியவராதலுமாகிய கோலங்கொண்டதற்கேற்பவே யாவுஞ்செய்த லமைவுடைத்தெனவும், யாண்டுமிதுவே நியாயமாகக் கொள்ளற்பாலதெனவும் மேலேயோரிடத்தில் யாம் கூறினோமாகையால், அதனையே யீண்டு ஞாபக்த்திலூட்டி விசிராந்தியடைந்தாம். அன்றியும், சோமசுந்தரபாண்டியனாக ஸ்ரீசிவபெருமான் திருவிளையாடல்புரிந்தகாலத்தில், அவர் ஸ்ரீசொக்கலிங்கப்பெருமானைப் பூசித்து வழிபட்டதும், மாமனாகவந்து வழக்குரைத்தகாலத்தில் அவ்வாறே வழிபட்டதும், இன்னும் பலஸந்தர்ப்பங்களில் வழிபட்டதுமாகிய வருட்கோலங்களே பிள்ளையாரது திருவிளையாடலை ஸமர்த்திக்கும்வாய்மையிற் சிறந்து விளங்குமென்க. எமதுபிள்ளையார் சுதந்தரரென்பதும், அவர் சிவனாரது திருவுள்ளத்தையறியப்பாடியது மெய்யடியார்கட்கு நடைகற்பிக்கவேயென்பதும் ஸ்ரீ சேக்கிழார்சுவாமிகள் திருவாக்கானே வெளிப்படுத்துதும். "என்றவருரைத்தபோதி லெழில்கொள்பூம்புகலிவேந்த - ரொன்றுநீரஞ்சவேண்டா வுணர்விலாவமணர்தம்மை - யின்றுநீருவகையெய்த யாவருங்காணவாதில் - வென்றுமீனவனைவெண்ணீ றணிவிப்பன்விதியாலென்றார்" என்னும்பாடலை எப்போதுபாடியருளினர்? ஸ்ரீசொக்கலிங்கப்பெருமானது திருவுள்ளத்தை எம்பிரான் யறிவதன்முன்னரா? அதற்குப் பின்னரா? பிள்ளையார் சிவனாரது திருவுள்ளத்தை யறிந்து, அவரது திருவருளைப்பெற்றே? சமணவாதில்வெல்லு மாற்றலுடையவராயின், மேற்போந்தபாடல் அஸங்கதமாகும். என்னை? சிவனார் தமக்குப் பின்னருள்செய்வாரென்னுந்திடத்தால் பிள்ளையாரங்ஙனந்துணிந்து கூறினரெனின், அங்ஙனமேல், "யாவருங்காணவாதில்வென்று" என்பதனோடு (சிவனருளால்) எனத் தமது அஸ்வதந்திரம்போதரவிளக்குதல்வேண்டும். அங்ஙனமின்மையின், அவர் சுதந்தரரென்பதே பெறப்பட்டு, அவரது திருப்பதிகத்தின்பயன் பரப்பிரயோஜனமாக முடிந்ததுஸித்தம். இன்னும்விரிக்கிற்பெருகும்.

இதுநிற்க, பிள்ளையார் பாண்டியனிடத்திற் சென்றருளியகாலத்தில் அவன் ஆஸநமிடுகவெனப்பணித்தது அவனுடைய பாவங்களறுகிப் புண்ணியமோங்கிவளரும் பெற்றிமையாலென்க. பிள்ளையாரது பெருமையைக்கேட்டும், அவரது திருநாம மந்திரத்தைப் பலகாலுச்சரித்தும், அவரது திருமேனியின்பொலிவை நேரிற்பார்த்தும், இவ்வநுபவங்கணிகழ மனத்தாற்பன்முறைசிந்தித்து மியங்க அவனது தவமதிகரித்திருந்தமையால் எம்பெருமான் தனக்குப்பரமாசிரியருந் தெய்வமுமாகியவுண்மைபோதரவே அவரை இருந்த திருக்கோலமாகத் தரிசித்தின்புறுமாறு நேர்ந்ததென்க. பிள்ளையாருக்கு ஆஸநமிட்டதேயன்றி அவரைத் தரிசித்தமாத்திரத்தி லிருகரங்களையுங்குவித்து அஞ்சலியால் வணங்கினனென்பதுமேயன்றோ வவனது தவவாய்மையை விளக்கியது? இவ்வருமைப்பாடுக ளரசன் பக்கனிகழ்ந்தமையேயன்றி, அவன் ஸ்வாமியைப்பார்த்துத் தேவரீருடைய ஊர்யாது என்று குசலப்பிரசினஞ் செய்தானென்கையால், அவன் சமணசமயப்பற்றுவிடப்பெற்றுக் கண்டுமுட்டு,கேட்டுமுட்டு என்னும் பெருமுட்டுகளினின்றும்விலகி நிர்மலநிலையெய்தினனென்பதே நிலைக்கும். காண்பதுங்கேட்பதுமே முட்டாகுமாயின், சைவவேடத்தவரோடு பேசுவது எவ்வளவு பெருமுட்டாகவேண்டும்? அப்பீடைகள் யாவுந்தொலைந்த பெருஞ்சீரெய்த வெம்பெருமான் அவருக்குப் பேரருள்புரிந்தவருட்டிறஞ் சாலப்பெரிது! பெரிது!! பாண்டியன் ஸ்வாமியைக்கேட்டதற்கு விடையாகக் (கழுமலநாம் பரவுமூரே) என்று ஸ்வாமிபதிலுரைத்தது ஆன்மாக்களுடைய ஆணவாதிபாசங்களைக் கழுவுமியல்பினேம் யாமெனவும், அதனால் யாமிருக்குமூர் கழுமலமாகுமெனவும், உன்னையும் மும்மலச்சேற்றினின்றுமெடுத்துக் கழுவித் திருவடிக்காட்படுத்திக்கொள்ளவே யீண்டெழுந்தருளினமெனவுந் தெரிவித்தவாறாயிற்று. சீர்காழிக்குப் பலநாமங்களிருக்கவும், அவைகளில் யாதேனுமொன்றை முடிவாகக்கூறுமல்,அவைகளைமுன்வைத்துக் கழுமலம் என்பதை முடிவில்வைத்து அப்படியே பதிகமுற்றிலுநிரப்பி விளக்கினமையால், அரசன் நமது சுரநோய் நீங்குமென்பதற்கு இதுவே சுபசூசனையென்று மகிழ்ந்தானென்பதும் போதரலாயிற்று. இவ்வாறு நிகழுமதிசயங்களில், சமணர்களுக்கு விபரீதஞ்சநிப்பது ஸகஜந்தானகையால், அவர்கள் யாவரும் எமது ஞானமணியாகிய அருட்சோமனைப்பார்த்துப் பலவாறு

புலம்பினுர்கள். சந்திரனைப்பார்த்து நாய்கள் குரைப்பது ஸகஜமாகை யால், அச்சமணர்களை யாம் நாயென்றுகுறைகூறியது குற்றமாகாது. சமணர்களேயன்றி வேறு எத்திறத்துப் போலிப்பெரியோரேனு மச் சமணரைப்போ லெம்பிரான்மாட்டு அபராதமிழைத்துப் புலம்புவா ரெனின், அவரையும் யாம் வெறிகொண்டநாய்களெனக் கூசாதுபேசப் பின்னிடேம்! பின்னிடேம்!! சமணர்களது துன்மார்க்கத்தைக்கண்ட மங்கையர்க்கரசியார் முன்போலப்பயந்து அரசனையிரந்து அச்சம ணர்களைத்தடுக்கக் கேட்டுக்கொண்டாரென்பது அவரது அன்பின்மி குதியென்றே பலதரமுமறைந்திடவுரித்தென்க. அதற்கு எமதுபிள் ளையார் "ஈனருக்கெளி யேனலேன்திரு வாலவாயரனிற்கவே" என வுறுதிகூ றினுரென்பது ஸாதுக்களாகியமெய்யன்பர்க ளெப்போதுந் திருவருட் டாரகத்தி னிலைபெறெய்தியிருப்பர்களென்னு நிலைமையை யறிவித்த வாருயிற்று. எவ்வளவுவெற்றிகள் தம்பக்கனிரம்பினு மத்தனையுந் திருவருணடத்துமுறைமையாகக் கண்டுநிற்றலே யமைவுடைத்தன்றி, அவைகளைத் தம்மவாகநினைப்பதுங் கூடாதென்பதையே அவ்வருள் வாக்கியம் நிலைப்பித்தவாருயிற்று. இவ்வுண்மை யுபதேசங்களையுணர்ந்து குணப்படுவதொழிந்து ஞானஸம்பந்தர் பதியா? பசுவா? என்று விசாரித்திடுதல் தன்னுடையதாயை ஸம்ஸாரியா? விபசாரியா? என்று விசாரிக்கும் பெரும்பாவிக்கே சிறக்கும்.

இனிச்சமணர்கள் எம்பிரானுரோடு வாதுசெய்தவன்மை யைச் சற்றுப்பரியாலோசிப்பாம். அவர்பானிகழ்ந்தவாது சுரவாது, அனல்வாது, புனல்வாது எனவிரிந்தது. அவற்றுள், சுரவாதில் எம்பி ரானுர் திருநீற்றுமாங்மியத்தை விளக்கினர். அனல்வாதில், சிவபெரு மான் அக்கினிவடிவினரென்பதை விளக்கினர். "ருத்ரோவா ஏஷயதக்நி:" என்பது ஒத்து. அக்கினியைக்கூறவே சிவனுரது அட்டமூர்த்த மும் போதரலாயிற்று. சிவபெருமான் பிருதிவியிற்பவராயும், அப்புவிற்சர்வராயும், தேயுவிலுருத்திரராயும், வாயுவிற்பீமராயும், ஆகாயத்தில் மகாதேவராயும், சூரியனிலுக்ரராயும், சந்திரனிற் சோமராயும், ஆத்மாவிற்பசுபதியாயும் விளங்குகின்றுரென வேதங் கூறுகின்ற வாய்மையும் வியக்தமாயிற்று. இதனுல், அஷ்டமூர்த்தி யாயுள்ள பரனதியல்பு பிரகாசப்படுத்தினுராயிற்று. மேற்கூறிய வெட்டுப்பொருளன்றிச் சிற்சடபேதமாகிய பிரபஞ்சம் வேறில்லா மையால், அவற்றுள் சித்துக்களை அடிமைகளாகவும், அசித்துக்களை

யுடைமைகளாவுங்கொண்டு, அவையியங்கவியக்கு ஞானக்கிரியா ஸ்வரூபராயுள்ள கருணுசாலித்வமே ஆண்டுக்கருதப்போந்ததென்க. இவ்வுண்மை விளங்கவே ஸ்ரீசேக்கிழார்பெருமான் "அட்டமூர்த்தியை ப் பொருளெனவுடைமையாலமர்ந்து - பட்டநீயிடைப் பச்சையாய்விளங்கிய தன்றே" என விதந்தருளினர். இனிப் புனல்வாதில் உலகமுய்தற்கா ன ஸம்பவங்களை "வாழ்கவந்தணர்" என்னுந் திருவாக்கால் விளக்கி னர். அந்தணர், வானவர், ஆனினமென்னு மிவை வாழ்தலாற் புனல் வீழ்தலும், இவற்றால் வேந்தனோங்குதலும், வேந்தனோங்குதலாற் றீமைபாறலும், தீமைபாறலாற் சிவனாது பெரும்புகழோங்குத லும், சிவனாது பெரும்புகழோங்குதலா லுயிர்களுக்குப் பிறவித்து யர் நீங்குதலுமாகிய நலங்கள் வெளியாயினமையால் எமதுபிள்ளை யார் திருநீற்றின்சார்பையும், அச்சார்பாலடையத்தக்க பெரும்பேறா கிய சிவப்பேற்றையும், அச்சிவப்பேற்றினையடையத்தக்க வேதுவின் ஸம்பவங்களையும் வெளிப்படுத்தினரென்பதே ஸித்தம். திருநீறு முத்திஸாதனமென்பதும், சிவபெருமான் முத்திநாதரென்பதும், முத்தியைவேண்டுபவர் சிவனையடைந்து துன்பநிவிர்த்தியைத் தேடுவரென்பதும் (சிவாதிக்யரத்நாவளி முதற்பாகம், இரண்டாவது பாகங்களில்) சுருதிப்பிரமாணங்களால் நிரூபிக்கப்பட்டிருத்தல் கண் டுதெளிக. அன்றியும், "அரனுமமேசூழ்க" என்றதை ஸ்ரீபஞ்சா க்ஷரத்தை விளக்கியருளினரெனக்கொண்டு முத்திஸாதனமாகிய திருநீற்றையும், ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தையுமே கிரகித்துச் சிவத்தை யடையத்தெரிவித்த நலமுணர்ந்து ஸாதுக்கள் குணப்படுவரெ ன்க. இவ்வளவிலமையாது "ஆழ்கதீயதெல்லாம்" என்றதை உலகா யதந்தொடங்கிப் பாஞ்சராத்திரமீறாயுள்ள பாசஞான பசுஞான ஸித்தாந்தங்களையெனத்தெளிந்து அவைகளையொதுக்கிவாழு நலத் தைநாடியுய்வர் பெரியோரென்க. இதனை வேறுவிதமாகவும் பிர காசப்படுத்துவாம். எங்ஙனமெனின், திருநீறு முதற்கண் விளங்கி யது. அத்திருநீறு அக்னியாலன்றி யமையாதென்பதே பின்னர் விளங்கியது. அவ்வக்னிகாரியம் நிகழ்வது அந்தணரும், வானவ ரும், ஆனினமும் வாழ்ந்தவிடத்தென்று அநந்தரம் விளங்கியது. இப்பரமதருமம் நடைபெறுவது புனல்வீழ்ந்து, அரையனோங்கி னல்லதமையாதென்பது அதன்பின்னர் விளங்கியது. இவ்வளவுங் கூடினாலன்றிப் பாபக்ஷயமும், புண்ணியவிர்த்தியும், சிவப்பேறுமு

ண்டாகாவென்பது முடிவில் விளங்கியது. இதனால், திருநீற்றினை விளக்கவே அக்னிகாரியம் அந்தணருக்கவசியமும், அந்தணர் தமது அக்னிகாரியத்தாற் றிருநீற்றினையோம்பாதபோது அவரந்தணராகாமையும், அவ்வக்கினியைச் சிவமாகத்தெளிந்து ஆஜ்யாபிஷேகத்தா லப்பரஞ்சுடர்ப்பிரானை வழிபடாதபோது துக்கநிவிர்த்தியுஞ் சுகப்பேறு மவர்க்குண்டாகாமையும் பெறப்பட்டன. இவ்வுண்மை தேர்ந்தவந்தணர் திருநீற்றினைத்தரித்தலும், சிவனை வழிபடுதலுமாகிய வுயர்நலங்களை யடைதலன்றி அவைதிகமாகிய இதரபுண்டரங்களையும், க்ஷுத்ரதேவதோபாஸனைகளையுங் கைக்கொண்டு அவலத்தழியாரென்க. இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

இனிப்பிள்ளையார் தமது திருமுறை திருக்காப்பிட்ட கயிற்றையவிழ்த்து,அத்திருமுறையைத் தமது திருக்கரத்தினுன் மறித்தபோதுதிருநள்ளாற்றுப்பதிகம்நேர்ந்தமையா லதனையேநெருப்பிலிட்டனர். வேறு எந்தப்பதிகநேரினு மதனையே நெருப்பிலிடத் தட்டின்று. தாம் திருவாலவாயின்கண் ணடத்தியவாதி லத்திருவாலவாய்ப்பதிகமே நேராது வேறுதலப்பதிக நேர்ந்தவிதம் யாதென்பாருக் கிதனை யிறைதந்தவாறாயிற்று. திருவாலவாய்த் திருப்பதிகத்தானே யவ்வாது நடைபெறுமாயி னத்திருவாலவாயொழிந்த வேனைப்பதிகளுக்க முக்யமுந் தெய்வீகக்குறைவு முண்டாகுமென்பதுபோதரவே திருநள்ளாற்றுப்பதிக நேர்ந்ததெனவறிக. இதனாற் றிருநள்ளாற்றுத் திருப்பதிகமே யேற்றமுடைத்தென்பார்மதமும் அமுக்யமாயிற்று. அத்திருநள்ளாற்றுப்பதிகம், "போமார்த்த பூண்முலையாள்" என்பதாகையால் அதனையுங் கொஞ்சம் பரியாலோசிப்பாம். அதில், உமாஸஹாயர் - விருஷபாரூடர் - சர்மாம்பரதாரி - கோவணவுடையர் - நாகபூஷணர் என்னும் ஸ்ரீபரமேசுவரரது ஸ்வரூபலக்ஷணங் கேட்கப்படுகின்றது. இதில், பதியினது அடையாளங்களையே யினிதுபோதருவித்தமையால், (சுரவாதிற்) போந்தவஸ்துவைச் சிவேதரமான வேறு ஒருபொருளாகமயங்குதல் கூடாதென்பதும், இதரசமயங்களாற்போந்த வேறுஎந்தப்பொருளும் பரதத்வமாகாதென்பதுமே நிலைபேறாயின. இதனால், சைவஸித்தாந்திகள் பரமசிவத்தினுண்மையை இந்தத் திவ்யஸூக்தியின்வண்ணமே அறிந்தனுபவிக்கவேண்டியது.

ఉమాసహాయం పరమేశ్వరం ప్రభుం, త్రిలోచనం నీలకంఠం ప్రశాంతం, ధ్యాత్వా ముని

ரூஷ்யுதிஃபூதயோநிம், ஸம ஸ்தஸாக்ஷிம்தமஸ:பரஸ்தாத்'' என்னுமுபநிஷத்து மித னைநிறுத்தும். இவ்வுண்மைதேர்ந்திடாத சைவப்போலிகள் தத்தமக்கி யைந்தவாறேகூறி மயங்குப. இதுநிற்க.

பிள்ளையார் நெருப்பிலிட்டஏடு நீருகாமலிருந்தது யாங்ஙனம்? இது பூததத்வசாத்திரத்திற்குவிரோதமெனின், பச்சிலைமூலிகை யா னெருப்பைநிறுத்துத லுலகிலுண்மையநுபவமாகலின், விரோத மின்றென்க. ஆயிற் பிள்ளையார் பச்சிலையினாற்றான் அனல்வாதத்தை முடித்தனரோவெனின், அப்பச்சிலை அதுபோல்வதாகிய வேறு பொருளொன்றினாற் றன்மைகெடு மியல்பினதாகலி னஃதஸப்பிய மென்க. திருவருளே நெருப்பினீருகாது ஏடுநின்றதற்குக் கார ணம். இத்திருவருள்போல்வதொன்றும், இதற்கு மேலிட்டதொன் றும் இதனாலாகாததொன்று மில்லாமையால் பூர்வபட்சிகளதுமதம் நிரஸ்தம். இவ்வாறே இந்தப்பிள்ளையாரிடத்தும், ஏனையாசாரியர் களிடத்தும் நிகழு மற்றைமாந்மியங்களையுங்கொண்டு குணப்படுக. விரிக்கிற் பெருகும்.

இனி எம்பெருந்தகையார்செய்தருளிய புனல்வாதில் அவர் வைகையிலிட்டவேடு எதிரேறிநில்லாதோடுகையி லேடு நிற்கப் பாடியருளினதும், அது நின்றகாட்சியும் போதாவேயன்றோ (திரு வேடகம்) என்னுந் தலமொன்று ஸாக்ஷிகூறிக்கொண்டிருக்கின்றது? இதுபோன்ற பலஸாக்ஷிகள் நால்வராசாரியர்விஷயமாக நிலைபெ றுகின்றன. அவை "ஆண்டார்பந்தி - நல்லூர்ப்பெருமணம் - மணம்வந்த புத்தூர்'' என்பனவாதியாம். இவற்றுள், ஆண்டார்பந்தி திருவீழிமி ழலையில் பிள்ளையாரும், அரசுகளும் அடியார்களுக்கு அன்னமரு த்தியதலம். அடியவர்பந்தி எனவழங்காமல் ஆண்டார்பந்தி என வழங்குமதிசயம் எம்பெருமக்க ளடியவராகாமையும், ஆண்டவராகி ன்றமையுமாகிய வுயர்வையே விளக்கியது. இவ்வுண்மை தெரியாதார் ஆளுடையபிள்ளையார், ஆளுடையவரசுகள்-ஆளுடையநம்பிகள்-ஆளு டையவடிகள் என்ற பிரயோகங்களை அந்யதாகொண்டு மயங்குகின்ற னர். சிவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்டமையாலன்றோ ஆளுடையாயினா ரெனல் மரபறியார் மதமென மறுத்திடுக. உலகுயிர்களை உடைமை யும் அடிமையுமாகக் கொண்டாளுந்தன்மையரெனலே யமைவுடைத் து. இனி, நல்லூர்ப்பெருமணம் பிள்ளையார் திருமணமுடித்ததலம்.

மணம்வந்தபுத்தூர் வன்றொண்டப்பெருமான் திருமணக்கோலங்கொண்டருளியதலம். இவைகளேயன்றி, "கண்ணைக்கெடுத்ததெய்வம் கோலைக்கொடுத்தது" எனவும், "ஆற்றிலேபோட்டுக் குளத்திலேதடவுதல்" எனவும் போந்த பழமொழிகளில், கண்ணைக்கெடுத்தது திருவொற்றியூரிலும், கோலைக்கொடுத்தது திருவெண்பாக்கத்திலுமென்று ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திகள் விஷயமாக அறியவேண்டியது. இவரிடத்திலேதானே பிந்திய பழமொழியும் ஸமர்த்தனமாம். ஆற்றிலே போட்டது மணிமுத்தாநதியிற் சிவனார்கொடுத்த பொன்னைப்போட்டதும், குளத்திலே தடவியது திருவாரூர்த்திருக்குளத்தி லதனையெடுத்ததுமாமென்றறிக. இவ்வாறு பலவுளவற்றை மெய்யன்பராங்காங்கறிந் தின்புறுவாராக. பிள்ளையார் ஆற்றிலிட்டதிருவேட்டில் "வேந்தனுமோங்குக" என்றமைந்தநலத்தாற் கூனுயிருந்தபாண்டியன் அது நிமிர்ந்தோங்கப் பெற்றானாகலின், அத்தகையவருணலஞ்செறிந்த திருப்பதிகம் அதுஎழுதியிருந்த வேட்டினை யோங்கச்செய்ததென லதிசயமன்று. அத்திருப்பதிகத்திற் போந்த "வேந்தனுமோங்குக" என்னும்பகுதி பாண்டியனதுகூனை நிமிர்த்தினமையால், அத்திருப்பதிகத்திற்போந்த வேனைப்பகுதிகளு மவர்திருவாக்கிற்போந்த நலமெய்துதலினானே நிலைபெறுயினவெனல் சரதமாயிற்று. அவர் திருவாக்கில் அவைவிஷயமாகாதபோது அவை நிலைபெறுவென்பதே திண்ணம். ஆகலினாற்றானன்றோ யாமிந்நூலின் முதற்கண்ணெடுத்துக்கொண்ட "சொற்கோவும்" என்னுந் திருவெண்பாவில் "முற்கோலி - வந்திலரே - னீறெங்கே மாமறைநூலானெங்கே - யெந்தைபிரானஞ்செழுத்தெங்கே" எனப் பூர்விகர்க ளறுதியிட்டுரைத்திருக்கின்றனர்? பிள்ளையாரில் வேறாகாத வேனையாசாரியர்களு மீண்டுப் படிக்கப்பட்டிருத்தல் பாதகமாகாதென்க. இனிச் சமணரைக்கழுவேற்றிய பகுதியை மேல்விசாரித்து முடிவுசெய்தோமாகையா லாண்டுக் கண்டுதெளிக. அநந்தரம் பிள்ளையார் சொக்கலிங்கப்பெருமானை வணங்கி "வீடலாலவாயிலாய்" என்னுந் திருப்பதிகத்தில், "பாலனாய தொண்டுசெய்து பண்டுமின்று முன்னையே" எனத் தமதுசுதந்தரத்தையே விளக்கினர். ஞானஸம்பந்தராயுள்ளபோதும், தத்பூர்வமுந் தாஞ்சிவனார்க்குப் பாலரென்பதையே யாண்டறிவித்தாராயிற்று. பிதா பிள்ளைக்குத் தேடும்பெருமையத்தனையும் அப்பிள்ளைக்கே யுரிமையாவது நைஜதர்மமாகையால், சிவனாதுதொண்டாகச் சைவஸ்தாபனஞ்செய்து பிள்

ளேயார் உலகமுய்யவழிதேடியது தமது பெருமையையே நிலைபெறுவித்ததாயிற்று. பிள்ளையார் வினைக்கீடாகப்பிறந்த வோருயிராகாமையும், அதனால் வினைப்போகத்தை நுகர்ந்தொழிக்குஞ் சுயப்பிரயோசனமெய்தாது, அவ்வினைப்போகத்தை யுயிர்களுக்கு நுகர்வித்தொழித்தலாகிய பரப்பிரயோசனத்தைச்செய்யும் பதியாயினமையும் போதரவே ஸ்ரீசேக்கிழார்சுவாமிகளது திருவாக்குகள் பல விளங்குகின்றன. அவை "சராசரங்களெல்லாஞ் சிவம்பெருக்கும் பிள்ளையார்" எனவும், "பரசமயநிராகரித்து நீறாக்கும் - புனைமணிப்பூண் காதலன்" எனவும், "பேறுலகினுக்கெனவரும்பெரியவர்" எனவும் "அருமறைகடலையெடுப்ப வாண்டதிருமுடியெடுத்து" எனவும், "ஏழிசையும் பலகலையு மெவ்வுலகுந் தனித்தனியே - வாழவருமவர்" எனவும் போந்தனவேயாம். இவ்வாறன்றி (வினையொழியப்பிறந்துசிவம் வேண்டிமிகத்தவஞ்செய்து) எனவும் (எண்ணினர்சிவன்பாத மிருவினைக்கட்டறநின்றார்) எனவும் வருவன போல்வதொரு பிரயோகமும் பிள்ளையார் விஷயமாக ஸ்ரீசேக்கிழார் திருவாக்கிற் பெறப்படாமையால், அப்பெரியோனது அருமைத்திருவாக்குகளிற்போந்த கௌரவப்பிரயோகங்களைக் கிலுஷ்டகல்பனவழியிற்றிருப்பித் தாழ்ந்த பொருள்களைக் கற்பித்து வீணுக்கு முத்துலைபோட்டு வருந்தும் விபசாரிகளதுபோதத்தை ஸாதுக்கள் காற்கடைகொண்டெற்றித் துச்சமென்றொதுக்கிக் குணப்படுவாராக. இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

பிள்ளையார் பிரபாவம்.

(களo) வது பக்கத்தொடர்ச்சி.

பிள்ளையார் சமணர்களைவென்று மதுரையிலெழுந்தருளியிருக்கையில் சீகாழியினின்று சிவபாதஹ்ருதயர் மதுரைக்குவந்து பிள்ளையாரைக்கண்டு தொழுதார். பிள்ளையாரு மவரை யெதிர்தொழுது உபசரித்தனர். அங்கேநின்றும் பாண்டியர்பெருமான் - மங்கையர்க்கரசியார் - குலச்சிறையா ரிவர்களிடத்தி லரிதில் விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டுத் திருப்பரங்குன்றம் - திருவாப்பனூர் - திருப்பூவணம் - திருக்குற்றாலமுதலிய தலங்களுக்கெழுந்தருளிப் பதிகங்களோதிமகிழ்ந்து இராமேச்சுரஞ்சென்று அங்குச் சிலபோதுதங்கி, அங்கிருந்தபடியே ஈழமண்டலத்திலுள்ள திருக்கோணமலை - திருக்கேதீச்சரம் என்பவைகளைப் பாடித்துதித்தார். சிலநாள்கழிந்தபின்

னர் அங்கேநின்றுந் திரும்பித் திருவாடானைமுதலிய தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு குலச்சிறையாரது பதியாகிய மணமேற்குடியை வந்தடைந்தருளினர். அங்கிருந்துகொண்டே பலபதிகளுக்குச்சென்று பதிகம்பாடித்துதித்தார். பின்பு சோழநாட்டுக்கெழுந்தருளினர். அப்போது பாண்டியர்பெருமானும், ஏனையோரும் வருந்தித் தாமுங்கூட வருவதாகக் கேட்டார்கள். சுவாமி அவர்களுக்குத் திருப்தியுரைத்துத்தேற்றி விடைபெற்றுக்கொண்டு அவர்களை நிற்கச்செய்து திரும்பிவிட்டார். பாண்டிநாட்டைக் கடந்தவராகிய பிள்ளையார் திருக்களர் - திருப்பாதாளீச்சரமுதலிய தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு முள்ளிவாய்க்கரையை யணைந்தருளினர். அங்கே ஆறு பிரவாகங்கொண்டு ஓடங்கணிலைகொள்ளாமையால், அவைகளைக் கரையிலே நிறுத்திவிட்டு ஓடக்காரர்கள் போய்விட்டார்கள். பிள்ளையார் அடியவர்களோடு கரையிலேநின்று எப்படி ஆறுகடப்பதென்று யோசித்தனர். அப்போது ஆற்றுக்குஅந்தக்கரையிலுள்ள திருக்கொள்ளம்பூதூர் என்னுந்தலந்தோன்றியது. உடனே அந்தத் தலத்துக்கெழுந்தருளி அங்கு ஸ்வாமிதரிசனஞ் செய்யவேண்டுமென்னுமாசை யுள்ளத்திற் பொங்கியெழுந்தது. அதனால், கரையிலே கட்டப்பட்டிருந்த வோடங்களையவிழ்த்து ஆற்றிலேதள்ளி அவைகளில் அடியவர்களை யேறும்படிச்செய்து தாமுங்கூடவேறி "கொட்டமேகமழும்" என்னுந்திருப்பதிகம் அருளிச்செய்தனர். திருவோடம் ஒருதடையுமின்றி அக்கரையை யடைந்தமையால், அடியார்கள் கீழேயிறங்கி மகிழ்ந்தார்கள். உடனே பிள்ளையார் திருக்கோயிலினுட்சென்று வணங்கித்துதித்துச் சிலநாளங்கெழுந்தருளியிருந்தனர். பின்பு திருநள்ளாறு என்னும்பதியை அடைந்தனர். சமணர்களை நெருப்பிலேநின்றுவென்ற பதிகத்தையுடைய தலமாகிய வந்தத்தலத்தை யடைந்தபோது "பாடகமெல்லடி" என்னும் வினவுரைத் திருப்பதிகம்பாடி மகிழ்ந்து சிலபோதுவைகினர். பின்பு திருத்தெளிச்சேரியை அடைந்து சிவதரிசனஞ்செய்துகொண்டு செல்லும்போது பௌத்தர்களூராகிய போதிமங்கைசமீபித்தது. அதனையறிந்த மெய்யடியார்கள்யாவரும் சங்கு - தாரைமுதலிய சின்னவொலிகளையும், பலவாச்சியமுழக்கங்களையும், பிருதுகள்கூறுமாரவாரங்களையும் எழுப்பி அங்குள்ளபுத்தர்களைக் கலக்கினர்கள். அதனால், புத்தர்கள் வெகுண்டு தங்கள் சமயத்தலைவனாகிய புத்தநந்தியோடுவந்து அடி

யவர் திருக்கூட்டத்தவர்களோடு பிள்ளையார் தங்களுடைய மடத்து வீதியிலேபோவதுகூடாதென்று தடுத்தார்கள். அதுகண்டு பொருராகிய சம்பந்தசரணாலயர் எமது ஆண்டவனையுந் தடுப்பவருளரோ வெனக்கனன்று "புத்தர்சமண்கழுக்கையர்" என்னும் பிள்ளையாரது திருப்பதிகத்தையெடுத்தோதி, எங்கள்பெருமானைத்தடுத்த புத்தநந்தியின் றலையிடறிவிழும்படி இடியிடித்துவிழக்கடவது என்று சொல்லியருளினார். உடனே அவ்வாறுமுடிந்தது. அதுகண்ட அடியார்கள் முன்னிலும் பதின்மடங்கதிகமாக ஆரவாரித்தார்கள். பிள்ளையார் அடியார்களைப்பார்த்து (ஹரஹர) என்று கோஷிக்கும்படிக் கட்டளையிட்டனர். அவ்வொலி மிக்கோங்கியது. புத்தர்கள் நிலைகலங்கியோடினார்கள். அங்ஙனமோடினவர்கள் மானமேற்கொண்டு பொருமல் மீண்டுங்குழுமிச் சாரிபுத்தன் என்னுந் தலைவனைத்துணைகொண்டு பிள்ளையாரையடைந்து எங்களோடு மந்திரவாதமின்றித் தருக்கம்பேசவாரும் என்று கேட்டார்கள். அதற்குப்பிள்ளையாரிசைந்து ஒரு சத்திரமண்டபமேறிச் சித்தமாயினர். அங்கே சாரிபுத்தனும் வந்துநின்றான். அப்போது திராவிடவேதலேககராகிய சம்பந்த சரணாலயர் சுவாமியை வணங்கித்துதித்துச் சாரிபுத்தனோடு வாது செய்து அவனுடைய சமயத்தை நிராகரணஞ்செய்துவென்று பிள்ளையாருடைய திருவடிகளில்விழுந்து நமஸ்கரித்தார். அப்போது புத்தர்களுக்குச் சைவசமயத்தினுண்மை யினிதுவிளங்கினமையால், அவர்கள்யாவருஞ் சைவராகிப் பிள்ளையாரது திருவடிக்காளாகியுய்ந்தார்கள்.

பின்னர் அவ்விடத்தினின்றும் பிள்ளையார்நீங்கித் திருக்கடவூரிற்சென்று சிவதரிசனஞ்செய்துகொண்டு சிலநாளங்கிருந்து திருப்பூந்துருத்தியில் அப்பர்சுவாமிகளிருப்பதாகவறிந்து அவரைக்காணும் விருப்பத்தோடு அங்குச்செல்லுகையில், அப்பர்சுவாமிகள் இஃதறிந்து தம்மையொருவருமறியாதபடி யெதிர்வந்து அடியார்கள் திருக்கூட்டத்தினுழைந்து பிள்ளையாரது சிவிகைதாங்கிவரு மடியார்களிற் றுமொருவராகச் சுமந்துகொண்டு தமக்குக்கிடைத்த பெரும்பாக்கியத்தைச் சிந்தித்திறுமாந்து வந்துகொண்டிருந்தார். பிள்ளையார் திருப்பூந்துருத்திக்குச் சமீபித்தவுடனே "எமதுஅப்பர் எங்குற்றார்" என்று வினவினார். அதனைக்கீழிருந்துகேட்ட அப்பர்சுவாமிகள் "அடியேன் தேவரீரைத்தாங்கும் பெருவாழ்வுற்று இருக்கிறேன்" என்று

உடனே விடைபகர்ந்தனர். அதனைக்கேட்டபிள்ளையார் மனம் பதைத்துச் சிவிகையினின்றுமிறங்கி அப்பர்சுவாமிகளைவணங்கினர். அவர்வணங்குவதன்முன்னர் அப்பர்சுவாமிகள் அவரைவணங்கினர். அதுகண்ட அடியார்கள்யாவரும் அமலமூர்த்திகளிருவரையும்வணங்கி ஆநந்தகோஷஞ்செய்தார்கள். பிள்ளையார் தாம் பாண்டிநாட்டிற் சென்று நடத்தியகாரியங்களையும், அந்தநாடுமுழுவதும் சிவமணம் பரவியதையும, அங்குள்ள குலச்சிறையார் - மங்கையர்க்கரசியார் என்னும் இருவருடைய பெருமையையும் அப்பர்சுவாமிகளுக்குச் சொல்லியருளினர். அப்பர்சுவாமிகள் தாம் தரிசித்துவந்த தொண்டைநாட்டிலுள்ள சிவஸ்தலங்களின் மகிமையைப் பிள்ளையாருக்குச் சொல்லியருளினர். இவர்தம்முள், அப்பர்சுவாமிகள் பாண்டிநாட்டில் குலச்சிறையார் - மங்கையர்க்கரசியா ரென்பவர்களைக் காணும்விருப்பமேற்கொண்டு அங்கெழுந்தருளினர். பிள்ளையார் மார்க்கத்திலுள்ள பதிகளையெல்லாந் தரிசித்துக்கொண்டு சீகாழிக்குச்சென்று, அங்கேநின்றுந் தொண்டைமண்டலயாத்திரையை விரும்பித் தோணியப்பரைத்தரிசித்துக்கொண்டு சிதம்பரத்தையடைந்து ஸ்வாமிதரிசனஞ்செய்து திருத்தினைநகர் - திருமாணிகுழி - திருப்பாதிரிப்புலியூர் - திருவடிகூர் - திருவக்கரை - திருவாமாத்தூர் - திருவண்ணுமலை என்னுந் தலங்களுக்குச்சென்று பணிந்து திருவோத்தூரையடைந்தார். அங்கு ஒரு சிவனடியார்வந்து பிள்ளையாரைவணங்கி, எம்பெருமானே! அடியேன் சிவபெருமானுக்கென்றுவிட்ட பனைகள் மிகவுயர்ந்து செழுமையாகவளர்ந்தும் அவையாவும் ஆண்பனைகளாகிப் பலந்தாராவாயின. அதனல், இங்குள்ளசமணர்கள் எம்மை நோக்கி உங்கள்சமயவுண்மையால் இவ்வாண்பனைகள் பெண்பனைகளாகிப் பலந்தருதல்கூடுமோவென்று இகழ்ந்துபேசுகின்றார்கள். அதை நிவிர்த்திசெய்து அடியேனைக்காத்தருளல்வேண்டும் என்று விண்ணப்பஞ்செய்தனர். அதற்குப்பிள்ளையார் திருவுள்ளமிசைந்து எழுந்து விரைந்து திருக்கோயிலிற்சென்று வணங்கிப் "பூத்தொத்தாயின" என்னுந் திருப்பதிகம்பாடியருளினர். அந்தத்திருப்பதிகத்தில் "குரும்பையாண்பனையீன்குலையோத்தூர்" என அமிர்ததாரையுண்டாயினமையால், அங்குள்ள ஆண்பனைகளெல்லாம் பெண்பனைகளாகிப் பலந்தந்துநிற்பனவாயின. இவ்வதிசயத்தைக்கண்ட சமணர்கள் பலர் ஓடியொளித்தார்கள். சிலர் திருவருளின் பெருமை

யறிந்து பிள்ளையாரது திருவடிக்காளாகி, இதற்குக்காரணமாயிருந்த அச்சிவனடியாரது திருவடிகளைவணங்கிச் சைவரானார். அந்தப்பனைகள் பிள்ளையாரது திருவாக்குக்கு விஷயமாயினமையால், அவையாவும் பின்னர்ச் சிவத்தையடைந்து பிறவியை யொழித்துக் கொண்டன.

பிள்ளையார், சிலநாளாயினபின் அந்தத்தலத்தைநீங்கித் திருமாகறல், திருக்குரங்கணின்முட்டம் என்னுந்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு ஸ்ரீகாஞ்சியையடைந்தார். அங்கே திருவேகம்பம் - திருக்கச்சிநெறிக்காரைக்காடு - திருவனேகதங்காவதம் - திருக்கச்சிமேற்றளியென்பவைகளைத் தரிசித்துக்கொண்டு, திருமாற்பேறு - திருவல்லம் - திருவிலம்பயங்கோட்டூர் - திருவிற்கோலம் - திருவூறல் முதலாகிய பதிகளுக்குச்சென்று பதிகங்களோதிவணங்கிப் பழையனூர் திருவாலங்காட்டை நோக்கிநடந்தார். அது காரைக்காலம்மையார் தலையாலேநடந்த திருப்பதியாதலால் அதனைமிதிப்பது கூடாதென்று அதற்கு ஸமீபத்திலுள்ள வோரூரிலே அன்றிரவு தங்கியருளி, அங்கிருந்தபடியே சிவனரது வேண்டுகோளால் "துஞ்சவருவாரும்' என்னுந்திருப்பதிகம் பாடியருளினார். அங்கேநின்றுந் திருப்பாசூர்-திருவெண்பாக்கம் - திருக்காரிகரை முதலியதலங்களை வணங்கிக்கொண்டு திருக்காளத்தியையடைந்து ஸ்ரீ கண்ணப்பதேவருடைய திருத்தொண்டினைச் சிறப்பித்து "வானவர்கடானவர்கள்" என்னுந் திருப்பதிகம்பாடித் திருமலைமேற்சென்று ஸ்வாமியைவணங்கினார். பின்பு - மலையினின்றுமிறங்கி யொரு திருமடத்திலெழுந்தருளியிருந்து காலந்தோறுந் தப்பாமல் ஸ்வாமிதரிசனஞ்செய்துகொண்டு சிலபோது அங்குவசித்தார். அந்தக்காலத்தில் அங்கிருந்தபடியே உத்தரகைலாசம் - திருக்கேதாரம் - திருக்கோகர்ணம் - திருப்பருப்பதம் - இந்திரநீலபருப்பதமுதலிய தலங்களைவணங்கித் திருப்பதிகங்கள் பாடியருளினார். சிலநாள்கழிந்தபின் ஸ்ரீகாளத்தியை வணங்கித் திருவேற்காடு - திருவலிதாயமுதலிய தலங்களைவணங்கிக் கொண்டு திருவொற்றியூரையடைந்து ஸ்ரீசிவபெருமானை வணங்கித் துதித்து அங்கெழுந்தருளியிருந்தார். அப்போது திருமயிலாப்பூரில் வைசியகுலதிலகராயெழுந்தருளியிருந்த சிவநேசர் என்பவர் பிள்ளையாரைத் திருவொற்றியூரிற்சென்று தரிசிக்குமாறு திருமயிலையிலிருந்து திருவொற்றியூர்வரைக்கும் நடைப்பந்தலிட்டு, வஸ்திரங்களால்

விதானமிழைத்து, கமுகுகளும் வாழைகளும்நாட்டி, தோரணங்கணிறைத்து, கொடிகள்கட்டி, மாலைகள்தூக்கி அலங்காரஞ்செய்வித்து அடியார்கள் உடன்செல்ல ஸ்வாமிஸந்நிதியை நோக்கிவந்தார். அப்போது ஸ்வாமியும் திருவொற்றியூரைநீங்கித் திருமயிலையைநோக்கியெழுந்தருளினர். சிவநேசரும், சிவனடியார்களும் எண்ணிறந்த அடியார்கள்சூழப் பிள்ளையாரெழுந்தருளிவரு மற்புதக்காட்சியைத் தூரத்திலேகண்டு அளவில்லாத மகிழ்ச்சிகொண்டு பூமியிலேவீழ்ந்து நமஸ்கரித்தார்கள். பிள்ளையார் சிவிகையினின்றுமிறங்கி அவர்களையெதிர்தொழுதனர். அப்போது அவ்வடியார்கள் ஸ்வாமியைநோக்கி, எமதுபெருந்தகையே! அன்பராகிய சிவநேசருக்கு அரியதவத்தாலொரு பெண்மகவுண்டாகி ஸ்ரீமஹாலட்சுமியாரைப்போல அழகுசிறந்துவிளங்கியது. அதற்குப் பூம்பாவையென்றுபேரிட்டு, அதனைத் தேவரீருக்குக்கொடுத்துக் கலியாணஞ்செய்வித்தலே தகுதியெனத் துணிந்து ஓர்நாள் தமதுசுற்றத்தார்முதலிய பலருங்கேட்க "அடியேன் என்னுடைய புத்திரியாகிய பூம்பாவையையும், என்னுடைய பொருள்களையும், என்னையும் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திகளுக்குக் கொடுத்துவிட்டேன்" என்றுசொல்லிப் பேராநந்தமடைந்தார். இவ்வாறு மகிழ்ந்திருக்கையில், அந்தப்பெண்ணமுதம் ஓர்நாள் சேடியரோடு மல்லிகைப்பந்தரில் பூக்கொய்தது. அப்போது அங்கொருஸர்ப்பமிருந்து கையிற்றீண்டியது. அதனாற் சிவநேசர்வருந்திப் பலவிதஸாதகங்களைத்தேடிமுயன்றும் ஓராற்றானும் அவ்விஷந்திரும்பாமல் அக்குழந்தை இறந்தது. அதுகண்ட அன்பர் "இந்தப்பெண்ணைப் பிள்ளையாருக்கென்று நான் அர்ப்பணம்பண்ணினமையால் நான் இப்போது துன்புறவேண்டியதில்லை. இவ்வுடலைத்தகனஞ்செய்து பிள்ளையார்வருமளவும் எலும்பையும், சாம்பரையுஞ் சேமித்துவைப்பேன்" என்றுதுணிந்து, அப்படியே தகனஞ்செய்து, எலும்பையுஞ் சாம்பரையு மோர்குடத்திலிட்டு, கன்னிமாடத்திலே ஸர்வோபசாரங்களுடன் வைத்திருக்கின்றார். இவருடையவிருத்தாந்தம் இது என்று விண்ணப்பஞ்செய்து பணிந்தார்கள். இவ்வருமையைக் கேட்டருளிய பிள்ளையார்மகிழ்ந்து சிவநேசரைநோக்கி உமது திருமகளாரது என்புநிறைத்தகுடத்தைத் திருமதிலின்புறத்தே கொண்டுவாரும் என்று கட்டளையிட்டனர். அவரவ்வாறே கொண்டுவந்து ஸ்ரீகபாலீசரது அபிமுகத்திலே வைத்தனர். அதனைப் பிள்ளையார்கண்டு பரமசிவனது திருவருளின்பெருமையைச் சிந்தித்துத் திருவருணோக்கினாலே

(பூம்பாவாய்) என்று அழைத்து "பூமியிலே மானிடஜன்மமெடுத்தவர்கள் பெறும்பயன் சிவனடியார்களுக்குத் திருவமுதூட்டுதலும், அவர்களுக்குச்செய்யுந் திருவிழாச்சிறப்புகளைக் கண்களினாற்கண்டு இன்புறுதலுமேயென்பது ஸத்தியமாயின், நீ இவ்வுலகர்முன்வருவாய்" என்று "மட்டிட்டபுன்னை" என்னுந் திருப்பதிகத்தை எடுத்தருளினார். அதில் அருளிச்செய்த (போதியோ) என்னுந் திருவாக்காகிய அமிர்தம் அவ்வங்கத்திலேபொருந்த, அது குடத்தினுள்ளே சரீரமாய்ப்பரிணமித்தது. பூம்பாவை முதற்பாடலில் வடிவுபெற்று, இரண்டுமுதல் எட்டாவதுபாடல்வரையில் பன்னிரண்டுவயசடைந்து அக்குடத்திற்றானே அடங்கியிருந்தனள். அப்போது பிள்ளையார் பூம்பாவையைக்குறித்து நீ குடத்தினுள்ளடங்கி வெளிப்படாதிருப்பது தக்கதன்று, சமணர்களும் புத்தர்களும் பரிகசிப்பார்கள் என்னுங்கருத்தினாற் பத்தாந்திருப்பாட்டை அருளிச்செய்தார். அதுபொழுது பூம்பாவை தன்கைவெளியேதோன்றக் குடமுடைந்து எழுந்தாள். அதுகண்டு பிள்ளையார் திருக்கடைக்காப்புச் சாத்தியருளினார். பூம்பாவையைக்கண்டவர்களெல்லாம் அன்பும் அதிசயமுமதிகரித்துப் பலவாறுதுதித்து வியந்தார்கள். தேவர்கள் பூமாரிபொழிந்தார்கள். சிவனடியார்கள் (ஹரஹர) என்று ஒலித்தார்கள். சமணர்களும், புத்தர்களுங்கலங்கித் தள்ளாடிவீழ்ந்தார்கள். பூம்பாவையைக்கண்ட தந்தையாராகிய சிவநேசர் உள்ளம்பூரித்து, பிள்ளையாரது திருவடிகளிலேவிழுந்து நமஸ்கரித்தார். பூம்பாவையார் சிவபெருமானையும், பிள்ளையாரையும் நமஸ்கரித்துக்கொண்டார். அப்போது பிள்ளையார் சிவநேசரைநோக்கி இனி உமதுபுத்திரியை வீட்டிற்கு அழைத்துக்கொண்டுபோம் என்று கட்டளையிட்டனர். அதற்கு அவர் பிள்ளையாரது திருவடிகளில் வணங்கி யெழுந்துநின்று, எந்தையே; அடியேனது அரியபுத்திரியாகியஇப்பெண்கொடியைத் தேவரீர் திருமணம்புரிதல்வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க, பிள்ளையார் அவரைநோக்கி நீர்பெற்றபெண் விஷத்தினாலிறந்தாள், இவளை எல்லாவுயிர்களும் பிழைக்கும்பொருட்டுச் சிவபெருமானது திருவருட்பிரகாசம் உலகிலினிதோங்க யாமுயிப்பித்தமையால் நீர்சொன்னவார்த்தை தகாது என்று மறுத்தருளினார். அதுகேட்டசிவநேசர்கலங்கிப் பின்புதெளிந்து பிள்ளையாரிடம் விடைபெற்றகன்று பூம்பாவையை வேறொருவருக்கும் விவாகஞ்செய்து கொடுப்பதில்லையென்று துணிவுற்று அழைத்துக்கொண்டுபோய்ப் பழையபடிக் கன்னிமாடத்தில்வைத்தனர். அப்பூம்பாவையார் அப்ப

டியேயிருந்து சிவத்தைமேவினர். திருக்கோயிலினுள்ளே யெழுந்தருளிய பிள்ளையார் சுவாமியைவணங்கித்துதித்து, திருப்பதிகம்பாடிக்கொண்டு புறம்போந்து எழுந்தருளியிருந்தார். சிலநாளாயினபின், பிள்ளையார் திருமயிலாப்பூரையகன்று திருவான்மியூர், திருவிடைச்சுரமுதலிய தலங்களைத்தரிசித்துக்கொண்டு சிதம்பரத்தையடைந்து சிலபோது அங்கெழுந்தருளியிருந்தார். அதனையறிந்த சிவபாதஹ்ருதயரும், சீர்காழியிலுள்ள மற்றைப்பிராஹ்மணர்களும், சிவனடியார்களும் அங்குச்சென்று பிள்ளையாரைவணங்கிச் சீர்காழிக்குவரும்படி அழைத்தார்கள். பிள்ளையார் அதற்கிசைந்து அவர்களோடு ஸ்ரீசபேசரைவணங்கி அருள்பெற்றுச் சிதம்பரத்தையகன்று, சீர்காழியையடைந்து காலந்தோறுந் தோணியப்பரை வணங்கிக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார். அப்போது முருகநாயனர் - திருநீலநக்கநாயனர் முதலிய மெய்யன்பர்கள் சுவாமியையடைந்து அவரை ஸேவித்துக்கொண்டு இனிதுமகிழ்ந்திருந்தார்கள்.

சூசனை.

பிள்ளையார் மதுரையிலெழுந்தருளியிருந்தபோது அவரைச் சிவபாதவிருதயர் அங்குவந்து தொழுதனரென்கையால், அவரது தெய்வத்தன்மையே அதற்குக்காரணமாயிற்று. பிதா பிள்ளையைவணங்குதல் கூடாதன்றே? இதற்குமாருக அவர் வணங்கினமையின், பிள்ளையாரைச் சிவபாதவிருதயருக்குத் திருமகனரென்பது அவருக்குப் பெருமையுண்டாகவேண்டி யுபசரித்தபடியாம். அவர் பிள்ளையாரை வளர்த்தபிதாவென்பது பிரஸித்தம். இதுவே பிள்ளையாரை அவர் எதிர்தொழுதாரென்றதற்குங் காரணமென்க. சிவபாதவிருதயர் தவமிக்குடையராகலின், அவரெம்பிரானருக்குத் தந்தையென்றுபசரிக்கப்பெற்றும், அவராலெதிர்தொழப்பெற்றும் புகழெய்தினரென்க. அவர் மதுரையினின்றும்புறப்பட்டுப் பாண்டியர்பெருமான்-மங்கையர்க்கரசியார்-குலச்சிறையாரிவர்களிடம் விடைபெற்றுப்பிரிந்தனரென்னுங்கால், பாண்டியர்பெருமான்முதலினோரெவ்வாருயினரென்பது யாம்கணிக்குந்தரமன்று. இன்பவடிவினராகிய பிள்ளையாரைப்பிரிந்தபோது அன்னோரவசமுற்றழிந்தநிலைமை பரிதாபமென்க. அம்முழுமுதற்பிரானை நட்டவன்பின்றிறமும், அவர் தா மடைந்தவன்பினுரமு மதிகமாகையால்அவைமாறுதல்யாங்ஙனம்?

அது அவரது பெரும்பாக்யமென்க. இனிப்பிள்ளையார் திருக்கொள்ளம்பூதூர்ப்பதிகமோதி ஓடத்தைத் தமதுதிருவாக்கிலேநின்றும் பிறந்தவாணையானடத்தினர். ஓடக்காரரின்றி யோடத்தை நடத்தினரென்கையால், அவ்வோடக்காரர் தாமேயாயினர். இந்நிதரிசனம் "துயரக்கடல்கடத்துந் தோணியேதோணி, யியலுந்திருநெறிக்கோலென்றும்—அயனன்,றடையுமருட்காழியநீயஃதூர்வானுயின், கடையனேற்கென்குறையாங்காண்" என்னுநலத்தைப் பயப்பதொன்றாயிற்று. இதனால், "பிறவிப்பெருங்கடனீந்துவர்நீந்தா - ரிறைவனடிசேராதார்" என்னுந் திருக்குறளிற்படித்த தெய்வமாவார் பிள்ளையாரெனலே அமைவுடைத்து. இதற்கு "இரும்புண்டநீரிற் றிரும்பாதவீடுதரு மினியகவுணியர் விளக்கே" என்னு மாத்தருரைஞ்சான்றென்க. இவ்வுமையுணர்ந்தபேர் பிள்ளையாரைவழிபட்டுப் பிறவித்துயர்கடத்தலும், அங்ஙனம்வழிபடுங்கால் (தெப்பவிழா) முதலிய திருவிழாப்பொலிவுகண்டார்தலுமாகிய செயற்கரியகாரியங்கள் செய்துய்வரென்க. இதுநிற்க. எமது சிறிய பெருந்தகையார் திருத்தெளிச்சேரியையடைந்து போதிமங்கை என்னும் புத்தரூரையணைந்தபோது அங்குப் பிள்ளையாரது விருதுகளாகிய சங்கு - தாரைமுதலிய சின்னங்களும், பலவாச்சியங்களும், பரசமயகோளரியார்வந்தார் என்பதுமுதலிய கட்டியங்களுமுழங்கின. புறச்சமயக்களை பிடுங்கியெறிவார் அப்புறச்சமயிகளைத் தட்டியெழுப்பி வாதுக்கழைத்தல் மரபென்பதனையே ஈதறிவித்தது. அன்றியும், எமதுபிள்ளையார் பூர்வம் சமணமதத்தைத் தொலைத்தாராகையால், புத்தமுந்தொலைக்கத் திருவுள்ளமிசைந்தாரெனல் அமைந்தது. புத்தர்கள்வெகுண்டு பிள்ளையார் தமதுமடத்தின்வழி பிருதுகளோடு போதல்பொறாராய்த் தடுத்தனரென்பது சூரியனை மேகங்கள்மறைத்தலையேமானும். சூரியனுக்கு மேகத்தாலிடையூறின்றி அச்சூரியனொளியை அநுபவிக்குமுலகினர்க் கிடையூறுண்டாயினவாறு பிள்ளையாருக்குப் புத்தர்தடுத்தலா லிடையூறுண்டாகாமல் அப்பிள்ளையாரையணைந்துள்ள அடியார்களுக்கே இடையூறுண்டாயினமையறிக. சூரியனுக்கும், மேகத்துக்குமிடையே காற்றொன்றுண்டாகி அம்மேகத்தை நீக்குதல்போலப் பிள்ளையாருக்கும், புத்தருக்குமிடையிலெழுந்து சம்பந்தசரணாலயரென்னு மெய்யன்ப ரப்புத்தவிருளுடைந்தேகச் செய்தனரென்க. திருப்பதிகமெழுதுமன்பராகிய வப்பெரியோன் புத்தர்களுக்குத்தலையாய புத்தநந்தியின்றலையி லிடிவிழுமாறு பிள்ளையார்கொடுத்தருளிய (அத்திரமாவனவஞ்செழுத்துமே) என்னும் படை

யைத்தாங்கிச்செலுத்தி வெற்றிபுனைந்தது அப்பிள்ளையாரது திருவுள்ளப்பாங்கிருந்தபடியாம். ஸ்ரீமத் அப்பயதீக்ஷிதஸ்வாமிகளும் இப்படியேயன்றோ (தாத்தாசாரி) என்பவன் இடிவிழுந்திறந்தொழியத் திருவுள்ளமிசைந்தனர்? சிவத்துரோகிகட் கிவ்வாறனகெடுதிகளுண்டாதல் ஸாமஞ்சஸமென்க. இது நலனும்முடிந்தமையினன்றோ அன்னோர்மீண்டுஞ் சாரிபுத்தனைக்கொண்டு வாக்குவாத முடிப்பித்துத் தோற்றுப் பின்னர்த்தெளிந்து யாவருஞ் சைவத்திற்புக்குப் பிள்ளையாருக்குத் தொண்டர்களாயினர்? இதனால், பிள்ளையார் அமண்வாதமேயன்றிப் புத்தவாதமுமுடித்து உலகை யுய்வித்தனரென்பது வியக்தமாயிற்று.

இனிப்பிள்ளையார் அப்பர்சுவாமிகளைநோக்கித் திருப்பூந்துருத்திக்கெழுந்தருளிய அருமையைக்கூறுதும். இத்தலம் "பூந்துருத்தி பூந்துருத்தியென்பீராகிற்-பொல்லாதபுலாற்றுருத்தி போக்கலாமே" என்னும் விளக்கமுடையது. இத்தலத்தைநோக்கிப் பிள்ளையார் அப்பர்சுவாமிகளைத்தேடிவருகையில் அப்பர்சுவாமிகள் பிள்ளையாரும், ஏனையோருமறியாதபடிப் பிள்ளையாரது அடியவர் திருக்கூட்டத்தினுட்புக்கு அவரேறிவருஞ் சிவிகையைச்சுமந்து அரியபேறு தமக்குக்கிடைத்ததென்று மாநந்தமேலீட்டா லிறுமாந்துநடந்தனரன்றோ? அப்பர்சுவாமிகளுக்கும் பிள்ளையாருக்கும் பேதமின்றாயினும் பிள்ளையாரை அப்பர்சுவாமிகள்சுமந்து அன்புபாராட்டியது தம்மில்வேறுபாடின்றி விளங்குஞ்சிவசத்திகளிற் சிவத்தைச்சத்தியாகியவுமையம்மை காஞ்சியில்வழிபட்ட வன்புடைமையோடுதலைகூடிச் சிறக்குமென்க. பிள்ளையார் அருளைவிளக்கவும், அரசுகள் அன்பைவிளக்கவும் போந்த பதியினதுமூர்த்தங்களாம். அமலமூர்த்திகளிருவருமொருவரிலொருவ ருயர்வுதாழ்வுகளெய்தாத முடிவறிந்தேயன்றோ "அறத்தாறிது வெனவேண்டாசிவிகை, பொறுத்தானோடூர்ந்தானிடையை, மறுத்தார்சம் - பந்தன்சிவிகைபரித்தார்திரிகுவர்மற், றுந்துஞ்சிவிகையினையூர்ந்து." என்னுந்திருவெண்பாவில் வாய்மையைநிறுத்தினர் மேலோர்? நல்வினையாற் சிவிகையேறுதலும், தீவினையா லதனைச்சுமத்தலு முயிர்களுக்கநுபவம். ஞானஸம்பந்தரை வாகீசர்சுமந்தமையா லன்னோர்பா லுயர்வுதாழ்வுகள் கற்பித்தல்கூடாது. கூடாதபோது அத்திருக்குறளிழுக்குமன்றோ? அன்பின்மிகுதியால் வாகீசர்செய்தது அத்திருக்குறளுக்குவிஷயமாகாதெனின், அன்புடைமையால் வாகீசர்செய்தது

போல் பிள்ளையாரும் ஏன்செய்திலர்? இதனால், பிள்ளையார் யோக்யதைவிசேடித்தமையே அவரை வாகீசர்சுமந்ததற்குக் காரணமெனலமையும். அங்ஙனங்கொள்ளினும், (மறுத்தார் சம்பந்தன்சிவிகை பரித்தார்) என்பது அவலமாம். இனிமுடிவுத்தான் யாதெனின், இருமுதல்களும் பதியினதுவிபூதிகளாகையால் விரோதமில்லையென்றறிக. இந்தவியவஸ்தையால் திருக்குறளுக்கும், அதனையடுத்துவந்த மற்றத்திருவாக்குக்கு மிழுக்குண்டாயினதில்லையறிக. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும். மேல், எமதுகாழிவிரகர் திருவோத்தூரில் ஆண்பனையைப் பெண்பனையாக்கியது அவர் யாவுஞ்செய்யவல்லாரென்பதைவிளக்கியது. சுட்டவெலும்பினைப் பெண்ணாக்கியதும் அவரது வல்லபமாகையால்,பரமபதியாகியஅவரதுசெயல்ஆன்மாக்கள்அவர்பதியாந்தன்மையறிந்து பிழைத்தற்கேயாம். இத்தகையவரியசெயல்கள் எல்லாம்வல்லஸித்தராயெழுந்தருளிய ஸ்ரீசொக்கலிங்கப்பெருமானது திருவிளையாடல்களாகவன்றோ உண்மைநூல்களில் படிக்கப்பட்டிருக்கின்றன? சிவனொருவனேயன்றி இவ்வரியசெய்கைகள் சீவர்க்கள் செய்யமுடியாமைகாண்க. சிவனடியார் சிவனது அநுக்ரகத்தாற் செய்வாரெனின், அப்போதும் ஓரிடத்தையதிட்டித்துச் சிவனேசெய்கின்றானென்பது நிலைபெறுமேயன்றிவேறில்லை. சிவனோரிடத்தையதிட்டித்துச்செய்வதற்குந் தாமேசெய்வதற்கும் பேதங்களுள. தாமேசெய்யுமத்தனை கனமானகாரியம் ஓரிடத்தையதிட்டித்துச் செய்தலின்று. அதிட்டிக்குமிடத்திற்குத்தக்ககாரியங்க ளாங்காங்கு நடைபெறுமென்க. அரசன் ஒருகாரியத்தைச்செய்தலும் அவன் தனது அதிகாரத்தை மந்திரிமுதலாயினாரிடஞ்செலுத்தி யொருகாரியத்தைச்செய்வித்தலுமொன்றாதல் யாங்ஙனம்? ஆண்டவன்செயலுக்கும், அடியாரதுசெயலுக்கும் பேதம் வியக்தமாயினமையால், நமதுபிள்ளையாரதுசெயலை அடியவரது செயலாகநினைப்பது பேரபராதமாம். "தவந்தவென்பினைப்பெண்ணெனப்படைத்துஞ்சார்மழவ, னுவந்தபெண்ணுயிரளித்து மொட்டாதெதிர்புத்த, னிவந்தசென்னியையுருட்டியுமுத்தொழினிறுவிப், பவந்துடைத்துயிர்க்கருளுஞ்சொற்பனவனைப்பணிவாம்" என்னுமான்றோருரையை யினிதுகவனித்துப் பிள்ளையாரது பதிநிலைமையைத்தெளிதலே யமைவுடைத்து. இதனை முன்னொரு ஸந்தர்ப்பத்தினும் பிரகாசப்படுத்தியுள்ளேம். ஆண்டுங்கண்டுணர்க. இங்ஙனநிற்க.

பிள்ளையார் ஸ்ரீகாஞ்சிக்கு எழுந்தருளித் திருவேகம்பம் - திருமேற்றளி - திருமாற்பேறுமுதலியவைகளைத் தரிசித்துக்கொண்டு,

வேறுபதிகளுக்குஞ்சென்றுவைகிப் பின்னர்த் திருவாலங்காட்டை யடைந்தாரென்று நாம்வியந்து துதிப்பதன்முன்னர், அப்பிள்ளையார் திருமேற்றளியில் விஷ்ணுவுக்குச் சிவசாரூப்பியமளித்த மகிமை யைவிசாரித்து அப்புறஞ்செல்லுவோம். இவ்விஷயத்தை இந்த நூலில் (கூஉ) வது பக்கத்தில் சூசித்திருக்கின்றோம் விஷ்ணு வானவர் சிவசாரூப்பியம்வேண்டிச் சிவனைநோக்கித் தவஞ்செய் கையில், சிவன் அவருக்குவெளிப்பட்டு நீவேண்டியஸாரூப்பியம் எமது திருக்குமாரனுகிய சுப்பிரமணியன் ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தனுக அவதரித்து உனக்குப்பிரஸாதிப்பான் என்று அருளிச்செய்து மறைந்தருளினர். அப்படியே அது விஷ்ணுவுக்குக் கைகூடியது என்று ஸநற்குமாரஸம்ஹிதையிற் போந்தவாய்மையே யீண்டுவிசா ரிக்கத்தக்கது. விஷ்ணுவானவர் வேதங்களில் (ఏకోహవై నారాయణ ఆసీత్) எனவும்' (నారాయణపరబ్రహ్మ తత్వంనారాయణఃపరః) எனவும் பிர திபாதிக்கப்பட்ட பரமமூர்த்தியாயுள்ளவர். இத்தகைய மகிமைசிற ந்த நாராயணருக்குப் பிரஸாதிக்கும் அருணலஞ்செறிந்து விளங்குமா ற்றலுடையவராக எமதுபிள்ளையார் சிறந்திடுவாரெனின், அவரைப் பரமபதியென்னுது வேறுயாவரென யாம்துணியவல்லேம்? இவர் பரமபதியென்பதை வேதப்பிரமாணத்தைக்கொண்டே நிரூபிப்பாம். உபநிஷத்துக்கள் நூற்றெட்டனுளொன்றுகிய கிருஷ்ணேபநிஷத்தில், (ముష్టావష్టసహస్రేద్వే శతాధిక్యాః స్త్రీయస్తథా) என்றது முதலியபகுதிகளால் பதினறுயிம்இருடிகளதுபிரஸ்தாபம் கேட்கப்படுகின்றது. இவ்விருடி யர் பதினறுயிரவரும் விஷ்ணுவை இராமாவதாரத்தில் தமக்கின்பம் வேண்டி ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டார்களெனவும், அப்போது இன்பமுண்டாகாமையால், அவர் கிருஷ்ணுவதாரஞ்செய்தபோது கோபிகைகளாகப்பிறந்து ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டார்களென வும், அப்போதும் இன்பம்பெருகவில்லையெனவும் வெளிப்படுகின் றது. இதனல், எமதுபிள்ளையாராகிய ஸ்ரீஸம்பந்தநாதரை அவ்விரு டியர் பதினறுயிரவருமடைந்து அவரதுபாதஸேவையால் இன்புற்று ரெனப்பெரியோர் கூறுகின்றனர். பதினறுயிரம் இருடியர் என்னும் ஸங்கேதம் இந்தவுபநிஷத்திலும், எமதுபிள்ளையாரது புராணத்திலு மேயன்றி வேறெங்குங்கிடையாது. உபநிஷத்தில் அவர்களைப்பிர ஸதாபித்ததேயன்றி, அவர்களது அபீஷ்டஸித்திக்கு ஓர் முடிவுகூற வில்லை. அதற்குமுடிவு பிள்ளையாரது புராணத்தில் வியக்தம். இத

னுல், அவ்விருடியர்க்கு இன்பத்தைத்தருமாறு பிரவர்த்தித்த வுபநிஷத்துப் பிள்ளையாரதுசரித்திரத்திற் பரிவஸாநமுறலால் அதனது ஹ்ருதயம் இனிதுவெளிப்பட்டது. பிள்ளையாரால் அவர்க்கின்பமுண்டாயினமையை இவ்வுபநிஷத்து ஏன்கூறவில்லையெனின், கிருஷ்ணர்பரமாகவெழுந்த அது வேறொருவர்பரத்துவத்தை அந்தக்கிருஷ்ணருக்குத் தாழ்வுண்டாக விளக்குவது யாங்ஙனம்? அதனுல், அதுவாளாவிட்டதென்க. என்னை? வேறு உபநிஷத்தாற் பிள்ளையாரது பரத்துவத்தை நாட்டாததெனின், பிள்ளையார் அடியவர்கோலங்கொண்டமர்ந்த பரிசுகண்டென்க. இந்தரஹஸ்யங்களை யுணர்ந்தபேர் ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தர் பதியினது அருட்கோலமூர்த்தமாயுள்ளவரென வறிந்தின்புறுவர். இதனையொப்பாதபட்சத்தில் அவ்விருடியர் தாம் விரும்பியபேறு எய்தாது அவலராயினரெனலமையும். இவ்வளவு ஸாமானியர்களை உபநிஷத்துப் பிரஸ்தாபித்ததும் அவலமாம். நூற்றெட்டுக்குமேலும் உபநிஷத்துக்களுளவாகையால், அவற்றுள் யாதானுமொன்றிற் கதியுண்டாகலாமெனின், அந்தக்கதி எமது பிள்ளையார்விஷயமாக ஏனமையாது? பூர்வபட்சிகள் இனிக்கண்டு பிடிக்குமுபநிஷத்தே எமக்கும் ஆதாவாயிடத் தட்டில்லையாகையால், அவ்விருடியர்க் கின்பநலங்கைகூடிய பெருமையையுணர்த்துந் திவ்யசரிதையை ஆச்சிரயித்தின்புறுது அவலத்தழுங்கல் புண்ணியக்குறைவுடையார்க்கே சிறக்கும். இதனுல், பதினுறுயிரம் இருடியர்க்குச் சிவப்பேறுதவிய நமதுகுருநாதர்மாந்மியம் கிருஷ்ணோபநிஷத்தினது ஹ்ருதயமாக முடிந்தமையால், அவ்வருளாளர் ஸ்ரீவிஷ்ணுமூர்த்திக்கு ஸாரூப்யத்தைப் பிரஸாதித்தாரென்பதும், அதனுல், அவர் பரமபதியாயினரென்பதும் சாஸ்திரமறிந்தஸத்துக்கள் துணிந்துகூறும் பரமஸித்தாந்தமாயிற்று. இன்னும்விரிக்கிற் பெருகும்.

இனிப் பிள்ளையார் திருவாலங்காடு அம்மையார் தலையானடந்த பதியாதனுேக்கி அதனைமிதிப்பதுகூடாதென அங்குத் தமதுதிருப்பாதத்தைவையாமல் அகன்றது அம்மையாரது அன்புடைமையும், அருமையும், உலகம் அவரைமிகமதித்து வழிபடுதற்குரியபெருமையும் நிலைத்தற்பொருட்டு. சிவபெருமானே அவரை (அம்மையே) என்று அழைத்தாராகையால், அவரதுபெருமை அளவிடற்கரியதென்க. இதுவே கண்ணப்பதேவர்பாற் பிள்ளையார்கனிந்தநலத்தை விசாரிக்குமிடத்துஞ்சிறக்கும். பிதாவானவன் தன்னுடைய அரிய

குழந்தையினது காலேயெடுத்துத் தனதுசிரசிலும், முகத்திலும், மார் பிலும், தோளிலும்வைத்து ஸந்தோஷிக்குமநுபவ முலகினிகழ்கின் றமையால், அன்பிற்சிறந்த கண்ணப்பரை எமதுபிள்ளையார் பரிந்து வியந்து மகிழ்ந்தனரென்க. ஞானஸம்பந்தர் அம்மையாரையும், கண் ணப்பரையும் அருமைபாராட்டியதனுற்ருனன்ருே அவர்களதுபெ ருமையுலகினிலேபெற்று, அவர்களை யுலகம்வழிபடவேதுவாயிற்று? பாணபத்திரருக்காகச் சிவபெருமான் விறகுவிற்றது தாழ்வாகுமோ? அவரது அன்புமருமையும் வெளிப்படவேயன்ருே ஸ்வாமி அத்தி ருவிளையாடல் புரிந்தருளியது? இவைகளையோசித்து ஸாதுக்களா வார் பிள்ளையாரது பெருமையைவியந்து குணப்படுவாரென்க. இவ்வ மலதேசிகர் திருமயிலையின்கண், சுட்டவெலும்பைப் பெண்ணுக்கியது அருட்சீர்த்தியாதலே மேலேவிரித்தாம். அன்றியும், ஏடு நெருப்பினீ ருகாது நிலைக்குமா என்று நமதுகலிநண்பர் முன்னேகடாயினவாறு பசுமையொழிந்து நெருப்பாலழிந்தவெலும்பு ஈரமெய்தித்தழைத்த லும், இயமன்கைப்பற்றியவுயிர் மீண்டுமெதிற்புகுந்து விளையாடலும் யா ங்ஙனமெனக்கடாவுங்கால், அதற்கு யாமளிக்குமிறையைத் தமக்குக் கிடைத்த இரையாகக்கொண்டு அன்னேரொதுங்குவாராக. என் னெனின், மஞ்சளு நீலமுஞ்சேர்ந்தால் பச்சையுண்டாகும். மஞ்ச ளுங் கரியுஞ்சேர்ந்தால் பச்சையுண்டாகுமா? அப்படியே மஞ்சளுஞ் சுண்ணமுஞ்சேர்ந்தால் செகப்புண்டாகும். மஞ்சளுங்கொட்டியுஞ் சேர்ந்தால் செகப்புண்டாகுமா? எது எதனேடுசேர்ந்தால் எது உண்டாகுமோ அதுவேயன்ருே உண்டாகும்? அதனுல், சுட்டவெ லும்பும், ஞானஸம்பந்தரது திருவாக்குஞ்சேர்ந்து ஓர் பெண்ணுகிய தென்க. அச்சுட்டவெலும்பு வேறுபொருளோடுசேர்ந்தால் பெண் ணுகுமா? செம்பைப் பொன்னுக்குமாற்றல் ரஸகுளிகைக்கேயன்றி வேறு பொருளுக்கில்லாமைபோலச் சுட்டவெலும்பைப் பெண்ணுக் குமாற்றல் பிள்ளையாரது திருவாக்குக்கேயன்றி வேறு எதற்குமுண் டாகாதென்க. பிள்ளையார் திருவருள்வடிவினராகலின், அவரது திருவாக்கு யாவுஞ்செய்யவல்லதென்க. அவரது திருவாக்குக்கு மகிமையுண்டென்பது நிஜமாயின், அதனையெடுத்து நாமோதுங்கால் அது பயன்றராததென்னையெனின், அவரதுதிருவருளையெய்தியோ திற் பயன்றருமென்க. அரசனது அருள்பெருது அரசனது முத்தி ரையைத்தாங்கி யொருவன்வெளிவருவதனுனே யாதுபயன்? அவன து அருள்பெற்றபோதன்ருே அவ்வரசனது முத்திரை பயன்படும்?

அருள்பெறுதலாவது அரசன் றனதுள்ளத்திலவனைத் தன்னவனென க்கோடல். அப்படியே பிள்ளையார் தமதுதிருவுள்ளத்தில் இவன் நமத டியவனெனக்கோடலே அவரது திருவருளைப்பெறுதலாம். அன்புமு றுகிவளர்ந்தபேர்க்கன்றிஅவரதுஅருள்வெள்ளத்திற்படிதல்கூடாது. இவ்வுண்மைதேர்ந்து (பிள்ளையார்திருவாக்கையோதி) புத்தநந்தியின் றலையிடறிப்போகத் திருவுள்ளமிசைந்தருளிய ஸம்பந்தசரணலயர் மாந்மியத்தையுணர்ந்தடங்குக. விரிக்கிற்பெருகும். என்பு பெண்ணு ருக்கொள விசைந்தோதிய வத்திருவாக்கில் சிவபெருமானுடைய அ டியார்களைத் திருவமுதுசெய்வித்தலும், அவருடையதிருவிழாவைத் தரிசித்தின்புறுதலுமாகிய நலங்களே செறிந்தமையால், முதற்கட் போந்தது சங்கமவழிபாடும், பின்னர்ப்போந்தது தாவரவழிபாடுமா யின. (தாவரசங்கமங்க ளென்றிரண்டுருவினின்று, மாபரன்பூசைகொண்டு மன்னுயிர்க்கருளைவைப்பன்) என்னும் பிரமாணமும் நிலைபெறுகியது. இதனல், உயிர்களுக்கின்றியமையாத பெருஞ்சிறப்புக ளிவையே யென்பது திண்ணம். இவற்றின் மேலாயதொருபேறுமின்றெனை வறிந்தின்புறுதலே யெமதெண்ணம். இவ்வருணலம் யாமெய்து மாறுகூட்டிய பிள்ளையாரது பாதஸேவையை விடாதுபற்றியிறுமாந் திடும் யாம் மற்றப்பகுதிகளையும் விசாரித்துரைப்பாம்.

பிள்ளையாரதுபிரபாவம்.

(கஅஅ) பக்கத்தொடர்ச்சி.

பிள்ளையார் சீகாழியிலெழுந்தருளியிருக்கையில், சிவபாதவிரு தயரும், ஏனையருங்கூடி அவரையணைந்து, தேவரீர் எங்கள்பொ ருட்டு வைதிகந்தழைத்தோங்குமாறு திருக்கல்யாணஞ் செய்து கொள்ளவேண்டுமென்று பலதரம் வணங்கி இரந்துகேட்டுக்கொண் டார்கள். அதற்குப் பிள்ளையா ரரிதிலிசைந்தருளினர். உடனே திருநல்லூரில் அந்தணர்குலதீபமாய்விளங்கிய நம்பாண்டார்நம்பி என்பவரது திருமகளாரை மணம்பேசி முடிவுகொண்டு பிள்ளைவீட் டார், பெண்வீட்டாரிருவரும் ஸ்வாமியினது திருக்கலியாணவிஷய மான முயற்சியையும், மற்றுமாகவேண்டிய காரியங்களையுஞ் செய்து வருவாராயினர். சுபகாரியங் குவிந்தபின்னர் முகூர்த்தம் வைத்து ஸமாவர்த்தநம்-இரக்ஷாபந்தனம்-நித்தியகருமமுதலியவைகளை நடத்தி னர்கள். பின்பு ஸ்வாமி திருமணக்கோலம்பொலியத் திருப்பல்லக்கின்

மீது ஆரோகணித்துக்கொண்டு திருநல்லூருக்குச்சென்று அங்குள்ள (திருப்பெருமணம்) என்னும் ஆலயத்திற்புக்குவணங்கித் திருப்பதிகம்பாடிக்கொண்டு வெளியில்வந்து அங்குஅமைத்திருந்தவிடுதியாகிய திருமடத்திற் சென்றிருந்தனர். பின்னர் அந்தணர்கள் அவரைத்திருமஞ்சனநீராட்டி வஸ்திராபரணங்களாலே திருக்கோலஞ்செய்வித்தார்கள். பின்பு பிள்ளையார் உருத்திராக்ஷமாலையையும், திருநீற்றினையுந் தாமேயெடுத்துத்தரித்துத் திருவைந்தெழுத்தினை யுச்சரித்து மகிழ்ந்து அழகுபெறவிளங்கித் .திருவீதியிலேவந்து முத்துச்சிவிகையின்மேலேறியருளினர். அப்பொழுது பலவாச்சியங்கள் முழங்கின. தேவர்கள் பூமழைபொழிந்தார்கள். பிராமணர்கள் வேதகோஷஞ் செய்தார்கள். பிள்ளையார் முத்துக்குடைநிழற்ற முத்துச்சிங்கங்களெல்லாம் தமது திருநாமங்களை யெடுத்தூத எழுந்தருளிவந்தார். பூம்பந்தருக்குள் வந்தவுடனே சிவிகையினின்றுமிறங்கித் திருக்கல்யாண மண்டபத்துட்சென்று இரத்நாஸனத்தின்மேல் வீற்றிருந்தருளினர். அப்போது நம்பாண்டார்நம்பி தம்முடைய மனைவியார் பசுவின்பாலும் சுத்தோதகமுமேந்திப் பின்வரவந்து பிள்ளையாரைச் சிவமாகப் பாவித்து, மனைவியார் கமண்டலுவிலுள்ள நீரைவிட அவருடைய ஸ்ரீபாதங்களைவிளக்கி, அந்தத்தீர்த்தத்தைத் தம்முடைய சிரசிலே புரோக்ஷித்து, உள்ளும்பூரித்து, சுற்றத்தார்கள்மேலுந் தெளித்தார். பிள்ளையாருடைய திருக்கரத்திலே நீரைவார்த்துத் தமது கோத்திரத்தைச்சொல்லி (என்னுடைய புத்திரியை ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தப்பெருமானுக்குக் கொடுத்தேன்) என்று விவாகமுகூர்த்தம்வர மணமகளைக் கொண்டுவந்து பிள்ளையாருக்குப் பக்கத்திலேயிருத்தினர். அப்போது திருநீலநக்கநாயனர் வேதவிதிவழாது சடங்குகளைத்தொடங்கினர். வேதவொலியெழ வாச்சியங்கள் முழங்கத் திருமாங்கலியத்தைச்சாத்திப் பாணிக்கிரகணம்பண்ணிப் பொரியை அக்கினியிலிட்டுப் பரமசிவனைத்துதித்து (அக்கினியாவார் பரமசிவனே) என்று திருவுளங்கொண்டு வேதவிதிப்படி வளர்க்கப்பட்ட அக்னியை வலஞ்செய்து யாவருஞ்சூழ மனைவியாருடன் திருக்கோயிலுட்சென்று தமது திருமணத்தைத் தரிசிக்கவந்தவர்களுடைய பாசத்தை நீக்கத் திருவுளங்கொண்டு (கல்லூர்ப்பெருமணம்) என்னுந் திருப்திகம் பாடியருளினர். அப்பொழுது சிவபெருமான் பிள்ளையாரைப்பார்த்து நீயும், உனது காதலியும், உன்னுடைய திருக்கல்யாணத்தைத் தரிசிக்கவந்தவர்கள் யாவரும் இந்தச்சோதியினுள்ளே

புகுந்து நன்மையடையுங்கள் என்று அருளிச்செய்து திருக்கோயிலுட்பட மேலோங்கிய சோதிவடிவமாகி, அச்சோதியில் ஓர்வாயிலே வகுத்துக்காட்டினர். அதனைக்கண்டபிள்ளையார் (காதலாகிக்கசிந்து) என்னு நமச்சிவாயத்திருப்பதிகத்தைப் பாடியருளி, அங்குவந்துள்ள யாவரையுநோக்கி, இச்சோதியினுள்ளே பிரவேசியுங்கள் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். பிள்ளையாரது திருமணத்தைச் சேவிக்கப்பெற்றமையால், யாவரும் பாக்கியசாலிகளாய் அந்தச்சோதியினுள்ளே புகுந்தார்கள். திருநீலநக்கர், முருகநாயனர், சிவபாதவிருதயர்,நம்பாண்டார்நம்பி,திருநீலகண்டப் பெரும்பாணர் முதலிய அடியார்கள் தங்கடங்கண் மனைவியாரோடும், சுற்றத்தாரோடும் அப்பெருஞ் சோதியினுட்புகுந்தார்கள். முத்துச்சிவிகையைத் தாங்கிச்சென்றவர்களும், மற்றைப்பரிசனங்களுந் தொழுது புகுந்தார்கள். உட்சமயிகளறுவரும், சைவசித்தாந்திகளுமாகிய யாவரும் அந்தச்சோதியினுள்ளே புகுந்தார்கள். யாவரும்புகுந்தபின் பிள்ளையார் தமதுகாதலியாரது திருக்கரத்தைத் தமதுதிருக்கரத்திற் பற்றிக்கொண்டு அந்தச்சோதியை வலம்வந்துபுகுந்து மறைந்தருளினர். அதன்பின்னர் அந்தச்சோதியானது மறைந்துவிட, திருப்பெருமணமாகிய திருக்கோயில் தோன்றியது. பிள்ளையார் யாவரையுஞ் சோதியுட்புகச்செய்து தாமும்புக்கருளிய அதிசயத்தைத் தூரத்தேகண்டு நணுகப்பொருத விஷ்ணுபிரஹ்மேந்திராதி தேவர்களும், முனிவர்களும், ஏனையர்களும் வருந்தித்துதித்து வாழ்த்தினர்கள். பிள்ளையாரது பெருமை எங்கும்பரவியது. அவரது திருவருள்வாழ்ந்திடுக. திருச்சிற்றம்பலம்.

சூசனை.

பிள்ளையார் திருக்கல்யாணகோலங் கொண்டருளியது வைதிகமார்க்கந் தழைத்திடவென்க. (மலையரையன் பொற்பாவை வாணுதலாள் பெண்டிருவை, யுலகறியத் தீவேட்டா னென்னுமதுவென்னேடீ, யுலகறியத் தீவேளாதொழிந்தனனே லுலகனைத்துங்,கலைநவின்றவான்பொருள்கள் கலங்கிடுங்காண்சாழலோ) என்னும் பிரமாணபரியாலோசனையால் பார்வதியாரைச் சிவபெருமான் திருமணம்புணர்ந்தருளிய நலம் வெளிப்பட்டது. இவ்வுண்மையே பிள்ளையாரிடத்தும் அமையும். சிவனர்செயலே அமையுமாக, பிள்ளையாரும் அதுசெய்த லெற்றுக்கெனின், சிவனரது செயலுக்குக் காரணங்கண்டாமாகையால், பிள்ளையாரது செயலுக்

கே இனிக்காரணங்காணுவாம். பிள்ளையார் அடியவர்திருக்கோலங் கொண்டருளினமையால், அடியவராவார் துறவேபெரும்பயனுக் கொள்வதன்றி, இல்லறத்தி லினிதமர்ந்தின்புறுதல் குற்றமாகா தெ ன்பதனையே அவரதுதிருமணம் வியக்தமாக்கியதென்க. அடியவரா வார் துறவெய்தலுந் தகுதியெனல்போதரவே வாதவூரடிகள் துறவெ ய்தி மகிழ்வெய்தினர். இவ்விருவரோயன்றி ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திகள் நித்தி யகலியாணமாப்பிளையாயும், திருநாவுக்கரசுகள் ஜந்மத்துறவாயுமி யங்கி, உலகம்நடைபெறுமாறு திருவுள்ளமிசைந்தார்களாகையால், அவர்களதுசெயல் உலகமுய்தற்கான அருள்விலாசமாக முடிந்த து. ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தரும், ஸ்ரீஸுந்தரருங் கலியாணசுந்தரமூர்த்தி களாயும், ஸ்ரீமணிவாசகரும், ஸ்ரீவாகீசரும் துறவுக்கோலந்தாங்கி ஞோராயும் வர்த்தித்தலால் இருவிதகோலங்களும் சிவனைவழிபடுவோ ர்க்கியல்பினமைந்த நலங்களேயாமென வறியத்தக்கது. துறந்தவ ர்க்கன்றி வீடுபேறெய்தல் கூடாதென்பது சிலரதுமதமாகலின், அது அமையாதென்பதையும், இல்வாழ்வார்க்கே வீடுபேறெய்தல் கூடுமென்பது சிலரதுமதமாகலின், அதுவும் அமையாதென்பதை யும், இருவிதநெறியும் வீடுபேற்றிற்கிணங்குமென்பதையுமே ஆசா ரியர்களதுசெயல்கள் நிலைபெறுவித்தன. இவ்வுண்மையுணர்ந்த பேர் ஒன்றிலும் மயங்காரென்க. அன்றியும், சிவபெருமான் போக வுருவமேயன்றி யோகவுருவமுங்கொண்டிருத்தலால், ஆசாரியர்கள் கொண்ட இருவிதகோலங்களு மமைவுபெறும். சிவபெருமான் கொ ண்டருளிய போககோலங்கள் அவருடைய பிரயோசனமாகாமல் பர ப்பிரயோஜனமாயினதுண்மையாகலின், ஆசாரியர்கள்கொண்ட விரு விதகோலங்களும் ஸ்வப்பிரயோஜனமாகாது பரப்பிரயோஜனமாயி னமையே அமைவுடைத்து. எமதுபிள்ளையார் திருமணக்கோலங்கொ ண்டு ஆச்சாபுரத்திற்கெழுந்தருளித் திருக்கல்யாணஞ்செய்துகொண் டதேயன்றி அந்தக்கலியாணப்பெண்ணோடுகூடி அநந்தரம் வாழ்ந் ததில்லை. அதற்குக்காரணம் அவர் பசுவர்க்கத்திற் சேராமையே யென (௯௯) பக்கத்தில் விதந்துள்ளேம். பூர்வம் ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்தி களது திருமணத்தைச் சிவபெருமான்தடுத்தருளியதும் இந்தக்கார ணம் நிலைபெறவேயென்க. அநந்தரம் பரவையார் - சங்கிலியார் என்னும்இவர்களை அவருக்குமணப்பித்ததும் அவர் பதிவர்க்கத் திற்சேர்ந்தபரிசு வெளிப்படுதற்கென்க. எமது பிள்ளையாரது திருக் கல்யாணத்தைத் தரிசிக்கவந்தவர்கள் எண்ணில்கோடியர். அவரது

நிழல்போல அவரைப்பிரியாதுசூழ்ந்து எப்போதும் அவாது திருவடித்தொண்டு செய்துகொண்டிருந்த திருக்கூட்டத்தவர் பதினாறுயிரவர். இந்தப்பதினாறுயிரவருஞ் சூழப் பிள்ளையார் பூப்பிரதக்ஷணம்வந்து ஆங்காங்கு எண்ணில்மகிமைகள்விளங்க வியங்கி அடியார்களுக் கருள்புரிந்து, உலகமுழுதும் வழிபட்டுவொழ்த்துந் தெய்வமாகவமர்ந்து இனிதெழுந்தருளுவராயின், அவ்வமலதேசிகரது திருக்கல்யாணமஹோத்ஸவத்தை எண்ணில்கோடியர்வந்து தரிசித்தார்களென்பது ஓரதிசயமோ? (வனைதமிழ்க்காழிமேவி, யெட்டுணையு மறிவரு மநந்தசிவரைவதுவை யென்றுபேரிட்டழைத்தங் - கிரும்புண்டநீரிற் றிரும்பாதவீடுதரு மினிய கவுணியர் விளக்கே) எனவும், (காழியிலேவந்து கணக்கிலாச் சீவரைநீ-ழேியின்பத்துய்த்தவொருவனே)எனவும்போந்த பிராமாணங்களை யூகிக்கின், எமதுகாழிவள்ளல் முத்தியடைதற்குப் பக்குவராயிருந்த முத்தாத்மாக்களை யோரிடத்திற்சேர்த்து அவர்களுக்குத் தமது திருவடியின்பத்தைப் பிரஸாதிக்கத்திருவுள்ளமிசைந்தே தமது திருக்கலியாணத்தை அதற்கொரு வியாஜமாக்கிக்கொண்டாரென வெளிப்படுகின்றது. திருக்கலியாணத்தைக்காட்டிலுங் கும்புகூடுதற்கு வேறுபெரும்பிரயோஜன முலகிலில்லையாகலானும் அதுசிறக்கும். அவரது திருக்கலியாணத்தைத்தரிசித்த புண்ணியந்தடித்து, அதனால் அப்போதே அன்னோர் முத்தராயினரெனலும் ஓர் முடிவென்றறிக. இத்தகையமுடிவுகளால் பிள்ளையாரது திருக்கலியாணம் அவரது போகார்த்தமான பிரயோஜனமாகாமல் உயிர்களுய்தற்கான பரப்பிரயோஜநமாகவே முடிந்தது. அன்றியும், எமதருள்வள்ளல் (கல்லையூர்தலாகிய அம்மிமிதித்தல் என்னுங் கலியாணம்வேண்டாம்) என்னுங்கருத்தமைந்த "கல்லூர்ப்பெருமணம்வேண்டா" என்னுந் திருவாக்கருளிச்செய்தமையானும் அத்திருமணம் அவாதுஇஷ்டாபத்தியாய ஸ்வப்பிரயோஜனமாகா தொழிந்தது. இம்மட்டோ, அவர் அக்கினியை வலம்வருதலாகிய ஜடாராதனைசெய்யத்தாழ்த்துச் சிதக்கினியாகிய சிவனையேயன்றோ சோதிப்பிழம்பாகக்கண்டு பூசித்து மகிழ்ந்தனர்? ஜடாக்னியாகிய அக்னிபகவான் சேதனர்களிற்படிக்கப்பட்டுத் தேவஸமூஹத்திலொருவனுகின்றமையால், அவனையாராதித்தல் பதியாகியபிள்ளையார்மாட்டுச் செல்லாதென்க. சிவனாதுவழிபாடுமாத்திரமே தமக்குச்சிறந்ததென்க. அவ்வழிபாடு தம்மைத்தாமேவழிபட்டு உலகுக்குபகரித்தலாமென்றறிக. சிவபெருமானைச் சோதிவடிவினர் என்றது அவ

ரது ஞானத்திருவுருவத்தினையேயன்றி வேறில்லை. எமது பிள்ளையாரை (ஞானத்தின்றிருவுருவை) எனச் சேக்கிழார்பெருமான் விதந்தனர். அதனால் சிவனாரும், அவரது பிள்ளையாராகிய எமது தமிழ்விரகரு மொரேபொருளாகி எம்மனோரது மயக்கவிருளைத் தொலைவித்தவராயினர். இதனால், திருக்கோயிலுட்பட் மேலோங்கிய தமது சோதிவடிவத்தில் ஓர் வாயிலைவகுத்துக்காட்டி, அதனுள் யாவரையும்புகுவித்துப் பின்னுமதிற்புக ஒருவருமில்லாமையால்,சிலநேரந்தாழ்த்துப் பின்பு காதலியாரோடு தாமுமதிற்புக்குஒன்றாயினர். அதிற்புக ஆளில்லையென்றது அங்கிருந்தவர்யாவரும், வந்தவர்யாவரும், வந்துகொண்டிருந்தவர்யாவரும், அதிற்புகுந்து இன்னும் வரத்தக்கவர்களுக்குப்போய்த் தெரிவிக்க ஆள்கிடையாமற்போயினமையாலென்றறிக. அந்தத்திருக்கலியாணத்தில் வந்தடைந்தவர்கள் (இரும்புண்டநீரிற் றிரும்பாத வீடுபெற்றார்கள்) ஆகலானும், அது (புலிபார்க்கப்போன கதைபோல் முடிந்தது) ஆகலானும் போனவர்கள்போக இருந்தவர்களுக்குப்போய்த் திருமணத்தின் முத்திவைபவத்தை யறிவித்துபகரிக்க வொருவருக்குங் கூடாமற்போயிற்று. தங்களது பிரயோஜனத்தைப் பெரிசாககாடாமல், அத்திருக்கல்யாணப் பேரொளியில் யாவரும்புக்கு முத்தியடையுமாறு அங்குச்சென்றிருந்தவர்களப்படியேதிரும்பி, அங்கு நிகழுமற்புதத்தைப் பிறருக்கறிவித்துக்கொண்டிருப்பாரொனின், உலகமுழுதும் அன்றே முத்தியடைந்திருக்கும். இப்போதுள்ளசீவர்க்கள் பரிபாகக்குறைவா லப்போதங்குவரத்தடைப்பட்டார்கள். ஆகையால், இன்று உலகப்பிரஸக்திக்கிடஞ்செப்தது. (எங்கோவேயான்புகலி யெம்பெருமான்றன் மணத்தி, னங்கோர்பொருட்சுமையா ளானேனேல், இங்கேகின், றுள்வருந்தவேண்டேன் றடைபட்டேனாதலினிந், நாள்வருந்தவேண்டுகின்றேனான்" என்னு மரியவாக்கியத்தை யூகித்தவர்க்கு உண்மை விளங்குமென்க. அடையாதவர்கணிற்க, அடைந்தவர்கள் (கணக்கிலாச்சீவர்) என்றுபடிக்கப்பட்டனர். அன்றியும், (கொள்ளைகொள்ளவீடுதெவிக் கூற்றைப்பிடர்ப்பிடித்துத் - தள்ளுந்திருஞானசம்பந்தா) என்று மேலோர் வியந்திருக்கின்றமையால், எம்பிரானாரது திருக்கலியாணவைபவ மெத்தன்மையினது என்னுமருமையை யாம்வியக்குந்தரமன்று. இச்சிறியபெருந்தகையாரது அருள்விலாசத்தை ஒருவாறு ஈண்டநுவாதமுகத்தானே யாமெடுத்திசைத்தேம். இவரோடு சமயாசாரியர்கள் என்று எண்ணப்பட்ட ஏனையமூவரது அவதாரஸந்தர்ப்பங்களையும் அவர்களைப்

பற்றிய சிலமுக்கியபிரமேயங்களையும் ஆங்காங்கு யாம்பிரஸ்தாபித்து, இந்நால்வரும் பரமபதியாகிய சிவாவதாரமூர்த்திகளெனவே நியாயவாயிலாக நிரூபணஞ்செய்தோம். இவர்களைப் பதியினது விபூதிகளெனக்கேட்டு உள்ளம்பொறுதுபுலம்பிய படிறர்நாணித் தலைகுனியுமாறு (ஞானபேதவிளக்கம் - ஞானபேதத்தெளிவு - ஞானபேதத்துணிவு - ஞானபேதவிளக்கநியாயரக்ஷாமணி) முதலிய சிறுநூல்களை எமதுபேராலும், எம்மவர்பேராலும் வெளியிட்டுப் பிரகாசப்படுத்தினேம். அன்றியும், சிலபத்திரிகைகள் வாயிலாகவும், பல பிரஸங்கங்களின்வழியாகவும், வேறுபலபல ஸாதகங்களின் மூலமாகவும் அன்பர்மனங்களிதுங்க அவ்வாசாரியர்களது அருட்பணிதாங்கி, அவர்பெருமை யாவருள்ளு நிலைபெற்றோங்குமாறு உரம்படச்செய்தோம். பிள்ளையாரதுபெருமை வேதபடிதமாயுள்ளதென மேலே நிரூபித்தோம். இனி ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்திகளது பெருமையும் வேதபடிதமாயுள்ளதென இனிது விளக்குதும். வேதத்தில், " కేశీవిషస్యపాత్రేణయద్రుద్రేణాపిబత్సహ." என்னும்வசனம் பிரகாசிக்கின்றது. இதற்குக் கேசியாகியசிவன் உருத்திரனுகிறபாத்திரத்தால் விஷத்தைப் பானம்பண்ணினுர் என்று பொருளுண்டாகிறது. சிவபெருமானை வியோமகேசர் எனவும், இரணியகேசர் எனவும் வேதங்கள் கூறுகின்றன. அதனுல், சிவனைக் கேசியென்றது அமையும். அவர் உருத்திரனுகிற பாத்திரத்தால் விஷத்தையுண்டார் என்றது உருத்திரன் விஷத்தைக் கையிலேந்திநிற்க, அதனை வாங்கியுண்டருளினுர் என்று பொருள்பயக்கும். விஷமானது தேவர்க்களைத்துரத்தி ஹிம்ஸித்துக்கொண்டிருந்தகாலையில் அந்தவிஷத்தை யெடுத்துக்கொண்டு வரும்படி நிலைக்கண்ணுடியில் வெளியாகிய தமது திருவழகின்வடிவினராகிய சுந்தரமூர்த்திகள் என்னும் உருத்திரைச் சிவபெருமான் அனுப்பியருளினுர். அவர் அப்படியேசென்று அதனைக்கொண்டு வந்து சிவனுருக்களித்தார். சுந்தரமூர்த்திகள் விஷத்தைத் தாங்கி வந்து கொடுத்தமையால், அவர் ஆலாலசுந்தரராயினர். இதனுல், சுந்தரமூர்த்தியே உருத்திரர் என்று வேதத்திற் படிக்கப்பட்டவராயினர். சிவனுகிய உருத்திரருக்கும் இவருக்கும் பேதமில்லையாகையால், இவரை உருத்திரன் என்றது அமையும். இவ்வாலாலசுந்தரரோ சுந்தரமூர்த்திகள் என அவதரித்தமையால், சைவசமயாசாரியாராகப்போந்த அப்பெருந்தகையாரைப் பரமபதியெனல் அமைவு

டைத்து. இப்படியே, வாகீசவடிகள் - வாதவூரடிகள் என்னும் அமல மூர்த்திகளும் வேதபடிதராயுள்ள ஸந்தர்ப்பங்களை ஆங்காங்குக்கண்டு ணர்க. இவர்கள் சமயகுரவர் எனச்சிறந்தபடிச் சமயசிடர் எனச் சிற ந்தவர்களே அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களாம். இந்நாயன்மார்கள் அடியவர்கள் எனவுஞ் சிறந்திருக்கின்றார்கள். சைவசமயம் நிலைபெ றுமாறு ஆசாரியத்தன்மையை விளக்கவந்தவர்கள் நால்வரும், சீடத் தன்மையை, அல்லது அடியவர்தன்மையை விளக்கவந்தவர்கள் அறு பத்துமூவருமாம். அறுபத்துமூவராகிய திருக்கூட்டத்தில் ஆசாரி யர் நால்வருள், மூவர் அடங்கியிருக்கின்றனர். அவர் ஆளுடைய பிள்ளையார், ஆளுடையவர்சுகள், ஆளுடையநம்பிகள் என்னும் மூவ ருமாம். ஆளுடையவடிகள் அத்திருக்கூட்டத்தில் அடங்காது நின்ற னர். ஆசாரியவகுப்பிலடங்கிய நால்வருள் அடியவர்வகுப்பில் மூவரே அடங்கினர். ஒருவர் ஆசாரியவகுப்பிலேயேயன்றி அடியவர்வகுப் பில் வந்து சேராராயினர். நாயன்மார்களாகிய அடியவர்வகுப்பில் இவர் ஏன்சேரவில்லையெனின், ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் திருத் தொண்டத்தொகையில் இவரை யெடுத்தோதாமையினாலென்று சிலர் கூறுவர். அவர் ஏன்ஓதவில்லையெனின், அவரதுகாலத்திற்கு இவர் பின்னிட்டவராகலாம், ஆகையால் ஓதுதல் யாங்ஙனமெனப்பதில் விடுப்பர். அதுகூடாது. சுந்தரமூர்த்திகளினும் முற்பட்டவரும், அவராலோதப்பெற்ற திருத்தொண்டத்தொகையி லெண்ணப்பட்ட வருமாகிய வாகீசவடிகள் நரிபரியாகியதிருவிளையாடலைத் தமது தேவாரத்திருப்பதிகத்தில் துதித்திருக்கின்றனர். வாதவூரடிகள் சுந் தரமூர்த்திகளுக்குப் பிற்பட்டவராயின், அவ்வாதவூரடிகளது மகி மையாகிய நரிபரியானவிஷயத்தை அப்பர்சுவாமிகள்கூறியது யாங் ஙனம்? இதனால், சுந்தரமூர்த்திகளினும் வாதவூரடிகள் முற்பட்டவ ரொன்பதே துணிவு. ஆயின், அவ்வாதவூரடிகளைச் சுந்தரமூர்த்திக ளோதாததென்னையெனின், ஓதாமைகொண்டொரு தாழ்வுமின்றெ ன்க. எங்ஙனமெனின், ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திகள் தமது தாயுந்தந்தையு மாகிய இசைஞானியாரையும், சடையனாரையுந் திருத்தொண்டத் தொகையில் எடுத்தோதினர். அவர்களையெடுத்தோதியதற்கு அவர் கள்பானிகழ்ந்த திருத்தொண்டின்பெருமை யாது? அச்சுந்தரமூர்த் திகளுக்குத் தாயுந்தந்தையுமாக அவர்கள் சிறந்தமையேயாம். இங்ங னமாக, ஸ்ரீஸம்பந்தப்பெருமானுக்குத் தாயுந்தந்தையுமாகச் சிறந்த பக

வதியாரையும், சிவபாதவிருதயரையும் அத்திருத்தொண்டத்தொகையில் அவரொடுத்தோதாமை யென்னை? அவர்களோதப்படாமையால், அவர்களைத் தாழ்ந்தவர்களெனல் கூடுமோ? அவர்கள் தாழ்ந்தவர்களாயின், பிள்ளையாரது திருமணத்தில் (இரும்புண்டநீரிற் றிரும்பாத வீடுபெறுதல்) சேருமோ? இவர்களேயன்றி, அத்திருமணத்தில் வீடுபெற்றவர்கள் எண்ணிறந்தவர்களன்றோ? அவ்வெண்ணிறந்தவர்களோடுதானன்றோ திருநீலநக்கர், திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர் முதலிய நாயன்மார்களும் வீடுபெற்றார்கள்? திருத்தொண்டத் தொகையிலோதப்பெற்ற திருநீலநக்கர்முதலினோரும், ஆண்டோதப்பெறாத வனையோரும் பிள்ளையாரதுதிருமணத்தி லொரேகாலத்திற் சமமுத்தியடைந்தாராகவும், இருதிறத்தவருள் யாம் தாரதம்யங் காணுமாறெங்ஙனம்? எண்ணில்கோடிபே ருண்மைமுத்தியடைந்தாராகவும், அவர்களையெல்லாந் திருத்தொண்டத்தொகையில் எடுத்தோதாததென்னை? அன்றி, சம்பந்தசரணாலயரு மத்திருத்தொண்டத்தொகையி லெடுத்தோதப்பெறாததென்னை? இவர்கள் யாவரும் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளுக்கு முற்பட்டவர்களேயன்றோ? அவருக்கு முற்பட்டவர்களும், முதல்வன்றிருவடியின்ப மெய்தினவர்களுமாகிய அன்னோர் திருத்தொண்டத்தொகையிற் பெறப்படாமையாலுண்டாகுந் தீர்மானமே ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசுவாமிகளைத் திருத்தொண்டத்தொகையில் எடுத்துத் துதிக்காமைக்குண்டாகும் முடிவாயினதறிக.

பிள்ளையாரதுதிருமணத்திற் றிருவடிப்பேறெய்திய அடியவர்களோடு வாதவூரடிகளையும் ஸமமாக்குதல் யாங்ஙனம்? வாதவூரடிகளதுபிரஸித்தி அவர்க்கில்லாமையாலெனின், அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களில் யாவரும் ஒரேவிதமானபிரஸித்தி அடைந்திருக்கின்றார்களா? உள்ளநிலைமாத்திரமேயன்றோ யாவருக்கு மொத்திருந்தது? அஃதொன்றினைநோக்கியே அவர்களை யோரினமாக்கினர் நமது பெருமானெனவறிக. இவ்வுண்மையை யூகிக்கின், வாதவூரடிகளை யனையடியவரோடு ஸமம்பாராட்டுதல் யாங்ஙனமென்னுமாசங்கை நசிக்கும். சிவபெருமானுடைய திருவடியின்பமெய்துதல் சிந்தையொருமைப்பட்ட செந்நெறியினர்க்கேயென வேதாதிகண் முழங்கலால், முத்தாத்மாக்களிடத்தில் மகிமையையெதிர்பார்ப்பதுகூடாது. முருகநாயனார் - உருத்திரசுபதிநாயனார் என்பவர்களடைந்த பிரஸித்திகள் யாவை? சித்தேகாக்ரமே அவர்கள்பாற் சிறந்த மகிமையாயினமை

யால், அவர்களிடத்திலொருமகிமையுஞ் சிறக்கவில்லையென வுள்ளத் தழுங்குதல்கூடாது. அவர்பால் மகிமைகள் சிறந்திடமாட்டாவென் பதும் முடிவன்று. ஆவசியகம்நேரின், அவர்பால் எல்லாமகிமையும் நிகழுமென்க. இந்தவுண்மை நோக்கங்கண்டவர்கள் திருத்தொண்டத் தொகையில், வாதவூரடிகளைமாத்திரமேயன்றி அநேகம்சிவனடியார்க ளையுந் தம்பிரான்றோழ ரெடுத்தோதவில்லையெனத் தெளிவார்களாகை யால், அவர்கள் திருத்தொண்டத்தொகையில் வாதவூரடிகளை ஏனெடு த்தோதிலர் வன்றொண்டப்பெருமானென்றெழும்வினுவின் மயங்கா ரென்க. எமதன்னையாகிய திலதவதியாரை அவரெடுத்தோதினரா? மாதினியாரையும், புகழனுரையுமெடுத்து வாழ்த்தினரா? சிவகோசரி யாரை எடுத்துப்புகழ்ந்தனரா? இவ்வாறு எண்ணியெழுதுவதென் றால் கணக்கிட்டுமுடியாதே. பத்தராய்ப்பணிவார், பரமனையேபாடு வார், சித்தத்தைச்சிவன்பாலேவைத்தார் முதலியபகுதிகளில் எண் ணிறந்த அடியார்களடங்கினராகலின், வாதவூரடிகளைத் திருத்தொண் டத்தொகையிற் சேர்க்காமைகொண்டே நாம் கவலுறுதல் அஸங்கத மென்க.

வாதவூரடிகளை ஆசாரியமூர்த்திகளென்று நாம் அங்கீகரித்தமை யால், அவர் அதிகபிரஸித்தராயிடுதல் ஸித்தம். இப்பெருஞ்சீராள ரைத் திருத்தொண்டத்தொகையிற் சேர்க்காதது குறைவெனின், குறைவாகாது. அதனை விளக்குதும். திருத்தொண்டர்க ளறுபத் துமூவருள் ஞானஸம்பந்தர் முதலியமூவரும் பதியினது விபூதிகளும், ஏனையோர் சிவகரணமெய்தியவர்களுமாம். இவ்வுண்மை போதர வே இவர்களோடு நாலாவது புருடராகப் படிக்கப்பட்ட வாதவூர்வள் ளல் அறுபத்துமூவரு ளடங்காராயினர். அடங்கிவிடுவாரெனின், நால்வராசாரியர்கள் பதியினது மூர்த்தங்களென்பது கெடும். இவ் வாசாரியர்நால்வர்தம்முள் ஒருவர் பசுவர்க்கமாகிய ஏனையநாயன்மார் குழுவிற் சேராதொதுங்கினமையால், அது ஏனையாசாரியர்களையும் பசுவர்க்கத்தினின்றும் வேறுபடுத்திவிட்டது. திருவிளையாடற் புரா ணத்தில் தேவியாருக்கும், இளையபிள்ளையாருக்கும், நந்தியடிகளுக் குஞ் சிவபெருமான் சாபமிட்டருளி மூத்தபிள்ளையாருக்கு அச்சாப த்தை யிடாராயினரெனத் தெரிவித்திருக்கின்றது. ஏன் அவருக்குச் சாபங் கொடுத்திலரெனின், அவருக்குச் சாபந்தரின், அது தம்மை யேதொடருமென வாளாவிடுத்தனரெனவும் விளக்கியிருக்கின்றது.

கணபதிக்குச் சாபம்பலியாமையும், தேவி - ஸ்கந்தர் முதலினோர்க்குச் சாபம் பலித்தமையுமாகிய பிரமேயத்தையோசிக்குங்கால் கணபதிமாத்திரமே சிவனுருக் கபேதமும், தேவிமுதலினோர் பேதமுமாயுள்ளவரெனக்கொள்ள இடஞ்செய்கின்றது. இது ஸர்வாஸங்கதமாகையால், இதற்கு வேறுஹேதுவிருப்பதே யோசிக்கத்தக்கது. தேவிஸ்கந்தர்களைப்போல விநாயகருஞ் சாபமேற்பா ரெனின், அவர்பால் பசுத்வமே நிலைக்கும். அப்போது அவர் பதியினது அவதாரமென்பது கெடும். அதனால், தேவிஸ்கந்தவிநாயகர்கள் மூவரும் பசுவர்க்கத்திற்றுனே எண்ணப்படுவர். அதனால், இவர்களுக் கதிஷ்டானமாகிய சிவமும் பசுவாயிடத்தட்டில்லை. இத்தகையவஸங்கதம் நிகழாமைப்பொருட்டே விநாயகர்பால் சாபமேறுமையாகிய வாய்மை வெளியாகியது. விநாயகரும், தாமுமொன்றென்பதைச் சிவபெருமான் வியக்தமாக்கி விட்டனர். இதனல் சிவனுருக்குச் சாபமேறுமையும், அவரில் வேறுகாதவிநாயகருக்குச் சாபமேறுமையும், அவர்களோடு வேறுபடாத ஸ்கந்தர்முதலினோருக்குச் சாபமேறுமையுமாகிய நலமே அறியத்தக்கது. தேவிஸ்கந்தர்கள் சாபமேற்றுரென்பது சொன்மாத்திரமேயாம். அன்னோர் சாபமேற்றுரென்பது நாடகமன்றி வேறு என்னுவது? சிவசாத்திரோபதேசத்தின் பெருமையை யுயிர்களுக்கு விளக்குதற்குப்போந்த பதியினது திருவிளையாடல் அது என்பது ஸித்தமாகையால், பசுதர்மாரோபணம் தேவிஸ்கந்தர்களிடம் படிக்கப்பட்டது குற்றமாகாது. இவ்வுபமானமே பிள்ளையார் முதலிய மூவரும் அறுபத்துமூன்று நாயன்மாருளேடுத்தோதப் பெற்றமைக்குக் காட்சியாய்நின்றஸாட்சியாயிற்று. விநாயகப்பெருமான் சாபமேற்காமைபோலன்றே மணிவாசகப்பெருமான் திருத்தொண்டத் தொகையிற் சேராராயினர்? சாபமேற்காதுநின்ற விநாயகரதுஸ்தாநத்தில் ஸ்ரீவாசகப்பெருமான் நின்றமையால், ஆசாரியர்களது தெய்வத்தன்மைபோதரவே திருத்தொண்டத்தொகையில் அவ்வாதவூரடிகளைத் தம்பிரான்றேழ ரெடுத்தோதில ரென்க. சீவர்க்களைப்போலச் சாபமேற்றருளிய தேவிமுதலினோர் சீவர்க்களாகாவாறு நாயன்மார்களிலெண்ணப்பட்ட பிள்ளையார்முதலினோர் நாயன்மார்களாகிய அடியவராயினதில்லை. அன்னோர் அடியார்போன்று நடித்தாரென்பதே துணிவு. பிள்ளையார்முதலிய மூவரையும் பதிவர்க்கத்திற் படிப்பதற்காதாரமாகவே வாதவூரடிகள் திருத்தொண்டத்தொகையிற் சேரா

மையுணர்ந்தவர்கள் இனிமயங்காரென்க. விரிக்கிற்பெருகும். இது நிற்க.

விஷ்ணுவானவர் பிருகுவினது சாபத்தால் பிறந்துழன்றதும் நாடகமாமோ வெனின், அது கூடாது. ஏனின், பிருகு ஓர் பசு. விஷ்ணு ஓர்பசு. பசுக்கள் கர்மாதீனமானவர்கள். கர்மவசப்பட்டவர்களது செயல்கள் நாடகமாகமாட்டா. விஷ்ணு பசுவன்று பதியெனின், பதிக்குப் பசுவினது சாபம் ஏறமாட்டாதாகையால், பிருகுவாகிய பசுவினது சாபமேற்றுழன்ற விஷ்ணுவைப் பதியென்று கூறுவது பரியாசமென்க. நிராலம்போபநிஷத்து விஷ்ணுவைப் பசுவென்றே கூறுகின்றது. விஷ்ணுவைப் பதியென்று மயங்குவார்கோளிரிய "இராமதத்வ தீபிகையினது ஆபாசவிளக்கம்" என்பதொன்று இரண்டுபாகங்களாக யாம்வெளியிடுவித்ததில், அவர் பசு என்பது இனிது பரிஷ்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவற்றை ஸாதுக்கள் கண்டு ஸந்தோஷியாமற்போகார். இனித் தேவிமுதலினோர்க்குச் சிவன்கொடுத்தசாபத்தை யோசிப்பாம். சிவன் பதி. தேவி அப்பதியில்வேறாகாத அதனது சக்தி. சிவனுந்தேவியும் அபேதமாயினமையாலும், சாபங்கொடுக்கவுமேற்கவு மிரண்டுபொருள்கள் கேட்கப் படாமையாலும், சிவன் சாபங் கொடுத்ததும், தேவி அதனையேற்றதும் நாடகமென்றது நிரக்ஷேபம். ஸத்துச்சித்தாந்தவடிவினராகச் சிவசக்தி ஸ்கந்தர்களை விசாரித்தவர்க்கு எமதுபோதம் இன்பத்தைத் தருமென்க. இங்ஙனநிற்க.

இனி நாயனார் என்னுஞ்சொல் "நாயனுமடிமையு நாட்டியதாகும்" என்னுமாதரவின்படித் தலைவன் என்னும் பொருளையேதரலால் (நாயன்மார்களாகிய அடியவர்) என்று மேலெழுதியதிழுக்காமெனின், அங்ஙனமாகாது. அறுபத்துமூவரும் அவரைவழிபடும் எமக்கு நாயன்மாராயினதன்றிச் சிவஸந்நிதியில் நாயனாராயினதில்லை. உலகத்தவர் தம்மை வழிபடுதலால் நாயன்மாரும், தாம் சிவனைவழிபடுதலால் அடியவருமாக வப்பெரியோர் துதிக்கப்படுகின்றனர். இதனால், எமதுபட்சம் வேரூன்றிப் பொலிவெய்தியது. அற்றேல், திருஞானஸம்பந்த மூர்த்திநாயனார் - திருநாவுக்கரசு நாயனார் - ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்திநாயனார் என்றுவழங்குவது தவறெனச் சிலர்கூறுவதென்னெனின், அதனை விளக்குதும். பிள்ளையார் முதலியமூவரையும்

நாயனூர் என்று கூறுவார் ஸ்ரீமாணிக்கவாசகரை நாயனூர் எனக்கூறும் வழக்கின்று. அஃது என்னே? அவரை மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் என்றே கூறிவருகின்றனர். இதற்குக் காரணம் சொற்றிலர். அறுபத்துமூன்று நாயன்மாருள் மாணிக்கவாசகர் சேராமையால், அவரை நாயனூர் என்பது கூடாதெனின், அவ்வறுபத்துமூன்றுநாயன்மாருட்சேர்ந்த காரைக்காலம்மையார் - மங்கையர்க்கரசியார் - இசைஞானியார் என்னுமிவர்களைத் தனியே பிரஸ்தாபிக்குங்காலங்களில் நாயனூர் என்னும் பட்டஞ் சிறவாமையால் அது நிரஸ்தம். மாணிக்கவாசகநாயனூர் என்பது செவிக்குச்சுவைப்படாமையால், அவரைச் சுவாமிகள் என்றதெனின், திருஞானஸம்பந்த மூர்த்திநாயனூர் முதலியன எமது செவிக்கும், ஏனையோரது செவிக்குஞ் சுவைப்படாமையால், இவர்களை நாயனூர்என்றே கூறவேண்டுமென்பது அடிபட்டுப் போய்விட்டது. ஒருவருக்குச்சுவைப்படுவதும், மற்றொருவருக்குச் சுவைப்படாததும் சபையில் முன்னுக்குவரா. நியாயத்திலடங்கி நிற்பதே முனைத்தெழும். அவரவருக்குச் சுவைப்பட்டவாறு கூறிமகிழ்வதுங் குற்றமாகாது. தன்னைப்போலவே மற்றையருங் கூறவேண்டுமென வாதிப்பதுமாத்திரமே கூடாது. அநாதிவழக்குக்கு விரோதமாக ஆன்றோரையெதிர்ப்பதுங் குணமாகாது. ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தப்பெருமானது திவ்யநாமாங்கிதத்தோடு திருவாலவாய் என்னும் மதுரையின்கண்ணினிதுவிளங்குந் திருமடத்தில் அநாதிதொட்டுவழங்கிவரும் பிருதாவளியை இதனடியில் எழுதுகிறோம்.

"ஸ்ரீகைலாஸேங்நத துவாதசாந்தசியாமளாபீடாரூட ஸ்ரீ மீனுக்ஷீசுந்தரேசுவராபிங்நஸ்வரூப பரசிவபுத்ரரத்ந குமாரகுருமண்யதுலாவதார ஸ்ரீ பார்வதீஸ்தந்யபாநலப்ததிவ்யஞாநநிசுருத சகலநிகமாகமசாரபூத திரமிடவேதப்ரவக்திரு ஸ்ரீமத் பரமசிவகருணுசமதிகதமுக்தாமய சதுரந்தகாயமாந சத்ரசாமர ஸ்ரீசிங்நகாகளாதிசமஸ்த பிருதாவள்ளியலங்கிருத ஞாநவிஞ்ஞாந சக்ரவர்த்தி சர்வஜனசங்க சத்யோநிர்வாணதீக்ஷாவ்யயாபவர்க்கவருஷ விசிராணநஜீமூத பரமதகளபகேசரி ஷண்மதப்ரதிஷ்டாபகாசாரிய ராஜாதிராஜபாண்டியமஹாராஜகுரு க்ஷபணசாக்கியாதி மஹாந்தகார நிவாரணஞாநபாநு வீக்ஷணுநருகாருகதுவஜோச்சேதநபூர்வக ஸ்ரீமத்விருஷபத்துவஜஸ்தாபக ஸ்ரீசைவசமயகர்த்திரு சர்வஞ்ஞபீடாரூட ஸ்ரீஜகத்குரு ஸ்ரீஞானசம்பந்ததேசிக சுவாமிகள் கிருபாகடாக்ஷத்தினுலே."

என்று படிக்கப்பட்டு வருமநாதிஸம்பிரதாயத்தை விலக்குவதற்கு நாம் ஆர்? "ஸ்ரீஜகத்குரு ஸ்ரீஞானசம்பந்த தேசிகசுவாமிகள் கிருபாகடாக்ஷத்தினுலே" என்றதைமாற்றி "ஞாநஸம்பந்த நாயனூர்

கிருபாகடாக்ஷத்தினலே'' என்று நாட்டிவழங்குவிக்க முடியுமோ? அதற்கு ஆவசியகந்தான் என்னே? மூவர் முதலிகளை நாயனர் என்று வழங்கவேண்டுமென்பது ஈழநாட்டாரிப்போ தெடுத்துக்கொண்ட புதுவழக்காய் முடிதலின், அது ஏனை யெல்லாநாட்டாரது பழையவழக்காகிய ஆன்றோரது அபிமதத்தைக்கடந்து ஜீவிக்க வலிபெருதொதுங்கியதென்க. இவற்றைத் தெளியாதார் சிவபெருமானை நாயனர் எனப்பலவிடங்களிற் சேக்கிழார் பெருமான் பெரியபுராணத்திற் கூறியிருப்பதாக ஸந்தோஷிக்கின்றுர்கள். அது செய்யுள்வழக்கின் மாத்திரமே சிறந்திடும். செய்யுட்களில்அவன்-இவன் என்று வரும் வழக்குகளிருப்பதால், சம்பந்தன்சொன்னன், சுந்தரன்போனன் என்று நாம்வழங்குதல் கூடுமோ? சிவபெருமானைச் சேக்கிழார் நாயனர் என்று வழங்கியிருக்குமாதரவால் இனி நாம் சிலபெருமானைப் பிரஸ்தாபிக்குங் காலங்களில் திரிநேத்திரநாயனர் வந்தார், சிவநாயனர்போனர், சம்புநாயனர் அருளினர் என்றுவழங்குதலுங் கூடுமோ? இப்படி விபரீதம்பட வந்நாயனர்வழக்குச் சிதைந்திடுதலால் அப்புதுவழக்கை ஆதரித்தல் அஸங்கதமே. அறுபத்துமூவர் எமக்குத்தலைவர்களும், சிவபெருமானுக்கு அடியவர்களுமானவர்கள். சிவன் தலைவரேயன்றி அடியவரன்று. ஆசாரியர்கள் தலைவர்களும், அடியவர் போன்று நடித்தவர்களுமாம். அடிமைத்திறஞ்செய்துய்ந்தவர்களுக்கும், அடிமைத்திறத்தை யினிதுகாட்டி யுலகையுய்வித்தவர்களுக்கும் பேதந்தோன்றவே அறுபத்துமூவரைச் செய்யுள்வழக்கோடு ஏனைவழக்கினும் நாயனர் என்று வழங்குதலும், ஆசாரியர்களைச் செய்யுள் வழக்கின்மாத்திரமே நாயனர் என்றுவழங்குதலும் சிஷ்டர்களுக்கு ஒப்பாயிற்று. இதனல், சமயாசாரியர்களைத் தனிதனித் தெடுத்துப் பிரஸ்தாபிக்கையில் நாயனர் என்று கூறுவது நவீனஸித்தாந்தமென்றொதுங்குவர் மேலோர். இவ்வுண்மை தெளிந்தபேர் ஆசாரியர் நால்வர்களையும் சுவாமிகள் என்றே வழங்குவரென்க. திருஞானஸம்பந்த சுவாமிகள், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் என்று துதிப்பதே சிஷ்டர்களொப்பத்தக்கது. தாயுமானசுவாமிகள், சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் என்று பின்வந்த அடியவர்களையுஞ் சுவாமிகள் என்று கூறுவதுண்டேயெனின்; சொக்கநாதஸ்வாமி,ஏகாம்பரநாதஸ்வாமி முதலிய ஸ்ரீபரமேசுவரனது திருநாமங்களையும் சுவாமிஎன்னும் விசேடம் அடுத்துவருகின்றமையால் குற்ற

மில்லையென்க. சுவாமியாகியசிவனை வேறறக்கலந்து சிவாநுபவஸித்தராயிருப்பவருஞ் சுவாமியென்றுபசரிக்கப்படுதல் சுருதிஸம்மதமாகையால் பெரியோர்களுஞ் சுவாமிகளாயினர். ஆசாரியர்கள் சுவாமியேயாகையாலும், அவருள் ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தர் சுவாமியென்னு மியற்பெயருடைய முருகக்கடவுளாகையாலும் சமயகுரவர்களாகிய எமது அருளாளர்களை நாயனார் என்றழைப்பது கனம்பெறுதென்க. நாயனார் என்னுஞ்சொல் தலைமைப்பொருளை விளக்கினும், அதுசெவிக்குப் புலனானதும் அடிமைப்பொருளிலேயே பரிவஸாநத்தையடைதலால் சம்பந்தமூர்த்தி, வாகிசமூர்த்தி, சுந்தரமூர்த்தி, மணிவாசகமூர்த்தி என்று அன்பர்கள் கொண்டாடித்துதிக்கும் அமலமூர்த்திகளை நாயனார் என்று வழங்குவது மனஸுக்கு ஸந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணிலது. இவ்வுண்மைநியாயங்களைச் சித்தஸமாதானத்துடன் நமதன்பர்கள் கவனிப்பாராக.

இனித் திருத்தொண்டத்தொகையில் நாயன்மார்வர்க்கத்திற் படிக்கப்படாத வாதவூரரை வாதவூரடிகள்புராணத்தில் "நாயனாரவடன்னை நீயொல்லையிங் கிழையென்ன" என்னும் ஸந்தர்ப்பத்தில் நாயனார் என்று படித்திருப்பதென்னையெனின், அத்திருத்தொண்டத்தொகையிற் படிக்கப்படாத சிவபெருமானைச் சேக்கிழார்பெருமான் பல ஸந்தர்ப்பங்களில் நாயனார் என்று பிரஸ்தாபித்ததனோடு சேர்ந்து கனம்பெறுமென்க. இது எமதுபட்சத்தைச் சிதைவுபடுத்த வலியற்றது. எதிரிபட்சத்தையே பேர்த்தெறியும் வச்சிரத்தம்பமாய் நின்றது. எங்ஙனமெனின், வாதவூரடிகள் அறுபத்துமூன்றுநாயன்மாரிற் சேராமையால், அவர்சுவாமிகளாகலாம் என்று வாதிப்பவர்க்கே அவ்வாதவூரடிகளைக் கடவுண்மாமுனிவர் நாயனார்என்றது தலையிடியாயிற்று. இதனையோசிக்கும்ஸாதுக்கள் வாதவூரடிகள் நாயனாராகாமையும், அவரோடுசேர்ந்த ஏனையாசாரியர்கள் நாயன்மாராகாமையுமாகிய வாய்மையையறிந்து வந்தியாநிற்பர். சமயகுரவர் நாயன்மாராகாமையும்; சமயசீடர் நாயன்மாராயினமையுமே ஈண்டுச்சிறந்து நிலைபெற்றன.

இம்மட்டோ, சுந்தரமூர்த்திகள் திருத்தொண்டத்தொகையில் நாயன்மார்களைத் துதித்தமையானும், ஞானசம்பந்தரும் அப்பர் சுவாமிகளுங் காளத்திமலையில் கண்ணப்பரை வணங்கினமையானும் ஏனைநாயன்மாரைச் சம்பந்தர்முதலினோரிற் றாழ்ந்தவர்களாகக்கோடல் தவறுஎன்று நம்மனோர் கூறுகின்றனர். இதுவும் அஸங்கத

மேயாம். உழமண்ணு லுடல்வெளுத்தவண்ணனைச் சேரர்பெருமான் யானைமேனின்றுமிறங்கி வணங்கினர். ஏனாதிநாதரும், மெய்ப்பொருளாரும் புறச்சமயிகளிடஞ் சைவவேடங்கண்டு வணங்கினர்கள். சமயாசாரியர்கள் திருவீதிகளை வீழ்ந்து வணங்கினர்கள். வணங்கினவர்களைக் காட்டிலும் வணங்கப்பெற்ற ஸ்தானங்கள் விசேடம்பெறுமோ? விசேடம்பெறுதலும், தாழ்ந்திருத்தலுமாகிய விருவித வேறுபாடுகளும் ஸந்தர்ப்பத்துக்கேற்பக் கேட்கப்படும். ஆகையால், சுந்தரமூர்த்திகள் துதித்தருளியஅடியார்களையும், அச்சுந்தரமூர்த்தியையும் ஸமம் என்றுகூறியிழுக்குவது கூடாது. சுந்தரமூர்த்திகள் சமயாசாரியர். நாயன்மார்கள் சமயசீடர்கள். சமயகுரவருஞ் சமயசீடர்களுமொன்றுதல் யாங்ஙனம்? இப்படியே சம்பந்தப்பெருமானும், அப்பர் சுவாமிகளுஞ் சமயாசாரியர்கள். கண்ணப்பர் சமயாசாரியரன்று. அவர் சமயசீடர். சமயாசாரியர்களும், சமயசீடருமென்றுதல் யாங்ஙனம்? இவற்றை யினிதுநோக்குவார்க்கு உள்ளந் தெளியுமென்க. இந்தநூலில் சுக-சுஉ-சுங-சுச-சுரு-வதுபக்கங்களிலு மிவ்விஷயத்தை விரிவாயெழுதியிருக்கின்றோம். ஆண்டுங்கண்டுதெளிக.

இதுகாறும் விளக்கிக்காட்டிய வுண்மையால், எம்பெருமக்களாகிய ஞானஸம்பந்தாதிகளது வைபவம் இனிது வியக்தமாயிற்று. அவருள், ஸ்ரீஜ்ஞானஸம்பந்தர் முருகக்கடவுளது திருவவதாரமென்றதை மேலே யாம்பதிப்பித்த ஸ்ரீமதுரைமடத்தின் பிருதாவளியிலும் நன்கு பிரகாசம்பண்ணியிருக்கின்றது. "தாவில் சராசரங்களெல்லாஞ் சிவம்பெருக்கும் பிள்ளையார்" என்று இளையபிள்ளையாரைப் பிரஸ்தாபித்து, "திருவவதாரஞ்செய்தார்" என்று சேக்கிழார்பெருமானுஞ் சூசித்திருக்கின்றனர். அவர் பிள்ளையார்என்றதேயன்றி இளையபிள்ளையார் என்று விளக்கியதெங்கேயெனின், வேறு பிரமாணங்களாற்றெளிந்துரைத்தாமென்க. சேக்கிழார் பலவிடங்களில் சிவகுமாரர் என்று கூறினமையால் அப்பிள்ளையார் மூத்த பிள்ளையாராகவாவது, இளைய பிள்ளையாராகவாவது இருக்கட்டும். எந்தப்பிள்ளையார் என்னும் வினவெழுங்கால் "மதலையாய் வந்தனன் கந்தன்" என்றது முதலிய பிரமாணங்களெழுந்து அவ்வினவை விடுக்கும். தொண்டர்சீர்பரவுவார் வியக்தமாகக்கூறுத காரணத்தை மேல் (25) வது பக்கத்தில் விதந்திருக்கின்றோம். இவ்வாறு தெளிந்தவர்கள் சமயத்தலைவர்களது பரத்துவநிலையின் மயங்கார்! மயங்கார்!! இன்னோர் சமயகுர

வர்கள் எனவும், சைவசமயாசாரியர்கள் எனவும் வழங்கப்படும் வாய்மையையன்றோ இவர்களுக்குரிய ஆளுடையபிள்ளையார், ஆளுடையவரசுகள், ஆளுடையநம்பிகள், ஆளுடையவடிகள் என்னுந் திருநாமங்கள் இனிது விசதப்படுத்திவிட்டன? இவற்றினருமையையும், உண்மையையுந் தெளிந்திடாதார் ஆளுடையார் என்பதற்குச் சிவனாலாட்கொள்ளப்பெற்றவர் என்று பொருள்கூறி மயங்குகின்றனர். அறுபத்துமூவருஞ் சிவனாலாட்கொள்ளப்பெற்றவரேயாக இந்நால்வருக்குமாத்திரம் அவ்விசேடம்வந்து பொருந்துமாறென்னை? விஷ்ணுமுதலிய சராசரங்களையும் ஆளுந்தன்மைநோக்கியே அவ்வெம்பெருமக்களை ஆளுடையார் என்று உண்மைநூல்கள் துதித்தனவென்க. "யாவருக்குந் தந்தைதா யெனுமவரிப்படியளித்தா, ராவதினாலாளுடையபிள்ளையாராய்" எனச் சேக்கிழார் கூறியதில், பிள்ளையாருக்குச் சிவனாருள்புரிந்தமையே அவரை ஆளுடையபிள்ளையார் என்றதற்கு ஏதுவாக விளக்கியிருக்கின்றதெனச் சிலர் கூறுகின்றனர். சிவபெருமானால் பிள்ளையார் ஆட்கொள்ளப்பட்டாரென்பது எமக்குமொப்பே. இது பிள்ளையார் உலகத்தை யாண்டாரென்பதை எங்ஙனனோ மறுக்கும்? பிள்ளையார் உலகத்தையாளுதற்கு அவர் சிவனா லாட்கொள்ளப்பெற்றமையே காரணம்என்றது எமது பட்சம். சிவனார் பிள்ளையாரை ஆட்கொண்டமுறைமையால், பிள்ளையாருக்கு உலகத்தையாளுந்தன்மை யுண்டாகாது எனமறுப்பது யாங்ஙனம்? ஆளுடையார் என்பது ஆளுகின்றவர் என்னுஞ் செம்பொருளையே தரலால், ஆட்கொள்ளப்பெற்றவர் என்னுங் கரும்பொருளிற் கலங்குவது கபவர்மாட்டே சிறக்கும். ஆட்கொள்ளப்பெற்றவரையெல்லாம் ஆளுடையார் என்று சேக்கிழார் கூறாமையானும் பூர்வபட்சிகளதுமதம் நிலைதளர்ந்திடும். இவ்விஷயம் "ஞானபேதவிளக்கநியாயரக்ஷாமணி"யிலும், இந்நூலில் (176) வது பக்கத்திலும் இனிது பரிஷ்கரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இனி ஆளுடையார் என்பதற்கு விஷ்ணுமுதலினோரை ஆளுகின்றவர் எனப் பொருள்கொள்ளின், ஆளுடையபிள்ளையார் விஷ்ணுவுக்குச் சிவசாரூப்பியந்தந்தமையால் அவர்பான்மாத்திரமே அது கூடும். ஏனையர்பாற் சிறந்திடுவதெங்ஙனமெனின், அதனை விடுக்குதும்.

> " இந்திரன்மால்பிரமன் னெழி லார்மிகுதேவரெல்லாம்
> வந்தெதிர்கொள்ளவென்னை மத்த யானையருள்புரிந்து"

என்று ஆளுடையநம்பிக ளருளிய திருகொடித்தான்மலைத் திருப்பதிகத்தில் விஷ்ணுமுதலினோர் நம்பிகளைஎதிர்கொண்டு வழிபட்டவாய்மை வியக்தமாயிற்று.

வாதவூரடிகள்புராணத்தில்,

"* செந்தமிழ்க்கன்புமிக்கார் சென்றுதம்மன்றிலெய்தி
யந்தரத்தவரைமாலை யயனைநன்முகத்துநாடி
நந்தமக்கடிமைபூண்டு நயந்தவனொருவன்சொன்ன
விந்தநற்பாடல்கேண்மி னென்றவர்க்கருளிச்செய்தார்."

என்னுமுண்மை பிறங்குவதால் ஆளுடையவடிகள்பெருமையுஞ் சிறந்துவிட்டது. ஆளுடையவரசுகள் விடயமோவெனின், திட்டை என்னும் விஷ்ணுக்ஷேத்திரத்தை நதிகொண்டுபோய்ச் சமுத்திரத்திற் சேர்க்காதவகை நிலைபெறுவித்தமையானும், அவ்விஷ்ணுவாலாகாத வநேககாரியங்களைச் செயது முடித்தமையானும் ஸாமஞ்சஸம் பெறும். இவ்வருளாளர்களது பெருமை "யாமிருந்துசொன்னபொழுதே தொலையுமோ?" என்னுந் திருவாக்கால்கொண்டாடத்தக்கதென்க. இவ்வமலதேசிகர்களது வைபவங்களை யாவருமெளிதினுணர்ந் தின்புறுமாறு அவர்களது புராணஸாரங்களை ஈண்டு வெளிப்படுத்துவாம்.

ஆளுடையபிள்ளையார்புராணசாரம்.

" காழிநகர்ச்சிவபாதவிதயர் தந்தகவுணியர்கோனமுதுமையாள்கருதியூட்டு
மேழிசையினமுதுண்டுதாளம்வாங்கியிலங்கியநித்திலச்சிவிகையிசையவேறி
வாழுமுயலகனகற்றிப்பந்தரேய்ந்துவளர்கிழிபெற்றரவின்விடமருகற்றீர்த்து[ரோ
வீழிநகர்க்காசெய்திமறைக்கதவம்பிணித்து மீனவன்மேனியின்வெப்புவிடுவித்தா
(க)
ஆரெரியிட்டெடுத்தவேடமுன்னேற்றி யாற்றிலிடுமேடெதிர்போயணையவே
காருசவுமிடிபுத்தன்றலையிலேற்றிக்காயாதபனையின்முதுகனிகளேற்றி [ற்றிக்
யோரமணரொழியாமேகழுவிலேற்றியோதுதிருப்பதிகத்தாலோடமேற்றி
ஈரமிலாவங்கமுயிரெய்தவேற்றியிலங்குபெருமணத்தரனையெய்தினரோ." (உ)

ஆளுடையவரசுகள்புராணசாரம்.

போற்றுதிருவாமூரில்வேளாண்டொன்மைப்பொருவில்கொறுக்கையரதிபர்புகழ
மாற்றருமன்பினிற்றிலதவதியாமாதுவந்துதித்தபின்புமருணீக்கியாருந் [ணர்பான்
தோற்றியமண்சமயமுறுதுயரநீங்கத்துணைவரருடரவந்தசூலைநோயாற் [தார்.
பாற்றருநீளிடரெய்திப்பாடலிபுத்திரத்திற்பாழியொழித்தரனதிகைப்பதியில்வந்
(க)

---

* சிவபெருமான்.

வந்துதமக்கையரருளானீறுசாத்தி வண்டமிழாளேய்நீங்கிவாக்கின்மன்னய்
வெந்துபொடிவிடம்வேழம்வேலைநீந்திவியன்சூலங்கொடியிடபம்விளங்கச்சாத்தி
யந்தமிலப்பூதிமகனரவுமாற்றியருட்காசுபெற்றுமறையடைப்புநீக்கிப்
புந்திமகிழ்ந்தையாற்றிற்கயிலைகண்டுபூம்புகலூரரன்பாதம்பொருந்தினரே." (உ)

ஆளுடையநம்பிகள்புராணசாரம்.

தண்கயிலையதுநீங்கிநாவலூர்வாழ்சைவனர்சடையனர்தனயனராய் [து
மண்புகழவருட்டுறையானேலைகாட்டி மணம்விலக்கவன்றெண்டாயதிகைசேர்ந்
நண்பினுடனருள்புரியவாரூர்மேவிநலங்கிளரும்பரவைதோணயந்துவைகித்
திண்குலவும்விறன்மிண்டர்திறல்கண்டேத்துந்திருத்தொண்டத்தொகையருளாற்
(க) [செப்பினரே.

[ஞச்செய்து
செப்பலருங்குண்டையூர்நெல்லழைத்துத் திருப்புகலூர்ச்செங்கல்செழும்பொன்
தப்பின்முதுகுன்றர்தரும்பொருளாற்றிட்டுத்தடத்தெடுத்துச்சங்கிலிதோள்சார்ந்து
ஞெப்பிறனித்தூதுவந்தாறூடுகீறியுறுமுதலைசிறுமதலையுமிழநல்கி [நாத
மெய்ப்பெரியகளிறேறியருளாற்சேரவேந்தருடன்வடகயிலைமேவினரே." (உ)

இவை கொற்றங்குடியார் கூறியவை.

ஆளுடையவடிகள்புராணசாரம்.

"செய்யதிருவாதவூர்வந்தருளியமைச்சரெனச்சிறந்துநீடு
வையமிசைவழுதிநிதிகொண்டரனைக்குருந்தடியில்வணங்கிஞால
முய்யவருட்பணியாற்றிநரிபரியாச்செய்துநதியுடைப்பிலெங்க
ளையன்முடிமிசையுவந்துமண்சுமக்கவன்பினுருவாயினரே.
(க)
எங்குமாகியவழகன்மேனிபிரம்படிதாங்கவேங்கிப்புத்தர்
மங்கவாரருள்செய்துமூகைபேசிடவழங்கிமணிமன்றுடு
மெங்கணுயகன்கரத்தாலேடுமெழுத்தாணியுங்கொண்டெழுதப்பாடி
யங்கண்மேவியசோதிதன்னிலிரண்டறக்கூடியமர்ந்திட்டாரே." (உ)

இஃது அபியுக்தரொருவர் கூறியது.

இந்தப்புராணசாரங்கள் நித்தியாநுஸந்தானத்திற் குபயோகமாயினவென்க. பிள்ளையாரது சரித்திரத்திற்குமாத்திர மீண்டுச்சூசக மொருவாறு எழுதினேம். ஏனையாசாரியர்களது சரித்திரங்களில் அவர்களது அவதாரஸந்தர்ப்பங்களைமாத்திரம் இனிது பிரகாசிப்பித்து அவர்கள் பிள்ளையாரில் வேறுகாதவரென்னு மருணலம்போதர அவர்களது பரத்துவத்தை ஸ்தாபித்தோம். அவர்களது சரித்திரமுழுது

மெடுத்தநுவாதம்புரிந்து சூசநமெழுதப்புகின் விரியுமாகையால், இம்மட்டிலுபரதியடைந்தாம். மத்யஸ்தபுத்தியுடைய ஸாதுக்களி துகொண்டே யெல்லாவுண்மைகளையு மினிதாய்ந்து தெளிந்தின் புறுமற்போகார். இவ்வரியநலங்களை நேரேதரிசித்தும், மாச்சரிய முதிர்ந்து நிந்தையிலிறங்கி நொந்தயருங்கீழ்களுக்கு யாம் திருப்தி யுண்டுபண்ணுவது கூடுமோ? ஆகையால், எம்பெருமக்களாகிய ஆசா ரியர்களது கால்களில்வீழ்ந்து எமதுகுறைகளை அவர்கள் ஸந்நிதி யில் எடுத்துவிண்ணப்பஞ்செய்து திருவருணோக்கத்திற் கிடந்து வாழ்வோமாக.

ஆளுடையபிள்ளையார்வாழ்த்து.

முதற்பதிகம்.

அருட்பெருங் குருவா மற்புத மணிநின் னடிமலர்க் கன்பிலாச் சிதட
ரரிப்பரித் தெய்த்தாங் கிடருழந் திறமாந் தறிவிலா திருட்குழி வீழ்ந்தே
பொருட்பயன் காணுர் புன்மையே பேணிப் புலம்புவா ருரைப்பினுங் கேளார்
பொய்கொளு † மபர சுப்பிர மணியர் புதுமையே பேசிநா ணிழப்பர்
தெருட்பதி வில்லார் தீமையே பதிந்த திருவினர் பாசவீக் கத்தார்
சீயென யாரும் வெறுக்கவே திரியுஞ் சென்மமே யென்றுமேற் றுடையார்
மருட்பதி வஞ்சம் விஞ்சுநெஞ் சத்தார் வாய்மைசேர் மானமொன் றில்லார்
மாநிலந் தனக்குப் பாரமே கண்டாய் வள்ளலே காழிமா தவமே. (க)

† அபரசுப்பிரமணியர் என்னும் பிரயோகம் ஆகமத்திற் கிடையாது. ஆயினும், மூலமூர்த்தியும் அவதாரமூர்த்தியுமா யுள்ளவர்களை முறையே பரம் அபரம் என்பது கூடும். இதனுல், சுப்பிரமணியக் கடவுள் பரமும், அவரது அவதாரமாயுள்ள ஸம்பந்தக்கடவுள் அபர முமாகலாம். இவ்வுண்மையால் ஸ்ரீசுப்பிரமணியரோ சம்பந்தராக அவ தரித்தாரெனல் சால்புடைத்தன்றி வேறுவிதத்தாற் சாதிப்பதுகூடாது. இந்த விசாரத்தால் பரசுப்பிரமணியர் முருகக்கடவுளும் அபரசுப்பிரம ணியர் ஸம்பந்தக்கடவுளுமாகலாம். இப்படி விவகரிப்பதால் சுப்பிர மணியக்கடவுளுக்காவது, ஸம்பந்தக்கடவுளுக்காவது தாழ்வுண்டாக மாட்டாது. சிவபெருமானுக்கும், சுப்பிரமணியக்கடவுளுக்கும் எவ் வளவுபேதமுண்டோ அவ்வளவுபேதமே முருகக்கடவுளுக்கும், ஸ்ரீஜ ஞானஸம்பந்தவள்ளலுக்கு முண்டெனவறிக. சிவபெருமானைப் பர சிவமெனவும், சுப்பிரமணியப்பெருமானை அபரசிவமெனவுங்கூறலாம். இங்ஙனங்கூறுதலு மவ்விருமூர்த்தங்களினது ஸ்வரூபவேறுபாடுகளை

நோக்கியேயன்றி வஸ்துபேதத்தை நோக்கியன்று. கண்டஸரமுங் கடகமும் உருவத்தால் வேறுபட்டு வேறு வேறு ஸ்தானங்களிலுப யோகமாயிடினும், பொன்னென்றேயாகி யொன்றிலொன்றுயர்வுதாழ் வுகளையடையாமைபோல நடராஜமூர்த்தம் ஸோமாஸ்கந்தமூர்த்த முதலியன விளங்கும். நடராஜமூர்த்தத்தில் சிவமுஞ் சக்தியும் வியக்தம். ஸோமாஸ்கந்தமூர்த்தத்தில் சிவசக்திகளும் ஸ்கந்தரும் வியக்தம். சிவமுஞ் சக்தியுமொன்றானபடிச் சிவசக்திஸ்கந்தர்களு மொன்றேயாதல் திண்ணம். இந்த நுட்பங்களையாய்ந்தபேர் சுப்பிரம ணியக்கடவுளைச் சிவத்திற்றாழ்ந்த பொருளாகக்கூறார். சிவமும் சுப் பிரமணியரும் ஒன்றேயெனக்கூறுவர். இப்படியேயன்றோ சுப்பிரம ணியரையும், ஸம்பந்தரையுமொன்றென விசாரித்துத் தெளிந்திடுவர் மேலோர் ? இந்த வியவஸ்தையால் பரசுப்பிரமணியர் - அபரசுப்பிரம ணியரொன்று உயர்வுதாழ்வுகளாகிய விபரீதார்த்தங்களைக் கற்பித்துப் புலம்புத லஸப்யமெனவறிக. இவ்வுண்மையறியாமல் பரசுப்பிரம ணியருயர்ந்தவர், அபரசுப்பிரமணியர் தாழ்ந்தவர் என்னும் பேத ஞானப்பிரலபிதர்களாயும், பரசுப்பிரமணியர் ஒருவர், அபரசுப்பிரம ணியர் பலர் என்னும் அஞ்ஞானபோதகாசிரியர்களாயும், பரசுப்பிரம ணியர் கடவுள், அபரசுப்பிரமணியர்கள் சீவர்கள் என்னும் விபரீதஞா னுவலம்பகர்களாயும், பரசுப்பிரமணியர் ஞானஸ்வரூபர், அபரசுப்பி ரமணியர்கள் அஞ்ஞானஸ்வரூபர்கள் என்னும் அவிவேகபோத பிர வர்த்தகர்களாயும், பரசுப்பிரமணியர் தெய்வமாயுள்ளவர், அபரசுப் பிரமணியர்கள் அவரது சாரூப்யத்தையடைந்திருப்பவர்கள் என்னும் அபஸித்தாந்த பிரஸங்கிகளாயும், பரசுப்பிரமணியராகிய முருகக்கட வுள் ஸம்பந்தராகப் பிறந்திலர், அபரசுப்பிரமணியர்களாகிய சிவகோ டிகளிலொருவரோ ஸம்பந்தராகப் பிறந்தார் என்னுஞ் சண்டாளஞாநஸ ம்பந்நர்களாயுஞ் சைவப்பதடிகள் சிலர் திரிகின்றார்கள். அன்னோர் இவ்வாபாஸங்களை வாய்ப்பிதற்றாகக் குளறுவதன்றிப் பிரமாணம், நியா யமிவைகளாற் சாதிப்பதின்று. அங்ஙனஞ் சாதியாதவரையில் அவர் களுடையவாதம் கனம்பெறமாட்டாது. ஆகையால், அவரது கலிக ல்மஷாந்தகாரபோதம் எமது காற்கடையினின்றொதுங்கியதென்க.

ஏழைநா வலர்கள் பேசுவர் ஞான மிரண்டென நான்கவை யென்றே
யிசைத்தனர் சேக்கி ழாரதற் கியம்ப வெண்ணில வாம்பிர மாணம்
ஈழநா வலர்க ளறிவரோ வறியா ரெழில்கொளுஞ் சித்தியார் தீப
மென்னுமெய்ந் நூலு முரைக்குமே ஞான மீரிரண் டேயென விதற்கப்

பீழைநா வலர்கள் பேசுவ தென்கொல் பிதற்றுவார் பொருள்கெட வதனல்
பிச்சரா மவர்தம் பேச்சுளங் கொண்டு பேதுறு வேமலே மெந்தாய்
கோழைநா வலர்கள் காணரு ஞானக் குன்றமே மன்றில்வாழ் வுடையான்
குருவென வந்த ஞாநஸம் பந்தக் கோமள மேயருட் குணமே. (உ)

சிவஞான சித்தியாரில் "கேட்டலுடன் சிந்தித்த றெளிதனிட்டை கிளத்தலென வீரிரண்டாங் கிளக்கின்ஞானம்" எனவும், சிவஞானதீபத்தில் "தெரிவரியஞானமுநாலாகுங் கேட்டல்,சிந்தித்தறெளிதலுயர்நிட்டையென்றே" எனவும் போந்தவாறறிக. சேக்கிழார் திருவாக்கில் ஞானப்பிரஸங்கம் நான்குமுறை வந்தமையும், அதற்கு ஆன்றோர் திருவாக்குகள் பிரமாணங்களாகப்போந்தமையுமாகிய வுண்மையைச் சிதைத்து இருஞானமாக்குவது ஏழைஞானமேயாம். தொகையை வகையாக்குதலும், வகையை விரியாக்குதலுஞ் சால்புடைத்தன்றி விரியை வகையும், வகையைத் தொகையுமாக்குதலஸங்கதமென்க. பூர்வபட்சிகள் சித்தாந்தப்படிச் சேக்கிழார்ஞானம் விரிஞானமாகவே நான்குமுறைதொனித்தலா லதற்குப்பிரமாணங்களாக நின்ற சித்தியார்முதலியவைகளைத் தழுவி நான்கு ஞானமாகவே கூறுவதன்றி நான்காயுள்ளவிரியை இரண்டாகிய வகையாகவாவது, ஒன்றாகிய தொகையாகவாவது கூறுவது பண்டிதர் கூற்றன்று. இவ்வுண்மைக்குமாறாக இரண்டேஞானம் சேக்கிழார் கூறினாரென்பது அபண்டிதர் கூற்றாயினமையறிக.

சேக்கிழார் கருத்தைச் செப்பினர் தணிகைச் சீர்புரா ணத்திலென் றிசைத்துச்
சிரிக்கவே யெடுத்தா ருடம்பினை யந்தோ செப்பியே யிரண்டையு மொன்றா
யாக்குமா றெங்ங னிரண்டுமோர் விடய மறைவதற் கெழுந்தில வதனா
லாகுமோ வொன்றற் கொன்றிட மாக வன்றியுஞ் சேக்கிழார் கருத்தை
நோக்கியே யுரைத்து மென்றிறை யேனு நுவன்றன ரோவெனி லில்லை
நூலறி வுடைய † தம்பிரா னிந்த நுட்பமோர்ந் தவர்தமக் கென்னே
வீக்கிய பாச வினைவயப் பட்டு மெய்யறி விழந்தநா வலர்தாம்
விடைபகர் வாரெம் வினையெலா மாற்றும் வெங்குரு மேயவிண் ணவனே. ()

† ஸ்ரீகச்சியப்பதம்பிரான்சுவாமிகள்.

அகத்தியன் றனக்கோத் தன்பொடு முருக னறைந்தவா கூறுமந் தணிகை
யம்பதிக் கான மெய்ப்புரா ணத்தி லதன்பினுண் டாகுமோர் சரிதை
யகத்துள தொன்றைப் பொருத்துத லெங்ங னாகுமோ விதுமதி யிழந்தோர்க்
காவதொன் றல்லால் வேறிலை யதனா லம்மைஞா னத்திரு முலைப்பால்
மிகுத்துற வயின்ற ஞானமா மணியே வியக்குநின் சரிதையிற் போந்து
விளங்குமோர் விடயந் தன்னையே யெடுத்து விளக்கினர் முற்புரா ணத்திற்
செகத்தினிற் பெரியோ ரென்றிட றகுமோ தெய்வகுஞ் சரியொடு குறப்பெண்
சேர்ந்துவாழ் தணிகைச் செம்மலே யெங்கள் செல்வமே சின்மய வொளியே.()

மூலமு மதற்கா மொழிபெயர்ப் பொன்று முரணுத லின்றியே விளங்கல்
முக்கிய மாகு முதல்கெட வாங்கு முரணுதன் முக்கிய மன்றுஞ்
சாலவீங் கிதனைத் தெளிந்தபேர் ஞான சம்பந்தர் காதையைக் கொடுபோய்ச்
சாற்றிடு கும்ப முனிக்கிசைத் திடுதெ றக்கதென் றேற்றிலர் தணிகை
மூலநூ லதனிற் பிள்ளையார் ஞான மொழிந்துள தோவிலை யதனுன்
மொழிபெயர்ப் பதனிற் கூறுத லெவனோ மூடர்கூற் றீதென மொழிந்தாய்
ஞாலமீ தினில்வந் தெமக்கருள் பூத்த நாயக மேதிருத் தணிகை
நற்பதி மேவும் வள்ளலே காழி ஞானனே மோனதே சிகனே. (௫)

திருப்புகழ் தன்னிற் கந்தவேள் காழிச் செம்மலு மொன்றெனத் துதிக்குந்
திறமுண ராது முடைகொள்வாய் திறந்து செப்பியே பற்பல நிந்தை
தருக்கியே திரியு மூடருக் கொன்று சாற்றுது மெந்தையாஞ் சிவனைத்
தற்பர மாக நிறுவும்வே தத்தைத் தலைதடு மாறவே புரட்டி
யருத்தபே தத்தா லிழிவுறா யாடி யௌபசா ரிகமுத லாக
வறைந்திடு † நீயர் தம்மிலென் புதுமை யானதோ சிவசிவ சிவவென்
கருத்தெலா நடுங்கும் பாவிக ளவரைக் காணவு மஞ்சுமென் கண்கள்
கவுணியர் காளை யெனவுவந் தன்பர் கண்டுவாழ்த் திடுமணி விளக்கே. (௬)

† பாஞ்சராத்திரிகள்.

சேக்கிழார் வாக்கின் முன்சிற வாது திருப்புக ழாதிநூ லென்று
செப்புவ ரிரண்டு முரண்பெறி னன்றிச் சிறந்திடா தவ்வுறா யந்தோ
சேக்கிழார் மிக்கார் திருப்புகழ் செய்தார் சிறியவ ரென்னலுந் தீதாம்
சிவசிவ சிவயா மென்செய்வோ மந்தோ சிவனருள் படைத்தினி தோங்கும்
வாக்குடை யருண கிரிமொழி யிழிந்து மாறுமே லருண்மொழித் தேவர்
வாக்குமே னிழிந்து மாறிடா திரண்டு வாக்குமொன் றேயென மொழிந்தாய்
நீக்கமி லிரண்டு நூல்களுந் தம்மி னிலைகெடா வுண்மையைக் காட்டி
நிறுவிய காழிப் பதிவரு ஞான நீதியே சோதிவா னவனே (௭)

செத்துழல் பிணங்க டம்மையே பரமாச் செப்பிவாழ்ந் தின்புறுந் தீயர்
செத்திலா நின்னை வாழ்த்தியின் புறுதல் சேர்ந்தில ரென்செய்வார் பாவம்
பெத்தமே தங்கள் வாழ்வெனக் கொண்டார் பேயர்தாம் பிணங்கலா லென்னே
பெற்றன ரந்தோ நிரயமே யன்றிப் பேறிதன் மேலினி யுண்டோ
சத்தென வேதஞ் சாற்றியே துதிக்குந் தாணுவே * மான்முத லாகுஞ்
சரவச ரங்கள் சிவம்பெற வளிக்குஞ் சைவனே தெய்வமா மணியே
பித்தமோ வெறியோ தலைதடு மாறிப் பேசுகின் றாரவர் தம்பாற்
பேசவென் றாலுங் கூசுமென் னுளமென் பேறென வந்தவாழ் முதலே. (௮)

* "தாவில் சராசரங்களெலாஞ், சிவம்பெருக்கும் பிள்ளையார்" என்று ஸ்ரீசேக்கிழார் கூறினமையானும், சேதனருள் விசிட்டபுருடராகிய விஷ்ணுவுக்குப் பிள்ளையார் சிவம்பெருகச்செய்தமையானும் பூர்வ

பட்சிகளதுவாதம் அவலமென்க. இதனையறியாது "தாவில் சராசரங் களெல்லாஞ், சிவம்பெருக்கும்பிள்ளையார்" என்னு முயர்நலத்தை ஏனோ நமதுதோழர்கள் கீழ்ப்படுத்தி இழவெடுத்துத்திரிகின்றார்கள்?

செய்வள மிகுசீர் மயிலையம் பதியிற் சிறந்திடு மங்கையா வெலும்பைச்
  செய்தனை வணிக னுயிரொடு மணமுஞ் செறிந்திட வருளினை வேறு
செய்வகை தவிர்ந்து பிணமெனக் கிடந்த சேயிழை முயலகன் றவிர்த்தாய்
  தெய்வநல் லருளாற் பாண்டியன் சுரத்தைத் தீர்த்தனை கூனொடு சுத்த
சைவமோங் கிடவெங் கனலிடையோடு சலத்திடை யேடுகெ ணின்று
  சத்தென விளங்க வைத்தனை புத்தர் சமணர்கள் வலிதப வுலக
முய்வதே நாடி யுவந்தருள் புரிந்தா யொப்பிலா வனமுலை யம்மை
  யொண்கரத் தேந்தி முலைகொடுத் திருகண் ணொற்றியே பருகுமா ரமுதே. ()

சைவநூல் வரம்பு கடந்துளா யாடுஞ் சண்டிகள் கூட்டுற வகன்று
  சச்சிதா நந்தப் பிழம்பெனத் துலங்குஞ் சதுரனிற் பணியும்வாழ் வொன்றே
செய்வகை யறியாச் சிறியனேற் கருளாய் செல்வமே கவுணியர் தனமே
  சிவனருள் குமர சற்குரு வேயென் சிந்தையி லூறுசெந் தேனே
உய்வகை யுலகி லுண்டுகொ லுன்னை யுளத்தவி சிருத்திலாப் பதகர்க்
  கொப்பிலா ஞான சம்பந்த நிதியே வோவிய மேயெமை யாளுந்
தெய்வமே யம்மைத் திருமுலை யமுதத் தேறலுண் டொளிர்குண மலையே
  தேசிக ராய மோனநன் னிலையே சிற்பர வ்யோமமாஞ் சிவமே. (கo)

இலக்கண மறியா ரிலக்கியத் தேர்ச்சி யெய்திலா ரெட்டுணை யேனு
  மெண்ணுவர் தாமே முற்றுணர்ந் தவரா யேழைநா வலர்கடா மென்னே
அலக்கணுற் றிடர்பட் டழிவதல் லான்மற் றுவதுண் டோவினி யந்தோ
  அரகர சிவவென் செய்குவோம் பாவத் தழுந்தியே யெழும்புத வின்றிக்
கலக்கமுற் றழியுங் கன்மமே வந்து கலத்தலாற் சிவமணி யேநின்
  கான்மலர் வழுத்தும் பேறிழந் தனரக் கயவர்வாய் மதமடக் குதலே
விலக்கறும் விரத மாகவே கொண்டு விளங்குகின் றேனெமை யுடையாய்
  வேதமும் விந்து நாதமுங் கடந்து மெய்யொளி பரப்பும்வே தியனே. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

இரண்டாவதுபதிகம்.

சிவனடியே யெனும்பனுவற் பொருள்சிதைய விருஞானஞ் செப்பி யெங்க
டவமுதல்வர் சம்பந்தர் தமைச்சாமு சித்தரெனச் சாற்றி நீடு
பவம்பெருக்கி ஞாயமொரு சிறிதுமுண ரார்நிந்தை படிப்பார் தீமை
யுவந்தெரிவாய் நிரயமுமி ழாதவனா யெஞ்ஞான்று முண்மை தானே. (க)

காழிநகர் வந்தருளுங் கண்மணியைப் பசுவாகக் கழறு வாரைப்
பாழியுடைச் சமண்குண்டப் பதிதரெனக் கூறுதலே பான்மை யாமால்
ஆழிபுடை சூழுலகி லவர்தாங்கும் பொய்வேட மந்தோ வந்தோ
ஊழிதொறு மொழியாத கொடுந்துயராய் விளையுமெனி னுறுதி யுண்டோ. (உ)

எம்பெருமான் சம்பந்த னிலகுசரா சரப்பகுதிக் கெல்லாந் தானே
செம்பொருளா தலுமுணரார் சிவன்மக னாதலுமுணரார் சிவஞா னான
மும்பர்வழுத் தொருநான்கா தலுமுணரா ருரைத்திடவுங் கேளார் நாளுந்
தம்பெருமை யேபேசித் தருக்குறுவா ரவர்பாவஞ் சாற்ற லாமே. (௩)

அவஞானந் தெறக்காழி வருமமல வாழ்வினையெம் மரசை யன்று
சிவஞானங் குழைத்தம்மை தரஞானப் பாலுண்ட தெய்வ வாழ்வைத்
தவஞானப் படிவத்தெந் தனிமுதலைத் துறைசைவளர் தம்பி ரானுஞ்
சிவஞான முனியோடு சேர்த்துரைப்பா ரவர்பாவஞ் செப்பொ ணாதே. (௪)

பவம்பெருக்கும் படிற்றமணப் பாவிகள்போ லிஞ்ஞான்றும் படிற்று ளங்கொண்
டவம்பெருக்குந் தொழில்காட்டி யன்புடனே பொறைகாட்டா தழுது சில்லோர்
சிவம்பெருக்கும் பிள்ளையினை யோனிவாய்ப் பட்டயர்ந்து செனித்தா ரென்று
சவம்பெருக்கு முகத்தினராய் நிந்தைபகர்ந் தழிவரவர் தன்மை யென்னே. (௫)

பாலனுந் தொண்டியற்றிப் பண்டுமின்று முன்னையெனப் பணித்த வாக்கின்
சீலமுண ராதந்தோ மாறுகொளக் கூறியொரு சிறிதும் வாய்மை
யேலவுண ராதிறுமாந் திழிவேயின் பெனமாந்தி யிருக்கு மூடர்
பாலனுகா திருந்திடலே பண்ணியநற் புண்ணியத்தின் பயனு மன்றே. (௬)

வடியேறு மயிற்கரத்து மாமணியைக் கவுணியர்தம் வாழ்வை யெம்முட்
குடியேறு பெருந்தவத்தைக் கோமளத்தைச் சிரபுரத்துக் கொழுந்தை யன்று
மிடியேறு கொடுஞ்சாரிப் புத்தனிகல் கூறவவன் வெந்து வீழ
இடியேறு வீழ்ந்தபடி யென்றுவிழு மோவிடிதா னேதி லார்க்கே. (௭)

மழுவேறு கரத்தமல னிடத்துமைப்பான் மணங்கமழும் வாயி னின்றுந்
தொழவீறு மமுதமொழிக் கௌனத்துணையும் வாதினிடந் தோற்ற பேயர்
கழுவேறி னாரிந்தக் காதையுல கறியுமருட் காழி நாதன்
குழுவேறும் வகைகாணார் கழுவேற லன்றியெது கூடு வாரே. (௮)

மண்முகத்தி லெழிற்சிற்றம் பலநாடி யருணகிரி வள்ள லாதி
பண்முகத்த மொழிப்புலவர் சம்பந்தப் பெருமானைப் பாடி யெங்கள்
சண்முகத்துப் பெருந்தகையே யென்றுதுதி கூறியருள் சார்ந்தா ரின்று
கண்முகத்தில் லாக்குருடர் போன்றுசிலர் வாதாடிக் கலங்கி னாரே. (௯)

வதுவையெனப் பேரிட்டு வரித்துயிர்க ளடைமுத்தி வளநா டெய்தக்
கதுமெனச்சிற் சோதியினிற் கலந்தொன்ற யிடச்செய்த கருணை வாழ்வைப்
பதியெனக்கொண் டின்புறுதல் பாங்காமப் பாங்கொருவிப் பாவ நீடு
மதியுடையா ரிவருமொரு சிவனடியா ரென்பரிது மருளா மன்றே. (௧௦)

திருச்சிற்றம்பலம்.

மூன்றாவது பதிகம்.

சீர்பூத்த மறைவாழச் செய்யசிவா கமம்வாழச் சிறந்து நாளும்
பேர்பூத்த வேதாந்த சித்தாந்த நெறிவாழப் பெரியோர் வாழக்
கார்பூத்த பொழிலுடுத்த காழிநகர் வாழவருங் கருணை வாழ்வே
யேர்பூத்த நின்னடிப்போ தென்னுளம்பூத் திடவிரங்கா யெம்பி ரானே. (க)

எம்பிரா னின்னடிக்கே பேரன்பு வாய்த்திடுமென் றெண்ணி யெண்ணி
வெம்புமெனைக் கண்பார்த்துக் கருணைபுரிந் திலையென்னே வேத நான்கு
மும்பர்முனி வோரெவரும் வாழ்த்தியடி பணிந்தேத்து மொளியே யென்னை
நம்பியபின் கைவிடுதன் ஞாயமோ காழிவளர் ஞான மூர்த்தி. (உ)

மூர்த்திகளி னாலாவ தாகவுனை வேதங்கண் முழங்க லாலே
கீர்த்திபெறு முனையன்றி வாழ்த்தலெவ னாயேனென் கிறிகள் யாவும்
பேர்த்தெறியுஞ் சம்பந்தப் பெருமானே மெய்ஞ்ஞானப் பெரியர் சூழ்ந்து
நாத்துதிகள் கூறிமகிழ்ந் தேத்திவழி படுமெங்கள் ஞான வாழ்வே. (௩)

ஞானநிலை யாவர்க்கு மரிதரிதென் றருமறைக ணவிலு முண்மை
தானறியார் மெய்ஞ்ஞானந் தாமெய்தி னார்போன்றே சாற்றி நாளு
மூனமே புரிந்தழிவா ருன்னருமை யெங்கேகண் டுவப்பா ருள்ளே
தேனெனச்சேர்ந் தினிக்குமருட் காழியவென் னுடலவுந் தேவ தேவே. (௪)

உலகமெலாந் தொழமன்று ளொப்பினடங் குயிற்றுமுமை கேள்வ னுண்மை
யிலகவெமக் கருண்மாரி பொழிமுகிலே யின்பநிலை யேழை யேனுக்
கலகில்பெருங் கருணையினை யளித்தாய்நின் னருட்பெருமை யாரோ கண்டு
சொலற்குரியார் வணிகனுயிர் மருகலிலன் றழைத்தருளுஞ் சுருதி வாழ்வே. ()

வாழ்வுதரு முனைவாழ்த்தி வழிபடாக் கொடியவினை வழங்க லாலே
யாழ்பிறவிக் கடலழுந்தி யழுகின்றே னிம்மாய மகற்றா யென்னே
யூழ்வலியே லென்செய்வே னுடையாயுன் பொன்னருளை யுதவு கண்டாய்
தாழ்வகலப் பாண்டியனைச் சுரத்தினின்மீட் டாண்டருளுஞ் சாந்தத் தேவே. (௬)

தேவேசெங் கனகவரைச் சிலையான்பா லூட்டவுளந் திகழு நின்பா
மாவேத வாய்மைதவழ் சிவஞான மணமொன்றே மணக்குங் கண்டாய்
பூவேறி மால்காணாப் புண்ணியனார்க் குபதேசம் புகலு மெங்கள்
கோவேசெந் நின்றாயுன் குணப்பெருமை யெவரறிந்து கூறு வாரோ. (௭)

கூறுவர்பல் லாறெங்கள் கோமளமே வினைத்திரளாங் குழியில் வீழ்ந்தே
யேறவறி யாதந்தோ கண்டெரியார் பலர்தாமங் கிட ருழந்தே
நாறுமுடன் மெய்யென்று நம்பியுழல் பேயேனை நாடி நின்பா
லேறவுய ரன்பருளிச் செய்தருளாய் காழிவள ரெந்தா யெந்தாய். (அ)

எந்தையே திருஞான சம்பந்த நிதியேயென் றேத்து மன்பர்
தந்தையே காழிமுதற் றலத்துறையுஞ் சிவனார்க்குத் தக்க வாறே
சந்தமார் பதிகங்கள் சமைத்துலக முய்த்தரவே சாரச் செய்தாய்
சிந்தவே மலம்போக்கிச் செம்பொருளெற் கருளாயெஞ் செல்வத் தேவே. (கூ)

செல்வமுனை யன்றியுள தாகவுளத் தொருபோதுஞ் சிந்தியே னென்
கல்விதரும் பயனாகக் கண்டமணிக் குன்றேயென் கண்ணே பாழ்த்த
தொல்வினைமாய் தரநாளுந் தொழுகின்றேன் பாண்டியனைத் துரிசு மாற்றி
யல்லல்கெட வாண்டாயுன் னருளிருந்த பரிசென்னே யன்பர் கோவே. (கo)

அன்பர்மனங் களிதூங்க வமர்ந்தருளு மணிக்குன்றே யரசே யென்னைத்
துன்பமெனும் பவக்கடலின் றெடுத்தாள விசைந்திலையோ சுருதி நான்கு
மின்பநிலை யேகருணை வாழ்வேயென் றினிதேத்து மேந்த லேநின்
பொன்புரையுந் திருமேனி யெழில்காட்டாய் புகலிவளர் பொருவில் சீரோ. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆளுடையஅரசுகள்வாழ்த்து.

நான்காவது பதிகம்.

திருத்தகுமெய்ஞ் ஞானியர்தஞ் சிந்தைகுளிர்த் தொழுகுநறுந் தேனே யன்பர்
கருத்தெனுநற் கற்பகப்பூங் காவணத்திற் பூத்தவருட் கனியே செய்ய
வருத்தமடை வார்புவியி லாசையைகன் றவரருந்து மமுதே யென்றன்
வருத்தமொழி தரவருளா யதிகைநகர் மேவியருள் வாய்ந்த தேவே. (க)

தேவேயெந் திருநாவுக் கரசேயெஞ் செல்வமே திகழு ஞானக்
கோவேமெய்ச் சிவசமயத் தவர்தேடி வைத்தகுண மலையே செம்மைப்
பூவேறு மம்மைபொரு வுந்திலத வதியார்பின் போந்த வாய்மைக்
காவேயென் கண்ணொளியே கருணைபுரிந் தாளுதியென் கருத்தி னானே. (உ)

ஆனேறுங் கொடியுடையா னிடமாடுங் கொடியுடையா னன்பு நீடு
வானேயென் றனக்கருளா யமணழியக் கடன்மிதப்பில் வந்த வெஞ்சீ
மானேயொப் பிகந்தயருந் திருச்சத்தி முற்றத்து மணிமிடற் றுன்
றானேநல் லூர்க்குவா வெனவருளி யடிசூட்டத் தழைத்து ளானே. (ங)

துள்ளுமனப் பேயொழிய நின்னடிமா மலர்ப்பத்தி தோய்ந்து மாயைக்
கெள்ளளித்துத் தனியிருக்கு மேகாந்த வாழ்வினர்த மேவல் செய்யு
முள்ளமுடை யேனெம்மை யுடையாய்வெண் கோவணமே யுடையாய் வேதத்
தெள்ளியரா மப்பூதி யார்க்கருளிச் சிவம்பெருக்குந் திறத்தி னானே. (ச)

ஒன்றாகிப் பலவாகி யுயிராகி யுயிர்க்குயிரா யுலவு கின்ற
னென்றாதை யென்றுரைத்த மாமுனியே யருள்புரியா யின்பம் வேண்டிக்

கன்ருப்பூர் கீழ்வேளூர் கலந்தவொரு தனிப்பதிகங் கனிந்து பாடிச்
சென்ருனே பலபதியு மப்பரொனுந் திருநாமஞ் சிறந்த கோனே. (ரு)

கோனேயெங் கோமானே திருவீழி மிழலைநகர் குறுகிப் பாடுந்
தேனேயின் பூறியுளந் தித்திக்குஞ் செங்கரும்பே திகழு மாமூ
ரானேயென் றனையாளு மரசேநின் றனையடைந்தே னழிவில் சீர்த்தி
யானேபைஞ் ஞீலியா னளித்தபொதி சோறுணுநிற் கன்பி லேனே. (சு)

இலதாகு மாமாயை யென்பர்சில ரதனுண்மை யெண்ணிப் பாரார்
பலகாலுந் தாம்பிரம மென்றுபொருட் டுணிபுளமே பற்றி யந்தோ
சலமேவு நிரயமுமி ழார்தமைமெய்ஞ் ஞானியர்தா மென்று சார்ந்தே
நலமேது மில்லாவென் றனையருள்வாய் வாகீச ஞானக் குன்றே. (எ)

குன்றேயை யாறதனிற் குலவுமொரு கயிலைவளர் கோலங் கண்டு
நின்றேநற் றேமொழியி னிலவுபதி கங்கள்பல நிகழ்த்தி யுள்ள
மொன்றேசெந் நெறிநிற்ப வொழுகுமருட் டலைமையுடை யொருவ னேநா
னென்றேநின் னடிமலர்ப்போ தணிகுவனென் முடிக்கணியா யெம்பி ரானே.()

எம்பெருமான் சம்பந்த மாமுனிவ னுளமகிழ விணங்கி யன்னோன்
செம்பதுமத் துணைப்பதமே முத்திநலஞ் சேர்க்குமருட் செவ்வி வாய்ப்ப
வும்பர்களுந் துதிபரவ வுயரடிமைத் திறமுலகுக் கொழுகிக் காட்டும்
அம்பொன்மணி யேயருளாய் தாண்டகநே ரிசைகணவின் றமர்ந்த பேறே. (கூ)

பேறேபெற் றவர்க்கடியேன் பெறவருளாய் மெய்ஞ்ஞானப் பெரியர் சூழு
மாறேயந் தண்புகலூ ரடைந்தணிகொ ளுழவார மருங்கை தாங்கிக்
கூறேயு மம்மையிடத் தானிடமே கூடுமருள் குறுகு மப்போ
தீறேயா நந்தமயத் தெண்ணுகே னெனும்பதிக மியம்பி னானே. (க0)

நானெனதென் றுழன்றலையு நாயினேன் றனையாள நயந்த சீல
மோனகுரு வேயன்பர் முழுமுதலே முடிவிலருண் மூர்த்தி யேமெய்ஞ்
ஞானமணி யேசைவ மணியேசிந் தாமணியே நவிந்து நாளுந்
தீனனென வாடுற்றேன் கண்கலக்கந் தீர்த்தருளெந் திருவி னானே. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆளுடையநம்பிகள்வாழ்த்து.

ஐந்தாவதுபதிகம்.

பொன்னுருஞ் செஞ்சடிலப் புண்ணியனு ரருட்டுறையிற் போந்து பித்த
வென்னுமெய்ம் மொழிகூடுந் திருப்பதிக மியம்பியரு ளெந்தா யுன்னை
யெந்நாளு முவந்தேத்துந் தவம்பலிக்கப் பெற்றேனிங் கேழையே னுன்
முன்னாளிற் செய்ததவ முடிந்தபடி யன்றியிது மொழிவ துண்டோ (க)

உண்டோவிவ் வுலகிலொரு தெய்வமுனை யன்றியெனை யுடையா யுன்னைக்
கண்டோமெய் யன்புநிறைந் திடுமெனக்கு நின்புகழைக் கனிந்து கேட்ட
துண்டோத நீபகர்ந்த மறையுளந்தா னுருகுமென துளைகள் சோரும்
பண்டோநான் செய்ததவ மளப்பரிது பாவலர்கள் பரவுந் தேவே. (உ)

தேவேசங் கிலியென்னுந் தேவிமகிழ்ந் திடுமெங்கள் சிவமே யுன்னை
நாவேறு நலத்தாலிந் நாள்வேண்டிப் பாடியரு ணயந்தேன் ஞானக்
கோவேயெண் குணக்கடலே கோமளமே பரவைமணங் கொண்டாய் செய்ய
காவேயென் கற்பகமே கருணைவழிந் தொழுகுமருட் கண்ணி னானே (௩)

நானென்னு மகந்தையிரிந் தோடவருள் கண்டாயெந் நாளு முன்னைக்
கோனென்னுந் தலைமைவகித் தன்புசெயு மருணெறிதான் கூட லாலே
யேனென்று வருஞ்சித்தி பலவுமிதற் கிலக்கியமா விசைப்பர் மேலோர்
மானென்னும் பெருமிழலைக் குறும்பர்தமை யன்பருள மன்னி னானே. (௪)

மன்னுபதி மறைவல்லோர் ஞானமொரு நான்கென்ன வழுத்தக் கேட்டுந்
துன்னுமிரு ஞானமுளைத் தலமந்து வினைப்போகந் துய்ப்பர் மேலோர்
சொன்னபடி யுங்கேளா ரவர்பாவ முளைப்பரிது சுருதி நான்கும்
பன்னுபுகழ் படைத்தவிசை ஞானியெனுந் தாய்மகிழும் பரிவி னானே. (௫)

பரிவகல வேயர்கோன் சூலைதவிர்த் தாண்டருளும் பரமே வேதச்
சிரமிலகு முழுமுதலே நாயடியேன் பவந்தொலைக்குஞ் செல்வ மேயென்
குருவெனவந் தொளிர்ஞான விளக்கேமெய் யின்பநிலைக் கோல மேநின்
பரமடியே னல்லதுவே றில்லையிது சரதமருட் பாங்கி னானே. (௬)

பாங்கினிலோங் கியஞானங் கடந்தொளிரு மெஞ்ஞான பாநு வேநின்
பாங்கினில்வந் தடைந்தேனென் றுயர்களையா யென்றுருகிப் பாடி யாடி
யீங்குனருள் பருகியிறு மாந்திருக்கும் வாழ்வருளா யென்று மோனந்
தாங்குசிவன் றனைத்தூது விடுத்தாடல் கண்டருளுஞ் சகச வாழ்வே. (௭)

வாழ்வனைத்துந் தருஞான வள்ளலே வன்றொண்ட மணியே யென்னைச்
சூழ்வினைக ளகலவருள் பாலிக்குந் தனித்துணையே துரிய மேயென்
னூழ்வலியோ மிகப்பெரிது கலங்குகின்றே னதலினு லுடையாய் நான்முப்
பாழ்கடந்த பரவெளியி னடமிடுநின் பாதமலர் பரவு வேனே (௮)

பரவைமகிழ்ந் திடவாற்றி லிட்டபசும் பொன்னதனைப் பரிந்து தேடி
யுரவுமிகு திருக்குளத்தி லெடுத்தளித்த வாய்மையுளத் தோர்ந்து மோக்ஷம்
விரவுசிவ ஞானியர்தஞ் சிந்தைகவர்ந் திடுநின்னை வேண்டி நாயே
னிரவுபக லகலாது வழுத்துகின்றே னுயிர்க்குயிரா மின்ப வாழ்வே. (௯)

இன்பமொடு துன்பமொரு வினர்வாழ்த்தும் பரவெளியே யெந்த லேமெய்
யன்பர்தவப் பயனுகு மாரமுதே யருட்கடலே யரசே சேரர்
நின்பெருமை சிவன்கூறக் கேட்டன்றோ வந்தடைந்து நேய ரானர்
என்பதுவே பலகாலு மெண்ணியுள முருகுமெனக் கினிய தேவே. (௧௦)

இனியபொருணீயலதிங் கில்லையிது திண்ணமிதற் கெதிர் மாற்றந்தா
னினியுமிலை முன்னுமிலை யிப்போது மில்லையெனு மெண்ண மேவிட்
டுனைவழுத்தும் பெருவாழ்வுற் றுலப்பிறவம் பெருக்கியுள முருகு கின்றேன்
புனிதனமர் கயிலையிப மூர்ந்துசெலுந் தனிவாழ்வாம் பொற்பி னானே. (௧௧)

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆளுடையவடிகள்வாழ்த்து.

ஆறவது பதிகம்.

உலகவியல் கடந்தபர முத்தருளத் தகலாத வொளியே ஞான
நிலையுதவி நாயேன்றன் புன்மைதவிர்த் தருண்மோன நெறியே பாசங்
கலையவடி யாரிதயங் கலந்தினிக்குந் தேனேயென் கண்ணே முத்திக்
கெலையெனுநின் பாதமல ரெண்ணுகின்றேன் வாதவூ ரெந்தா யெந்தாய். (௧)

என்றாயுந் தந்தையுநீ யென்றிறுமாந் தெஞ்ஞான்று மேழையே னான்
குன்றாத வாய்மைதருஞ் சைவமணங் கொண்டிருகை கூப்பி யெங்கு
நின்றாலுங் கிடந்தாலு நடந்தாலும் புணர்ந்தாலு நீங்கி னாலுஞ்
சென்றாலும் பலதுறையில் வாதவூர் மணியுன்னைச் சிந்திப் பேனே. (௨)

சிந்தமலந் திருவுள்ளஞ் செய்தருளுந் திருவேயென் செல்வ மேமுன்
வந்துகுருந் தடியிலருள் வள்ளலுப தேசமொழி வழங்கத் தென்னன்
றந்தநிதி யாவுமரன் றனக்காக்கிப் பாமாலை சாற்று நின்பாற்
சிந்தைகுடி கொள்ளுமயல் செல்லாது பெருந்துறையிற் செழிக்குந் தேவே. (௩)

தேவேபாண் டியன்காண நரிகளெலாம் பரிசெய்து திரட்டி வந்த
கோவேபின் பரியாவும் பழையபடி நரிசெய்து கூவி யோட
மாவேதம் புகழவிளை யாடல்புரிந் திடுமெங்கண் மருந்தே மன்று
ணீவேறு சிவன்வேறு காணாத வகைகண்டேன் நிகம வாழ்வே. (௪)

நிகமநிலை யாகமநன் னிலைகடந்த † வாசகமெய்ந் நிலையை நாடி
யகமகிழ மன்பர்தமக் கன்புசெயு மருநிலைநா யடியேன் பெற்றிங்
கிகபரங்க ளிகந்துநினை யேத்துபெரு வாழ்வெய்து மின்ப மேவிட்
டுகங்கள்பல கடந்தாலு மழிவில்பெருந் துறையாயென் றுன்னு வேனே. (௫)

† திருவாசகம்.

உன்னுவதொன் றுளறுவதொன் றுஞற்றுவதொன் றாயுலக ருறுதி தேடி
மன்னுபல வழிநாடி மாய்வரவ ரெவ்விதநின் மகிமை காண்பார்
சொன்னமறை யாகமத்தின் றுணிவறியார் சிவனருளிற் றோயா ரென்னே [னே.
பன்னுவர்வீண் வார்த்தையொரு பெண்ணமுதம் வார்த்தைசொலப் பண்ணினா

பண்ணுமொலி யும்போலப் பழமதுவும் போலவருட் பரனீ தானு
நண்ணுசிறி யேன்றானு நிற்குநிலை யாகுமென நவிலும் வாய்மை

யெண்ணுவதல் லாலுண்மை யெப்படியோ கண்டுசுக மெய்து வேனென்
கண்ணின்மணி யேவாத வூர்மணியே மனவெளியிற் கலந்த வாழ்வே. (எ)

கலங்குமெனை யருளாத கருணையிருந் தென்செயவென் கருத்தில் வைகு
நலம்பெருகு நாயகமே புத்தவிரு ளுடைந்தோட நாடு மொன்றே
குலங்குணமா திகள்கடந்த குறியிறந்த பரம்பொருளே கோதின் ஞானந்
துலங்குபெரு வடிவேநான் மறைமுடிவே யன்பருளந் துன்னி னானே. (அ)

நான்கெட்ட வாபாடி யென்றருணின் போதமுள நண்ண லாலே
வான்கெட்டு மாருதமாய்ந் தென்னுமுயர் வாக்கியத்தின் வாய்மை கண்டேன்
தேன்கட்டுஞ் சோலைதிகழ் வாதவூர் வந்தருளுஞ் சிவமே யுன்னை
நான்கட்டும் வகையருளி னுய்ந்திடுவேன் சைவர்தொழும் ஞான மூர்த்தி. (கூ)

ஞானமோ ஞானத்தால் வழிபடுத னினையோக நாடி லுள்ள
மானகர ணந்தன்றால் வழிபடுதல் கிரியையோ வையி ரண்டா
மூனமிலிந் திரியத்தால் வழிபடுதல் சரியையென வுயிர்தான் வைகு
மீனமறு தேகத்தால் வழிபடுதல் வாதவூ ரெம்பி ரானே. (க0)

எம்பிரா னினக்காகச் சிவபிரா னடிதாங்கி யெங்கு மேவித்
தம்பிரான் றானென்னுந் தலைமைவிளக் கினனெங்கள் தாணுவே நின்
செம்பவள வாய்மலர்ந்த வாசகத்தே னுண்டன்றோ திருமா லாதி
யும்பர்களும் பெரும்பேறு பெற்றாரெம் முடையவுல குடைய தேவே. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

இனைய துதிகளை மெய்யன்போடு அநுஸந்தித்து வருவார்க்கு எவ்விதவிடருந் தொடராதென்க. ஆசாரியமணிகளைப் பதிவர்க்கமாகத் துணிந்துகூறுந் துதிகளிவையாகையால், இவைகளுக்கு ஏற்றமதிகமென்றறிக. சிற்றம்பலநாடிகள், அருணகிரிநாதர், சிவப்பிரகாச சுவாமிகள், சிதம்பரசுவாமிகள் முதலிய சிவாநுபூதிமான்களது செந்நெறியையே யாம் தழுவியுரைத்தேம். இந்த நன்னெறியினில்லாப்பொல்லார் எமக்குப் புல்லாரென்க. சைவத்திருமுறைகள் பன்னிரண்டனுள், பதினோராந்திருமுறையிலடங்கிய **சம்பந்தர்திருவந்தாதி, சம்பந்தர் சண்பைவிருத்தம், சம்பந்தர் மும்மணிக்கோவை, சம்பந்தர்திருவுலா, சம்பந்தர்கலம்பகம், சம்பந்தர் திருத்தொகை, திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் ஏகாதசமாலை** முதலிய சமயாசாரியர்களது ஸ்தோத்ரவைபவங்களை இனிதாய்ந்தவர்க்கே யாம்கூறிய வுண்மை விளங்கும். இவ்வருட்பாக்கள் வெகுபுண்ணியமுடையார்க்கே வைப்பாயுள்ளன. இவற்றுள், மும்மணிக்கோவையில் "காழிநாடன் கவுணியர்தலைவன் - மாமழைநோக்கி மலைமகள்புத

ல்வன்" எனவும், "மலைமகள்புதல்வ—கலைபயினுவ" எனவும் நம்பியாண்டார் நம்பிகள் நவின்றருளியவாய்மையை நாடினர்க்கே கேடில்வாழ்வுண்டாமென்க. இவ்வரியநலங்கண்டே "ஆளுடையபிள்ளையார் வெண்பாவந்தாதி" என வோர்பிரபந்தஞ்செய்து யாமுங் களிகூர்ந்தேம். இங்ஙனநிற்க.

சைவபத்ததிகளுட் சிறந்துவிளங்குவது அகோரசிவாசாரியரது பத்ததி. இந்தப்பத்ததிக்காரர் சைவர்கள் கற்கவேண்டிப் பல காவியங்களும், நாடகாலங்கார சாஸ்திரங்களுஞ் செய்திருக்கின்றனர். இவைகளில், ஞாநஸம்பந்தனையே தலைவனுகவைத்துப் பாடியிருக்கின்றனர். இவை வடநூல்கள். வடநூலாரும், தென்னூலாரும், எந்நூலாரும் ஞாநஸம்பந்தன் பெரும்புகழையே கற்றுப் பிழைத்தற்குரியாரென்பது கூர்ந்தமதியினர் கொண்டுகுணமெய்துவரென்க. "உறவும்பொருளுமொண் போகமுங்கல்வியுங் கல்வியுற்ற-துறவுந்துறவின் பயனுமெனக்குச் சுழிந்தபுனற் - புறவும்பொழிலும் பொழில்சூழ்பொதும்புந் ததும்புவண்டி-னறவும்பொழிலெழிற் காழியர்கோன்றிரு நாமங்களே" என்று ஸ்ரீநம்பியாண்டார்நம்பிகள் தமது திருவந்தாதியில் அருளிச்செய்தனர். இவ்வாறு எண்ணியெழுதுவதென்று லெம்பெருமக்கள்புகழ் ஏட்டிலடங்குமோ? திருவருளே கண்ணுகக்காணுநர்க்கே அது கைகூடுமென்க.

இதுகாறும்விளக்கிய வாய்மைநலத்தால் ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தக்கடவுண்முதலிய பரமாசாரியர்களது பிரபாவம் இனிது வியக்தமாகியது. ஆசாரியர், பரமாசாரியர்கள் என்றபிரயோகங்க ளிவர்க்கே சொந்தமென்க. ஈசுவரன், பரமேசுவரன் என்னுந் திருநாமங்கள்போல்வனவிவை. ஈசுவர - பரமேசுவர - மஹேசுவராதி நாமங்கள் சிவனுருக்கன்றி ஏனையோருக்குச் சொந்தமாகாதவாறு ஆசாரிய - பரமாசாரியத் திருநாமங்கள் எம்பெருமக்கள் நால்வருக்கன்றி ஏனையோருக்குச் சொந்தமாகாவென்க. இவ்வாசாரிய மூர்த்தங்கள் சிவனுரது தக்ஷிணுமூர்த்தம்போல்வனவாம். ஸ்ரீதக்ஷிணுமூர்த்தியாவார் விஷ்ணுவாதி தேவர்களாலும், வஸிஷ்டாதிமுனிவர்களாலும், ஏனையாவராலும் வழிபடத்தக்க முதலாசிரியராயினவாறன்றே பரமாசிரியர் நால்வர்களும் அந்த ஸ்ரீதக்ஷிணுமூர்த்தியினது அவதார விக்ரஹங்களாக இனிது விளங்கி யாவராலும் வழிபடத்தக்க தனிமுதல்களாக வெழுந்தருளியிருக்கின்றனர்? இவருள், எங்கள் காழிப்பிரான் பெரும்புகழையெடுத்தோதின், அவரது திருவடியர்ச்சனைக்கு உபயுக்தமாகிய அஷ்டோத்தரவிம்சதிநாமாவளியே போதும். அது வருமாறு.

శ్రీ

శివాయపరమగురవేనమః

౧. ఓంజ్ఞానసంబన్ధగురుభ్యోనమః
౨. ఓంబ్రహ్మపురపరిబృఢాయనమః
౩. ఓంపార్వతీస్తన్యపాయినేనమః
౪. ఓంసుబ్రహ్మణ్యపరమూర్తయేనమః
౫. ఓంశివపాదహృదయమునిపుంగవసుతాయనమః
౬. ఓంకౌండిన్యతిలకాయనమః
౭. ఓంఅయోనిసంభవాయనమః
౮. ఓంస్వపరప్రకాశాయనమః
౯. ఓంస్వయమేవాధిగతసకలవిద్యాకలాపాయనమః
౧౦. ఓంద్రవిడవేదప్రవక్త్రేనమః
౧౧. ఓంజ్ఞానవిజ్ఞానచక్రవర్తిణేనమః
౧౨. ఓంపరమతకళభకేసరిణేనమః
౧౩. ఓంశివదత్తతాళహస్తాయనమః
౧౪. ఓంముక్తామయచతురస్తయానాధిరూఢాయనమః
౧౫. ఓంచిహ్నకాహళాదిబిరుదానళ్యలంకృతాయనమః
౧౬. ఓంపాండ్యరాజదేశికాయనమః
౧౭. ఓంపాండ్యజ్వరాపహర్త్రేనమః
౧౮. ఓంక్షపణశాక్యాన్ధకారతపనాయనమః
౧౯. ఓంరాజకన్యకారోగనివర్తకాయనమః
౨౦. ఓంవైశ్యకుమారగరళనిర్హరణాయనమః
౨౧. ఓంనిష్ఫలతాలఫలతత్వకారిణేనమః
౨౨. ఓంవాక్సన్తారితతరణయేనమః
౨౩. ఓంవేదవనక్షేత్రకవాటచ్ఛాదనకారిణేనమః
౨౪. ఓంఅస్తిసాధితకన్యకాయనమః
౨౫. ఓంవిష్ణోచ్ఛివసారూప్యదాయినేనమః
౨౬. ఓంశివకుమారాయనమః
౨౭. ఓంసద్యోనిర్వాణదీక్షాకర్తృణేనమః
౨౮. ఓంసర్వమోక్షప్రదకల్యాణసుందరాయనమః

శ్రీసద్గురుచరణారవిందార్పణమస్తు.

ஸ்ரீ

சிவோரக்ஷது.

க. ஓம் ஜ்ஞாநஸம்பந்தகுருப்யோநம:
உ. ஓம் ப்ரஹ்மபுரபரிப்ருடாயநம:
ந. ஓம் பார்வதீஸ்தந்யபாயிநேநம:
ச. ஓம் ஸுப்ரஹ்மண்யாபரமூர்த்தயேநம:
ரு. ஓம் சிவபாதஹ்ருதயமுனிபுங்கவஸுதாயநம:
சு. ஓம் கௌண்டிந்யதிலகாயநம:
எ. ஓம் அயோநிஸம்பவாயநம:
அ. ஓம் ஸ்வபரப்ரகாசாயநம:
கூ. ஓம் ஸ்வயமேவாதிகதஸகலவித்யாகலாபாயநம:
க0. ஓம் த்ரவிடவேதப்ரவக்த்ரேநம:
கக. ஓம் ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநசக்ரவர்த்திணேநம:
கஉ. ஓம் பரமதகளபகேஸரிணேநம:
கந. ஓம் சிவதத்ததாளஹஸ்தாயநம:
கச. ஓம் முக்தாமயசதுரந்தயாநாதிரூடாயநம:
கரு. ஓம் சிந்ஹகாஹளாதிபிருதாவள்யலங்க்ருதாயநம:
கசு. ஓம் பாண்ட்யராஜதேசிகாயநம:
கஎ. ஓம் பாண்ட்யஜ்வராபஹர்த்ரேநம:
கஅ. ஓம் க்ஷபணசாக்யாந்தகாரதபநாயநம:
ககூ. ஓம் ராஜகந்யகாரோகநிவர்த்தகாயநம:
உ0. ஓம் வைச்யகுமாரகாளநிர்ஹரணாயநம:
உக. ஓம் நிஷ்பலதாலபலதத்வகாரிணேநம:
உஉ. ஓம் வாக்ஸந்தாரிததரணயேநம:
உந. ஓம் வேதவநக்ஷேத்ரகவாடச்சாதநகாரிணேநம:
உச. ஓம் அஸ்திஸாதிதகந்யகாயநம:
உரு. ஓம் விஷ்ணோச்சிவஸாரூப்யதாயிநேநம:
உசு. ஓம் சிவகுமாராயநம:
உஎ. ஓம் ஸத்யோநிர்வாணதீக்ஷாகர்த்ருணேநம:
உஅ. ஓம் ஸர்வமோக்ஷப்ரதகல்யாணஸுந்தராயநம:

திருச்சிற்றம்பலம்.

இப்படியே ஏனையாசாரியர்களுக்கும் அஷ்டோத்தரவிம்சதி நாமாவளிகளுள. அவை எமக்குக் கிடையாமையால், அவற்றையும் ஈண்டு வெளிப்படுத்தநேர்கிலாத் துயரத்திலாழ்ந்து வருந்துகின்றோம். திருவருள்கூட்டிமுடிக்குமாறு சிந்திக்கும் பெருந்தவமுளூற்று மெம்பக் கலிரங்கி அவை கிடைப்பின், ஸாதுக்களவற்றைத்தந்து உபகரிக்கக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றோம். இவ்வமலதேசிகப்பெருமானே நித்திய நைமித்திய காமியபூசைகளால் வழிபடத்தக்க உபாஸ்யர் என்று சீகாழிமான்மியத்தில் விசதப்படுத்தியிருக்கின்றது. அது வருமாறு.

"செம்மைக்கருணைக் கடலனையான் றிருமுன்னின்றோர் தமைநோக்கி
யெம்மைத்தலங்க டொறும்பதிகத் தேத்துஞானக் கவுணியனை
யம்மைப்பொலஞ்செய் விம்பத்தி லாவாகநஞ்செய் தெந்நாளு
மும்மைப்பயன்பெற் றுலகுய்ய முதுபூசனைநித் தியமியற்றி."

"நிகழ்சித்திரைபங் குனிமாத நிறையா திரையும் வைகாசிப்
பகர்மூலத்து மாவணியைப் பசிமாதஞ்சேர் சதயத்து
மகரமதியிற் கதிர்மதிய மருவுநாளு மிதுனமதி
திகழவருரோ கணியுமென்றேழ் தினத்துநைமித் தியமியற்றி."

"புரையில்கேள்வி யிமையோர்காள் புகல்பங்குனியிற் சதயத்தி
னிரைசெய்மணிப்பூங் கொடியேற்றி நெடுமோன்றேர்நா டோர்நடத்தித்
திரைசெய்தீர்த்த மாதிரைநா டீனத்தாடுதிரென் றருள்செய்ய
வரைவிலமர ராண்டுதொறு மகிழ்ந்திவ்வாறு வணங்கினரால்."

என்னும் இந்த வாக்கியங்களால் நித்யோத்ஸவம், பக்ஷோத்ஸவம், மாஸோத்ஸவம், வருஷோத்ஸவமுதலிய யாவுஞ்செய்தும், செய்வித்தும் வழிபடத்தக்க தனிமுதல் எமதுபிள்ளையாரென்பது தெற்றென விளங்கியது. இந்தவிபவங்களை நடத்தியுய்ந்தவர்கள் அன்னவூர்தி, புள்ளூர்தி, யானையூர்தி முதலாயினரெனவும் அதிற் கேட்கப்படுகின்றது. இப்பெருந்தேவர்கள் வணங்கும் பெரியபெருமான் எமது சாழிப்பெருமான் என்பதை யாம் பிரஸ்தாபிப்பது அதிசயமோ? இதனுண்மையை மெய்ப்படுத்தவேயன்றோ திருப்பெருந்துறை என்னுஞ் சைவக்ஷேத்திரத்தில் ஸ்ரீமணிவாசகப்பெருமான் ஆனிமார்கழிகளில் மஹோத்ஸவங்கள் கொண்டருளித் தரிசனந்தந்து மெய்யடியார்களுக்கு இகபரஸாம்பிராஜ்யங்களைப் பிரஸாதிக்கின்றனர்? இவருக்கே விருஷபோத்ஸவம், இரதோத்ஸவமுதலியன நடந்துவருமதிசயம் பிரத்யக்ஷமாகையால், ஆசாரியர்நால்வர்களு மொரேயியல்பினராதலும், இங்

நால்வரும் சிவஞாதது அபராவதாரங்களாதலும், இவர்களே யாவரும் வழிபட்டேத்தும் பெருந்தகையாராதலும் நிலைபேறுயின. இவர்மாட்டன்பிழையாதார் "வெவ்வாய்நிரயத்திடைபுகுவார்" எனவும், அன்புபுரிவார் "கோதின்ஞானப்பிள்ளைதனைக் குழைந்துபணிந்தோர் மறலிநகர்,போதலறியார்" எனவும்போந்த பிரமாணங்களுக்கிலக்காகிப் பயனெய்துவரென்க. விரிக்கிற்பெருகும். வேதம் - சிவாகமம் - புராணம் - இதிகாசம் - காவியம் - ஆன்றோர்வாக்கியங்கள் - காட்சியநுமாநங்கள் ஆகிய மூவிதபிரமாணங்களாலும் இவ்வமலதேசிகரையும், ஏனையாசாரியநிதிகளையும் பிரகாசிப்பித்த **ஆசாரியபிரபாவம்** என்னும் இந்தஸத்கிரந்தம் ஸாதுக்களுடைய க்ஷேமார்த்தம் உலகினிடுவாழ்க. சுபம்! சுபம்!! சுபம்!!!

வாழ்த்து.

ஏகமென மறைபேசுஞ் சிவன்வாழி யெந்தையவற் கிசைந்தாள் வாழி
மோகமறு மவர்களிக்க முன்னின்று விளையாடு முருகன் வாழி
மாகர்தொழும் வேற்கரத்து வள்ளலவ தாரமென வந்து சைவ
யோகநெறி பரப்புமவன் வாழியிணை யறுமேனை யோரும் வாழி.

பொன்னவிருஞ் சடைமௌலிப் புண்ணியனைந் தெழுத்துண்மை புவியி லோங்கி
மெய்ந்நெறியாஞ் சைவநனி வாழவரு மெய்ஞ்ஞான வேந்தா யன்பர்
தந்நிலைமை யுலகறியத் தம்பிரான் முதலெடுத்துத் தரவேற் றுண்மை
துன்னுமவர் புராணநவின் றிடுமுனியாஞ் சேக்கிழார் துணைத்தாள் வாழி.

ஆசார்யப்பிரபாவம்

முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தஸத் குருபாதாரவிந்தார்ப்பணமஸ்து.

திருச்சிற்றம்பலம்.